DEZILUZII

PROLOG

Anglia, Marcham, iunie 1809

Tânărul stătea încruntat în fața oglinzii, cu picioarele uşor depărtate şi pumnii strânşi sub manşetele bogate de dantelă ale cămăşii de mătase albă, în timp ce valetul gravita în jurul lui, netezind grijuliu eventualele cute de pe eleganta haină de ceremonie de culoarea grafitului.

Cristalul venețian întorcea imaginea unui bărbat abia intrat la maturitate, înalt de aproape doi metri, zvelt, cu umeri largi şi o față marcată de trăsături distincte, izbitor de frumoase, a cărui privire fumurie mocnea de revoltă şi furie înăbuşită.

La cei douăzeci şi unu de ani ai săi, Morgan Redmond Alexander Davenport se lămurise deja asupra perspectivelor pe care viața le rezerva celor ce se năşteau cu sânge albastru în vene şi posibilități financiare inepuizabile. Şi tocmai când prinsese gustul unui astfel de trai privilegiat, destinul îi aplicase perfida lovitură de grație: însurătoarea.

Astăzi avea să se căsătorească cu fiica regretatului lord Fishbourne, pe care tatăl său îl ucisese într-un duel iscat în urma unei neînțelegeri stupide.

Arthur Fishbourne îl acuzase pe Marcus Davenport că atentase la virtutea surorii lui, lady Margaret, că o dezonorase şi că trebuia să-i dea socoteală pentru asta.

Contele de Averly respinsese acuzația baronului cu vehemență şi negase categoric orice amestec în acea situație denigrantă, însă Fishbourne nu se lăsase.

Până să se lămurească încurcătura, spiritele se înfierbântaseră destul de rău, insultele țâşniseră şuvoi de ambele părți, iar finalul fusese unul firesc şi inevitabil. Confuzia jalnică pe care o făcuse lady Margaret Fishbourne împinsese pe câmpul de duel doi vechi prieteni, doi bărbați prea orbiți de furie şi indignare pentru a mai lua în considerație legătura strânsă de amiciție care-i unise atâția ani.

Morgan era ferm convins că dacă la acel schimb de replici calomniatoare şi extrem de jignitoare nu ar fi fost atâta lume prezentă, cei doi gentlemeni nu s-ar fi lăsat conduşi de resentimente şi impulsivitate, ci ar fi stat să cumpănească mai bine situația şi să-şi unească eforturile în a-l descoperi pe adevăratul făptaş.

Dar amândoi fuseseră mânați de orgoliu şi-şi aleseseră pe loc secunzii, fără a-şi mai lăsa vreo portiță de retragere.

Armele se descărcaseră furios a doua zi în zori, într-o dimineață cețoasă de sfârşit de mai, şi cu toate că niciunul dintre bărbați nu intenționase să-şi vătămeze serios adversarul, deznodământul fusese unul tragic: Davenport se alesese cu o rană superficială în vârful umărului, pe când Fishbourne se prăbuşise livid pe pământul reavăn, scuturat de convulsii. Glonțul lordului Marcus îşi croise drum pe lângă inima baronului, aşchiindu-i o coastă, iar fragmentele de os îi perforaseră plămânul stâng, reducându-i viața la câteva minute de agonie infernală. Cu ultimele sale puteri, baronul îi ceruse contelui să aibă grijă de copila lui şi să o căsătorească cu unul dintre cei trei fii ai săi, deoarece, în afara lady-ei Margaret, odrasla sa nu mai avea pe nimeni pe lume care să aibă grijă de ea şi s-o ocrotească.

Marcus jurase că avea să-i respecte dorința, iar sir Arthur Fishbourne păşise în lumea celor drepți cu sufletul împăcat.

Cum Theo era deja înrolat în marina regală şi lupta în războiul cu Franța, iar Michael era prea tânăr pentru a ispăşi greşeala tatălui său, năpasta căzuse asupra lui Morgan, fiul cel mijlociu al contelui de Averly.

Ironia ironiilor făcea ca, dintre atâtea tinere drăguțe şi educate, de condiție bună, soarta să-i hărăzească lui Morgan o mireasă-copil, o creatură costelivă, firavă, cu un păr oripilant de roşu, care nici măcar nu împlinise doisprezece ani.

Morgan o văzuse pentru prima dată pe Jessica Fishbourne în urmă cu o zi, când guvernanta acesteia o adusese pe fată la Marcham pentru ceremonia restrânsă şi pripită, şi i se făcuse realmente rău când dăduse cu ochii de ea.

Dacă Marcus nu l-ar fi amenințat că-l dezmoşteneşte în văzul tuturor, Morgan ar fi fugit mâncând pământul.

Nu era posibil ca acea creatură să-i devină soție legitimă!

Nu avea nimic frumos în înfățişare, nici măcar drăguț. Poate ochii, admisese el fără tragere de inimă. O pereche de lame verzi, alungite, în formă de migdală, ce licăreau speriate pe sub

sprâncenele de un roşcat spălăcit. Însă restul trăsăturilor, ascuțite şi pline de pistrui, îi alterau complet acest posibil viitor avantaj.

- Pentru numele lui Dumnezeu! strigase Morgan cu o voce sugrumată de furie, intrând în cabinetul tatălui său şi trântind uşa în urma sa cu zgomot, un gest total nefiresc naturii lui de obicei atât de calme şi cumpătate. Cu ce naiba am greşit de trebuie să mă-nsor cu... cu copilița aia dezgustătoare?!! scuipase el ultimele cuvinte printre dinți, aproape înecându-se cu ele.

- Exprimarea ta este dezgustătoare! preciză contele sec, săgetându-şi fiul cu o privire tăioasă. Priveşte partea bună a lucrurilor, Morgan, continuase lordul cu asprime. Vreme de şase ani de acum încolo vei putea să-ți trăieşti viața după bunul plac. Jessica va merge la carmelite şi va beneficia de educația exemplară de acolo, iar tu vei avea garanția unei soții supuse şi caste, ce-ți va fi devotată şi-ți va dărui urmaşi...

Morgan izbucni într-un râs sarcastic, plin de amărăciune.

- De ultima parte mă îndoiesc sincer, replicase el cu obidă. Niciodată nu mă voi atinge de ea în calitate de soț!

- Nu fi absurd! se răsti Marcus, pierzându-şi o clipă cumpătul. Recunosc faptul că Jessica nu arată deocamdată prea promițător, însă mama ei a fost o femeie extrem de drăguță şi are toate şansele să o moştenească... Morgan, încearcă să fii rezonabil, îşi îmblânzi contele vocea, încercând să-l abordeze altfel. Ai răbdare. Fata este încă micuță, n-are decât unsprezece ani. La vârsta asta, toate fetițele au o înfățişare mai puțin atrăgătoare.

- De ce nu l-ai pus pe Michael s-o ia de nevastă? ripostă Morgan înciudat. Diferența de vârstă dintre ei este insesizabilă şi...

- Nu! tună Marcus Davenport, ridicându-se şi privindu-şi mânios fiul recalcitrant. Am hotărât ca tu să te achiți de această datorie morală şi nimic nu mă va putea face să mă răzgândesc, ai înțeles? Dacă-ți doreşti titlul şi averea care ți s-a promis la naştere, ai face bine să mă asculți, Morgan, altfel o să regreți amarnic.

- Perfect, scrâşni Morgan, susținând sfidător privirea autoritarului său tată, cu pumnii încleştați de furie. Voi face precum doriți, Alteța Voastră, aruncă el pe un ton caustic. Însă vă spun un singur lucru: niciodată, dar absolut niciodată, copila asta nu va avea mai mult decât numele meu!

Şi părăsise cabinetul tatălui său, urându-l pentru ce-i făcuse şi blestemând clipa în care Jessica Ann Elisabeth Fishbourne cunoscuse lumina zilei.

Da, îşi spuse el acum, în timp ce-şi aranja eşarfa de mătase în jurul gâtului, cu ochii îngustați amenințător, acea pacoste nesuferită avea să se mulțumească doar cu titlul de accesoriu social. Niciodată iubită sau amantă.

Doar o greşeală oribilă de care, din nefericire, avea să fie legat pentru tot restul vieții lui.

CAPITOLUL 1

Trăsura se legăna ca o corabie în derivă, ocolind cu mare greutate hârtoapele drumului desfundat de topirea ultimei zăpezi, aruncându-şi ocupanţii dintr-o parte într-alta şi silindu-i să se agăţe de portiere.

- Ned, ce naiba faci?! se răsti contele de Averly pe un ton supărat, aventurându-se să-şi scoată capul pe gemuleţul îngust pentru a arunca o privire edificatoare afară.

- Mii de scuze, Alteţă, îngăimă vizitiul, năduşind şi străduindu-se să mâne caii nărăvaşi mai spre marginea drumului, acolo unde riscul ca roţile să se înglodeze în noroi părea mai scăzut. Vremea asta păcătoasă o făcut prăpăd prin părţile astea...

Morgan se încruntă nemulţumit la drumul stricat de căruţe, ale căror roţi săpaseră brazde adânci în pământul îmbibat de apă, transformând noroiul într-o mâzgă groasă şi cleioasă.

Înjurând, se retrase lăsându-se să cadă pe bancheta îngustă din interiorul trăsurii, şi căută o poziţie confortabilă, încercând să-şi întindă picioarele lungi.

Renunţă cu un oftat. Spaţiul era prea strâmt pentru doi bărbaţi care măsurau aproape doi metri fiecare, aşa că se resemnă să-şi imite fratele, lipindu-şi spatele complet de peretele capitonat cu satin gri perlat al trăsurii şi ridicându-şi glezna unui picior peste genunchiul celuilalt.

- În ritmul ăsta, mai durează încă un ceas până ajungem, pronostică el indispus.

Aruncând o privire scurtă lui Michael, strânse din dinţi enervat. Zâmbetul nesuferit al fratelui său îl scotea din sărite, sporindu-i starea de iritare, cu atât mai mult cu cât ştia foarte bine motivul pentru care Michael părea să se amuze atât de copios.

După o absenţă deliberată, Morgan se întorcea în sfârşit la Marcham, locul unde îl aştepta... indezirabila lui soţie!

Trecuseră mai bine de opt ani de când n-o mai văzuse pe Jessica, mai precis din ziua sordidă a căsătoriei lor, o zi care, chiar şi acum, după atâta vreme, încă mai avea darul să-i încrânceneze carnea pe el.

Amintirea acelei zile i se întipărise adânc în memorie, stăruind la periferia minţii lui ca un stigmat al ruşinii, pulsând aidoma unui punct nevralgic, nelăsându-l să uite nicio clipă de slăbiciunea de moment care-l condamnase pe veci.

Niciodată nu-şi iertase tatăl pentru că-l manipulase cu atâta cruzime şi nepăsare, profitând de tinereţea lui, de setea-i nebunească de viaţă, de faptul că o eventuală repudiere din sânul familiei Davenport i-ar fi afectat imaginea publică şi i-ar fi limitat accesul în lumea bună a Londrei.

Vedea şi acum cu o claritate obsedantă imaginea acelei puştoaice firave, cu o înfăţişare care-ţi stârnea milă, stând lângă el în faţa altarului, năucită şi speriată, bâlbâindu-i jurăminte sacre de supunere, respect şi dragoste veşnică. O arătare jalnică, înveşmântată într-o rochie de muselină viorie, absurd de înzorzonată, de care el îşi legase viaţa printr-o glumă meschină a sorţii. O fiinţă care locuia de aproape doi ani sub acoperişul de la Marcham, aşteptându-l să apară, fără ca el s-o fi făcut niciodată, în ciuda insistenţelor lui Michael.

De când fiica răposatului lord Fishbourne părăsise în urmă cu doi ani mănăstirea Sf. Maria a carmelitelor, Morgan evitase orice contact cu ea în mod ostentativ, dându-i de înţeles astfel că n-o dorea mai mult decât ar fi dorit un junghi în coaste.

Cea mai mare parte a acestui timp şi-o petrecuse pe mare, călătorind la bordul unuia dintre vasele sale comerciale, ***Poseidon***, care aducea mărfuri din Orientul Îndepărtat şi făcea negoţ cu Siria, Algeria şi Egipt. De când îşi descoperise pasiunea pentru navigat, în urmă cu şase ani, rareori zăbovea mai mult de trei luni pe uscat. Marea îl chema întotdeauna, iar el răspundea acestei dulci chemări cu înfrigurarea promptă a unui amant pasional.

Se întorcea în Anglia doar pentru a-şi verifica bunul mers al afacerilor şi-şi calcula timpul astfel încât să prindă la Londra măcar unul dintre cele două sezoane de peste an, de preferinţă pe cel lung, unde savura ultimele bârfe ale societăţii, încheia tranzacţii profitabile, se distra cât putea şi-şi consuma cuceririle pe tavă.

Acum se vedea nevoit să pună punct acelei tăceri pline de dispreţ şi să dea cu ochii de lady Jessica Fishbourne.

În sinea lui, niciodată n-o numise lady Davenport. Asta pentru că nicicând n-o socotise soţia lui, nu mai mult decât un balast împachetat într-o hârtie legală. Un act care-i amintea mereu că nu mai era un bărbat liber, deşi acest lucru nu-l împiedicase defel să-şi trăiască viaţa după cum poftise.

Şi mai era ceva, ceva ce-l nemulţumea teribil.

Morgan îşi îngropase căsnicia sub un munte de tăcere.

Nimeni din lumea bună nu ştia că era însurat, cu excepţia fratelui său şi a personalului de la Marcham, şi dacă n-ar fi fost acea favoare pe care i-o făgăduise lui Hayworth cu puţin timp în urmă, secretul ar fi continuat să rămână... secret.

Se afla într-o dilemă îngrozitoare, pe care habar n-avea cum s-o rezolve. Şi mai apoi, amânase prea mult momentul revederii cu cea care se făcea responsabilă de acea... situaţie neplăcută. Pe de altă parte, realiza că şi progenitura lui Fishbourne fusese la rândul ei tot o victimă, însă asta nu schimba cu nimic starea actuală a lucrurilor: el continua să rămână însurat cu ea, fără putinţa de a se elibera din acest mariaj, obligat să respecte legământul unui bărbat mort de peste cinci ani, care jurase unui alt mort că odrasla lui va purta numele Davenport.

- Morgan, nu mai fă mutra asta de martir, rosti Michael cu un rânjet antipatic. Jessica a devenit o tânără foarte...

- Scuteşte-mă, naibii, de detalii! i-o reteză Morgan pe un ton abrupt. Cunoşti foarte bine motivul care m-a determinat să merg la Marcham şi te asigur că n-are nici cea mai vagă legătură cu ea.

- Este soţia ta! apăsă Michael cuvintele, privindu-l încruntat, cu un licăr voalat de îngrijorare în ochii de culoarea cobaltului.

- Zi-mi o noutate, îl invită Morgan sec. Ceva ce nu ştiu.

Michael zâmbi, un zâmbet iute, pieziş şi fermecător, care-i făcuse celebri pe toţi bărbaţii Davenport în rândurile reprezentantelor sexului opus.

- Marea noutate este că s-ar putea să-ţi placă Jessica, rosti el ironic.

- Zău? făcu Morgan sarcastic şi plin de îndoială, aruncând o privire plictisită pe gemuleţul portierei asupra peisajului însorit, peste care primăvara îşi plimba degetele diafane, scoţând natura din amorţeală.

Oricât de mult s-ar fi străduit să-l facă pe Michael să tacă şi indiferent de ce metodă ar fi uzat ca să-l determine să înceteze să-l mai tot piseze la cap în legătură cu Jessica, acesta moştenise, ca şi el de altminteri, încăpăţânarea şi perseverenţa celor din neamul Davenport. Când îşi punea ceva în minte, tenacitatea lui de a rezolva problema putea fi de-a dreptul exasperantă. Aşa că se resemnă, mărginindu-se să-l asculte cu o jumătate de ureche.

- De fapt, adăugă Michael cu maliţie în glas, sunt convins că-ţi va trezi profund interesul.

Afirmaţia lui îl făcu pe Morgan să-şi întoarcă faţa şi să-l privească pe Michael cu ironie.

- În caz că ai uitat, nu-mi plac roşcatele.

- Şi Edwina Hemphill era roşcată, pară Michael cu o mutră nevinovată.

- Edwina nu era genul de roşcată cu pistrui, avea avantajul unor picioare superbe şi era în multe privinţe... foarte rafinată, schiţă Morgan un zâmbet subţire.

Michael ştia la ce se rezuma rafinamentul acelei doamne, dar se abţinu să facă vreun comentariu caustic pe această temă. În schimb, nu-l răbdă inima să tacă până la capăt.

- Nu mă îndoiesc, însă era la fel de spirituală ca un lemn.

Morgan îşi lăţi zâmbetul într-unul pur pervers.

- Dragul meu, te asigur că talentele ei în anumite domenii compensau cu vârf şi îndesat lipsurile dintr-altele.

Michael îşi frecă bărbia cu podul palmei, apoi oftă.

- Până la urmă, ce intenţionezi să faci cu Jessica? îl întrebă el pe un ton ce se dorea firesc.

- Adică? îşi arcui Morgan o sprânceană, vizibil deranjat de întrebare.

- N-o poţi condamna să trăiască izolată la Marcham până la sfârşitul zilelor ei, spuse Michael, privindu-l serios. Ar fi trebuit să-şi facă intrarea în societate de mult timp. Este singură, n-are prieteni...

- Data viitoare o să-i cumpăr o pereche de labradori, se oferi Morgan sec.

- Aştept cu nerăbdare ziua când cineva îţi va îndesa pe gât propria-ţi aroganţă şi blazare, comentă Michael enervat. Pentru Dumnezeu, de ce ai acceptat propunerea lui Hayworth când ştiai foarte clar că asta te va pune în faţa unei realităţi pe care o negi cu înverşunare de atâta timp: o căsnicie care te apasă şi o soţie pe care te străduieşti din răsputeri să o eviţi!?

Morgan îşi încleştă fălcile pentru a doua oară în răstimp de zece minute, fulgerându-şi fratele cu o privire îngustată, furioasă.

- Îi datoram lui Hayworth această favoare! îi răspunse el, încercând să îşi controleze valul de aversiune care i se zbătea în spatele buzelor răsfrânte într-o grimasă sarcastică. Restul nu te

priveşte. În plus, adăugă mieros, Mellanie va şti cu siguranţă cum să-mi facă şederea cât mai plăcută acolo.

Michael îl privi câteva secunde, nevenindu-i să creadă că Morgan îşi aducea la Marcham ultima cucerire, pe lady Mellanie Duvall, proaspăta văduvă a lordului Duvall!

- Îţi aduci amanta la Marcham?! bâigui el consternat, vrând să se asigure că a înţeles corect.

- Aşa a sunat, nu?

- Dar este revoltător! rosti Michael indignat. Şi de un prost gust infernal! Îţi pui soţia într-o postură umilitoare în faţa invitaţilor tăi, aducându-ţi concubina la Marcham şi afişându-te în mod public cu ea.

- Cine spune că am de gând s-o prezint societăţii pe progenitura lordului Fishbourne? rânji Morgan cu cruzime.

- Pe toţi sfinţii, Morgan, doar n-ai de gând s-o sechestrezi în camera ei! Este soţia ta, indiferent că-ţi place sau nu! aproape că-şi pierdu Michael cumpătul.

- Michael, ar trebui să-ţi mulţumesc pentru această soluţie, zâmbi contele de Averly cu maliţie. Recunosc că la asta nu m-am gândit. Va sta deoparte de restul lumii, rugându-se la Dumnezeul pe care cu siguranţă a învăţat să îl adore la mănăstire, s-o cruţe de compania mea.

Michael scrâşni din dinţi, încercând din răsputeri să-şi înfrâneze impulsul de a-i zdrobi falca fratelui său. În acel moment, îl urî cu o intensitate cutremurătoare.

- De ce naiba nu divorţezi de Jessica, dacă tot n-o vrei?! izbucni Michael dintr-o dată, cu ochii scăpărând de mânie.

Grimasa lui Morgan se transformă într-un zâmbet subţire, provocator.

- De ce? făcu el sec. O vrei tu?

Michael fu atât de surprins şi uluit de acea întrebare pe care o găsea totalmente jignitoare încât, preţ de câteva secunde, nu putu decât să-şi privească fratele într-o tăcere plină de consternare.

- S-o iau ca pe o ofertă serioasă? izbuti în cele din urmă Michael să articuleze printre maxilarele încordate de furie şi dezgust evident la adresa atitudinii şi gândirii meschine a bărbatului din faţa lui.

- Desigur, replică Morgan cu nonşalanţă.

- Atunci o accept, dădu Michael scurt din cap.

Morgan îl fixă mirat, căutând un semn de amuzament în privirea neguroasă a fratelui său, însă Michael continua să se uite la el cu un aer cât se poate de serios, chiar un pic sfidător.

- Iisuse, nu glumeşti! murmură el, deopotrivă de amuzat şi nedumerit.

- Fireşte că nu, confirmă Michael calm. Fishbourne n-a manifestat vreo preferinţă anume pentru care dintre noi să o ia pe Jessica de nevastă, aşa că dacă facem schimb de locuri, onoarea familiei Davenport va rămâne intactă. Un divorţ liber consimţit s-ar încheia rapid, mai ales că mariajul vostru n-a fost consumat încă.

Mintea lui Morgan începu să funcţioneze cu viteză, întrezărind posibilităţile acestei rocade. Michael îi oferea practic cheia care deschidea uşa închisorii lui, rezolvându-i dintr-un singur foc toate frustrările şi problemele. Şi avea dreptate. Arthur Fishbourne nu-l desemnase în mod clar ca viitor soţ al odraslei sale... aşa că, de ce nu?

- Sunt de acord, dacă asta este ceea ce-ţi doreşti, însă nu înţeleg de ce-o faci, rosti Morgan în cele din urmă pe un ton surprins. Chiar tu ai afirmat cu puţin timp în urmă că încă nu-ţi doreşti să te legi pentru toată viaţa de vreo femeie.

Michael moştenise în urmă cu doi ani de la un unchi îndepărtat titlul de conte de Warwick, împreună cu o avere frumoasă pe care o dublase în mod inteligent, lucruri care-l plasau printre locurile fruntaşe ale listei cu cei mai căutaţi burlaci din Anglia. În plus, era un bărbat categoric frumos şi, cu toate că-şi ţinea în mare secret relaţiile amoroase, Morgan cunoştea cel puţin o duzină de tinere drăguţe, din familii onorabile, care suspinau de mama focului când Michael intra în câmpul lor vizual.

- Am motivele mele, răspunse Michael, schiţând un mic zâmbet maliţios. În plus, o găsesc pe Jessica tare dulce şi spirituală, şi este singura femeie care mă face să râd cu adevărat.

Morgan îl privi cu ochii îngustaţi bănuitor.

- S-a înfiripat ceva între voi?

- Nu mă insulta, Morgan, şi nici nu pune la îndoială virtutea soţiei tale, îl preveni Michael pe o voce glacială, aproape ameninţătoare. Jessica este foarte devotată preceptelor religioase în ce priveşte sanctitatea căsătoriei şi n-ar îndrăzni în veci să-ţi dezonoreze numele.

- Iartă-mă, îşi ceru Morgan scuze, cu o faţă sincer spăşită. N-ar fi trebuit să spun asta.

- Aşa e, n-ar fi trebuit, aprobă Michael oftând. Tăcu un moment, apoi îl privi preocupat. Când vei intenţiona să aduci subiectul divorţului în discuţie?

- Tu chiar vorbeşti serios!

- Bineînţeles! declară Michael cu o veselie autentică. De fapt, mai că-mi vine să-mi dau palme că nu mi-a venit ideea asta acum câţiva ani. Oricum, nici acum nu-i târziu. Deci?

-Diseară, după cină, răspunse Morgan după o clipă de gândire. Cu cât se va-ntâmpla mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toţi. Trecându-şi o mână peste părul prins la spate, îi aruncă o privire cercetătoare şi curioasă fratelui său. Cum crezi că va reacţiona?

- Nu ştiu sigur, dar având în vedere circumstanţele, nu cred că se va opune.

- Dar crezi că va agrea ideea acestui... schimb?

- În mod categoric nu! rosti Michael încruntat. Este prea mândră pentru a accepta de bunăvoie acest lucru. Sfatul meu este aduci în discuţie numai divorţul. Promite-i eventual un debut în sezonul scurt din toamnă, spune-i că o să-şi facă intrarea în societate ca femeie liberă, că-i vei dărui o zestre convenabilă şi pune-i condiţia să nu pomenească nimănui că a fost măritată cu tine, pentru că altfel reputaţia ei va avea de suferit. Nimeni nu-şi va pune problema de ce ai divorţat şi asta pentru că, în ignoranţa lor, o vor considera pe ea vinovată de acest eşec, indiferent de adevăr, că doar ştii cum funcţionează sistemul. De restul o să mă ocup personal. Ah, şi oferta este valabilă doar trei zile.

- De ce trei zile?

- În cazul în care o să te răzgândeşti, îi aruncă Michael cu un zâmbet şiret.

- Nicio şansă, râse Morgan aspru. Îţi primesc propunerea din toată inima şi-ţi rămân dator.

- Stai blând, singurul care va rămâne dator celuilalt sunt eu.

Morgan îl privi, fără să-l înţeleagă. Oricum, ceea ce era cu adevărat important era faptul că avea să fie liber, în sfârşit. Scăpase de balastul vieţii lui, o căsătorie de convenienţă care-i apăsase sufletul necontenit vreme de aproape nouă ani. Era liber!

Liber!

Sentimentul era atât de intens, de ameţitor, că avu senzaţia că pluteşte. Abia acum realiză cât de mult tânjise după acea stare sufletească care încetase să mai facă parte din gama emoţiilor sale încă din ziua în care răposatul conte de Averly îi adusese la cunoştinţă că avea să onoreze cu numele său o creatură necunoscută. Şi acum i se părea firesc ca, fiind privat de el atâta timp, să se cufunde într-o tăcere încântată şi să-l savureze cum se cuvine.

Când trăsura pătrunse pe porţile conacului, alunecând pe aleea principală ce separa parcul în două jumătăţi egale, înaintând spre conacul vechi construit pe trei nivele în stil edwardian, Morgan îşi simţi stomacul strângându-i-se într-un pumn de emoţii.

Abia acum realiza cât de dor îi fusese de Marcham. Acel mediu de basm înconjurat de linişte şi farmec provincial reprezentase pentru el întotdeauna un refugiu, o evadare, un loc ce păstra amintirea unei copilării frumoase, un pământ din care-şi extrăgea seva atunci când se simţea prea obosit sau avea nevoie de un repaus. Acolo îşi petrecuse cei mai frumoşi ani din viaţa lui, alături de Michael şi Theo...

Theo!...

Realitatea îl izbi în faţă, tăindu-i respiraţia. Niciodată nu se împăcase pe deplin cu faptul că Theo nu mai era, că murise în urmă cu aproape un an, într-un război ce înecase o Europă întreagă în sânge şi teroare. Iar dorul de el încă mai continua să-l roadă în piept, aidoma unui vierme flămând. Fusese atât de legat de Theo!

Călcând mental peste acea amintire dureroasă, îşi lăsă privirea să alunece peste parcul vast, marcat de alei sinuoase, mărginite de un gard viu de bucsus, tuns exemplar, înregistrând cu un zâmbet uşor frumuseţea grădinilor presărate în mici insule de culoare în acel ocean de verdeaţă şi lumină.

Brusc, sesiză o serie de diferenţe majore în peisaj, care-l făcură să se încrunte derutat.

Oare când apăruseră băncuţele acelea joase, de marmură crem, cu spătarele îndantelate fantezist? Nu-şi amintea să fi avut nici felinarele acelea scunde, plasate strategic, care promiteau uitare şi romantism în nopţile calde de vară. Şi, categoric, aleile fuseseră acoperite cu pietriş şi în niciun caz cu dale de piatră albă de Bath!

Îşi amintea clar că acele lucruri nu existaseră în urmă cu doi ani la Marcham...

- A fost ideea Jessicăi să pună băncuţele şi felinarele şi să paveze aleile, răspunse Michael întrebării nerostite care plutea în ochii lui.

- Da? făcu Morgan, refuzând să admită că rezultatul era uimitor.

- Noaptea este o adevărată plăcere să te plimbi pe alei, confirmă Michael cu o notă de nostalgie în glas. Atmosfera este feerică în compania persoanei potrivite.

- Vorbeşti din experienţă? îl ironiză Morgan cu un zâmbet maliţios.

Michael îşi miji ochii iritat şi dădu să-i trântească o replică usturătoare, însă trăsura se opri cu o mică smucitură în faţa intrării şi Morgan alunecă afară ca o felină, întinzându-se să-şi dezmorţească muşchii înţepeniţi.

Aerul era plin de mirosul primăverii şi Morgan îl inhală cu nesaţ. Parfumul dulce al narciselor se împletea cu cel îmbătător al mărgăritarelor, iar în substrat se ghicea aroma aspră a pământului reavăn. Aerul era tare şi limpede ca un cristal, iar soarele îşi răsfira degetele blânde peste rondourile cu lalele, imprimând petalelor o strălucire aparte.

Sau doar i se părea? gândi Morgan distrat.

Vestea reîntoarcerii stăpânului de la Marcham se răspândi ca o molimă, aruncând conacul într-o stare de febrilitate. Întreg personalul năvăli afară, pe treptele de la intrare, aliniindu-se în ordine ierarhică şi urându-i acestuia un emoţionant bun venit.

- Ce mai faci, Jenkins? îl întrebă Morgan pe majordom, mişcat de primirea călduroasă care i se făcuse.

- Foarte bine, Alteţa Voastră, îngăimă acesta cu o voce tremurătoare, înclinându-se adânc în faţa lui, atât cât îi permitea spatele anchilozat de ani şi reumatism. Mă bucur atât de mult că v-aţi întors la Marcham, milord...

Vocea i se frânse, gâtuită de lacrimi, şi Morgan făcu un gest pe care în alte condiţii eticheta nu i l-ar fi îngăduit sub nicio formă: îl bătu afectuos şi prieteneşte pe umăr.

Acest lucru îl ului atât de tare pe bietul Jenkins, încât îl podidi plânsul şi trebui să-şi scoată batista, presându-şi-o tulburat pe ochi şi bălmăjind scuze neinteligibile.

Simţindu-se vinovat, Morgan strânse din dinţi şi se fofilă pe lângă Jenkins, intrând cu paşi mari în casă, străbătând antreul grăbit şi oprindu-se abia în salonul mare, lângă măsuţa cu băuturi. Îşi turnă o porţie dublă de wisky şi o goli pe nerăsuflate, apoi puse paharul pe tavă şi-şi sprijini greutatea trupului în mâini, răsfirându-şi degetele peste tăblia perfect ceruită a mesei de douăzeci şi patru de persoane, din lemn de nuc, cu privirile aţintite în gol.

Reacţia lui Jenkins îl răscolise. Îl făcuse să se simtă mărunt, iresponsabil şi rău, ceea ce nici măcar nu era prea departe de adevăr.

Din cauza lui Jessica, evitase să calce pe acolo, şi astfel cel puţin doi oameni avuseseră de suferit: el, Jenkins, şi dacă era să se ia după urmele de lacrimi pe care le văzuse în ochii tuturor, toată lumea îi dusese dorul. Pe deoparte, gândul îl făcea să se simtă bine, pe de alta îi adâncea sentimentul de tristeţe şi regret care-l încerca încă din clipa în care trăsura pătrunsese pe domeniul său.

Doamne, ura din tot sufletul scenele lacrimogene!

- Iartă-l, surâse Michael blând, apărând în prag şi aruncându-i o privire lungă. Intră închizând uşa în urma lui, şi se apropie stingherit de fratele său. Toţi ţi-au simţit lipsa, Morgan.

- Am observat, mârâi el indispus.

Îndreptându-se de spate, scoase o tabacheră scumpă, o deschise şi pescui o ţigară subţire de foi, apoi îl servi şi pe Michael.

Un timp fumară în tăcere, Morgan stând rezemat de tocul unei ferestre, cu privirile pierdute în farmecul pitoresc al livezii de meri şi vişini din spatele conacului.

Michael îl urmărea gânditor, simţindu-se puţin invidios pe el.

Morgan moştenise totul după moartea lui Theo. Nu că l-ar fi condamnat pentru asta. Nu era vina lui că Theo nu mai era printre ei şi că Morgan fusese desemnat drept moştenitorul legal al titlului de conte de Averly şi altor câtorva titluri nobiliare de importanţă mai mică, sau că intrase în posesia domeniului Marcham şi a trei proprietăţi înfloritoare plasate în Devon, Cornwall şi sudul Scoţiei, şi nici de faptul că cele două case splendide din Londra îi aparţineau acum.

Michael nu dădea prea mare importanţă aspectului material al vieţii. El însuşi era destul de bogat pentru a trăi o viaţă de huzur, fără a-şi bate capul. Avea la rândul său o casă în Londra, pe Promenade Street, cu două nivele şi douăzeci şi patru de camere mobilate luxos, dar cu eleganţă şi bonton, un castel superb pe care-l moştenise odată cu titlul, situat în apropiere de Stratford-upon-Avon, o avere în acţiuni şi câteva mine de cărbuni care-i sporeau lichidităţile din bancă în mod constant. Din punct de vedere financiar, stătea strălucit. Sentimentul ce-i rodea sufletul era legat de un alt aspect.

Morgan poseda virilitatea agresivă a masculului dominant, acel sâmbure oţelit din adâncul spiritului ce-l învăluia pe fratele său într-un nimb de forţă şi magnetism, care îndemna bărbaţii la prudenţă şi femeile la pasiuni nimicitoare. Înalt de doi metri, suplu, cu un trup bine călit sub cerul liber şi soarele arzător de pe mări, Morgan trecea drept cel mai frumos bărbat pe care Anglia îl dăruise societăţii în ultimele trei decenii.

Nici chiar tatăl lor, Marcus Davenport, care fusese un afemeiat notoriu şi un bărbat cu aceeaşi alură de zeitate greacă, nu reuşise să bată recordul cuceririlor pe care fiul său mijlociu îl avusese în mai bine de zece ani de activă viaţă socială. Morgan era un dur şi un cinic şi avea răbdarea şi calmul unui titan, pe când Michael avea structura psihică şi afectivă a unui poet şi impetuozitatea impulsivă a unui veşnic adolescent. Deşi în aparenţă se asemănau incredibil de mult, între ei existau diferenţe uimitoare. Morgan îşi însuşea femeile cu aroganţă şi nepăsare, Michael le ameţea şi le seducea cu sensibilitate şi romantism. Însă, în mod absurd, femeile erau mai atrase de pericolul iminent, letal, pe care-l degaja contele de Averly, decât de primejdia surdă, învăluitoare, pe care o răspândea mai tânărul său frate.

Morgan se născuse cu puterea seducţiei în sânge, perfecţionându-şi stilul până la a-l transforma într-o armă irezistibilă, cu atât mai periculoasă cu cât o folosea instinctiv, cu o graţie naturală. Circulau zvonuri că era de ajuns ca o singură privire din partea contelui de Averly să cadă întâmplător asupra unei femei, ca aceasta să-i devină sclavă pentru toată viaţa. Doamne fereşte să-i mai şi zâmbească!

Tocmai asta era problema lui, gândi Michael întristat. Ştia că de îndată ce Morgan avea să-şi întâlnească soţia, înţelegerea lor din urmă cu un ceas avea să se spulbere ca fumul. Michael cunoştea gusturile lui Morgan în ceea ce privea descendentele Evei. Singurul lucru care-l mai consola era că Jessica nu mai era tânăra naivă şi credulă din urmă cu doi ani.

Meditaţia îi fu întreruptă de apariţia unui servitor care-i întrebă ce camere doreau să li se pregătească. Fiecare îşi exprimă preferinţa şi servitorul dădu să se retragă, însă Morgan îl opri.

- Unde este doamna? se interesă el pe un ton sever.

- Milady? repetă acesta clipind, apoi, amintindu-şi, întreaga figură i se lumină. Oh, este plecată la bisericuţa din sat, Alteţa Voastră. Îi timpu' să se întoarcă, că-i plecată cam de multişor. Să trimeţ după ea, Înălţimea Voastră?

- Nu, rosti contele de Averly după o clipă de gândire, simţind că nu era încă în stare să dea ochii cu progenitura lui Fishbourne. Probabil c-o să ajungă dintr-o clipă într-alta. Du-te, îl concedie el pe servitor cu un aer greu de descifrat.

Desigur! îşi zise Morgan cu ironie, vârându-şi mâinile în buzunare în timp ce se-ndrepta spre ferestrele mari care dădeau spre grădina din spate, ţinându-şi trabucul între dinţi în timp ce mijea ochii ca să şi-i apere de fum. Evlavioasa Jessica! Obiceiurile vechi se uită greu, trase concluzia în tăcere, nu fără o oarecare undă de răutate. Putea să jure că ţinea toate posturile, se ruga în fiecare seară şi dimineaţă până-i amorţeau genunchii, nu lua numele Domnului în deşert şi avea întotdeauna la gât un crucifix care s-o apere de căderea în ispită. Şi, mai mult ca sigur, purta rochii închise până la gât, în culori terne, iar părul şi-l strângea la ceafă într-un coc sever, care-i întindea pielea tâmplelor până la durere.

Mai văzuse până atunci vreo două debutante care crescuseră sub supravegherea strictă a carmelitelor şi mai degrabă îngheţa iadul decât să se lase sărutate de către un bărbat.

- Nu-i chiar atât de pioasă precum îţi închipui, râse Michael, traducând corect expresia de un amuzament maliţios din privirea lui. Probabil că s-a dus să pună flori pe mormintele părinţilor noştri şi pe cel al lui Theo.

Morgan îşi arcui o sprânceană cu îndoială.

- N-ar fi trebuit să ne aştepte aici, în loc să umble aiurea pe coclauri? rosti el plictisit.

- Nu ştie că venim, îl informă Michael calm.

- Cum adică, nu ştie? se încruntă Morgan nemulţumit.

- Deocamdată, tu eşti ăla însurat cu ea, aşa că era de datoria ta s-o anunţi că te-ai hotărât în sfârşit să apari la Marcham, i-o trânti Michael cu o satisfacţie drăcească.

Morgan îl privi urât, trase un ultim fum din trabucul scump şi-l îndesă în pământul unui hârdău în care creştea o minunăţie de trandafir japonez, după care îşi frecă faţa obosită şi încordată cu podul palmelor.

- Mă duc să mă întind puţin, mormăi el îndreptându-se spre ieşire, intenţionând să facă o baie fierbinte, să ia masa de unul singur şi să tragă un pui de somn. Ne vedem la cină, îi aruncă peste umăr lui Michael.

- Bine, răspunse contele de Warwick cu un zâmbet indiferent şi mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor.

Morgan ajunse lângă uşă şi se întinse să apuce clanţa însă fix în aceeaşi secundă cineva i-o luă înainte. Uşa se dădu în lături atât de repede că n-apucă să se ferească şi muchia tare a lemnului îl izbi cu forţă drept în faţă, strivindu-i nasul şi dezechilibrându-l. O ploaie de stele verzi îi dansară în faţa ochilor şi o durere ascuţită îl săgetă până-n creier, ameţindu-l.

Pe dibuite, apucă spătarul unui scaun şi se lăsă pe el, încercând să-şi oprească sângele care-i ţâşnea pe nas, presându-şi nările cu două degete.

- Fir-ar al dracului de...! tună el, aruncându-şi privirile furioase şi înceţoşate de durere spre atacatorul lui, însă cuvintele i se blocară în gât şi Morgan avu senzaţia că cineva îi îndesase un pumn greu în plex, lăsându-l fără aer.

Şi, indiscutabil, fără replică.

CAPITOLUL 2

O sută şaptezeci şi doi de centimetri de graţie şi frumuseţe feminină, aşa avea s-o descrie mai târziu pe tânăra blond-roşcată care stătea încremenită în prag, cu braţele pline de flori înmiresmate, fixându-l cu o pereche de ochi mari verzi, într-o tăcere plină de stupefacţie.

- Vai de mine! îngăimă Jessica, simţind cum membrele i se înmoaie de spaimă. Narcisele sălbatice îi alunecară din braţe, răspândindu-se pe Aubousson-ul de la picioarele ei. Oh, Dumnezeule mare! şopti cu o voce răguşită, ducându-şi ambele mâini la gură şi continuând să-l privească şocată.

Brusc, păru să-şi revină în fire. Şi odată cu asta, preluă iniţiativa. Păşi spre el, smulgându-şi din mers manşeta dantelată a rochiei de mătase moarată, de culoarea fisticului, apoi îşi aşeză o mână răcoroasă pe fruntea lui, împingându-i uşor capul pe spate. Îi dădu mâinile în lături cu o blândă fermitate şi începu să-i şteargă sângele care şiroia din nasul zdrobit, executând aceeaşi procedură pe care o încercase şi el mai devreme.

- Ar trebui să vă întindeţi, milord, îl sfătui fata cu un glas ca mierea picurată din fagure, evitându-i privirea. Asta o să vă oprească hemoragia.

Morgan se încruntă cătrănit, mult prea uluit pentru a putea scoate vreun sunet, cu excepţia unui mârâit din gâtlej, care ar fi putut însemna orice, de la durere până la dezaprobare.

Chiar şi prin ceaţa suferinţei care-i împăienjenea privirea, Morgan putu să îi observe culoarea neobişnuită a ochilor ei alungiţi. Erau de un verde-argintiu, înşelători precum nisipurile mişcătoare, gândi el cu milimetrul liniar de creier care-i mai rămăsese activ. Dacă te apropiai prea mult, riscai să fii supt în adâncul lor.

Enervat de direcţia în care o luaseră gândurile lui, Morgan îi prinse încheietura mâinii în pumn, înlăturându-i degetele care-i ţineau nările presate, şi îi aruncă o uitătură grea, în timp ce se ridica, dominând-o cu statura lui impresionantă.

- Tot timpul eşti aşa de repezită?! o dojeni el cu asprime.

- Eu... eu..., se bâlbâi ea încurcată, plecându-şi privirile şi roşind ca un mac. Eu nu am... n-am ştiut că sunteţi aici, milord...

- Nu-i vorba de mine, la naiba! i-o reteză Morgan pe acelaşi ton. Oricine putea să fie în locul meu.

- De obicei, ceilalţi se feresc, murmură ea, înghiţind în sec nodul de lacrimi care i se aduna în gât.

- Poftim?! făcu el, deconcertat.

- Toată lumea de aici ştie că sunt mai... repezită şi se feresc să stea prea aproape de uşi când ştiu că sunt prin preajmă, mărturisi tânăra cu o strâmbătură comică ce denota că nici ea nu era prea încântată de acea trăsătură a firii ei.

Morgan îşi simţi colţurile gurii tresărind şi făcu un efort să se păstreze serios.

- Nu eşti singurul care a păţit-o, rosti Michael cu un rânjet amuzat pe faţă, înaintând spre ei fără grabă. Şi eu am primit o uşă-n frunte mai acum un an. Mă mir şi astăzi cum de naiba nu mi-a spart arcada! Bună, Jessica, rosti el cu tandreţe, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz.

Fata îi aruncă o privire necăjită, roşind şi mai mult, dacă aşa ceva mai era posibil.

Morgan se simţi împărţit între amuzamentul generat de imaginea unui Michael pălit în cap de o uşă la fel de letală ca cea de mai înainte şi iritarea absurdă care se născuse brusc în el vizavi de libertatea nonşalantă cu care acesta o sărutase pe Jessica sub ochii lui.

Privirea îi fulgeră spre Michael şi văzu un licăr de maliţie strălucindu-i în ochi. Era clar că părea foarte încântat de ceea ce se întâmplase şi că se amuza copios pe seama lui.

Pumnii i se încleştară în efortul de a se stăpâni să nu-i trântească vreo două vorbe usturătoare, un comentariu care n-ar fi servit la nimic, dealtfel.

- Milord?

Atenţia îi reveni asupra Jessicăi, care-l privea chinuită pe sub genele lungi.

- Vreţi să-mi daţi drumul la mână, vă rog?... Mă doare.

Morgan se uită la pumnul său încătuşat peste articulaţia ei subţire şi văzu culoarea albăstruie pe care o căpătaseră degetele ei din cauza lipsei de sânge. Îngrozit, îi dădu drumul, simţindu-se mizerabil în timp ce o privea cum se abţine să se strâmbe de durere în vreme ce-şi masa locul maltratat.

- Îmi pare rău, mormăi el ursuz.

- Vă asigur că n-aveţi de ce, replică fata cu un aer profund stânjenit, chinuindu-se să surâdă. Acum suntem chit: eu v-am spart nasul, dumneavoastră aproape că mi-aţi rupt mâna şi... dacă nu mă duc acum să vă aduc nişte gheaţă, o să... mă rog, n-o să fiţi tocmai bun de dus la bal, sfârşi ea cu umor.

Înainte ca Morgan să apuce să zică ceva, Jessica făcu rapid stânga-mprejur şi dispăru în hol. Privi năucit în urma ei, apoi îşi ridică ochii spre Michael, care făcea acelaşi lucru.

- E o dulceaţă, nu-i aşa? rosti Michael cu un oftat, fără a-şi dezlipi ochii de chenarul gol al uşii.

- Mie-mi zici? mormăi Morgan indispus, ridicându-se şi ducându-se să se lungească pe o canapea cu rol mai mult decorativ decât funcţional. Acum încep să mă dumiresc de unde ţi-a izvorât intenţia nobilă cu schimbul de locuri!

- Mda, din când în când, mi se face un dor nebun după o uşă trăsnită-n frunte, făcu Michael cu un zâmbet ironic. E ca un drog: odată ce-l capeţi, cu greu te mai poţi lipsi de el. Şi deci, deja te-ai răzgândit? îl interogă, continuând să-şi ţină mâinile vârâte adânc în buzunarul pantalonilor, în timp ce-şi analiza preocupat vârful cizmelor.

Morgan îi aruncă o uitătură piezişă şi zâmbi, în ciuda pulsaţiei neplăcute din centrul feţei.

- Deloc, rosti el sec. Dacă am poftă de cucuie, mă încaier într-o bodegă nenorocită, n-aştept să mi le facă o... domnişoară cu apucături de uragan. Şi, după câte mi-a fost dat să văd, este o adevărată pacoste umblătoare.

- Ai perfectă dreptate, izbucni Michael în râs, înălţându-şi capul şi privindu-l cu ochii strălucind de amuzament. Acum un an şi ceva, m-a rugat s-o învăţ să călărească, dar nu oricum, ci bărbăteşte, începu el dintr-o dată, fără nicio introducere. N-ai idee de câte ori a trântit-o Thezeu până când a reuşit să-i impună propria voinţă!

- Cum!? făcu Morgan căzându-i faţa, ştiind că armăsarul cu pricina era cel mai nărăvaş pursânge pe care-l călărise vreodată şi că puţine persoane puteau să-l strunească cu adevărat. N-ai minte?! îşi pierdu el cumpătul dintr-o dată, ridicându-se şi aruncându-i lui Michael cu o privire fioroasă. Putea să-şi rupă gâtul, pe toţi sfinţii!

- Dar nu şi l-a rupt, preciză Michael cu un aer dezinvolt, refuzând să se lase intimidat de uitătura cruntă a fratelui său. Acum, Thezeu îi mănâncă din palmă şi ştii care e culmea culmilor?

- Nu, care? se încruntă Morgan morocănos.

- L-a învăţat să răspundă la diverse comenzi. Şi i-a luat numai două luni ca să-l dreseze, lansă informaţia cu un aer extrem de încântat.

Morgan îşi îngustă ochii, înciudat. Se străduise doi ani să-şi facă armăsarul să răspundă la vreo comandă verbală, însă încăpăţânarea animalului o întrecuse cu mult pe a sa. Faptul că tânăra aceea repezită reuşise acolo unde el eşuase îi afecta usturător vanitatea.

Un minut mai târziu, Jessica se întoarse aducând cu ea câteva bucăţi de gheaţă într-un bol de cristal şi un ştergar curat. Împachetă gheaţa cu îndemânare şi îi întinse pânza cu un aer stingherit, continuând să-i ocolească privirea.

Morgan o luă, mulţumindu-i cu o jumătate de gură, şi-şi puse compresa pe nas. Îi fu recunoscător în sinea lui pentru inspiraţie şi ajutor. Răceala gheţii îi calma mult din durere aşa că se rezemă de spătarul canapelei, înghiţindu-şi un oftat de pură uşurare.

Involuntar, privirea îi alunecă spre tânăra femeie.

Ajutată de Michael, Jessica aduna cu grijă florile pe care le culesese în drum spre casă şi care acum zăceau împrăştiate în jurul pragului. Expresia de pe faţa ei părea una profund obidită şi Morgan se întrebă ce anume o întrista cel mai rău: faptul că-l desfigurase sau că el venise la

Marcham? Dacă era să se ia după ce-i spusese Michael, probabil că amândouă ipotezele erau corecte.

Simți un mic junghi sfredelindu-l undeva, în adâncul ființei lui. Vinovăția. Era un simptom pe care-l identifică cu precizie, deși până atunci nu mai avusese parte de el decât de vreo trei-patru ori în toată viața sa. Şi-şi blestemă slăbiciunea în tăcere.

Nu era cu nimic dator Jessicăi. Ba chiar avea să-i facă un mare serviciu, dându-i-l pe Michael în locul său. Fratele lui părea mult mai potrivit pentru rolul de soț decât avea să fie el vreodată. În plus, se cunoşteau foarte bine iar relația dintre ei părea destul de strânsă.

Cufundat în reflecții, Morgan se trezi admirându-i cascada de bucle ce i se unduia liberă puțin mai jos de jumătatea spatelui, un amestec spectaculos de șuvițe în două nuanțe atrăgătoare, culoarea aurului vechi şi cea a cuprului lustruit, care-i cădeau mereu peste față, în timp ce Jessica făcea eforturi să le cumințească, strecurându-şi-le după ureche într-un gest ce părea să-i fi devenit reflex.

Îi studie cu un ochi critic profilul fin, coloratura irlandeză a tenului spuzit cu o groază de pistrui, nasul îngust şi drept, cu nări delicate, gura lată cu buze pline, acum răsfrânte într-o bosumflare dulce.

Era remarcabil de frumoasă, constată el cu ochii îngustați o idee, de parcă acest lucru l-ar fi deranjat. Transformarea era uluitoare. Imaginea fetiței costelive, cu trăsături nefinisate, şterse, păli în fața femeii care devenise acum.

O femeie încântătoare... care-i era soție!

Din nu se ştie ce rațiune, ideea nu i se mai părea atât de respingătoare, lucru care-l făcu să se încrunte şi mai mult.

N-o voia, îşi aminti el cu un rictus de autodispreț. N-o dorise niciodată. Şi n-avea să se răzgândească nici acum.

O urmări cum se ridică cu florile în brațe, subțire şi grațioasă, adresându-i un surâs crispat lui Michael, care-i răspunse cu un zâmbet înduioşat şi-i făcu cu ochiul şmechereşte.

Morgan strânse din dinți şi-şi feri privirea, iritat. Realizând că gheața începuse să se topească în ştergar şi că apa avea să i se prelingă pe față dintr-o clipă într-alta, îl dădu la o parte şi-şi atinse precaut vârful nasului.

Spre mulțumirea lui, hemoragia încetase, aşa că puse compresa în bolul pe care-l adusese Jessica şi se ridică.

Fata îi aruncă o privire nervoasă, părând indecisă ce să facă.

- Eu..., îngăimă ea pe o voce guturală, ...dacă-mi permiteți, Alteță, aş vrea să mă retrag şi să... să pun florile în apă.

Morgan îi dădu acceptul printr-o înclinare imperceptibilă a capului şi tânăra femeie făcu o reverență impecabilă, ieşind şi închizând uşa în urma ei cu mare băgare de seamă.

- Este răcită? vru Morgan să ştie.

- Ce? clipi Michael, nedumerit, întorcându-şi ochii spre el.

- Te-am întrebat dacă e răcită, repetă Morgan pe un ton irascibil. Este răguşită.

- Oh, nu! zâmbi Michael distrat. Ăsta este timbrul natural al vocii ei, adăugă, omițând să spună mai multe despre calitățile ascunse ale acelei voci senzuale, bogate.

Tăcerea care urmă fu plină de încordare şi oarecum penibilă.

- Tot mai ai de gând s-o sechestrezi în camera ei? făcu Michael cu o mutră nevinovată. Pentru că dacă o faci, eu îi voi îndulci exilul, ținându-i companie până când se termină totul. Pe de altă parte, ai proceda corect: gestul tău i-ar da clar de înțeles pentru o ultimă oară că nu-ți pasă de ea nici cât un fir de praf, iar mie mi-ar conferi rolul minunat de cavaler în armură strălucitoare, ceea ce-mi va fi de un real folos în a-i câştiga afecțiunea pe viitor, nu crezi?

Morgan îi aruncă o privire urâtă fratelui său, iritat de faptul că el îi arunca în față propriile-i cuvinte, care acum îl ruşinau şi-l făceau să se simtă penibil.

De ce nu-i spusese Michael că Jessica era atât de... fermecătoare? Pentru că niciodată nu-l lăsase! îşi zise el cu amărăciune. Şi, oricum, nu conta, pentru că între ei nu avea să fie nimic, niciodată.

- Va participa la toate activitățile care se vor ține aici, mormăi el indispus şi încruntat, dar va trebui să găsim o altă formulă de a o prezenta societății decât aceea de lady Davenport. Acum o să mă duc să mă odihnesc, anunță sec, întorcând spatele fratelui său.

Îşi stăpâneşte perfect emoțiile, gândi Michael amuzat, cunoscându-l prea bine pe Morgan pentru a şti că era confuz, ofticat şi uluit, şi că avea nevoie de timp ca să-şi revenă din şoc.

Morgan nu acționa niciodată sub impulsul momentului, ci aştepta până se calma şi putea să se gândească pe îndelete la datele problemei cu care se confrunta, alegând soluția cea mai convenabilă. Şi nici acum nu avea să facă o excepție.

Îl urmări cum se apropie de uşă şi o întredeschide încet, aruncând o privire precaută în holul cufundat în semiobscuritate.

- Nicio şansă, râse Michael de măsurile lui de prevedere. După câte o cunosc, cu siguranță că s-a pitit pe aici, pe undeva, copleşită de ruşine şi remuşcări.

Michael se-nşela.

De îndată ce părăsi salonul, Jessica pasă fără un cuvânt florile în brațele lui Jenkins, îşi luă pelerina groasă de lână şi ieşi în curte, îndreptându-se spre grajduri cu paşi grăbiți, aproape alergând.

Voia să evadeze pentru o vreme din acel loc, să-şi limpezească mintea şi să-şi decanteze emoțiile contradictorii ce i se zbuciumau în piept. Era indignată şi furioasă, dar peste aceste două stări se învolbura sălbatic un strat substanțial de veselie inexplicabilă.

Mai mult ca sigur c-o păştea o criză de isterie, îşi zise ea, cu unghiile adânc înfipte în palme, muşcându-şi buzele ca să-şi stăpânească hohotul de râs care-i tremura în gât, în timp ce aluneca pe culoarul dintre boxe, inhalând mirosul aspru de animal, fân şi bălegar.

Era anormal să se simtă atât de încântată pentru faptul că-i îndesase nasul între urechi! gândi ea, fără a-şi putea stăpâni totuşi un chicotit nervos. Ba o meritase din plin, răsună un mic glas răutăcios în urechi.

După ce primul şoc trecuse, şocul în care recunoscuse acea pereche de ochi fumurii pe care ani de-a rândul îi îndrăgise nespus şi le dusese dorul, urmase conştientizarea brutală a faptului că el era acolo, la Marcham... amintindu-i cât de proastă şi de credulă fusese până în urmă cu o jumătate de an!

Bărbatul care n-o dorise niciodată, care o urâse şi o disprețuise pe nedrept, bărbatul care o umilise în cel mai crud mod posibil, ignorând-o totalmente, ca şi când nu ar fi existat în viața lui, ei bine, acelaşi bărbat se întorsese pe meleagurile natale... din Dumnezeu ştie ce motiv! Şi, cu siguranță, motivul nu era ea.

Dacă n-ar fi fost acel articol din ziar şi Michael care să-i spună adevărul, ar fi continuat să înoate în universul de iluzii şi speranțe pe care şi-l făurise în toți acei ani, ani în care se străduise să fie demnă de el, de numele lui...

Demnă de el! pufni fata dezgustată, în timp ce punea şaua pe Thezeu şi-i strângea chingile, refuzând ajutorul unui rândaş care apăruse lângă ea.

Armăsarul îi simți neliniştea şi iritarea şi-şi întoarse capul spre tânăra femeie, împingând-o cu botul umed în umăr.

- Dragule, astăzi o să facem o plimbare aşa cum îți place ție, promise Jessica, apucând hotărâtă frâiele într-o mână laolaltă cu poalele bogate ale rochiei, ridicându-le ca să-şi bage vârful ghetei în scăriță.

Se săltă sprintenă în şa, încălecându-l pe Thezeu bărbăteşte, apoi îşi aranjă cu grijă jupoanele de dantelă fină de sub fustă şi poalele mantiei, se aplecă în față şi îndemnă calul să părăsească boxa, revenind la poziția dreaptă abia când trecu de bârna groasă.

Ar fi trebuit să-şi schimbe hainele, se strâmbă ea necăjită, observând pe tivul rochiei un strat din mizeria din grajduri, însă nu avusese nici răbdare şi nici energie ca s-o mai facă. Nu dorise decât să iasă la aer, să scape dintre acele ziduri care-i deveniseră brusc ostile. Acum, rochia era compromisă şi-i părea rău, pentru că era una din favoritele ei.

Străbătu la trap curtea şi când ajunse pe aleea principală, îi dădu frâu liber lui Thezeu. Simțind hățurile slăbind pentru o clipă, armăsarul se săltă pe picioarele din spate, bătând aerul cu copitele într-un nechezat puternic, şi o zbughi din loc ca un fulger întunecat, tăind parcul în două şi ieşind ca o vijelie pe porți.

Era momentul pe care Jessica îl adorase întotdeauna. Vântul care îi biciuia fața, euforia pe care i-o dădea galopul furtunos peste dealurile împădurite de la Marcham, modul perfect în care se contopea cu animalul de sub ea, simțindu-i bătăile inimii aproape de ale ei, intuindu-i mişcările şi corectându-i-le din timp, afecțiunea care îi unea, aceeaşi fericire îngemănată de a se simți cu adevărat liberi, toate acestea o făceau să uite şi de cele mai serioase nemulțumiri.

Şi, dintr-o dată, un chip răsări în spatele ochilor ei, curmându-i plăcerea clipei într-un mod aproape brutal. Încercă să-l alunge din minte, însă totul fu în zadar.

Furioasă, îşi înfipse călcâiele în coastele armăsarului, forţându-l şi mai mult. Părăsi drumul şi îl mână peste pajiştile de un verde orbitor, lăsându-l să-şi aleagă singur drumul.

O jumătate de oră mai târziu, Thezeu dădu primele semne de oboseală şi Jessica jonglă cu hăţurile, încetinindu-l, după care îl opri cu totul şi descălecă.

Iureşul nu-i adusese decât un sfert din satisfacţia glorioasă de altădată. Şi asta pentru că faţa aceea bronzată, cu trăsături aspre, continua să-i stăruie în minte ca o veche obsesie.

Se schimbase enorm, gândi Jessica, presându-şi o mână absentă pe piept, acolo unde inima ei cunoscuse nu de mult dezamăgirea şi durerea vie a unor vise sfărâmate. Tânărul frumos, înalt şi zvelt, de care se îndrăgostise lulea în urmă cu nouă ani, devenise un bărbat în toată firea.

Trăsăturile i se masculinizaseră într-o manieră aspră şi totuşi rafinată, avea pielea mai bronzată, părul îi crescuse destul de mult cât să şi-l prindă la spate, însă privirea îi rămăsese la fel de sfredelitoare şi intimidantă pe cât şi-o amintea.

Era un bărbat nedrept de chipeş, îşi zise tânăra cu necaz, aplecându-se să culeagă o brânduşă delicată, rotindu-i tulpina fragedă între degete şi ducând-o instinctiv la nas ca s-o miroase. Avea un parfum subtil, de vânt, zăpadă şi aer proaspăt, constată Jessica cu o umbră de zâmbet.

Ziua nunţii ei îi reveni în memorie cu o claritate nebănuită, aducându-i în nări aroma suavă a buchetului de roze albe pe care-l strângea cu putere în mână, în timp ce părintele Turner îşi fonfănea predica cu privire la scopul unei căsătorii, recitând plin de importanţă pasaje întregi din Biblie. Îşi aminti cum trăgea cu coada ochiului pe furiş la „darul ei de la Dumnezeu", aşa cum îl numise ea pe cel căruia îi făgăduia iubire şi devotament până în cel din urmă ceas al vieţii ei, şi cum inima îi bătea cu putere sub fiorul dulce al unei iubiri neaşteptate, inocente, tulburătoare, ce se născuse fulgerător în sufletul ei, chiar din clipa în care-l văzuse. Imaginea profilului pur aristocratic pe care tânărul ei soţ i-l oferise tot timpul ceremoniei religioase şi sărutul cast pe frunte de la urmă fusese cel mai minunat moment din toată viaţa ei.

Dumnezeule, cât fusese de fericită!

Îl găsise atât de frumos, de distins, de elegant şi de sobru! Şi-n jurul acelei imagini, inima ei ţesuse o pânză de vise luminoase, în care îşi agăţase toate speranţele şi dorinţele viitorului. O pânză de iluzii şi deşertăciune, care fusese sfâşiată brutal de degetele nemiloase ale unui adevăr pe care ea îl negase în ciuda tuturor evidenţelor: ***el*** n-o voia!

Toată strădania ei din anii chinuitori de la carmelite, în care primise o educaţie severă şi rigidă, toate eforturile ei din cele optsprezece luni pe care le trăise la Marcham, devorând manuale despre etichetă, maniere şi modă, studiind pianul şi luând lecţii de canto, învăţând să călărească şi să se comporte ca o adevărată doamnă, ca ***el*** să o găsească pe gustul lui, toate fuseseră în van.

El nu manifestase nicio dorinţă să vină la Marcham ca s-o întâlnească, nici măcar nu se deranjase să-i scrie. O scrisoare politicoasă, amăgitoare, de patru rânduri, prin care să-i menajeze sentimentele, gândi ea cu tristeţe.

Fusese crud şi infam până-n măduva oaselor. Şi laş.

Jessica ştiuse întotdeauna că nu dragostea fusese cea care-i legase destinul de cel al lui Morgan Davenport, ci un jurământ născut din trădare şi sânge. Însă îşi închipuise, nădăjduise din tot sufletul ca intensitatea fierbinte a iubirii ce-i umplea inima să şteargă greşeala părinţilor lor. Că ***el*** avea să-l facă s-o îndrăgească la fel de mult şi că fericirea lor avea să trainică, miraculoasă, purificatoare. Se agăţase cu o încăpăţânare disperată de acest gând.

Se înşelase. Amarnic.

El o urâse tot timpul, o disprețuise şi găsise cea mai sigură metodă de a o informa care era părerea lui vizavi de acel mariaj: o atitudine arogantă de nepăsare mută, acuzatoare, şi o absenţă deliberată.

Jessica schiţă un zâmbet amar când se gândi că dacă n-ar fi fost acea publicaţie care-i căzuse în mână cu totul întâmplător în urmă cu o jumătate de an, şi la ora asta ar fi continuat să creadă că soţul ei era un bărbat bun şi respectabil, generos şi blând, prea ocupat şi prins de afaceri pentru a putea ajunge la ea, şi în niciun caz un afemeiat notoriu, un bărbat superficial, rece şi calculat, preocupat doar de sine. Un egoist fără scrupule.

Se îndrăgostise de o iluzie şi decepţia fusese oribilă.

„Darul ei de la Dumnezeu" se dovedise a fi o mare greşeală, un ambalaj superb care ascundea o nesfârşită putreziciune.

Inima ei se împietrise în urma acestei dezamăgiri dureroase, care o obligase să se maturizeze forţat şi să părăsească pentru totdeauna idealurile adolescentine, deşteptându-i la viaţă mândria ce vegetase sub himera unui vis frumos despre fericire şi romantism. Şi odată cu asta, devenise

profund conştientă de faptul că nu putea trăi lângă un astfel de om. Demnitatea şi orgoliul nu i-o mai îngăduiau.

Filamentele de aur ale coliviei în care trăise atâta vreme se cocliseră brusc, căpătând un aspect mohorât, deprimant, o fortăreaţă pustie din care nu mai putea evada. Se trezise prinsă într-o capcană, fără putinţa de a se elibera. De a alege.

Era soţia lui!

Un fapt real, ce nu putea fi negat, reflectă Jessica cu sufletul adâncit în abisul fără fund al negrei disperări.

Se uită întristată la floarea pe care o strivise între degete, încercând să-şi alunge lacrimile de neputinţă care-i împăienjeneau privirea.

Valul de furie care o stăpânise în momentul în care ieşise pe porţile de la Marcham se mai domolise şi, pentru prima dată de când îşi revăzuse soţul, începu să se simtă încolţită, cuprinsă de o panică oarbă, care-i prinsese inima într-o încleştare nemiloasă.

În calitate de soţ, Morgan Davenport avea o mulţime de drepturi asupra ei, drepturi legitime, fireşti, pe care Jessica nu i le putea refuza. Îi datora supunere, conform legilor cerului şi pământului. Dacă dorea să-şi revendice drepturile conjugale, ea nu avea cum să-l oprească. Dacă hotăra că un lucru trebuia făcut într-un anume fel, ea nu avea căderea să-i conteste decizia. Ea nu avea de ales decât să-şi plece fruntea şi să-i dea ascultare.

O pală de vânt i se strecură pe sub pelerină, înfiorând-o. Tânăra îşi aruncă ochii adumbriţi spre cer şi văzu norii plumburii îngrămădindu-se la orizont.

Cât de curând, în cel mult un ceas, avea să plouă, îşi spuse ea, oftând întretăiat. Trebuia să se întoarcă la conac, în pofida dorinţei ei. La Marcham, ploile de la sfârşit de martie până la începutul lui mai erau extrem de reci şi nu voia să se îmbolnăvească dintr-o prostie.

Îl încălecă pe Thezeu cu inima împietrită şi se înapoie la conac.

Morgan o văzuse plecând de la fereastra boltită a dormitorului său şi inima îi stătu în loc când armăsarul se ridicase pe picioarele din spate, bătând aerul cu copitele, înainte de a zvâcni ca o nălucă întunecată spre porţile conacului.

Călărea admirabil, îşi zise el, urmărind-o cum stătea aplecată în şa, ţinând hăţurile din scurt, făcându-se una cu bidiviul. Îi displăcea ideea de a o şti singură, numai cu Thezeu, gonind pe drumurile desfundate ale domeniului. Dar era prea târziu ca s-o mai împiedice. Marcham-ul avea o întindere vastă, plină de locuri fermecătoare, trei sferturi din suprafaţa lui fiind acoperită de păduri. S-ar fi putut îndrepta oriunde. Totuşi, avea să-i interzică să se mai urce pe Thezeu. Animalul era periculos, imprevizibil şi greu de stăpânit, iar Jessica risca inutil. În plus, era armăsarul lui. Dacă dorea să călărească, avea o herghelie întreagă de unde să poată alege...

Posac, se depărtă de ferestre şi îşi deznodă eşarfa de la gât, aruncând-o neglijent pe patul dublu, apoi se dezbrăcă complet şi intră în camera de toaletă, unde se afla o măsuţă înaltă cu ustensilele de bărbierit, un perete întreg acoperit cu oglinzi şi o cadă emailată plină cu apă fierbinte. Păşi înăuntru cu grijă şi se ghemui ca să încapă, apoi îşi rezemă ceafa de marginea căzii şi închise ochii, savurând căldura ce i se infiltra în corp, relaxându-i muşchii.

Inevitabil, gândurile i se îndreptară spre Jessica.

Nici într-o mie de ani nu şi-ar fi imaginat că acea copiliţă dezagreabilă cu care se-nsurase în urmă cu nouă ani s-ar fi putut preschimba într-o bună zi într-un fluture diafan. Pe atunci, nu promitea nici pe sfertul sfertului să devină frumuseţea de acum.

Revederea fusese... dureroasă. Şi la propriu, şi la figurat, schiţă el o umbră de zâmbet, dilatându-şi nările pentru a verifica consecinţele acelui incident neplăcut.

Mare minune dacă n-avea să i se învinetească, îşi zise Morgan, încruntându-se uşor când simţi pulsaţia surdă de durere din cartilajul zdrobit.

Pentru o făptură atât de subţire şi delicată, forţa cu care Jessica îi trântise uşa-n faţă fusese uluitoare. Dumnezeule mare, ar fi putut să doboare şi un taur!

Iar scuza ei fusese de-a dreptul hilară. Morgan încercă să-şi imagineze servitorii umblând prudenţi pe lângă uşi, inclusiv pe bătosul şi pretenţiosul Jenkins, toată lumea fiind resemnată în faţa acestui obicei prost al tinerei femei şi se trezi chicotind. În mod cert, şederea la Marcham nu avea să fie deloc plictisitoare, aşa cum anticipase în momentul în care plecase la drum.

O oră mai târziu, îmbrăcat într-o ţinută lejeră, pantaloni şi cămaşă, Morgan coborî în cabinetul de lucru, aşezându-se la biroul masiv din lemn de mahon, şi deschise registrele contabile ale domeniului ca să arunce o privire.

Începu cu data ultimei vizite pe care şi-o amintea că o făcuse la Marcham, asta fiind la sfârşit de noiembrie cu doi ani şi jumătate în urmă, şi trecu în revistă coloanele cu cheltuieli şi profituri, verificând mental rezultatele, chinuindu-se pe alocuri să descifreze scrisul mărunt şi repezit al lui Dalton. Sesiză mici greşeli de calcul ale administratorului, pe care le încercui meticulos, şi se adânci mai departe în studiu. Erorile nu erau mari, îşi spuse el, dar având în vedere vârsta lui Dalton, le putea trece lejer cu vedere.

În jurul datei de 16 august din anul precedent, scrisul cunoscuse o îmbunătăţire radicală. Caligrafia era impecabilă, ordonată şi îngrijită, scrisul perfect lizibil, iar în unele locuri apăreau notificări în plus la unele sume destinate investiţiilor necesare de la Marcham. Până şi sistemul de calcul era complet diferit, dar ceea ce-l frapă fu modul în care fuseseră administraţi banii obţinuţi din recoltele bogate de peste an. Rapoartele contabile erau excelent întocmite, încât până şi cineva greu de cap ar fi priceput artificiile făcute.

Crezând că Dalton îşi luase un ajutor care să-i preia sarcina atunci când vârsta înaintată nu i-ar mai fi permis să se ocupe de serviciul în care slujea familia Davenport de peste patruzeci de ani, Morgan îi ceru unui servitor să-l cheme pe acesta la el. Dorea să-l cunoască personal pe tânărul a cărui minte promitea atât de mult.

Servitorul îl privi încurcat, înghiţi în sec şi-l informă cu regret că bătrânul domn sucombase în vara anului trecut în urma unui atac de cord.

- Şi cine s-a ocupat de administraţie în locul lui Dalton? vru Morgan să ştie, întristat de teribila veste.

Servitorul îşi frânse mâinile nelinişţit şi bălmăji cu ochii în podea:

- Milady, Alteţă.

- Cum?

- Milady a preluat sarcina bietului domn Dalton, repetă Jacob cu o voce pierită. D-l Jenkins a insistat să angajeze pe altcineva, însă doamna a spus că poate să facă şi singură asta şi că n-are sens să plătească încă un om.

Ca de obicei, în casele din Anglia personalul era întotdeauna la curent cu treburile care se petreceau în interior. Nu trebuia decât să întrebi pentru a afla ceea ce voiai să ştii.

- A făcut totul singură? se interesă Morgan, mimând indiferenţa şi coborându-şi din nou privirea asupra scrisului rotunjit şi precis.

- Din câte ştiu eu, singură-singurică, răspunse Jacob.

- Şi doamna unde-i acum?

- Din câte ştiu eu, îi plecată din nou, se bâlbâi servitorul, intimidat de încruntătura severă de pe faţa stăpânului său.

Morgan îşi aruncă privirea spre orologiul de pe perete, faţa întunecându-i-se şi mai mult. Lipsea de mai bine de două ceasuri şi asta începea să-l îngrijoreze.

Pe unde naiba umbla?!... Oare păţise ceva?

Numai şi simpla idee a acestei eventualităţi îi strânse stomacul.

- Când se întoarce, trimite-o la mine imediat! porunci el cu asprime.

- Negreşit, Alteţa Voastră, rosti Jacob, grăbindu-se să se retragă.

În urma lui, Morgan reluă verificarea registrului de unde Jessica îşi impusese propriul stil de contabilitate şi trecu prin sită toate operaţiile, fără însă a descoperi vreo greşeală, cât de mică. Tânăra femeie fusese meticuloasă şi chibzuită, iar profitul aproape se dublase, în raport cu anii precedenţi. O treabă admirabilă, având în vedere faptul că era... femeie.

O jumătate de oră mai târziu, un ciocănit discret răsună în uşa cabinetului, întrerupându-i lucrul.

- Da? făcu el, ridicându-şi absent privirea dintre foi.

Uşa se deschise şi Jessica intră cu paşi uşori, apoi o închise cu grijă la loc. Morgan se ridică în picioare instinctiv, aţintindu-şi privirea pătrunzătoare asupra ei.

- Aţi dorit să mă vedeţi, Alteţă? îl întrebă tânăra femeie, înaintând timidă câţiva paşi în direcţia lui, în timp ce-şi netezea cu palmele faldurile bogate ale rochiei.

Nu se schimbase, purtând aceeaşi ţinută, avea obrajii îmbujoraţi de vânt, părul răvăşit şi ochii neliniştiţi. Morgan îi observă manşeta lipsă de la mâneca stângă cu care-i doftoricise nasul mai devreme, tivul murdar şi ţesătura şifonată a fustei, cauzate de plimbarea călare... nu! se corectă el nemulţumit, de galopatul demenţial.

- Întotdeauna obişnuieşti să pleci aşa, hai-hui, fără să spui la nimeni? se trezi chestionând-o cu asprime.

Roşeaţa din obraji spori şi privirea i se ascuţi sub un val de îngrijorare. Sau furie, Morgan nu putea fi sigur care dintre ele. Cert era că nu citise în ochii ei nici cea mai vagă urmă de stânjeneală, aşa cum s-ar fi cuvenit când... soţul îşi mustră soţia, gândi el supărat.

- Nu ştiam că s-ar fi putut ca cineva să-mi sesizeze absenţa, Alteţa Voastră, poate doar cu excepţia personalului şi al lui Michael, replică ea candid.

Vocea îi sunase atât de suavă, încât lui Morgan aproape că-i scăpă din vedere nota de reproş ascunsă în substrat. Aproape. Câteva vorbe aparent nevinovate, ce condensau acuzele mai rău decât o declaraţie făţişă în acest scop.

Îl pusese la colţ atât de elegant, că dacă nu s-ar fi enervat, cu siguranţă ar fi râs. Faptul că îndrăznise să-l înfrunte denota că tânăra femeie poseda două calităţi rar întâlnite la femei: curajul şi francheţea. Iar el le aprecia pe amândouă, deşi nu putea spune că-i şi plăceau. Cel puţin, nu în acel moment.

- Cam hazardată afirmaţia, comentă el cu o voce neutră, luând registrul de pe birou şi aruncând o privire concentrată asupra raportului lunii ianuarie, unde cheltuielile fuseseră destinate exclusiv întreţinerii casei şi plăţii salariilor celor care lucrau la Marcham. Te rog să iei un loc, îi indică el dintr-o mişcare imperceptibilă a bărbiei unul dintre cele două fotolii din piele care tronau în faţa biroului.

Jessica îl urmări prudentă, simţind că inima-i stă în loc. Se apropie cu paşi mărunţi de locul cu pricina şi se aşeză rigidă, împletindu-şi degetele în poală.

Acum ştia pentru ce fusese chemată în cabinetul lui şi numai gândul că s-ar fi putut să comită vreo eroare de calcul în bilanţul lunar din ultima jumătate de an îi provoca un gol în stomac. În mod precis că fusese o idee proastă să se apuce de asta...

- Jacob mi-a spus că tu te-ai ocupat de administraţia domeniului după moartea lui Dalton, corect? o interogă cu o voce inexpresivă, ridicându-şi o clipă ochii dintre pagini şi fixând-o pătrunzător.

- Mă tem că da, recunoscu Jessica cu reţinere.

- Ai mai făcut asta vreodată? continuă Morgan, închizând registrul şi punându-l alături pe birou.

O fixă calm, observând tulburarea din adâncurile acelor ochi cameleonici şi ştiu că era un mare ticălos pentru că o ţinea în acea stare de tensiune, dar pur şi simplu nu se putea abţine. Îşi încrucişă braţele pe piept într-o atitudine arogantă şi-şi săltă un şold pe muchia biroului, aşteptându-i răbdător răspunsul.

Jessica îi evită privirea şi-şi muşcă nervoasă buza de jos, lucru care-i distrase atenţia lui Morgan. Avea o gură frumos conturată, cu buze potrivit de pline...

- La mănăstire, murmură ea încet.

- Mă scuzi? făcu Morgan, dezlipindu-şi cu un efort ochii de pe gura ei şi privind-o nedumerit.

- Maica stareţă mi-a spus că am o minte foarte bună la cifre şi, pentru că nu mai vedea bine, mă punea pe mine să întocmesc rapoartele contabile, îi explică Jessica. Cu timpul am început să mă dumiresc ce şi cum, şi cred că... Se opri şi oftă întretăiat, apoi îl privi necăjită. Alteţă, dacă am făcut vreo greşeală, atunci spuneţi-mi deschis! Eu am verificat totul de cel puţin patru ori, dar este posibil să îmi fi scăpat ceva...

- Doamnă, o întrerupse el zâmbind din colţul gurii, motivul pentru care te-am chemat aici este acela de aţi prezenta felicitările mele. Ai făcut o treabă demnă de toată lauda!

- Vorbiţi serios? clipi Jessica mirată şi un zâmbet larg, spontan, îi lumină dintr-o dată întreaga faţă.

Brusc, lui i se tăie respiraţia şi simţi că ameţeşte.

Cristoase, făcea gropiţe în obraji! Două adâncituri perfect simetrice de un farmec zdrobitor. Întotdeauna găsise deosebit de atrăgătoare femeile care făceau gropiţe în obraji, însă în acel moment ar fi putut să jure că Jessica avea cele mai adorabile, mai seducătoare şi mai fascinante gropiţe din... întregul univers!

O privi năuc, surprins peste măsură să simtă pulsaţia acea atât de familiară în josul trupului, şocat de efectul neaşteptat şi intens pe care tânăra femeie îl avea asupra lui.

Ce naiba se-ntâmpla cu el?

O văzu roşind, plecându-şi privirea fâstâcită, şi realiză într-un colţ al minţii că o fixa ca un prost. Îndreptându-se de spate, se desprinse de birou şi se duse să arunce o privire pe ferestrele care dădeau înspre parc, încercând să-şi calmeze simţurile trezite brutal la viaţă.

Făcu un efort să-şi amintească că Jessica era singura femeie din lume de care-şi jurase că n-avea să se atingă niciodată şi, undeva, într-un plan mai îndepărtat al minţii lui, vocea fantomatică a tatălui său hohotea înfundat, batjocoritor.

„... mama ei a fost o femeie drăguţă şi are toate şansele s-o moştenească..”

Cuvintele lui Marcus Davenport avuseseră, neîndoielnic, un dar profetic. Morgan n-o cunoscuse pe răposata soţie a lordului Fishbourne, însă Jessica era în mod cert o femeie surprinzător de frumoasă. O femeie pe care i-o făgăduise lui Michael, îşi reaminti el cu regret.

- Mai doriţi să-mi spuneţi ceva, milord, sau pot să mă retrag?

Vocea Jessicăi îl aduse în prezent şi-l făcu să pivoteze rapid pe călcâie. O privi un moment, reflectând. Se ivise ocazia propice de a-i propune divorţul, însă constată cu uimire că dorinţa lui de a se separa legal de ea pălise subit în ultimele clipe.

Jessica era atât de dulce şi drăgălaşă! Şi într-un mod ilogic, îl făcea s-o dorească cu o patimă iritantă.

Eşti un nemernic egoist şi superficial, îl mustră o voce în capul lui. I-ai făcut destul rău! Ce şanse crezi că vei avea s-o cucereşti? Şi chiar dacă ai reuşi, tot o vei părăsi, aşa că gândeşte-te de două ori înainte de a o face. Ai vrut să fii liber. Este ultima ta şansă de a obţine acest lucru. Măcar odată în viaţa ta fă ceea ce este corect!

- Da, de fapt ar mai fi ceva, mormăi Morgan cu o jumătate de gură, încruntându-se preocupat. Trebuie să clarificăm situaţia dintre noi... să lămurim anumite aspecte care privesc căsătoria noastră.

Jessica clipi, plecându-şi ochii ca să-şi ascundă panica din ei. Spaima îi strângea gâtul ca într-o menghină, împiedicând-o să respire. Incertitudinile, temerile ei de peste zi, se transformau într-o realitate necruţătoare, inevitabilă. Era pierdută!...

- Amândoi ştim, începu Morgan, cumpănindu-şi cu grijă cuvintele, că această alianţă între familiile Davenport şi Fishbourne s-a încheiat în anumite condiţii, condiţii ce nu au vizat consimţământul nostru liber exprimat. Eu a trebuit să achit o datorie de onoare, tu erai prea tânără pentru a te putea opune acestei căsătorii. Acum, cred că suntem suficient de maturi pentru a privi adevărul în faţă şi să... să încercăm să rezolvăm cumva această problemă.

Îi studie atent trăsăturile frumoase, observându-i paloarea nefirească şi expresia încordată a feţei. Îşi ferea privirea, însă Morgan ştia precis ce avea să citească în ochii ei dacă şi i-ar fi înălţat spre el.

- Tatăl tău a vrut ca tu să porţi numele Davenport, continuă Morgan posomorât. Dorinţa i s-a împlinit dar, din păcate, eu nu m-am putut declina ca un soţ adevărat şi, în mod cert, nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor tale.

Nicio reacţie. Lipsa ei de participare îi făcea sarcina din ce în ce mai dificilă. La naiba, l-ar fi ajutat o manifestare cât de mică a unei emoţii din partea ei, pentru a şti pe ce teren să orienteze discuţia fără a-i leza sentimentele şi orgoliul şi mai mult decât se părea că o făcuse deja!

Îşi munci creierii, având senzaţia că face echilibristică pe sârmă, şi, spre marea lui nemulţumire, nu-i veni nimic în minte care să-i uşureze situaţia.

Adevărul. Spune-i adevărul, îl îndemnă din nou vocea conştiinţei sale.

Ocoli biroul şi se lăsă pe vine în faţa ei, evitând s-o atingă.

- Uită-te la mine, Jessica, îi ceru el cu blândeţe.

Genele acelea întunecate, dese şi lungi, începură să se ridice încet, până când îi întâlniră ochii fumurii, concentraţi asupra ei. Avea o privire neliniştită, angoasată, care-l făcu să strângă din dinţi.

- Ceea ce încerc să-ţi spun este că noi nu suntem legaţi afectiv unul de celălalt, nu ne cunoaştem deloc... practic, suntem doi străini. Singurul lucru pe care-l avem în comun este un act şi amintirea unei zile care ar fi trebuit să însemne pentru fiecare începutul unei vieţi noi... dacă ar fi existat anumite sentimente la mijloc. Ei bine, n-a fost cazul. Pe mine, în mod direct şi personal, acea zi m-a marcat în sens negativ. Ştiu că nu am nicio scuză pentru modul în care m-am comportat faţă de tine şi nici nu voi încerca să mă explic în faţa ta ca să-ţi obţin iertarea sau înţelegerea, însă nu mi se pare corect ca această căsătorie să continue la nesfârşit, în detrimentul amândurora. Singura soluţie convenabilă în acest caz este un divorţ. Desigur, sper că eşti de acord cu...

Şi atunci, se produse miraculoasa transformare. Privirea tinerei femei se însufleţi brusc, obrajii îşi recăpătară culoarea trandafirie şi buzele îi tresăriră sub un zâmbet reţinut, vag uimit. Sări în picioare, cu mâinile presate pe piept, respirând precipitat, uitându-se la el cu ochii plini de o bucurie fără margini.

- Bineînțeles că sunt de acord! izbucni ea emoționată. Această căsătorie a fost din capul locului o greşeală imensă, milord, vă dau dreptate, continuă, gesticulând cu convingere. Oh, Doamne, m-am gândit că vreți să... în fine, important este că decizia voastră este corectă şi vreau să ştiți că vă apreciez pentru asta!

Încântarea ei îl deranja în mod absurd. De obicei, femeile erau distruse când el le aducea la cunoştiință că nu le mai voia şi sub nicio formă nu-şi amintea ca vreuna să fi debordat de atâta fericire că se despărțea de el. Reacția Jessicăi îi zgândărea vanitatea. Oare cât de mult o rănise şi o dezamăgise, de era atât de dornică şi de nerăbdătoare ca să scape de el?

Se ridică, dominând-o cu statura lui şi încercând să mimeze mulțumirea de a o vedea atât de bucuroasă.

- Mai este un lucru asupra căruia vreau să insist. De fapt, sunt două, preciză Morgan, încruntându-se uşor. Primul ar fi că un divorț liber consimțit de ambele părți s-ar încheia într-un an, însă am posibilitatea să accelerez acest proces şi să-l finalizăm în cel mult patru luni. Sunt anumite formalități şi de aceea va lua atât. Dacă lucrurile se mişcă aşa cum trebuie, atunci tu vei fi o femeie liberă până la deschiderea sezonului scurt din toamnă şi atunci îți vei putea face intrarea în societate. Îți voi stabili o dotă considerabilă şi vei fi introdusă în lumea bună a Londrei, de unde îți vei putea alege un soț respectabil şi de condiție bună. Desigur, dacă asta este ceea ce-ți dorești. Dacă nu vei dori să faci acest pas, voi înțelege şi atunci îşi voi stabili pe lângă dotă o alocație lunară, îți voi cumpăra o casă în Londra sau oriunde vei dori şi voi avea grijă să nu duci lipsă de nimic.

Jessica îl asculta, uluită de-a binelea. Multă vreme trăise cu convingerea fermă că el era cel mai egoist şi mai infam bărbat în viață. Neaşteptata lui dărnicie o impresiona şi o surprindea.

- Însă există un mic… inconvenient, adăugă Morgan cu un aer stânjenit. Această căsătorie nu s-a făcut publică niciodată, prin urmare nimeni din societate nu ştie de acest... aranjament. Aşa că cel mai bine pentru amândoi ar fi dacă lucrurile vor rămâne în acest stadiu.

Zâmbetul luminos de pe fața ei se şterse aproape instantaneu. Deşi îşi spunea că nu ar trebui s-o afecteze acest aspect, care oricum n-avea importanță din moment ce amândoi doreau să iasă de sub influența acelui act, totuşi o rănea.

- Nu eşti tu de vină, Jessica, se grăbi el să adauge. Eu..., începu pe un ton exasperat, trecându-şi palmele peste față şi tresărind când nasul îi zvâcni dureros sub atingere. Am fost mânat de furie atâția ani, mărturisi cu amărăciune, lăsându-şi brațele să-i cadă şi privind-o abătut. Dacă aş putea să schimb ceva, zău că aş face-o!

Îl privi şi-i citi în ochii lui un regret sincer.

- Înțeleg, rosti ea într-un târziu, dând încet din cap.

- Jessica, îmi pare rău, rosti el încet, realizând cât de tardiv suna totul şi... cât de penibil.

- Nu am căderea să vă judec, milord, spuse fata, cuprinzându-şi umerii înguşti în căuşul palmelor, ca şi cum i s-ar fi făcut frig dintr-o dată. Nici măcar nu am dreptul să vă pun la îndoială cuvântul sau motivul pentru care ați procedat aşa...

- Ba ai toate drepturile! o contrazise Morgan aproape cu duritate. Eşti încă soția mea!

Jessica tresări sub asprimea tonului şi-şi plecă privirea, ascunzându-şi amărăciunea din ochi. Da, era încă soția lui. Şi acest lucru o durea într-un fel pe care nu era dispusă să-l recunoască. Acel divorț era ca o amputare fizică pentru simțurile ei vulnerabile, dar una extrem de necesară: trebuia să îndepărteze partea amenințată de cangrenă din viața ei, pentru a permite sufletului să se însănătoşească şi să-şi recapete vigoarea şi independența de altădată. Nu voia să-şi mai amintească deloc de anii în care dragostea şi credulitatea o orbiseră. În plus, la fel ca şi el, Jessica tânjea după libertate. Voia să evadeze din acel mariaj obscur, lipsit de orice satisfacție, care o sufoca.

- Voi păstra tăcerea asupra acestui aranjament, milord, dacă asta este ceea ce doriți, rosti ea cu o voce limpede, inexpresivă.

- Jessica, este complicat să-ți explic ce-ar însemna ca societatea să afle că ai fost măritată cu mine cândva, mormăi el iritat. Reputația unei femei poate fi distrusă foarte lesne. Pe nimeni nu interesează adevărul şi lumea nu se va întreba de ce noi am divorțat, ci din ce cauză am divorțat ***eu*** de tine. Vor crede că dacă nu te-am vrut, atunci nu este cine ştie ce de capul tău, ceea ce este o mare idioțenie!... Mie prea puțin îmi pasă de ceea ce vor gândi ceilalți, însă tu vei avea de suferit.

Jessica tăcu, ştiind că avea perfectă dreptate. Michael îi povestise despre gustul insațiabil al soțului ei în privința sexului opus şi nici nu-i era greu să înțeleagă de unde succesul acela răsunător în materie de cuceriri. Era un bărbat superb, carismatic, şi degaja un magnetism căruia cu greu îi puteai rezista. Cândva, ea însăşi fusese o victimă a acelui farmec ucigător, îndrăgindu-i cu pasiune

ochii fumurii, pătrunzători şi misterioşi, iubindu-i din toată inima contururile aspre ale chipului său prelung şi frumos. Acum, realiza că reputaţia lui avea să se răsfrângă în mod neplăcut asupra ei, însă o ustura faptul că se ruşinase într-atât cu ea, încât să păstreze în cea mai mare taină mariajul lor.

- În câteva zile, Marcham-ul va adăposti peste optzeci de invitaţi, o informă el cu o voce neutră. Am promis o favoare unui foarte bun prieten de-al meu, care vrea să ofere cadou logodnicei sale o nuntă surpriză. Pentru asta, tânăra în cauză trebuie să părăsească Londra pentru câteva zile, timp în care anunţul se va publica în ***Gazette*** şi se vor distribui invitaţiile. Ca acest eveniment să nu ajungă la urechile ei, am fost de acord să-l ajut şi s-o aduc pe lady Katherine aici pentru trei zile. Motivul pe care l-am invocat este sărbătorirea zilei mele de naştere, ceea ce presupune că vom organiza baluri, excursii, partide de vânătoare şi...

- Dar ziua voastră este la sfârşitul lui aprilie, pe douăzeci şi opt ale lunii, îl întrerupse Jessica, ignorându-şi dezamăgirea cauzată de faptul că nu venise la Marcham pentru ea, ci o făcuse din cu totul şi cu totul alte considerente.

- Am pretextat începerea sezonului lung şi faptul că lumea va fi mai greu urnit din Londra în perioada respectivă, îi explică Morgan. Mă surprinde în mod plăcut faptul că-ţi aminteşti de data mea de naştere, adăugă cu un zâmbet frumos.

- Mi-ar fi şi greu să uit, Alteţă, rosti tânăra aproape în şoaptă, cu privirile plecate, din moment ce amândoi suntem născuţi în aceeaşi zi al lui aprilie, la o diferenţă de câţiva ani.

- Stranie coincidenţă, nu-i aşa? făcu el, uimit.

Până în urmă cu o jumătate de an, Jessica socotise această coincidenţă ca fiind de fapt predestinare, însă se abţinu să-şi exprime părerea. Oricum nu mai conta. Aveau să divorţeze în câteva luni, ceea ce era un lucru extraordinar pentru ea.

- Jessica, îşi drese Morgan vocea, ar fi un bun început pentru viitorul tău debut în societatea dacă acum vei fi prezentată tuturor cu numele tău de domnişoară.

- Desigur, încuviinţă ea calmă.

- Bun, dădu el din cap, părând mulţumit. Bine.

Se lăsă o tăcere grea, stânjenitoare. Morgan se chinuia să mai găsească un subiect de conversaţie, dar ideile refuzau să apară. Dintr-un motiv inexplicabil, dorea ca ea să mai rămână puţin. O privi, storcându-şi creierii. Abordarea stării vremii i se părea o temă placidă. Pentru o femeie cu o minte atât de ageră, acel subiect de conversaţie ar fi fost nu numai stupid, ci şi jignitor.

- Mai aveţi ceva să-mi comunicaţi, Alteţă? se interesă Jessica, dornică să părăsească acea încăpere.

- Deocamdată, asta pare să fie tot, rosti Morgan încruntat, înghiţindu-şi nemulţumirea.

- Atunci, pot să plec?

- Cum doreşti. Ne vedem la cină, preciză pe un ton morocănos.

Jessica execută o reverenţă graţioasă, Morgan îi întoarse salutul printr-o înclinare politicoasă a capului şi o urmări cum se depărtează.

O jumătate de oră mai târziu, Morgan se ridică de la birou, întinzându-se şi dezmorţindu-şi oasele. Stătuse acolo şi reflectase la discuţia pe care o avusese cu Jessica şi ajunsese la concluzia că lucrurile evoluaseră nesperat de bine.

Atunci, de ce avea senzaţia frustrantă că tocmai săvârşise cea mai mare prostie a vieţii lui?

Ciocănitul firav din uşa dormitorului îl făcu pe Michael să înalţe capul şi să pună deoparte ultimul număr al ziarului ***The Post***, pe care-l adusese cu el din Londra. Ştiu cine era încă dinainte ca inopinatul vizitator să intre.

- Comiţi o imprudenţă, Jessica, venind aici neînsoţită, o mustră tânărul bărbat cu blândeţe. Sunt un bărbat neînsurat, cu o reputaţie nu tocmai grozavă în ceea ce priveşte reprezentantele sexul frumos.

În loc de răspuns, fata îl maimuţări, cu limba scoasă, lucru care îi smulse un hohot de râs.

Jessica îl considera pe Michael drept fratele pe care nu-l avusese niciodată şi se înţeleseseră întotdeauna mai bine decât dacă ar fi ieşit din acelaşi pântece.

În anii pe care îi petrecuse sub stricta supraveghere a carmelitelor, tânărul conte de Warwick fusese singurul ei vizitator, singura legătură cu lumea de din afară, singurul ei prieten şi confident. Lady Margaret Fishbourne, unica rudă a Jessicăi, murise în urma unui accident absurd de echitaţie, la un an după ce fratele-i fusese ucis de către socrul nepoatei sale. Jessica era perfect conştientă că dacă n-ar fi existat Michael, viaţa ei ar fi fost lipsită de căldură, speranţă şi culoare.

Michael o încurajase să ia lecţii de canto, Michael o învăţase să călărească, Michael îi recomandase ce cărţi trebuie să citească o tânără pentru a-şi desăvârşi educaţia. Lui îi datora totul pentru că el fusese în permanenţă lângă ea, îndrumând-o, corectând-o, transformând-o în femeia care devenise astăzi.

Alegând un măr roşu din fructiera de cristal, Jessica se săltă pe muchia mesei din esenţă de cireş şi muşcă cu poftă din el. Mestecă tacticoasă, înghiţi, apoi studie preocupată pulpa uşor gălbuie a fructului, în căutarea unei imperfecţiuni.

- De ce nu m-ai anunţat că vine? îl întrebă încet, mutându-şi privirea asupra lui.

- N-am avut când şi chiar dacă aş fi avut, tot n-aş fi vrut să-ţi stric o aşa surpriză, rânji Michael, şi ochii îi străluciră în cap cu o diabolică încântare.

- N-a fost amuzant deloc, îi reproşă Jessica, bosumflându-se.

- Dă-mi voie să te contrazic, zâmbi Michael, venind lângă ea, luându-i mărul din mână şi muşcând din el. Scena a meritat toţi banii, draga mea. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe soţul tău vreodată atât de şocat ca în clipa în care a dat cu ochii de tine.

- Mie-mi spui? făcu Jessica, strâmbându-se ca să-şi ascundă jena teribilă pe care o simţea ori de câte ori îşi reamintea secvenţa respectivă. Tocmai îi spărsesem nasul!... Motiv pentru care s-a hotărât brusc să divorţeze de mine, adăugă ironică, legănându-şi picioarele pe sub fusta bogată a rochiei.

Vestea îl făcu pe Michael să se înece cu o bucată de măr. Se înroşi tot la faţă şi începu să tuşească. Viteza cu care se mişcase Morgan în această direcţie îl luase complet prin surprindere. Fratelui său nu-i stătea în fire să acţioneze pripit, mai ales într-o problemă atât de delicată. Acum grăbea lucrurile şi asta-l nemulţumea. Oare apreciase incorect anumite lucruri?... Rămânea de văzut, îşi zise el, reuşind în sfârşit să împingă la vale bucăţica buclucaşă care-i rămăsese blocată-n gât.

- Ţi-a propus divorţul? mimă Michael uimirea, dregându-şi vocea asprită de tuse.

- Oh, da, întări Jessica, recuperându-şi mărul şi muşcând din el. Într-un mod foarte direct şi bine argumentat, îl informă după ce o mestecă gânditoare un moment.

- Şi tu cum te simţi acum?

- Găsesc acest lucru admirabil din partea lui, spuse tânăra, studiindu-şi manichiura de la o mână cu mare atenţie.

- Jess, nu te-am întrebat ce părere ai, preciză Michael cu blândeţe.

Fata îl privi pe sub gene şi schiţă un zâmbet palid.

- Cred că sunt puţin dezamăgită, recunoscu ea fără chef, punând mărul deoparte cu un oftat. Şi nu înţeleg de ce! izbucni exasperată, dându-şi ochii peste cap.

- Poate pentru că încă nu ţi-a trecut de el? sugeră Michael, privind-o cu un zâmbet înduioşat.

- Nu-i asta! se încruntă Jessica, necăjită. Realizez că sentimentele mele din trecut au fost legate de reveriile unei copilţe naive şi, mai târziu, s-au transformat în dorinţele unei adolescente idealiste. Am fost îndrăgostită de el aproape toată viaţa mea, Michael! O jumătate din acest timp mi l-am petrecut visând la cum să procedez ca el să mă găsească cât de cât drăguţă. După care a urmat... revelaţia, găsi ea un cuvânt delicat care să descrie şocul dureros pe care i-l produsese trezirea la realitatea neaşteptat de sumbră şi rece, şi cred că acum pot să spun că inima mea s-a vindecat. Cel puţin aşa sper, rosti ea cu o vagă ironie, trăgând adânc aer în piept şi reţinându-l acolo pentru câteva momente. Ştii, zâmbi ea poznaş, în ultima vreme m-am întrebat de ce soarta nu mi te-a hărăzit pe tine drept mire. Întotdeauna am găsit în tine toate calităţile pe care ar trebui să le posede orice bărbat de onoare.

- Poate că după ce vei ajunge o femeie liberă, voi fi interesat să te curtez, aruncă el cu nonşalanţă, stăpânindu-şi o tresărire vinovată.

Jessica izbucni într-un râs bogat, senzual, ochii argintii îi sclipiră de umor.

- Eşti cel mai mare linguşitor în viaţă, Alteţa Voastră, rosti ea, flatată. Însă mă tem că voi fi nevoită să te refuz încă de pe acum, aşa cum voi refuza oricare alt pretendent. Şi, în plus, apreciez prea mult prietenia ta pentru a o pierde într-un mod atât de... neinspirat. Ştii cum se spune: o prietenie reuşită nu se strică cu o căsătorie, şi vinul bun cu apă!

- Cine ţi-a spus asta? se încruntă Michael, încercând să pară detaşat.

Îl nemulţumea vehemenţa cu care tânăra lui cumnată respingea din capul locului eventualitatea unui al doilea mariaj. Jessica era o femeie uimitoare. Michael nu îi aprecia numai înfăţişarea încântătoare, ci şi mintea ageră, şi caracterul minunat. Era o femeie cum rar întâlneai într-o viaţă.

- Nu mai ştiu, ridică ea din umeri cu nepăsare. Cred că am citit-o undeva. Oricum, mi s-a părut un lucru inteligent. Acum îmi spui ce mai e nou prin Londra?

- Mai întâi relatează-mi discuția pe care ai avut-o cu viitorul tău ex-soț şi pe urmă îți satisfac şi curiozitatea, îi ceru el cu un surâs uşor răutăcios.

CAPITOLUL 3

Scena din salonul mic era dominată de un aer foarte domestic.

Cel puțin aşa ar fi descris-o Jessica.

Focul ardea molcom în şemineul de marmură gri, mistuind buştenii cu trosnituri surde şi răspândind o căldură plăcută în încăpere, aroma coniacului fin se împletea îmbietor cu mirosul lemnului ars şi cu cel al narciselor sălbatice pe care ea le culesese în acea dimineață, flăcările celor două sfeşnice din argint filigranat, cu şase brațe, scăldau atmosfera într-o lumină palidă, romantică.

Michael şi soțul ei jucau şah, discutând animați despre ultimele cotații ale bursei din Londra. Deşi se străduia să se concentreze asupra ultimului volum de versuri de Byron, pe care Michael i-l dăruise imediat după cină, Jessica se simțea mult mai atrasă de subiectul conversației celor doi bărbați decât de lirica celebrului lord cu piciorul infirm.

- Uf! exclamă Michael cu ciudă, când fratele său îi dădu şah-mat pentru a doua oară la rând în acea seară. Mă indispune teribil atunci când pierd.

Morgan zâmbi felin peste buza paharului cu brandy, privindu-l pe Michael cu o sprânceană arcuită maliții os. Jucau pe suma modică de zece lire şi miza avea să fie umflată de cel care avea să câştige trei partide din cinci.

Jessica închise încet volumul de poezii şi-l puse alături, pe o măsuță joasă, urmărindu-i tăcută cum rearanjează piesele pe tablă. Michael era un bun jucător de şah cu condiția să-l laşi în pace atunci când juca, altfel săvârşea greşeli mărunte care, cumulate, duceau în cel mai bun caz la un meci remiză. Iar soțul ei tocmai asta făcea: îl ținea de vorbă pe Michael şi-l silea să se concentreze mai mult asupra discuției decât a jocului.

Primele douăzeci de minute din cea de a treia partidă se scurseră lejer, fiecare cedând câte o piesă în favoarea adversarului, după atacuri şi retrageri prudente, aparent bine gândite. Pe urmă, jocul deveni strâns.

Soțul ei era un bun strateg, care se folosea de slăbiciunile şi neatenția adversarului pentru a-l ataca nemilos, observă Jessica, neplăcându-i deloc modul în care acesta îşi manipula fratele.

Şi tocmai pe când Michael se pregătea să mute nebunul, pentru a-şi salva regina de ofensiva iminentă a unei ture, lăsându-şi astfel regele descoperit şi expus în fața următoarei mişcări a adversarului, Jessica fu cuprinsă pe neaşteptate de un acces de tuse violentă.

Amândoi îşi întoarseră capetele spre ea, privind-o îngrijorați, însă cel care se ridică fu Morgan.

- Vrei să-ți aduc puțină apă? o întrebă el politicos.

Jessica dădu din cap, forțându-şi perseverentă plămânii, şi când el se îndepărtă, profită de faptul că acesta era întors cu spatele la ea şi-i făcu disperată semn lui Michael să-şi retragă calul în fața reginei lui şi la următoarea mişcare să-şi cedeze o tură pentru a putea sălta regina adversarului ca să-şi deschidă drum spre regele acestuia. Michael aruncă o privire de ansamblu asupra tablei, sesiză pericolul, zâmbi şi-i mulțumi printr-o înclinare imperceptibilă a capului, făcându-i complice cu ochiul.

Morgan se întoarse şi-i întinse paharul, încercând să nu se uite la ea prea insistent.

Obişnuit cu femei sofisticate, care uzau de artificii estetice pentru a arăta cât mai atrăgătoare şi care flirtau cu aceeaşi uşurință cu care respirau, naturaleța şi lipsa de cochetărie a Jessicăi îl frapau.

Nu purta bijuterii, cu excepția unor cercei discreți din aur, nişte semiluni înguste, bătute în smaralde mărunte, de care atârna câte o perlă alungită în picătură cu reflexe albăstrui, nu mirosea a parfum scump, nu avea pudre şi alte pomezi aplicate pe obraz. Rochia era simplă, dar elegantă: din mătase vernil, brodată cu trandafiraşi argintii la mâneci şi la poale, a cărei decolteu era situat la limita dintre decență şi îndrăzneală. O bandă lată de mătase albă îi încingea mijlocul, subliniindu-i contururile de clepsidră ale trupului zvelt, iar părul reuşise cumva să şi-l disciplineze, convingându-şi buclele să se preteze la un coc complicat pe ceafă. Totuşi, câteva şuvițe scăpaseră din acel supliciu şi i se ondulau drăgălaş în jurul feței, dându-i un aer de zână irlandeză.

Morgan o studiase pe furiş tot timpul cinei, surprins de frumusețea ei caldă, luminoasă, dar mai ales de cât de pistruiată era. Nu mai văzuse în viața lui atâția pistrui la vreo persoană! Jessica îi avea peste tot: pe pomeți şi pe nas, pe gât, umeri şi decolteu. Morgan se întreba dacă acele mici puncte de un auriu-roşcat, pe care el ajunsese să le găsească în mod absurd incredibil de sexy, se opreau doar la marginea corsajului, sau coborau şi mai jos...

Aşezându-se posac pe locul său, Morgan se concentră asupra pieselor frumos cizelate din fildeş şi abanos pe care le adusese personal din China în urmă cu aproape cinci ani. Trebuia să nu se gândească la ce pierduse, ci la ceea ce câştigase, gândi el, fără a fi totuşi convins că proceda just. Curând, avea să fie un bărbat liber! Asta era cu adevărat cel mai important lucru care i se întâmplase în ultimii nouă ani.

Zece minute mai târziu, constată mirat că Michael îşi îmbunătățise vizibil tehnica de joc. Atacurile şi infiltrările sale strategice îi erau respinse inteligent, ba aceasta chiar adoptase un stil de ofensivă de-a dreptul agresiv. Până să realizeze cu cine juca de fapt, pierduse două partide la rând, aflându-se la scor egal cu Michael.

Propuse o mică pauză înaintea partidei finale şi se răsuci spre Jessica, aruncându-i gânditor o privire îngustată. Ar fi trebuit să-şi dea seama de uităturile lungi, piezişe, ale lui Michael în direcția ei, de oftaturile şi tusea pe care tânăra femeie o acuzase fără motiv în ultimul ceas.

- V-ar deranja dac-aş fuma aici, doamnă? o întrebă Morgan cu o voce exagerat de politicoasă, zâmbindu-i fermecător.

- Vă rog, îl invită Jessica cu o mişcare grațioasă a mâinii, întorcându-i zâmbetul.

- Sunteți sigură? insistă Morgan cu dulceață în glas. Îmi pare că aveți gâtul destul de iritat.

- M-am înecat cu salivă... atâta tot, se bâlbâi tânăra, roşind şi ferindu-şi ochii.

Aha! îşi zise el, zâmbind în sinea lui. Doamna habar n-avea să joace o cacealma până la capăt.

Îşi scoase o țigară, o prinse între dinți şi apucă sfeşnicul de lângă el, aprinzându-şi-o tacticos. Michael îl imită, cu un rânjet fudul pe față.

Conversația se sistă. Morgan se aşează confortabil în fotoliu, încrucişându-şi picioarele lungi în dreptul gleznelor, studiindu-şi gânditor soția în timp ce-şi savura trabucul scump. Jessica îşi reluase lectura, părând absorbită de lirica lui Byron. Pe buze îi plutea un surâs plin de automulțumire. Ori era încântată de versuri, ori de faptul că-l dusese de nas. Morgan bănuia ultima variantă ca fiind cea corectă şi cu un vag regret, dar nu fără o undă de maliție, îşi spuse că venise timpul să pună capăt acelei farse.

- Cred că ar trebui să inversăm locurile, îi sugeră el lui Michael într-o doară, fără a-şi lua ochii de pe chipul Jessicăi, pentru a nu-i rata reacția.

Jessica tresări uşor, aruncând o privire rapidă şi cercetătoare în direcția lui. Expresia de pe figura frumoasă a soțului ei nu trăda nimic, dar această constatare, în loc s-o liniştească, avu darul de a o agita şi mai mult.

- De ce? făcu Michael, privindu-l mirat.

- Aşa se obişnuieşte în țările asiatice, minți acesta netulburat.

- N-am auzit niciodată să existe la şah o asemenea regulă, bombăni Michael, încruntându-se suspicios.

- E vorba de aprecierea şi respectul față de partenerul de joc, improviză Morgan din mers. În China, marii demnitari cred că norocul este capricios, şi de aceea trebuie păcălit.

- Este cea mai mare gogomănie pe care am auzit-o vreodată! izbucni Michael. Aici suntem în Anglia, nu în țara ceaiului şi a mătăsii!

- Michael, fă-mi plăcerea asta, vrei? insistă el pe un ton care nu admitea niciun refuz.

Michael îl privi chiorâş, simțind cum zâmbetul care-i tremura în spatele buzelor amenința să iasă la iveală. Ştia că Morgan se prinsese de complicitatea dintre el şi Jessica şi că orice refuz i-ar fi fost combătut printr-o politicoasă insistență, aşa că îşi înghiți un oftat şi acceptă să-i facă hatârul.

Făcură schimb de locuri şi începură tăcuți să rearanjeze piesele pe tablă.

Partida începu şi încă din primul sfert de oră Morgan observă cu satisfacție că fratele său îşi revenise la starea de dinainte şi din câteva mutări bine gândite, inițiе un atac puternic, reuşind să-l încolțească pe Michael pe propriul său teren. Ca să iasă din acea situație, fratele său trebuia să-şi cedeze regina şi-un nebun, obligându-l să se retragă, având mai apoi de făcut doar două mutări mari şi late ca să îndrepte finalul partidei spre o onorabilă remiză.

Din nefericire, Michael nu întrezări portița de scăpare însă Jessica, cea care urmărise jocul pe furiş tot timpul, o observase încă din urmă cu trei mutări.

Morgan vedea asta pe fața ei. Părea necăjită, își mușca nervoasă buza de jos, iar degetele i se albiseră pe coperțile volumului de poezii de atâta încordare.

Și tocmai când Michael se pregătea să facă fatala greșeală de a muta calul în fața regelui, Jessica zvâcni în picioare.

- Eu aș bea un sherry! anunță ea cu un zâmbet crispat, deși băuturile alcoolizate nu treceau niciodată pe lista preferințelor ei. Domniile voastre doresc ceva?

- Și eu aș mai bea un scotch, optă Morgan și, fără a o scăpa din ochi, rosti imperturbabil: Michael, ești drăguț să ne aduci tu băuturile?

- La ce naiba sunt buni servitorii?! se încruntă acesta, înălțându-și privirea spre el, vizibil deranjat de întrerupere.

- Chiar așa, rânji Morgan, întinzându-se fără grabă și apucând clopoțelul. O să-l chem pe Jacob...

- Nu-i nevoie să-l chemați pentru atâta lucru pe Jacob, milord, îl asigură Jessica cu un zâmbet forțat, disperată să găsească o scuză plauzibilă de a scăpa de sub atenta lui supraveghere ca să-l poată pună pe Michael în gardă. Am amorțit de atâta stat și puțină mișcare o să-mi facă bine.

- Este nepotrivit pentru o doamnă să servească bărbații cu băutură, o mustră Morgan pe un ton sever. Dacă simți nevoia să faci mișcare, imediat ce se va termina această partidă voi fi încântat să te însoțesc la o plimbare prin parc.

Sunase mai degrabă ca o poruncă și în niciun caz ca un gest de curtoazie.

Ideea unei plimbări în compania lui, la adăpostul întunericului nopții, îi dădu palpitații în mod inexplicabil. Privirea îi fulgeră spre el și Morgan i-o susținu calm, arcuindu-și o sprânceană într-un fel care-l făcu să arate ca un pirat în fața comorii. Ochii aceia fumurii îi dădură fiori pe șira spinării.

Brusc, Jessica realiză că nu mai avea niciun rost să se străduiască să salveze mândria și banii dragului ei cumnat. Soțul ei aflase deja despre încercările ei de a-l ajuta pe Michael și acest lucru o făcu să roșească și să se așeze resemnată la loc.

- Nu cred că este o ideea prea bună, milord, murmură ea cu tot calmul de care se simțea în stare, susținându-i curajoasă privirea ușor amuzată și de o aroganță indiscutabilă. În această perioadă a anului este mult prea frig seara, cum bănuiesc că știți asta.

- Poate vrei să exersezi un pic cu ușile? sugeră el candid. Este un exercițiu care necesită multă îndemânare și, cu siguranță, te va ajuta să-ți pui sângele în mișcare.

Roșeața se transformă în pară de foc, inundându-i gâtul și decolteul. Licărul de durere din ochii ei îl făcu pe Morgan să regrete c-o tachinase cu atâta cruzime. Cu siguranță avea procese de conștiință pentru incidentul din ajun și nu-i plăcea să i se amintească de el.

- Dar la fel de bine, adăugă el indiferent, urmărindu-l pe Michael cum își mută încruntat calul în fața regelui, s-ar putea ca starea de amorțeală să-ți fie cauzată de plictiseală, și atunci cred că remediul ar fi altul decât efortul fizic. Știi să joci șah, Jessica? o întrebă pe un ton firesc, aruncându-i o privire scurtă înainte de a reveni cu atenția asupra tablei de șah.

Ochii ei se îngustară un milimetru, aprinzându-se sub tentația provocării. Morgan ar fi băgat mâna-n foc ca dacă ar fi putut să-l jupoaie de piele pe viu, n-ar fi ezitat nici măcar o clipă.

- Puțin, recunoscu ea cu o prefăcută modestie.

Morgan zâmbi.

- Șah, anunță el, mutându-și nebunul la două câmpuri distanță de regele lui Michael. Atunci, se concentră el exclusiv asupra tinerei femei, crezi că ți-ar face plăcere să mă învingi cinstit în seara asta?

- Aș putea să mă strădui, milord, promise Jessica, zâmbind fără să vrea.

- Fir-ar să fie! exclamă Michael, realizând că pierduse. Scuză-mă, Jess.

Neavând încotro, Michael își mută regele în singura pătrățică rămasă liberă, iar Morgan își aduse regina în fața lui, apărată fiind de tură, dându-i lovitura de grație.

- Șah-mat, amice!

- Acum chiar aș bea ceva, rosti Michael deprimat, ridicându-se și pornind abătut spre măsuța cu băuturi. Ce spuneai că dorești, Jess? Sherry? îi aruncă o privire peste umăr.

Tânăra aprobă zâmbitoare în timp ce ocupa plină de siguranță locul lui Michael la masa de joc. Morgan o privi, anticipând deja o partidă interesantă, care impunea un oarecare efort intelectual din partea amândurora.

Previziunea sa avea să se dovedească palidă când un ceas mai târziu se aflau încă prinși în aceeași partidă.

Puterea de concentrare a fetei îl surprinse. Putea conversa cu uşurinţă în timp ce-şi calcula în avans fiecare mutare, estimându-i dinainte eventualele mutări în cel puţin cinci-şase combinaţii.

Acum toţi pionii se aflau scoşi din joc, Jessica îşi cedase o tură şi un cal în favoarea reginei lui, pe care o pierduse dintr-o greşeală stupidă. Din punct de vedere strategic, piesele ei erau mai bine aranjate pe tablă şi nu-l mira prea mult când pierdu partida în următoarea jumătate de oră.

Morgan acceptă înfrângerea cu eleganţă. Luă mâna tinerei femei şi o sărută galant, învăluind-o într-o privire admirativă şi făcând-o să roşească măgulită.

Orologiul din hol marcă jumătatea de oră peste zece şi Jessica îşi înăbuşi un căscat. De obicei se culca devreme şi se trezea la cântatul cocoşilor, de cele mai multe ori chiar înaintea personalului de la Marcham. Şi întotdeauna îşi începea ziua călărind în zori, pentru a putea prinde răsăritul.

Pentru Morgan, ora în cauză era cumplit de matinală. Niciodată nu-l prindea miezul nopţii dormind. Pentru el, viaţa începea cu adevărat după apusul soarelui.

- Eşti obosită sau vrei să mai jucăm încă o partidă? o întrebă Morgan, aplecându-se în faţă şi privind-o adânc în ochi. Am dreptul la revanşă, preciză serios.

- Desigur, primi Jessica cu graţie, vârându-şi o şuviţă arămie după ureche.

- Am putea stabili o miză, sugeră Morgan cu dezinvoltură. Ca să facem jocul mai interesant.

- Milord, asta impune încă o partidă peste, din moment ce eu am câştigat-o pe prima şi presupunând că a doua v-ar reveni vouă, ceea ce înseamnă cel puţin încă o oră şi jumătate de acum încolo, iar eu nu sunt sigură că n-am să adorm între două mutări, rosti ea zâmbind. În plus, eu joc întotdeauna de dragul plăcerii şi nu al câştigului.

- Înţeleg, făcu Morgan, punând ultima piesă pe tablă. Ţi-e teamă că s-ar putea să pierzi? o chestionă el pe un ton vag ironic.

- Nu de asta mi-e teamă, milord, replică Jessica amuzată. Eu am un punct avans, însă dumneata ai suferi dublu în decursul unei singure zile. Deja v-am strivit nasul şi mă gândesc că s-ar putea ca orgoliul să vă doară de două ori mai tare.

Morgan izbucni într-un hohot de râs şi-i făcu semn să înceapă.

Jessica nu putu spune când anume greşise în timpul acelui joc. Nici măcar nu era sigură ce anume îi scăzuse capacitatea de concentrare: oboseala psihică şi emoţională acumulată de-a lungul acelei zile agitate, sau doar apropierea tulburătoare a bărbatului din faţa ei, care o delecta cu diverse istorioare nostime şi o făcea să râdă până la sughiţ...

În faţa acelor ochi sfredelitori, enigmatici, şi a zâmbetului lent, fermecător, trecutul părea să se dizolve în uitare, ştergându-i din inimă supărarea şi suferinţa pe care el i le pricinuise în ultimele luni.

Însă un lucru era cert: norocul înclinase în favoarea stăpânului de la Marcham chiar în momentul în care se întindea să ia turnul şi să-l mute două pătrăţele mai în faţă, pentru a-i sălta calul.

Mâna i se opri în aer şi rămase câteva secunde aşa, în timp ce privirea îi aluneca rapid peste poziţia pieselor lui faţă de ale ei. Mintea începu să caute o cale de scăpare. Îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă inevitabilul şi să-l accepte cu demnitate: pierduse! Nu mai avea de făcut decât cel mult cinci mutări, asta în cel mai fericit caz, ca el să-i dea un şah-mat de toată frumuseţea.

Ezită o clipă, apoi îşi luă regele şi-l răsturnă pe tablă, zâmbind.

- Aţi câştigat, Înălţimea Voastră, îl informă ea, privindu-l fără urmă de ranchiună.

Morgan îşi înălţă o sprânceană întrebătoare.

- Abandonezi aşa, pur şi simplu? păru el dezamăgit de reacţia ei.

- Nu abandonez, ci doar scutesc din timpul destinat celei de-a treia partide, pentru că-mi este evident că pe aceasta am pierdut-o! Dacă deplasez turnul aici, dumneata ai să intri cu regina între...

Şi începu să-i explice serioasă toate variantele posibile de mutare din partea ei şi cele ripostă, terminându-şi dizertaţia în mai puţin de un minut şi lăsându-l cu gura căscată.

Dacă până atunci Morgan îi apreciase inteligenţa ca fiind una medie, acum era nevoit să admită că Jessica poseda o minte extrem de ageră şi o gândire pur matematică. Rapiditatea cu care calculase mental toate combinaţiile îl amuţise. Avea un cap foarte ordonat, o logică infailibilă, era intuitivă şi ar fi fost un strateg strălucit dacă natura ar fi hotărât ca ea să se nască... bărbat.

- Sunt impresionat, declară el, zăbovind cu o privire admirativă asupra frumuseţii din faţa lui.

- Poate că ar fi trebuit să fixaţi totuşi o miză, propuse Michael cu ironie.

- Nu mai sunt tentat să încerc, zâmbi Morgan, arcuindu-şi o sprânceană în direcţia tinerei femei. Tind să cred că în seara asta am avut un noroc chior şi-mi place să rămân pe picior de egalitate cu un adversar despre care ştiu cu certitudine că este mult mai bun decât mine.

Jessica zâmbi larg, încântată de compliment, etalându-şi gropiţele acelea dezirabile din obraji şi care aveau darul nemaipomenit de a-i suci minţile.

- Este târziu, murmură ea, când orologiul anunţă un sfert de oră până la miezul nopţii. Cu voia voastră, domnilor, eu mă retrag.

Se ridicară toţi trei şi Jessica le ură un gingaş noapte bună, părăsind salonul.

- Mai sunt două zile, rosti Michael, privindu-şi fratele printre gene.

Morgan schiţă un zâmbet fugar şi-şi prinse o ţigară.

- Mda, aprobă el sec. Curând, conacul o să se transforme într-un adevărat haos.

- Nu la asta m-am referit, Morgan.

- Ştiu, spuse Morgan, expirând gânditor fumul pe nări. O să fii un bărbat fericit, Michael, rosti el cu o umbră de zâmbet în colţul gurii, privindu-şi fratele cu o undă de invidie. În alte circumstanţe, ţi-aş fi urat noroc, dar nu este cazul. Acum te rog să mă scuzi, şi părăsi salonul aproape în grabă.

- Ticălos căpos ce eşti! mârâi Michael printre dinţi în urma lui, trecându-şi exasperat mâinile peste faţă.

Balthazar iarăşi evadase.

De data asta, Jessica era cu adevărat îngrijorată. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, la Marcham aveau să sosească oaspeţii soţului ei şi dacă nu-l găsea până atunci... nici nu voia să se gândească la consecinţe!

Disperată, îngenunche lângă ghivecele cu primule înflorite, băgându-se pe jumătate sub un trepied pe care avea un vas cu o specie rară de gardenia, şi începu să le mute rând pe rând, cercetând perimetrul cu maximă atenţie. Sera avea o suprafaţă considerabilă şi tânăra realiza că era foarte posibil să-şi piardă întreaga zi căutându-l pe Balthazar. Poate cu puţin noroc...

- Pot să te ajut cu ceva?

Vocea aceea baritonală, venind din spatele ei, o făcu să tresară şi să-şi ridice brusc capul, uitând cu totul de trepiedul sub care se vârâse. Se lovi atât de rău în moalele capului de muchia acestuia, încât văzu negru în faţa ochilor şi recăzu în patru labe năucită.

- Iisuse, n-am vrut să te sperii! se repezi Morgan să prindă vasul de pământ care se balansa pe stativul din lemn de cireş, puţin mai lipsind să nu-i cadă fetei în cap.

Echilibră trepiedul, apoi se lăsă pe vine lângă Jessica, care-şi masa cucuiul cu ochii adumbriţi de lacrimi de durere.

- Te simţi bine? o întrebă, privind-o îngrijorat.

- Eu..., se bâlbâi Jessica, înghiţind în sec şi aruncând o privire ameţită în jur. Cred că m-aş simţi grozav dacă n-aş vedea atâtea steluţe verzi, clipi ea des, încercând să-şi limpezească privirea.

Morgan râse, se ridică şi-i întinse o mână, aşteptând să se sustragă de sub trepied pentru a o sălta uşurel în capul oaselor.

Arăta adorabil. Purta o rochie din lână fină de culoarea caisei, avea părul strâns la spate într-un coc lejer şi câteva şuviţe i se unduiau pe lângă ovalul feţei într-un mod extrem de feminin şi atrăgător. Un iz suav de flori de portocal i se insinuă în nări, însă parfumul era atât de subtil, că nu era foarte sigur dacă ea mirosea aşa sau chiar aveau în seră arborele cu pricina.

- Îmi pare rău, rosti el cu sinceritate, dându-i drumul la mână. Eram în trecere pe aici şi te-am auzit bombănind.

Jessica roşi. Avea prostul obicei de a vorbi de una singură şi faptul că el o surprinsese o făcea să se simtă complet stupidă.

- Cine este Balthazar? se interesă el pe un ton de conversaţie.

Ochii ei se dilatară speriaţi, culoarea îi pieri din obraji.

- Un... un prieten, zise Jessica, muşcându-şi buzele nervoasă şi ferindu-şi privirea. S-a... s-a pierdut şi... încerc să-l găsesc înainte să vă vină invitaţii, murmură necăjită.

- Poate că împreună o să-l dibuim mai repede, ce zici? se oferi Morgan voluntar, cu un zâmbet fermecător pe buze, crezând că era vorba de vreo pasăre sau ceva la fel de inofensiv.

- Nu cred că e o idee prea groza...

Vocea i se frânse şi privirea îi rămase fixată asupra umărului stâng al bărbatului. Balthazar se odihnea nepăsător pe umărul jachetei lui, părând s-o sfideze.

Morgan dădu să întoarcă capul, curios să vadă la ce anume se uita ea cu atâta concentrare, însă tonul categoric din vocea ei îl opri.

- Vă rog să nu vă mişcaţi, milord! îi ceru Jessica, întinzând uşor o mână spre el, fără să-şi mişte privirea din locul cu pricina.

Degetele ei se închiseră cu grijă peste ceva, ceva al naibii de uşor dacă nu simţise că-l avea suit pe umăr, şi mâna îi dispăru la spate, ascunzându-l pe fugar între pliurile rochiei.

- Nu vrei să mi-l arăţi pe prietenul tău?

Jessica îl privi pe sub gene şi-i respinse tăcută cerinţa, clătinând din cap cu un licăr de umor în ochi.

- De ce? se încruntă Morgan.

- Pentru că o să visaţi urât la noapte, se luptă ea să-şi înfrâneze un zâmbet.

- Zău? se legănă el pe călcâie, privind-o printre gene.

- Oh, da, rosti Jessica cu o nestrămutată convingere. Deşi este total inofensiv, Balthazar are dezavantajul unei înfăţişări pe care mulţi o găsesc... neatrăgătoare. Însă mie mi-e foarte drag, se grăbi ea să adauge. Este foarte inteligent şi, pe deasupra, contrar aparenţelor, n-a muşcat pe nimeni, niciodată.

- N-a muşcat pe nimeni, niciodată? repetă el încet, îngustându-şi ochii o idee, ca şi cum ar fi încercat să ghicească cărei specii aparţinea Balthazar.

- Mda, confirmă ea cu gravitate.

- Pari foarte ataşată de... ce anume spuneai că este Balthazar?

- N-am spus, zâmbi ea candid. Oricum, Balthazar este un păianjen.

Sprâncenele lui Morgan săriră în sus, uimite şi amuzate.

- Femeilor nu le este frică de păianjeni? o întrebă surprins.

- Depinde, ridică fata din umeri cu un aer nepăsător. Mie-mi plac. Sunt nişte creaturi extraordinare. Au o răbdare remarcabilă, sunt vânători iscusiţi şi foarte utili în gospodării. Omoară dăunătorii şi se spune că în casele unde ei îşi ţes pânzele coboară protecţia divină, pentru că acolo veghează Sfânta Fecioară. Desigur, nu este şi cazul lui Balthazar, specifică ea serioasă. Pe el nu l-am văzut niciodată să îşi facă vreo pânză pe undeva. Mă gândesc că, fiind atât de mare, nici n-ar putea exista vreuna care să-l ţină.

Morgan încercă să se gândească cam cât de mare putea fi acea arahnidă. Cel mult doi, hai trei centimetri. La aşa mărime, să nu-şi ţească pânză şi să nu muşte? Cam greu de crezut, însă curiozitate învinse.

- Jessica, ai de gând să mi-l arăţi sau trebuie să-ţi poruncesc s-o faci?! se hotărî el să adopte o atitudine puţin autoritară, întinzându-şi palma răbdător.

Se gândea că dacă Jessica avea atâta curaj să ţină în mână o asemenea lighioană, cu siguranţă şi el putea, deşi ideea îi repugna total. Nu că i-ar fi fost teamă de păianjeni, însă îi găsea complet dezgustători. Şi, în plus, era o bună ocazie să se apropie de ea, să lege o relaţie lejeră de prietenie, şi de ce nu?, una de încredere.

Jessica îl privi lung, iritată de tonul plin de aroganţă cu care i se adresase, şi drăcuşorul din ea dădu din copite, iţindu-şi cornişele.

- Sunteţi sigur, Alteţa Voastră? îl întrebă ea cu o voce suavă, luându-şi toate măsurile de precauţie.

- Absolut.

Jessica zâmbea în clipa în care îşi scoase pumnul de la spate şi i-l puse cu grijă pe Balthazar în mână.

Morgan înlemni când realiză ce anume ţinea în palmă.

Balthazar era o monstruozitate de dimensiunile unei lămâi, o bestie păroasă de culoare neagră, cu trupul acoperit de buline purpurii, patru perechi de picioare groase cât degetul lui mic şi o pereche de fălci imense, de un portocaliu frapant.

- La naiba! strigă el, şi mâna îi zvâcni scurt.

Tarantula plonjă prin aer vreo doi metri, se izbi de o tufă de geranium şi ateriză fără zgomot pe podeaua de piatră a serei. Rămase în poziţie ghemuită pentru o clipă, apoi îşi desfăcu picioarele şi se fofilă printre ghivecele cu muşcate, punându-se la adăpost.

- Fir-ar să fie de...

Chicotelile înfundate ale tinerei femei îl făcură să-şi îngusteze furios ochii şi să se răsucească spre ea. Spaţiul în care fusese Jessica ceva mai devreme era gol şi privirile lui măturară sera cu încetineală, reperând-o în spatele unui palmier pitic. Nu-i vedea faţa prea bine, din cauza exploziei

de frunze late ale arborelui, însă sunetele care izvorau din spatele paravanului de verdeață erau inconfundabile.

Jessica se amuza pe seama lui. Nu, de fapt îşi bătuse deliberat joc de el! Intenționat omisese să-i pomenească la ce ar fi trebuit să se aştepte, ca să-i testeze reacția. Iar el se comportase aidoma unei muieri isterice!

- Jessica, vino încoace! tună el, supărat.

- O să mă pedepsiți, milord? făcu ea, despărțind cu două degete coroana copăcelului exotic şi privindu-l prudentă printre frunze.

Toată veselia îi pierise în fața expresiei fioroase din ochii lui şi realiză că poate mersese un pic cam departe.

- Tu ce crezi? mârâi Morgan printre dinți.

- Cred că n-aveți deloc simțul umorului, Alteța Voastră, răspunse Jessica cu un oftat.

- Zău? se strâmbă el înciudat. Îmi pare rău dacă te dezamăgesc, dar nu gust deloc glumele macabre.

- Dumneata ai insistat să-l cunoşti pe Balthazar, începu Jessica cu o voce necăjită. V-am avertizat că nu multă lume îl găseşte drăgălaş, că este inofensiv şi, de asemenea, un exemplar destul destul de mare al speciei lui...

- Scârboşenia aia hidoasă este oricum, numai drăgălaşă nu! o întrerupse el cu duritate. Este drept că ai spus că este mare, dar ai uitat să precizezi ***cât*** de mare. Aş putea, desigur, să presupun că ți-a scăpat acest lucru din vedere, însă sunt convins că n-a fost deloc aşa, adăugă el cu o voce suspect de mieroasă. În plus, mi-ai lăsat impresia că vorbeşti despre o specie autohtonă şi în niciun caz de un...

- Balthazar nu este atât de periculos pe cât pare, protestă Jessica pe o voce bosumflată. Ştiu că arată înfricoşător, dar în realitate este prietenos şi foarte dulce.

- I-auzi?! se minună Morgan cu sarcasm. De unde ştii că nu este veninos?

- Nu este, rosti ea convingătoare. Părintele MacDougal a spus că nu e, adăugă după o mică ezitare.

- Părintele MacDougal? îngână el perplex. Chestia aia o ai de la un... popă?!? ridică vocea scandalizat.

- L-a adus dintr-o misiune, îi explică Jessica serioasă, depărtând şi mai mult frunzele palmierului pentru a-l putea vedea mai bine. Băştinaşii i-au zis că soiul ăsta nu e veninos şi nu văd de ce ar fi mințit. În fond, părintele este un bun misionar şi cu siguranță că le-a predicat despre păcatul minciunii.

Morgan fu împărțit între râs şi nevoia de a o zgâlțâi ca să-i vină mintea la cap. Era atât de naivă, atât de convinsă de ceea ce spunea şi era atât de dulce, încât o mare parte din supărare i se evaporă.

- Jessica, vino încoace, repetă el, de această dată înmuindu-şi puțin tonul.

- Oare nu există o distanță regulamentară de aplicat pedepse? bodogăni ea cu obidă în glas.

- Ce?!

- Am spus că...

- Te-am auzit, la naiba! i-o reteză el cu asprime, simțindu-şi colțurile gurii tresărind. La mănăstire nu te-au învățat să fii supusă bărbatului tău?

- Oh, ba da, milord, şi vă asigur că într-o vreme îmi însuşisem atât de bine această lecție, încât uitasem cu desăvârşire să mă prețuiesc. Slavă Domnului că, între timp, m-am trezit la realitate!

- Jessica, îmi pui răbdarea la grea încercare! o avertiză el cu răceală.

Dialogul devenise ridicol. Deşi ar fi trebuit să se simtă ofensat de remarca ei, care făcea trimitere la anii când ea locuise la Marcham şi el nu se deranjase să vină acolo ca s-o vadă, îndrăzneala ei îi stârnea totuşi admirația. Pe lângă asta, Jessica îl informase într-un mod la fel de subtil că, indiferent ce s-ar fi întâmplat între ei doi, nu avea să-l mai lase niciodată s-o facă să se simtă insignifiantă şi nedorită. Iar acest lucru îl irita într-un fel pe care nu-l putea defini.

Frumusețea ei avea ceva pur, gingaş, neîntinat, o anumită candoare pe care o ai doar în anii copilăriei. Ceva neatins de vulg, ipocrizie sau perfidie. Ceva ce el pierduse cu mult timp în urmă. Ceva ce el rănise în mod voit şi repetat. Ceva ce un bărbat şi-ar fi dorit din tot sufletul să posede...

- Bine, vin, rosti tânăra fără tragere de inimă, desprinzându-se din spatele palmierului şi făcând câțiva paşi spre el, cu un aer de obedință atât de prost jucat, că Morgan îşi muşcă limba ca să nu zâmbească.

- Mai aproape, îi ceru el, încruntat.

Jessica îl privi pe sub gene, îşi muşcă buza de jos şi mai făcu trei paşi, încercând să nu se înfioare sub privirea aceea distantă. Acum, se afla la două lungimi de braţ de el şi începu să-i cam pară rău de ce făcuse.

- Încă, insistă el neînduplecat.

O văzu înghiţind în sec şi un val neaşteptat de duioşie prinse să-i vibreze în coşul pieptului. O urmări cum se apropie de el, până ajunse la o distanţă de un braţ, apoi îi apucă bărbia între degetul mare şi cel arătător, ridicându-i faţa spre el cu blândeţe şi silind-o să-l privească în ochi.

Genele ei se înălţară tremurător, dezgolind o privire temătoare, şi Morgan se trezi strângând din dinţi.

- Niciodată, dar absolut niciodată, să nu mai faci asta cu altcineva, apăsă el cuvintele, pronunţându-le rar, ca ea să le poată băga la cap. Ai înţeles?

Jessica îşi plecă privirea dezolată, confirmând încet din cap, atât cât îi permitea strânsoarea lui.

Urmă o jumătate de minut de tăcere încordată, după care-şi ridică din nou ochii cameleonici spre el. Îl privi întrebătoare, roşind sub privirea lui insistentă, apoi articulă pe o voce răguşită:

- Asta este tot, milord?

- Da, schiţă Morgan un zâmbet în colţul gurii.

Şi, înainte ca măcar să poată conştientiza ce face, îşi trecu degetul mare peste plinătatea fragedă a acelor buze trandafirii, într-o atingere tandră.

Buzele ei se întredeschiseră instinctiv, privirea i se fixă molatecă asupra gurii lui, tentându-l. Şi când îşi înălţă din nou ochii spre el, Morgan îşi simţi inima poticnindu-i-se-n piept. Văzu în profunzimea acelor ape verzi, tivite cu sclipiri de argint, un amestec tulburător de emoţii: uimire, anticipaţie, şi un soi de dor nostalgic, care-l seduse.

În clipa în care-şi lăsă gura peste a ei, ştiu că face o mare greşeală.

O trase în braţele sale încet, sărutând-o fără grabă, ca să n-o sperie, constatând cu mirare cât de bine se potriveau rotunjimile trupului ei zvelt peste liniile aspre ale trupului său. Limba îi săgetă printre buzele ei, cercetătoare, mângâind, percepând gust şi textură. Simţurile îi fură asaltate de aroma îmbătătoare şi dulce a gurii ei, nările i se umplură de mireasma suavă a făpturii ei delicate, stârnindu-i o nevoie cumplită, dureroasă şi şocantă tocmai prin intensitatea ei. Şi în acea clipă îşi pierdu controlul. Sărutul deveni aprins, făcându-l să tânjească după mai mult. Mult mai mult.

Era o crudă ironie, un joc pervers al zeilor! Femeia a cărei existenţă îi umpluse atâţia ani sufletul de ură, dispreţ şi furie, ajunsese să-l incite şi să-l răscolească într-un fel în care nicio alta înaintea ei nu reuşise asta.

Nu voia s-o dorească. Nu aşa! În urmă cu nouă ani, îşi jurase că nu avea să o atingă niciodată în felul acesta. Şi totuşi, acum o făcea.

Puse capăt sărutului cu un efort, se retrase puţin şi o privi cu uimire dar şi cu o oarecare supărare, însă expresia de voluptate de pe chipul ei îmbujorat aproape că-i şterse orice nemulţumire, umplându-i inima de o dulce şi neaşteptată tandreţe.

- Fir-ar să fie! murmură el încet, lipindu-şi fruntea de a ei şi luptându-se să-şi pună ordine în gânduri. Dulceaţă, se pare că avem o mică problemă, continuă pe o voce vag amuzată, înălţându-şi capul pentru a o privi în ochi cu un zâmbet jumătate uimit, jumătate înduioşat. Nu mi-aş fi imaginat că vom ajunge vreodată aici, însă din moment ce tocmai asta s-a întâmplat, cred că ar trebui să ne gândim serios să reconsiderăm termenii discuţiei noastre pripite de ieri.

Cuvintele lui avură o rezonanţă stranie în mintea ei, risipind ceţurile care-i întunecaseră judecata şi o făcuseră să se comporte atât de... scandalos şi ilogic!

Bărbatul care o ţinea în braţe şi-i zâmbea fermecător era unul şi acelaşi cu cel care timp de atâţia ani refuzase cu ostentaţie s-o primească în viaţa lui. Acelaşi bărbat în care crezuse cândva, pe care ea îl iubise cu fiecare bătaie a inimii ei, acelaşi bărbat ca o rănise şi o dezamăgise în toate felurile posibile. Unul şi acelaşi care nu mai devreme de ziua de ieri îi propusese divorţul. Şi, ca o întărire a acelor concluzii fulgerătoare şi juste, în mintea ei apăru imaginea acelui articol despre infidelitatea lui, care în urmă cu jumătate de an îi sfâşiase inima-n bucăţi, îi distrusese încrederea în sine şi o făcuse să bolească efectiv.

Vraja primului sărut din viaţa ei se risipi ca norii suflaţi de vânt şi Jessica îşi propti palmele în pieptul lui, împingându-l cu forţă şi smucindu-se din braţele lui. Îl privi cu o pereche de ochi învăpăiaţi, trăgând adânc aer în piept, ca să-şi calmeze suflul întretăiat de uluitoarea experienţă şi articulă cu o voce sufocată de indignare şi furie:

- Greşiţi, Alteţă! Nu eu sunt cea care are „o mică problemă”, ci domnia voastră! Oricât de minunat a fost sărutul acesta, şi aş fi o ipocrită să nu recunosc că mi-a plăcut, vă asigur că nu poate

şterge şi nici schimba cu ceva trecutul. Şi, oricum, nu înseamnă nimic pentru mine. Nimic! reteză aerul cu o mână într-un gest categoric.

Morgan o privi lung, uluit de vehemența din vocea ei.

- Mă urăşti, murmură el încet.

- Şi asta vă surprinde, Alteță? râse Jessica cu amărăciune. La ce v-ați fi aşteptat, mă rog? Să mă gudur ca un câine la picioarele stăpânului, fericit că, în sfârşit, este băgat în seamă?... A existat o vreme când mi-aş fi vândut şi sufletul ca să vă fiu pe plac, să mă găsiți demnă de numele vostru, îl parafrază cu sarcasm, însă vremurile acelea au apus demult. Ați avut atâta grijă să...

Vocea i se frânse dintr-o dată şi sângele îi zvâcni în obraji când realiză că se dăduse de gol. Taina ei nu mai era taină. Şi-o divulgase singură, ca o neroadă.

Ochii i se umplură de lacrimi de umilință şi Jessica făcu stânga împrejur, părăsind sera în fugă.

Mai bine murea decât să-l lase s-o vadă plângând, să-l lase să vadă cât de mult o rănise. Iadul s-o înghită dacă avea să-i mai dea o cât de mică satisfacție în plus!

În urma ei, Morgan rămase împietrit, cuprins de remuşcări şi peste măsură de şocat. Izbucnirea furtunoasă a tinerei femei îl ducea cu gândul la un lucru absurd, de neconceput pentru mintea lui.

Era cu neputință să se fi întâmplat asta! Şi totuşi...

Răspunsul nu-l putea afla decât într-un singur loc.

În seara aceea, Jessica nu apăru la cină. Camerista ei îi informase că doamna nu se simțea prea bine şi că îi ruga să îi scuze absența.

Michael se încruntă îngrijorat, Morgan îşi încleştă fălcile enervat. Jessica hotărâse că era mai bine să-l evite şi din cauza asta refuzase să coboare.

Dar dacă într-adevăr nu se simțea bine? gândi el, simțind un nod de nervi în capul stomacului.

Când ieşise din seră, o văzuse călare pe Thezeu, galopând în aceeaşi manieră nebunească prin livadă, îndreptându-se spre pădure ca o vijelie. Nu avea nimic peste rochia de lână şi părul îi dansa liber pe spate în vântul rece. Nesăbuința ei o putea costa enorm. Dacă făcea vreo pneumonie?

- Trimite-l pe Jacob după medic! îi porunci Morgan slujnicei cu o voce aspră. Şi să facă bine să se grăbească.

- Să-mi fie cu iertare, stăpâne, da' milady mi-o zis să vă spun că ce-are 'mneaei nu-i de doftor şi că să nu-l deranjăm de domnu' Colleridge de pomană, rosti camerista cu ochii plecați în podea.

- Atunci transmite doamnei tale că după cină voi urca s-o văd, îşi îndulci o idee tonul autoritar.

- Cum vă e voia, conaşule, schiță aceasta o plecăciune adâncă, dispărând pe uşă în mare grabă.

- Îmi spui şi mie ce naiba i-ai făcut?! se răsuci Michael spre Morgan cu ochii îngustați bănuitor.

- Adică!? făcu Morgan, privindu-l fix peste gura paharului cu băutură.

- De când o ştiu, Jessica n-a fost niciodată bolnavă, spuse el acuzator. N-a durut-o nici măcar o măsea sau să aibă obişnuitele migrene pe care bănuiesc că orice femeie le mai are din când în când. Acum, apari la Marcham şi ea cade brusc la pat. Aşa că te întreb încă odată: ce naiba s-a-ntâmplat?

Morgan fu tentat să-l repeadă şi să-i spună că nu-l priveşte, însă acea atitudine din partea lui nu-şi avea rostul. Pe lângă asta, dorea să afle un lucru care-l frământase întreaga după-amiază, de când Jessica fugise din seră mâncând pământul, iar dacă se rățoia la Michael, risca să rămână în ceață.

- Am avut o mică dispută la prânz, recunoscu el cu un oftat, aprinzându-şi o țigară şi trăgând primul fum cu sete. În seră, preciză sec, expirând fumul pe nări.

Ochii albaştrii ca ardezia ai lui Michael se ascuțiră sub o bănuială deloc plăcută.

- Despre? vru el să ştie.

- Inițial, discuția a pornit de la amicul ei cu opt picioare.

Un zâmbet larg lumină fața lui Michael.

- Să înțeleg că ți l-a prezentat pe Balthazar?

- Mda, cam aşa ceva, se strâmbă Morgan dezgustat.

- Povesteşte-mi!

- Nu-i nimic de povestit, se încruntă Morgan, studiind preocupat vârful incandescent al trabucului. Oricum, drăcovenia aia trebuie să dispară de la Marcham. Dacă cineva mai slab de înger dă cu ochii de ea, tare mi-e că o să-l am pe conştiință toată viața.

- Sunt perfect de acord cu tine, însă dacă o vei face, îți garantez pe onoarea mea că Jessica nu ți-o va ierta niciodată. Este foarte ataşată de Balthazar.

- Dumnezeu le-a creat pe femei şi doar El le mai poate dezlega misterul, filozofă Morgan pe un ton exasperat. Fac fixaţii pentru te miri ce şi mai au şi pretenţia să le înţelegi. Eu unul, sunt depăşit de această pasiune a ei pentru monstrul ăla păros.

- Este o chestiune de gust, rosti Michael zâmbind. Şi să nu-mi spui că e supărată pe tine doar pentru că nu-i împărtăşeşti afinitatea pentru păianjeni!

- E posibil, admise Morgan cu un zâmbet acru, însă tind să cred că ceea ce a deranjat-o a fost faptul că am sărutat-o.

Michael clipi de două ori, luat complet prin surprindere de declaraţia neaşteptată şi de francheţea brutală a fratelui său. Nu s-ar fi aşteptat să se ajungă până aici, cel puţin nu după discuţia despre separarea lor ce avusese loc în urmă cu nicio zi.

- Ai sărutat-o, repetă el cuvintele rar, ca pentru a se asigura că înţelesese corect.

- Da, schiţă Morgan un zâmbet lipsit de veselie, amintindu-şi de pojarul pe care Jessica i-l turnase în vene cu dulceaţa unui singur sărut. Nu asta mi-a fost intenţia, dar... s-a întâmplat, se încruntă el, cu privirea aţintită în pahar. Oftă lung şi mai trase un fum, ţinându-l în piept câteva clipe înainte de a-l expira. Îi aruncă o privire oblică fratelui său şi se decise să atace subiectul care-l rodea: Michael, fii sincer! Jessica a fost îndrăgostită de mine?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare propriu-zisă şi Michael tresări.

- Ţi-a spus ea asta?

- A fost îndrăgostită de mine? repetă Morgan, privindu-l insistent. Da, ori ba?

- Da.

- Iisuse sfinte, dar pe atunci nu era decât un copil! exclamă el, şocat şi dezgustat. N-avea decât zece ani!

Se simţea răvăşit şi nu-şi putea explica de ce. N-ar fi trebuit să-l privească sentimentele Jessicăi, dar se părea că acest aspect căpătase brusc importanţă pentru el. La naiba, nu-i promisese nimic! Atunci de ce se simţea ca un mişel?

- Aproape doisprezece, îl corectă Michael sec. Nu-mi pot imagina ce a fost în capul ei, Morgan. Ea susţinea că s-a îndrăgostit de tine încă din prima clipă. Mă gândesc că era la vârsta când toate fetiţele visează la feţi-frumoşi, cai înaripaţi şi castele. Probabil şi-a repetat într-una că este de datoria ei să te iubească din moment ce-ţi era soţie... nu ştiu. Lucru cert este că... nu a ieşit după cum şi-a închipuit ea. I-ai frânt inima. Sfârşitul poveştii.

- Of, fir-aş al dracului! mormăi Morgan printre dinţi, trecându-şi palmele peste chipul mohorât. De asta mă urăşte atât de mult!

- Nu te urăşte, scumpul meu frate, răspunse Michael pufnind dispreţuitor. Jessica nu ştie să urască. Nu are suflet pentru aşa ceva. Este doar dezamăgită şi dezgustată de propria-i naivitate. A văzut în tine un erou legendar şi ţi-a cultivat imaginea cu veneraţie în inima ei ani de-a rândul. Şi-a făcut speranţe în ceea ce te priveşte, în ceea ce priveşte căsnicia voastră, viitorul vostru împreună, şi când a înţeles că tu o deteşti şi că n-o vrei, s-a simţit distrusă. A plâns de mi s-a rupt sufletul de mila ei şi-ţi zic sincer că dacă în acel moment te-ai fi aflat în faţa mea, ţi-aş fi făcut zob mutra aia nesuferită. Am minţit-o de dragul tău cât am putut, îmbrobodind-o cu poveşti glorioase despre tine, tot timpul sperând să te pot târî încoace ca să realizezi cât de afurisit de norocos erai!... Până-ntr-o zi, când mi-a vârât sub nas un număr dintr-o publicaţie de scandal, unde pe prima pagină era descrisă cu lux de amănunte legătura ta picantă cu artista aia de operă, Lanna-nu-mai-ştiu-cum. Mă lăsase în prealabil să-i vorbesc vreo jumătate de oră despre tine, să-i vând gogoşi cu nemiluita despre cum străbăteai mările ca un zeu grec, apoi-fleaşc!, îmi pune gazeta în faţă şi mă roagă dulce să-i citesc primele rânduri. Nu trebuie să-ţi precizez cât de penibil m-am simţi în acel moment!... Am încercat să dreg minciunile cu alte minciuni, însă m-a oprit şi m-a rugat cu o voce calmă să-i spun adevărul despre tine. Doar adevărul, indiferent cât de tare avea s-o doară. Şi asta am şi făcut, pentru că realizasem că asta era singura cale prin care mă mai puteam reabilita în ochii ei. Tăcu un moment, cu privirile întoarse spre trecut, spre acea după-amiază când o ţinuse pe Jessica în braţe, ascultându-i hohotele sfâşietoare, oferindu-i alinare şi blestemându-şi fratele pentru cruzimea şi imbecilitatea lui. Oftă şi reluă pe un ton normal, lipsit de resentimente sau acuze: asta s-a petrecut acum o jumătate de an în urmă şi de atunci niciodată, dar absolut niciodată nu m-a mai întrebat nimic de tine.

Îl privi pe Morgan şi-i văzu faţa crispată, ochii adumbriţi şi gura strânsă într-o linie subţire de amărăciune.

- Morgan, vremea regretelor sau cea când ai mai fi putut îndrepta ceva a apus demult. Însă, indiferent ce ai de gând să faci în continuare, fii cu mare băgare de seamă! continuă Michael pe un

ton scăzut. Jessica este o femeie cu totul specială, care a suferit pe nedrept din cauza ta şi care mie mi-e foarte dragă. Dacă o mai faci să plângă, fie şi măcar o afurisit de singură dată, te avertizez la modul cel mai serios că îmi vei da socoteală pentru asta şi nu glumesc!

Morgan îi aruncă o uitătură piezişă şi citi în ochii lui Michael o îndârjire pe care nu o mai văzuse niciodată la el. Indiferent care erau sentimentele acestuia pentru soția lui, Morgan ştia că de această dată nu exista cale de compromis: ori divorța de Jessica, ori rămânea şi se comporta aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la bun început, ca un soț responsabil şi devotat.

Şi, oricare i-ar fi fost alegerea, tot ar fi trebuit să renunțe la ceva.

Dacă rămânea, avea de înfruntat un lucru mult mai periculos decât un vas plin de corsari înarmați până-n dinți: mândria rănită a unei femei inteligente, care fusese adânc decepționată în dragoste. Asta presupunea să lupte pentru a recâştiga ceea ce pierduse odată: încrederea şi afecțiunea ei. O provocare căreia era tentat să-i dea curs, dacă acest lucru nu ar fi însemnat să se priveze de altele, pentru că Jessica nu-i inspira genul de femeie la care să te întorci după ce ai înşelat-o, iar fidelitatea nu figurase niciodată pe lista calităților lui.

Dacă pleca, avea să fie un bărbat cu adevărat liber... şi nu asta îşi dorise întotdeauna? Să fie liber să facă ceea ce-i plăcea, fără să mai simtă greutatea apăsătoare a unui petec de hârtie, care-i ştirbise întotdeauna câte puțin din fericirea fiecărei clipe? Însă, în mod instinctiv, Morgan ştia că avea să regrete acel pas toată viața, mereu bântuit de nostalgia întrebării: „cum ar fi fost dacă...?".

Şi ironia sorții era că, orice ar fi hotărât, Jessica tot n-ar fi dispărut complet din viața lui. Ar fi continuat să facă parte din ea în calitate de... cumnată!

Brusc, situația în sine i se păru absurdă. Ridicolă. Hilară de-a dreptul.

N-ar fi putut în veci s-o trateze pe Jessica ca pe o soră!

Nu acum, când o sărutase şi aroma dulce a gurii ei încă-i mai stăruia în minte şi-l făcuse să jinduiască după mai mult. În plus, acel sărut nu era genul peste care să treci cu uşurință, să-l dai uitării şi să te prefaci că nici n-a existat vreodată. Fusese un sărut care-l amețise mai rău decât o sticlă de coniac vechi şi Morgan ştia că ori de câte ori avea s-o privească în ochi, avea să-şi amintească cât de minunat fusese s-o țină în brațe, să-i simtă căldura parfumată şi gustul îmbătător de apă, soare şi vânt.

Încăpățânarea, orgoliul din el, îl îndemnau să-şi respecte promisiunea pe care şi-o făcuse cu mult timp în urmă, să întoarcă spatele prezentului şi să privească în viitor, spre lumea care i se deschidea în față. Cândva, probabil avea să se recăsătorească, pentru că-şi dădea seama că timpul trecea şi era necesar să-şi asigure continuitatea numelui, al titlului nobiliar şi al averii. Însă femeia cu care avea să se recăsătorească n-avea să-i fie impusă de nimeni. Avea să şi-o aleagă cu foarte mare atenție şi pe baza unor considerente foarte clar stabilite. Avea să fie frumoasă, cultă, delicată, foarte inteligentă, o femeie care să nu-l plictisească şi... imaginea chipului care i se contură în minte avea o osatură fină, ochi argintii şi o gură ispititoare ca păcatul.

Morgan înjură în gând cu necaz şi furie. Situația era cum nu se poate mai ingrată! De ce naiba trebuise ca ea să devină atât de dulce şi ademenitoare?! De ce nu rămăsese aşa cum şi-o amintea, o creatură care nu-i inspirase nimic, decât poate repulsie şi un vag sentiment de milă?... Şi de ce naiba-i venea atât de greu să se desprindă de ea acum!

Pentru că, împotriva voinței lui şi a oricărei rațiuni, o dorea nebuneşte.

Focul pe care Jessica i-l turnase-n vene continua să-l ardă cu aceeaşi intensitate mistuitoare ca în urmă cu patru ceasuri blestemate, când ea fugise din seră, tulburată şi cu lacrimi în ochi, lăsându-l consternat şi în ultimul hal de excitație. Şi de atunci, starea generală nu i se îmbunătățise cu nimic. Făcuse baie, se plimbase, încercase să-şi preocupe mintea cu planurile de organizare a celor trei zile în care conacul avea să fie prins de febra petrecerilor, stabilise meniul cu bucătarul şef, însă niciuna dintre aceste îndeletniciri nu-l ajutaseră să-şi alunge frustrarea şi încordarea care-l stăpâneau. Gândurile i se întorceau întruna la ea, în mod obsesiv, chinuindu-l.

Fusese doar un sărut, fir-ar să fie!

Un sărut care, la nivel personal, îl răscolise inadmisibil de mult, un sărut pe care Jessica îl catalogase ca fiind minunat şi chiar recunoscuse cu franchețe că îi plăcuse... un sărut care complicase lucrurile teribil.

Se ridică în picioare, strivind restul țigării în scrumiera de cristal, frumos fațetată, apoi îşi trecu palmele peste față, înregistrând absent durerea nasului strivit cu o zi în urmă. Spre marele lui noroc, singurul neajuns al acelui accident nefericit era senzația pulsatilă, neplăcută, a cartilajului zdrobit. În rest, nu se învinețise şi nici nu se umflase, grație acelei comprese pe care Jessica i-o adusese într-un suflet.

- Te superi dacă iei masa de unul singur? Mie mi-a cam pierit pofta de mâncare.

Michael îl privi şi clătină din cap, forţând un zâmbet ce se dorea nepăsător.

- Te duci la ea?

- Nu, răspunse Morgan cu un aer îngândurat, apoi se răsuci şi se îndreptă spre ieşire.

- Morgan?

- Mm? execută el o întoarcere doar pe jumătate.

- Nu face vreo prostie!

Vocea lui Michael sunase rugătoare şi îngrijorată deopotrivă.

- Încerc, mârâi Morgan încruntat.

- Conform înţelegerii noastre, mai ai timp să te gândeşti până mâine la prânz, îi reaminti Michael pe un ton serios.

Morgan se răsuci în dreptul uşii şi-i aruncă o uitătură posacă.

- De ce o faci, Michael? O iubeşti?

- Într-un anume fel, recunoscu acesta cu o nonşalantă simplitate. Sunt ataşat de ea în multe privinţe, însă... Ezită o clipă, privindu-l lung, cu o expresie gravă în ochi, apoi oftă. Jessica este genul de femeie care iubeşte doar o singură dată în viaţă cu adevărat. Indiferent cum o să se sfârşească totul, în adâncul inimii ei, tot pe tine te va prefera. O ştiu şi eu, o ştie şi ea, cu toate că nu va fi dispusă să recunoască niciodată această slăbiciune pentru tine. Cel puţin, nu direct. Este prea mândră şi... şi încă rănită. Timpul a fost mult prea scurt pentru a se vindeca de tot. Aşa că, amice, acum eşti în deplină cunoştinţă de cauză şi nu vei mai avea nicio scuză... indiferent ce vei face.

Morgan trase adânc şi prelung aer în piept, închizând ochii o secundă, după care deschise uşa încet şi ieşi în hol. Culpabilitatea, remuşcările şi dezgustul, cât şi starea actuală a lucrurilor, toate îl apăsau cumplit, îl făceau să se simtă confuz şi... mizerabil.

Faptul că o îndurerase pe Jessica şi o dezamăgise cu bună ştiinţă îl secau la suflet. În urmă cu trei zile, n-ar fi dat doi bani pe sentimentele soţiei sale. Acum, se simţea cumplit de ruşinat pentru toate deziluziile pe care i le procurase în ultimii ani, pentru cât de meschin fusese. Nu se gândise niciodată că totul avea să se întoarcă într-o bună zi împotriva lui. Abia acum realiza cât de infantil şi detestabil se comportase şi că îi merita nu numai furia ci şi disprețul ei întreg, ba chiar şi ura.

Şi, în timp ce urca scările arcuite, îndreptându-se spre dormitorul său, lui Morgan îi trecu prin minte un gând, pe cât de comic, pe atât de penibil: se afla sub acelaşi acoperiş cu o femeie care încă-i mai datora supunere şi favoruri personale conform legii, dar habar n-avea în ce cameră dormea aceasta.

Nu că s-ar fi gândit să profite... Deloc, chiar!

CAPITOLUL 4

Jessica îşi lepădă pantofii, pliindu-şi picioarele sub ea şi aranjându-şi la nimereală poalele fustei. Deschise ***Republica*** lui Platon şi se concentră asupra lecturii, însă, spre necazul ei, cuvintele se înşiruiau într-o formă lipsită de sens. Când constată că citea pentru a patra oară acelaşi pasaj, fără a pricepe nimic din el, închise cartea cu un pocnet surd şi-şi rezemă ceafa de spătarul fotoliului, oftând întretăiat, cu ochii ţintă în tavanul pictat în stil renascentist al bibliotecii.

Avusese încă o noapte albă şi umbrele de sub ochi îi trădau insomnia. Când se văzuse dimineaţă în oglindă, o apucase furia. Nu era pentru prima dată când somnul o ocolea cu încăpăţânare. I se întâmplase asta destul de des, mai ales în primele două luni după ce Michael îi spusese adevărul despre soţul ei. Nopţi lungi, interminabile, de agonie şi nedumerire, în care încercase să înţeleagă atitudinea nepăsătoare şi indiferenţa crudă a celui cu care se măritase.

Bineânţeles că nu ajunsese la niciun rezultat. Singura concluzie pe care putuse să o tragă la vreme respectivă era că Morgan Davenport o urâse şi o disprețuise dintotdeauna, şi că niciodată n-avea să-şi respecte jurămintele pe care le făcuse în faţa lui Dumnezeu şi a lumii întregi, jurăminte în care ea crezuse din tot sufletul.

N-o voia! Punct. Mai clar şi mai explicit de atât nici nu ar fi avut cum s-o facă.

Jessica se resemnase acestei realităţi covârşitoare cu o regală demnitate. Însă durerea respingerii, umilinţa suferită, mândria rănită şi dragostea ei sfâşiată cu brutalitate de tăişul unui adevăr pe care nu-l mai putuse nega, toate acestea continuaseră să existe în străfundul fiinţei ei la fel de vii ca în ziua în care văzuse universul cum i se destramă şi-i moare la picioare, fără putinţa de a-l opri.

Fiecare cuvânt al lui Michael o lovise în inimă ca un cuțit, iar şi iar, fără ca ea să se poată apăra. Plânsese încontinuu aproape o săptămână întreagă, apoi, vreme de două luni, vegetase într-o stare de amorțeală, fără nicio dorință de a se smulge din acel ocean de suferință şi deprimare. Se complăcuse în acea stare jalnică, nedorind decât să fie singură cu durerea şi eşecul ei. Ar fi vrut să moară, numai să nu mai simtă acea durere care o sfredelea până-n măduva oaselor.

Şi, într-o dimineață de decembrie, precedată de o altă noapte chinuitoare, se ridicase în capul oaselor şi privise pe fereastră. Afară fulguia mărunt. Gerul limpezise aerul şi imprimase pe geam mici forme geometrice perfecte, flori de gheață de un argintiu translucid, iar Jessica admirase frumusețea parcului peste care zăpada se aşternuse în straturi compacte. Îşi lipise fruntea de sticla rece, întorcându-şi ochii spre sine, spre vidul din inima ei. Pe urmă, se dusese în fața oglinzii şi se privise lung.

Îşi amintea şi acum şocul pe care-l avusese. Slăbise mult, fața i se subțiase şi oasele îi ieşeau pe sub piele. Arăta ca o stafie, palidă şi cu ochii înfundați în orbite. Aproape că nici nu se mai recunoştea. Durerea o consumase ca pe o lumânare şi abia dacă îşi aducea aminte când mâncase ultima oară.

Se dezmeticise brusc şi atunci o cuprinsese o furie şi o indignare fără margini, îndreptată asupra ei şi a lui, deopotrivă.

Morgan Davenport nu merita niciun suspin din parte ei, nicio lacrimă! Iar ea vărsase un ocean! Era un nemernic ticălos, un bărbat duplicitar şi un monstru de aroganță şi egoism. Un om meschin, rău şi laş.

Şi din acel moment, Jessica începuse să-l ucidă în inima ei, puțin câte puțin în fiecare zi. Fusese greu, atât de greu, şi aproape că reuşise... când el apăruse fără niciun cuvânt la Marcham!

Tulburând-o, răscolind-o, făcând-o conştientă de faptul că nicicând nu avea să fie complet imună farmecului său!

Iar acum, când descoperise cum era să fie ținută în brațele lui, să fie sărutată de el...

Jessica închise ochii, lăsându-se purtată de visare.

Dumnezeule, citise câteva cărți deocheate, în care eroinele aproape leşinau de plăcere când bărbatul inimii lor le săruta pe gură, însă, bineînțeles, sărutările acelea nu erau descrise cu lux de amănunte, prin urmare habar n-avusese că şi limba avea un rol important în acest... proces!

Un alt gând îi trecu prin minte, făcând-o să înghită în sec. Oare el o sărutase într-un fel... interzis? Adică, toate săruturile trebuiau să fie aşa sau era ceva cu adevărat indecent şi scandalos, motiv pentru care nu găsise nicăieri nici cea mai mică lămurire cu privire la acest lucru, deşi în urmă cu aproape o jumătate de an căutase cu înfrigurare orice urmă de informații care ar fi putut-o lămuri asupra naturii intime dintre bărbați şi femei?

Se simțise ca şi cum ar fi stat pe buza unei prăpăstii şi ar fi privit în jos. O luase cu amețeală, avusese senzația că oasele i se topesc în corp şi că nu mai avea niciun control asupra membrelor. Inima-i ajunsese-n gât şi un roi de fluturi îşi luaseră zborul din stomacul ei, gâdilând-o pe dinăuntru, stârnindu-i furnicături pe sub piele, inundându-i miezul ființei cu o căldură lichidă, delicioasă...

- Te deranjez?

Vocea aceea profundă, puternic timbrată, nu se ridicase cu mult deasupra unei şoapte, însă Jessica tresări ca şi cum ar fi fost împuşcată. Zvâcni în picioare, țipând gâtuit. Îl privi cu ochi mari, ca şi cum ar fi văzut o fantomă, şi se dădu doi paşi înapoi, împiedicându-se de marginea fotoliului, lucru care o dezechilibră şi o făcu să aterizeze la loc. O roşeață puternică, vinovată, îi inundă fața, şi Jessica şi-o ascunse în palme.

Morgan îşi înălță sprâncenele surprins de reacția ei, dar avu prezența de spirit să nu râdă. Arăta adorabil de tulburată şi inima i se umplu de un val de tandrețe.

Purta o rochie de mătase de un violet stins iar părul îi era legat la spate cu o panglică în degradeuri de aceeaşi culoare. În urechi avea două picături de ametist, prinse într-o montură delicată de aur, iar la gât, pe un lănțişor subțire, un crucifix minuscul bătut în briliante.

Modul în care riscă o privire în direcția lui printre două degete răsfirate i se păru incredibil de drăgălaş. Se aplecă şi culese cartea de pe covor, aruncând o privire titlului.

- Hm, Platon. Îşi ridică ochii spre ea şi o privi zâmbitor. Îți place?

- N... n-am apucat s-o citesc încă! se bâlbâi Jessica, şi mâinile îi alunecară la vale, presând cu putere locul unde inima îi lovea dureros coastele.

- Este interesantă, comentă Morgan, punând-o deoparte. Dacă-ți place genul, adăugă cu un surâs.

Jessica tăcu, fâstâcită de privirea lui prelungă, meditativă. Avea senzația neplăcută că sub ochii aceia fumurii şi enigmatici, mintea îi devenise cumplit de transparentă şi că el putea să-i citească gândurile cu uşurință.

- Îmi pare rău că te-am speriat, rosti Morgan încet.

- N-are a face..., murmură Jessica, continuând să fixeze stânjenită un model floral de pe covor. Nu v-am auzit intrând şi cred că ațipisem...

- Voiam să-ți vorbesc, începu Morgan, o idee încruntat.

- Da?

Inima i se ridicase în gât, strangulându-i vocea.

- Bănuiesc că-ți făceai griji pentru el, spuse Morgan, întinzându-i un pumn şi desfăcându-l încet.

Ochii ei se dilatară la vederea lui Balthazar şi un zâmbet surprins îi arcui buzele.

Cu grijă, întinse mâna şi-şi trecu vârful unui deget pe spatele catifelat al tarantulei care şedea ghemuită în palma lui, într-o mângâiere plină de afecțiune. Simțindu-i prezența şi mirosul, Balthazar îşi desfăcu picioarele şi se legănă mulțumit, făcând prudent doi paşi în direcția ei. Jessica îşi întoarse mâna, iar păianjenul se cățără fără grabă pe ea, urcându-i-se pe umăr şi rămânând acolo, nemişcat.

Ochii ei îi întâlniră pe a lui şi zâmbetul i se lărgi, cuprinzându-i întreaga față.

Morgan îşi zise că acel zâmbet minunat meritase tot efortul acelei dimineți, în care stătuse mai bine de o jumătate de ceas față-n față cu drăcovenia aia, făcându-şi curaj să pună mâna pe el. Colții fioroşi care ieşeau de sub puzderia aceia de ochi ca piperul i se păruseră lucrul cel mai dificil de înfruntat. Iar când câştigase încrederea lui Balthazar şi acesta îşi lăsase deoparte orice suspiciune pentru a se sui pe mâna lui, senzația pe care o încercase fusese una stranie. Era surprins de cât de uşor era, comparativ cu mărimea, fascinat de coloritul şi aspectul lui. Într-un final, după un studiu amănunțit, ajunsese la concluzia că nu era chiar atât de înspăimântător precum îl văzuse cu o zi în urmă, ba chiar îl găsise... interesant. Se simțise triumfător, ca şi când ar fi izbândit imposibilul, şi acum, privind în ochii ei, ştiu că făcuse gestul potrivit.

- Va trebui să-l ții departe de invitați, o sfătui cu un aer foarte grav. N-aş vrea să mă fac răspunzător de o isterie în masă.

- Desigur, aprobă Jessica. Deja i-am mutat locul sus, la mine în dormitor. Aveam de gând să-l caut, însă cu toate pregătirile astea..., gesticulă ea larg.

- Înțeleg, zâmbi Morgan. Trăgând adânc aer în piept, o privi în ochi. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri în seră..., începu el morocănos.

Zâmbetul ei se stinse şi Jessica îşi feri privirea.

- ...vreau să ştii că a fost un accident şi-ți promit că n-o să se mai repete!

Uriaşa dezamăgire care o cuprinse îi uscă gâtul. Înghiți în sec, încercând să disloce nodul greu care i se pusese acolo, să-şi ignore durerea surdă care-i zvâcnea în coşul pieptului şi dezolarea care i-l încercuiau. Era surprinsă de reacția ei în fața declarației lui categorice. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, nu? El n-avea de gând s-o mai sărute pe viitor, o promisiune din partea lui care ar fi trebuit s-o bucure nespus. Şi totuşi!...

- Asta nu înseamnă că-l şi regret, preciză el serios. De fapt, în alte condiții, chiar aş fi fost încântat să se întâmple din nou.

Jessica îl privi deconcertată pe sub perdeaua deasă a genelor. Observă vaga oboseală de pe figura lui sobră şi simți o măruntă satisfacție la gândul că nu numai ea fusese singura care se perpelise o noapte întreagă.

Tăcerea se prelungi, devenind penibilă. Apariția lui Michael, care veni să-i informeze că primii oaspeți intraseră deja pe porțile domeniului, fu întâmpinată cu un zâmbet de uşurare şi recunoştință din partea amândurora.

Convoiul de trăsuri părea să nu se mai sfârşească. Soseau întruna, un flux neîntrerupt de vehicule elegante, luxoase, flancate de servitori în livrele aurite, ce descărcau bagajele sub îndrumarea lui Jenkins şi le cărau în dormitoarele destinate invitaților, iar conacul părea să fi intrat într-un soi de trepidație.

Jessica nu reținuse decât vreo câteva nume din zecile pe care le auzise în acea zi şi cu greu le-ar fi putut asocia figurilor care i se perindaseră prin fața ochilor, iar după spusele lui Michael, încă nu ajunseseră toți invitații.

Se schimbase de rochia liliachie pe care o purtase dimineaţă, înlocuind-o cu una de catifea albastru-safir, cu guler înalt de dantelă apretată, iar părul şi-l strânsese într-un coc roman.

Acum, trăgând cu ochiul la ţinutele doamnelor, nu era sigură că alegerea fusese cea potrivită. Propria-i toaletă i se părea oarecum deplasată, izvorâtă din altă epocă, în ciuda faptului că Michael o asigurase că arăta încântător şi că linia complicată a rochiei îi dădea o notă distinctivă, de originalitate.

Se simţea stingheră, ca şi cum nu ar fi aparţinut locului, şi de abia aştepta să prindă momentul prielnic pentru a se retrage undeva.

În afara lui Michael, nu cunoştea pe nimeni altcineva. Propriul ei soţ era un străin în ochii ei, un bărbat imprevizibil a cărui apropiere o deconcerta. Niciodată nu ştia cum să se comporte în preajma lui şi, din această cauză, era mai tot timpul încordată şi stângace.

Spre după-amiază, avu ocazia să o cunoască pe cea care stârnise acea mişcare de forţe la Marcham.

Lady Katherine Dellany era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Mai scundă decât ea cu aproape un cap, tânăra părea dorinţa încarnată a oricărui bărbat: mignonă, fermecătoare, de o infinită graţie şi senzualitate.

Jessica simţi un mic junghi de invidie la vederea ei. Nu pentru că avea o înfăţişare desăvârşită, împinsă spre perfecţiune, ci pentru că era iubită de un bărbat care ar fi fost în stare să mute şi munţii din loc pentru a-i asigura fericirea.

Logodnicul ei se numărase printre primii invitaţi sosiţi la Marcham şi-i făcuse lui Jessica o impresie favorabilă. David Hayworth, duce de Roxburgh, bun prieten al soţului ei, era genul de bărbat la care visa orice femeie: înalt, bine clădit, extrem de chipeş şi cu maniere impecabile. Când acesta dăduse cu ochii de Katherine, în ciuda reţinerii lor faţă de ceilalţi invitaţi, Jessica văzu legăturile puternice şi profunde a iubirii ce îi lega.

Mai târziu, când reuşise să se strecoare neobservată spre seră, Jessica se gândi la ei cu un zâmbet nostalgic. Păreau atât de potriviţi unul cu celălalt! Amândoi tineri, amândoi frumoşi. Şi se iubeau atât de mult! Asta era ceea ce conta cel mai tare, la urma urmei. Nu averile şi nu titlurile nobiliare erau cu adevărat importante pentru inima unei femei, ci trăinicia unui sentiment bazat de respect, dăruire şi înţelegere reciprocă.

Jessica nu se putu împiedica să se întrebe cum ar fi fost dacă ea şi cel cu care avea să mai fie măritată doar pentru câteva luni de acum încolo s-ar fi întâlnit în condiţii obişnuite. Ar fi găsit-o pe gustul lui? L-ar fi putut cuceri şi ar fi reuşit să-l facă s-o îndrăgească, la fel cum lordul Hayworth o adora pe frumoasa lui logodnică?

- Bună.

Jessica se răsuci surprinsă în loc şi o văzu pe lady Katherine stând ezitantă în dreptul uşilor grădinii de iarnă, neştiind dacă să intre sau nu. O privea cu un surâs vag stânjenit pe buze şi-şi ţinea mâinile împreunate în poală.

- Te deranjez?

- Oh, nu, îi răspunse Jessica la zâmbet, invitând-o cu un gest înăuntru.

O privi. Era caldă şi naturală, mult deosebită de doamnele împopoţonate care-şi făcuseră apariţia la Marcham.

Lady Katherine păşi în seră, plimbându-şi ochii peste mulţimea de ghivece frumos aranjate pe rafturi şi suporţi, apoi îşi întoarse privirea spre ea şi zâmbi.

- Jessica, da? Am reţinut corect?

Jessica confirmă zâmbitoare.

- Locuieşti aici? o întrebă frumoasa musafiră.

- De doi ani.

- Te-am văzut plecând şi... am avut impresia că nici tu nu te simţi prea în largul tău cu atâta lume prezentă, rosti domnişoara Dellany cu un surâs calm, plin de o blândă înţelegere.

- E adevărat, recunoscu Jessica, făcându-şi de lucru cu frunzele veştejite ale unei azalee plină de boboci trandafirii.

- Şi pe mine mă oboseşte un asemenea du-te-vino, mărturisi Katherine. Pe urmă, mai e şi faptul că prietena mea s-a pricopsit cu o durere de cap şi s-a pus să se odihnească, bărbaţii s-au adunat în mare parte jos, în salonul mic, iar eu nu cunosc pe nimeni şi... Să-mi spui dacă vrei să fii singură, sfârşi ea, muşcându-şi buzele şi adresându-i o privire cercetătoare.

Jessica zâmbi. Deşi iniţial aceasta îi fusese intenţia, descoperi că în compania acelei fermecătoare necunoscute se simţea neaşteptat de bine. Lady Katherine avea ceva liniştitor în prezenţa ei, un echilibru senin, care o relaxa.

- E-n ordine. Şi eu sunt cam în aceeaşi situaţie.

- Tu te ocupi de astea? schiţă Katherine un gest spre oceanul de verdeaţă care le înconjura.

- Da.

- Să ştii că te invidiez, declară tânăra cu un zâmbet strâmb. Eu pur şi simplu n-am talent la horticultură. Îmi plac florile foarte mult, însă nu ştiu unde anume greşesc. La Floors am o mică seră, însă nu se compară cu asta. Plantele mele sunt ca... vai de ele!

- Le trebuie în primul rând dragoste, spuse Jessica.

- Şi apă, presupun, se strâmbă cealaltă cu un aer comic. Eu uit să le pun şi când îmi aduc aminte, abia dacă le mai prind în viaţă.

Jessica o privi amuzată.

- Depinde de specie. Unele au nevoie să fie udate mai des, altele nu.

- Sinceră să fiu, nici nu ştiu precis ce soiuri am acolo. Adevărul este că nu sunt o pasionată a grădinăritului.

- Dar ce pasiuni ai? o întrebă Jessica politicoasă.

O oră mai târziu, după o conversaţie animată, amândouă trăiau cu impresia că se cunoşteau de când lumea şi pământul. Jessica descoperi cu plăcere că şi Katherine îmbrăţişa dragostea ei pentru literatură, echitaţie şi pescuit. Îşi împărtăşiră părerile pe marginea ultimelor apariţii beletristice şi fură surprinse să constate că amândouă aveau o viziune aproximativ identică asupra lucrurilor.

- Este o încântare să stau de vorbă cu tine, Jessica, îi mărturisi Katherine, privind-o serioasă.

- Acelaşi lucru îl pot afirma şi despre tine, i-o întoarse Jessica cu un zâmbet candid pe buze.

- Crezi că asta ar fi un bun început pentru o strânsă prietenie? o chestionă Katherine cu ochii licărind de un umor grav.

- Nu, dădu Jessica din cap, adânc mişcată de sinceritatea şi modul deschis de abordare a celeilalte. Cred că deja este fundamentul unei prietenii durabile!

Emoţionate, se îmbrăţişară. Un gest spontan, plin de afecţiune şi căldură, izvorât din inimile lor tinere.

- Dacă n-aş şti precis că-s treaz, aş jura că visez!

Femeile se desprinseră brusc şi-şi întoarseră privirile uimite spre bărbatul înalt şi teribil de arătos care se afla postat în pragul uşii de la intrarea în seră. Prima care zâmbi fu Katherine.

- Da? făcu ea cu un zâmbet uşor cochet. Şi de ce-aţi crede asta, Excelenţă?

- Pentru că rareori îi este dat unui bărbat să-şi desfete ochiul şi inima cu imaginea a două femeie uluitor de frumoase, răspunse acesta înaintând spre ele fără grabă. Două zeiţe îmbrăţişându-se, continuă el, privind-o pe Katherine în ochi. Ăsta ar trebui să fie numele următorului tău tablou, miss Dellany.

- Niciodată nu m-am pictat pe mine, Excelenţă, şi n-o să încep tocmai acum, replică Katherine, râzând.

- Ar fi un mare păcat să n-o faci, miss Dellany, rosti el încruntat. Nu credeţi asta, domnişoară Fishbourne? se răsuci el spre Jessica

Jessica tresări şi roşi sfioasă. Se simţea stingheră şi în plus în acel spaţiu în care lady Katherine şi logodnicul ei se sorbeau din priviri.

- Eu... eu n-am ştiut că lady Katherine pictează, bâigui ea, fâstâcită.

- Nu pictează, vrăjeşte pânza, rosti bărbatul, încercând să-şi tempereze înflăcărarea din voce. Zugrăveşte miracole...

- Vă rog, Excelenţă! se îmbujoră Katherine de plăcere. Nu-l băga în seamă, draga mea, se răsuci ea spre fată. Are tendinţa să exagereze!

- Oare? îşi înfrână el un zâmbet. Acum nicio săptămână, întreaga Londră îşi depunea omagiile la picioarele ei. Aşa că părerea mea este unanim împărtăşită, îi explică el serios Jessicăi.

Jessica schiţă un zâmbet anemic, neştiind ce să spună.

- Eu trebuie să plec, murmură ea cu un aer încurcat în priviri. Am... ceva de făcut şi deja sunt în întârziere, şi se fofilă pe lângă ei, depărtându-se grăbită.

Hayworth privi lung în urma ei, apoi îşi întoarse ochii plini de adoraţie către logodnica lui.

- Crezi că bănuieşte ceva? o întrebă el calm.

Katherine zâmbi.

- Foarte posibil. Femeile posedă un al şaselea simţ pe care bărbaţii nu-l au. Oricum, cred că este o fiinţă discretă. Cel puţin, impresia asta mi-a făcut-o.

- O placi.

- Foarte mult, rosti tânăra, lăsându-se cuprinsă în cercul confortabil al braţelor lui. Îşi lipi obrazul de reverul jachetei lui şi oftă. Mi-a fost dor de tine. Tot drumul, Emily s-a plâns de dureri de cap şi recunosc cu ruşine că de abia aşteptam să ajung. O să faci anunţul diseară? îşi înălţă ea capul să-l privească.

- Da, zâmbi el, lăsându-şi gura peste a ei.

- Cum ai ajuns aici?

Privirea lui iritată şi tonul condescendent n-o descurajară deloc pe tânăra femeie care se întinse leneş în aşternuturile de mătase argintie, răsfirându-şi cascada de păr lung, întunecat şi plin de bucle, cu un gest provocator.

- Aş minţi dacă ţi-aş spune că m-am lăsat ghidată de instinct, rosti ea cu un zâmbet moale, însă adevărul este că am întrebat un servitor.

Valul de furie care se ridică în el fu pe cât de inexplicabil, pe atât de greu de stăpânit.

O privi lung, încercând să-şi explice dezinteresul nejustificat în faţa trupului zvelt, admirabil proporţionat, acoperit doar de un neglijeu din mătase şi dantelă fină de un roşu aprins, culoarea lui favorită în materie.

Nu reuşi. Mică, delicată, cu o pereche de ochi cenuşii şi o piele marmoreană ce contrasta izbitor cu părul negru-catran, Mellanie Duvall trecea drept una dintre cele mai frumoase femei ale societăţii, genul care ar fi putut înflăcăra până şi cea mai sterilă şi searbădă imaginaţie masculină.

Morgan o ochise cu doi ani în urmă, pe când tocmai îşi făcea debutul în societate în sezonul scurt şi o găsise absolut fermecătoare, însă fusese nevoit să-şi tempereze elanul când aflase că era logodită oficial cu lordul Duvall, un sexagenar pe trei sferturi senil, dar plin de bani.

Deşi niciodată nu ţinuse cont de condiţia socială a femeilor care-l interesau, Morgan decisese să-şi amâne vânătoarea pentru un timp, nedorind să atenteze la onoarea bătrânului gentleman. În plus, nu agrea virginele în patul său. Necesitau prea multă grijă şi răbdare ca să le înveţe ce anume trebuiau să facă pentru a-i produce plăcere şi din această cauză prefera femeile care deja aveau o oarecare experienţă în domeniu.

Un an şi jumătate mai târziu, proaspăt reîntors în Anglia după o călătorie îndelungată în Orient, Morgan aflase că Duvall îşi dăduse obştescul sfârşit la patru luni după nuntă, că Mellanie ieşise din perioada de doliu şi că începuse să se afişeze în public la braţul lordului Mallory, un tânăr care poseda două titluri nesemnificative de conte, cumpărate—firește, dar a cărui descendenţă nobiliară îndoielnică era compensată de o avere deloc neglijabilă.

Iniţial, bârfa nu-i stârnise nimic. Dar când o revăzuse pe Mellanie, într-o seară de ianuarie, la teatrul regal, brusc i se retrezise interesul. Nu mai era tânăra dulce şi plină de vitalitate pe care o cunoscuse cu doi ani mai înainte, ci o femeie rasată, distinsă, de o senzualitate crudă. O frumuseţe pe care o studiase în tăcere cât timp se derulase piesa lui Shakespeare—nici măcar nu-şi mai amintea ce anume se jucase—punându-şi la cale strategia.

O săptămână mai târziu, Mellanie i se odihnea în braţe, torcând ca o pisică, după aproape patru ore de amor incendiar.

Era o parteneră de aşternut cum rar întâlnise: rezistentă, inventivă şi extrem de receptivă, iar Morgan se întrebase câţi bărbaţi trecuseră prin patul ei de ajunsese atât de iscusită în arta de a face dragoste. Nu că ar fi contat. În fond, era recunoscător cerului pentru deliciile pe care Mellanie i le oferise necondiţionat vreme de mai bine de două luni şi de care el profitase din plin.

Acum, plimbându-şi încet privirea peste rotunjimile îmbietoare ale trupului ei subţire, Morgan realiză cu uimire că Mellanie îşi pierduse o mare parte din puterea de atracţie pe care o avusese asupra lui. Şi asta îl descumpănea.

Avea în faţa sa o femeie frumoasă, care purta o lenjerie cu o croială a naibii de sexy, era la dispoziţia lui, gata să-i îndeplinească orice fantezie erotică, să-i dăruiască plăcere, să-l elibereze de starea de încordare şi frustrare ce-l chinuise în ultimele două zile, trupul îi reacţiona pe măsura priveliştii ispititoare ce i se deschidea pe dinaintea ochilor, însă ceva îl oprea să dea curs invitaţiei. Se simţea... se simţea ca şi cum ar fi trădat-o pe Jessica, fir-ar să fie!

Ce naiba era cu el!? gândi Morgan, enervându-se.

- Eşti supărat pe mine, iubitule? îl întrebă ea aproape în şoaptă, şi ochii i se umplură de nelinişte, văzându-i încruntătura aprigă. Pentru că am venit aici?

Morgan se îmblânzi o idee. Conştientiza că Mellanie n-avea nicio vină că el o invitase la Marcham şi că era de datoria lui să aibă grijă de ea şi să o facă să se simtă bine, numai că îi lipseau entuziasmul inițial şi dispoziția necesară momentului.

Oftă şi forță un zâmbet, veni spre ea şi se aşeză pe marginea patului. O privi şi întinse o mână, îndepărtându-i cu delicatețe o buclă din ochi.

- Nu sunt supărat pe tine, Mell, rosti el calm. Doar că am avut foarte mult de lucru şi... sunt puțin obosit.

- Te-aş putea ajuta să te destinzi, dacă mă laşi, rosti ea, prinzându-i încheietura mâinii şi trecându-şi vârful limbii peste podul palmei lui.

Morgan închise ochii pentru o clipă, simțind o încleştare surdă în josul abdomenului. Imaginea Jessicăi îi răsări din nou în minte şi un mârâit gros îi izvorî din gâtlej.

Nu era corect, gândi el, să se culce cu o femeie când de fapt o dorea pe alta.

Ei, la naiba cu toate! Niciodată nu-l preocupaseră prea mult problemele de conştiință, care oricum se manifestau din an în paşti, şi întotdeauna luase ceea ce i se oferea pentru propria-i plăcere, fără să-i pese deloc de partea afectivă a acelor relații pasagere. El nu investea niciodată sentimente în aceste legături scurte şi chiar îşi prevenea serios partenerele în acest sens. Şi se ferea ca o aventură să dureze mai mult de câteva săptămâni: pe de o parte, pentru că nu dorea să fie legat de nimeni, pe de alta pentru că se plictisea lesne. Idila lui cu Mellanie dura deja de două luni şi Morgan se întrebă dacă nu cumva era cazul s-o termine cu ea.

Mda, peste trei zile, când vor fi părăsit cu toții Marcham-ul, avea să-i dăruiască un cadou extravagant pentru serviciile ei şi să-i mulțumească politicos, hotărî Morgan, lăsându-se sedus de mângâierile pricepute ale contesei.

Preț de o clipă, îşi închipui că mâinile care i se strecurau prin deschizătura cămăşii atingându-l expert, şi buzele care fremătau de-a lungul maxilarului său erau ale Jessicăi şi... luă foc imediat şi, înainte ca măcar să-şi dea seama ce face, o înşfăcă pe Mellanie de umeri, răsturnând-o sub el.

Câteva de minute mai târziu, trudindu-se să-şi recapete răsuflarea, Morgan fu cuprins de silă. Febra din corp i se potolise într-o oarecare măsură, însă se simțea în continuare frustrat. Mellanie jucase prost rolul de înlocuitor. Acum, mai mult ca înainte, realiza că nu asta era soluția la problema lui.

Se ridică şi-şi aranjă hainele în grabă, apoi se întoarse spre tânăra femeie şi o privi încruntat, căutând să-şi mascheze dezgustul față de propria persoană.

- Ce s-a întâmplat? vru Mellanie să ştie, ridicându-se într-un cot, cu părul încâlcit răsfirat pe umeri şi sâni.

Deschise gura sub impulsul de moment de a-i spune adevărul, însă se opri.

Michael avusese perfectă dreptate. Făcuse o greşeală imensă chemând-o pe Mellanie acolo. Prezența ei la Marcham complica şi mai mult o situație deja destul de complicată.

- Trebuie să cobor, mormăi el, chinuindu-se să zâmbească. Mellanie, ar trebui să fii mai precaută. Te expui inutil venind aici ziua în amiaza-mare, încercă el să atenueze modul în care încerca să-i facă vânt din odaia lui.

- Până acum nu ți-a păsat de asta, replică contesa, înălțându-se în capul oaselor şi privindu-l nedumerită.

- Acum îmi pasă, bombăni el ursuz. E-n joc reputația ta. Îmbracă-te!

Mellanie îşi trecu o mână prin păr, încercând să-l aranjeze. Inutil. Numai o perie şi o mână forte reuşeau să-i aranjeze buclele în bună orânduială. Aruncă o privire rapidă în direcția lui şi se lăsă să alunece jos din pat, cu mişcări feline, calculate, încercând să ghicească motivul stării lui de spirit atât de tenebroase. Instinctul de femeie o avertizase încă de când intrase pe porțile de la Marcham că ceva nu era în regulă. Nu-i rămânea decât să descopere ce anume se întâmplase cu el, de părea atât de schimbat şi distant. Şi să repare acest lucru, dacă îi stătea în puteri.

Trei minute mai târziu, Morgan îi strângea şireturile corsetului la spate.

- N-ar fi trebuit să-mi aranjezi o cameră mai aproape de a ta? îl întrebă ea cu candoare.

- Michael a făcut repartizarea dormitoarelor, minți Morgan. Oricum, ştiu exact unde este al tău, aşa că nu-ți face griji.

Era o formulă subtilă de a-i interzice să mai calce într-al lui şi Mellanie îşi muşcă buzele nelinişitită şi furioasă.

Ce naiba se-ntâmplase?! se îngrijoră ea. În urmă cu o săptămână, abia reuşea să-i domolească libidoul, iar acum îi era foarte limpede că-şi pierduse mai bine de jumătate din interesul pentru ea.

- O să ies eu primul, ca să văd dacă nu este cineva pe coridor, rosti Morgan, forțându-se să-i surâdă.

Mellanie dădu din cap resemnându-se, urmărindu-l cum pleacă. Îl simțea cum se îndepărtează de ea, cum îi scapă printre degete, după ce se zbătuse atât ca să-l aibă, să-l prindă în plasa farmecelor ei.

Indiferent ce sau cine ar fi fost la mijloc, intenționa foarte serios să rezolve urgent problema.

- Arată uluitor, nu-i aşa, Emily?

Frumoasa blondă o învălui pe Jessica într-o privire critică, apoi zâmbi larg.

- Fermecătoare, decretă contesa de Steerforth.

Jessica îşi privi proiecția în oglindă şi-şi presă nervoasă mâinile pe stomac.

Deşi inițial îmbrăcase o rochie din mătase roz şi-şi prinsese părul într-un coc simplu, întâlnirea ei cu Katherine şi prietena acesteia pe hol se finalizase cu o întoarcere în dormitorul ei şi o disecție minuțioasă a garderobei pe care o avea.

- Ai cam rămas în urmă, draga mea, îşi exprimase lady Katherine nemulțumirea, după ce-i triase rochiile, răsfirându-le pe pat şi plimbându-şi privirea de la ele la Jessica şi invers. Forma asta de manşetă nu se mai poartă de acum doi ani, în plus, acum sunt la modă decolteurile adânci şi culorile tari. Ți-ar trebui un verde smarald, care să-ți accentueze nuanța ochilor, sau un albastru imperial, ori un... Stai! izbucnise ea cu un zâmbet larg şi ochii licărind de încântare. Am ceva ce ți-ar veni de minune şi cred că ți s-ar potrivi. Aveam cam aceleaşi măsuri, cu singura diferență că tu eşti mai înaltă, dar oricum rochia asta mi-e puțin cam lungă aşa că s-ar putea să-ți vină numai bine.

Dispăruse înainte ca Jessica să apuce să spună ceva şi se întorsese cinci minute mai târziu, aducând cu ea, ca pe un trofeu, o rochie de mătase în degradeuri de verde, cu umerii căzuți şi un decolteu care-i înmuie genunchii. În ciuda acestui neajuns, croiala era fabuloasă, iar Jessica îşi plimbă visătoare mâinile peste materialul vaporos, asimilând atingerea voluptoasă a mătăsii şi oftase

- N-o pot pune pe mine, rostise ea într-un târziu. Este... indecentă.

- Bineînțeles că este indecentă, îi dădu dreptate Katherine, râzând de expresia îngrozită de pe fața ei. Scopul ei este să sublinieze emanciparea femeii într-o epocă a bărbaților. Rolul nostru nu trebuie să se limiteze doar la a ne dedica familiei şi soțului nostru, ci şi nouă înşine. Trebuie să ne sporim senzualitatea, misterul, eternul feminin...

- Katherine! strigă contesa de Steerforth, scandalizată de libertatea de exprimare a acesteia.

- Emily, personal, consider că frumusețea trebuie arătată, expusă, nu ascunsă sau trecută cu vederea. Haide, Jessica, fă-mi hatârul ăsta, o rugă ea pe tânăra femeie, care o privea încurcată.

- Katherine, eu am foarte mulți pistrui pe umeri şi decolteu şi n-o să arate deloc...

- Ba o să arate formidabil şi dacă n-o să-ți placă cum îți şade, poți să renunți la ea.

- Teamă mi-e c-o să-mi placă, se plânse Jessica, în timp ce Katherine o ajuta să se îmbrace.

- Nu te uita! o somă Katherine când aceasta dădu să se privească în oglindă. Trebuie să facem ceva şi cu părul tău. Coafura asta nu se potriveşte cu rochia. Dă-mi voie...

Katherine lucra cu repeziciune, despletindu-i părul şi netezindu-i cu peria şuvițele, până când ajunseră lucioase şi moi. Îi apucă părțile laterale şi le răsuci strâns, prinzându-i-le-n creştet într-un mod savant şi fixându-le bine cu agrafe. Părul de la spate i-l lăsă liber iar în jurul feței îi trase nişte şuvițe înguste, pe care i le ondulă lejer.

- Acum pune-ți astea.

Jessica se uită înmărmurită la setul de smaralde cât boaba de strugure, tăiate octogonal, pe care Katherine i le pusese în poală.

- E... este prea mult şi..., se bâlbâi ea, neputându-şi lua ochii de la văpăile verzi ale superbelor bijuterii.

- Ba este în regulă! o asigură Katherine cu fermitate, preluând inițiativa şi prinzându-i colierul în jurul gâtului. Arată tare bine pe tine, spuse în timp ce-i prindea şi cerceii în urechi. Cred că poți să te admiri.

Jessica abia dacă se recunoştea. Într-adevăr, decolteul era mai mult decât îndrăzneț, dezgolindu-i umerii înguşti şi perfect rotunzi şi coborând arcuit spre bust, unde forma un ***V*** în despărțitura dintre sâni. Partea de sus era croită strâns pe corp, accentuându-i talia fină, iar poalele se învolburau în câțiva metri buni de şifon, care foşneau seducător la fiecare pas.

Se simțea... goală! Expusă. Vulnerabilă. Extrem de senzuală şi... foarte feminină. Frumoasă. Provocatoare.

Obrajii i se aprinseseră, iar Jessica realiză că îi era ruşine să apară aşa în văzul tuturor.

- Katherine, zău că este prea..., bolborosi ea, cu obrajii în palme.

- Jessica, o întrerupse aceasta cu blândeţe, privind-o în ochi cu gravitate şi luându-i mâinile într-ale ei, întotdeauna contează prima impresie pe care o facem celor din jurul nostru. O femeie nu trebuie să se ruşineze cu frumuseţea ei. Te asigur că nu există nimic vulgar sau deplasat în înfăţişarea ta. În rochia asta arăţi cu adevărat minunat şi bărbaţii prezenţi te vor găsi încântătoare, ai să vezi.

Faptul că şi Morgan avea să se numere printre ei îi crescu temperatura corpului cu încă două grade.

- Toată lumea o să se zgâiască la decolteul meu, se văicări ea, simţind cum hotărârea începe să i se clatine sub maniera convingătoare cu care Katherine îşi pleda cauza.

Aceasta începu să râdă.

- Draga mea, nu sunt convinsă la ce au să se zgâiască precis, dar un lucru e cert: nu vei putea trece neremarcată în această seară.

- Nu-mi vine să cred că totul a mers atât de simplu! rosti David cu o voce scăzută, aruncând o privire încruntată ceasului placat cu aur de la veston şi întrebându-se de ce Katherine întârzia atât. Niciodată nu mă voi putea revanşa faţă de tine pentru tot ce-ai făcut.

- Nicio problemă, îl asigură Morgan, zâmbind. Oricum, tot ar fi trebuit să-mi serbez aniversarea, aşa că am împuşcat doi iepuri dintr-un foc. Când vrei să-ţi anunţi logodna?

- În seara asta, după cină. Mâine, la prima oră, va apare anunţul şi-n ***Gazette***, împreună cu informaţiile privind data, ora şi locul unde se va oficia ceremonia religioasă şi balul de după aceea.

- Şi Katherinei când ai de gând să-i spui? îl întrebă Morgan, sorbind o gură de şampanie din cupa delicată de cristal, al cărei picior îl tot răsucea între degete.

- Când ne întoarcem la Londra, în ajunul nunţii, răspunse tânărul duce, încruntându-se îngrijorat. Sper că va reacţiona cum trebuie, pentru că altfel sunt în aer. Invitaţiile au pornit deja în dimineaţa asta şi toată Londra acum este la curent cu marele eveniment.

- Katherine te iubeşte, îl încurajă Morgan. Se vede asta cu ochiul liber. N-o cunosc foarte bine, dar nu-mi face impresia unei femei capricioase. Şi aproape că pot să bag mâna-n foc că n-o să-ţi facă nazuri. Ce naiba, o să fie ducesă! sfârşi el cu un rânjet maliţios.

- Asta n-are nici cea mai mică importanţă pentru ea. Se ghidează după cu totul alte valori şi astea nu le includ şi pe cele materiale. În plus, este o fiinţă extrem de mândră, mărturisi Hayworth cu un aer preocupat. Habar n-ai cât de mult timp şi efort mi-a luat ca s-o conving să se mărite cu mine. Oricum, ascultă la mine, amice, o femeie ca asta îţi pune pielea în băţ şi sufletul pe jar, dar pe toţi sfinţii că merită!

Morgan începu să râdă, plimbându-şi ochii peste grupurile de invitaţi care ticseau imensa sală de bal, urmărind perechile care se roteau în centrul încăperii pe ritmul suav al unui vals. Mulţimea părea să se distreze copios, murmurul monoton al conversaţiilor se auzea în fundalul melodiilor interpretate de orchestra amplasată în colţul opus intrării, în timp ce lachei în livrele şi peruci pudrate se preumblau printre oaspeţi, servindu-i cu aperitive şi şampanie.

Jessica încă nu apăruse şi Morgan se întrebă dacă avea totuşi să se alăture celor prezenţi în acea seară. Cât timp stătuse alături de el, întâmpinând oaspeţii, păruse foarte încordată şi era clar nu se simţise în apele ei. Morgan nu ştia ce anume cauzase acea stare de nervozitate prost ascunsă: discuţia lor din bibliotecă sau marea de invitaţi care sosise la Marcham.

Cu timpul avea să se obişnuiască cu acea agitaţie specifică îndeletnicirilor mondene, gândi el absent. În mai puţin de o jumătate de an avea să-şi facă debutul oficial pe scena londoneză şi un oraş întreg avea să-i îngenuncheze la picioare. Avea toate calităţile necesare pentru asta: era tânără, frumoasă, cultă şi inteligentă. Prea inteligentă, chiar. Nu avea să aibă nicio problemă în găsirea unui soţ respectabil şi...

Brusc, ceva păru să se întâmple. Morgan văzu unul dintre cupluri intrând din neatenţie într-altul. Cel care provocase incidentul îşi ceru scuze, înroşindu-se la faţă până-n vârful urechilor, după care privi lung spre uşile de la intrare. Cei de care se izbise îi urmăriră privirea şi părură să încremenească la rândul lor. Treptat, conversaţiile se stinseră şi toţi ochii se aţintiră în aceeaşi direcţie, obligându-l şi pe el să facă acelaşi lucru.

Respiraţia i se tăie şi zâmbetul îi muri pe buze. În capul celor cinci trepte de marmură care coborau în sala de bal stăteau trei tinere femei, înconjurate de un halou de frumuseţe şi eleganţă rafinată, un trio care părea să reverse peste asistenţă un soi de vrajă nevăzută, ce-ţi reţinea privirea

şi-ţi umplea sufletul de poezie. Un înger bălai, înveşmântat într-o rochie din organdi de un albastru ciel, o nimfă cu părul ca noaptea, îmbrăcată într-o rochie de mătase de un galben-citrin şi o zână cu un păr ca focul lichid, strecurată într-o rochie fabuloasă, dintr-o mătase moarată în tonuri de verde.

Înghiţi în sec, fără a-şi putea dezlipi ochii de pe Jessica, una dintre zânele care cobora graţioasă treptele, păşind alături de lady Katherine şi lady Emily cu un zâmbet nesigur pe buze.

- Aşa ceva îţi este dat să vezi doar o singură dată în viaţă! îl auzi pe David comentând în dreapta lui. Până la urmă, tinzi să crezi că Dumnezeu a fost cu adevărat inspirat când a creat femeia.

Morgan îşi forţă nodul din gât cu o gură zdravănă de şampanie, încercând să-şi revină din starea de şoc.

În ţinuta aceea decoltată, cu umerii dezgoliţi şi sânii pe jumătate expuşi, Jessica arăta... constată că niciun cuvânt nu era nimerit pentru a-i cuprinde farmecul feminin ce-i înconjura prezenţa. Un amestec diabolic de dulce inocenţă, senzualitate inconştientă şi tulburătoare frumuseţe, care te înrobeau fără nici cel mai mic efort, iar Morgan aproape că fu tentat să pornească în întâmpinarea ei. Se opri după primul pas şi aproape c-o blestemă în gând, fixând-o furios în tăcere.

Îi era imposibil s-o privească fără ca trupul să-i reacţioneze, în ciuda disciplinei riguroase pe care şi-o impusese şi a hotărârii de a se ţine departe de ea, mental şi... oricum altcumva.

Îl văzu apoi pe Michael răsărind lângă ea şi sărutându-i mâna ceremonios, spunându-i ceva care o făcu să chicotească şi să se rumenească în obraji, după care o conduse prin mulţimea surescitată, prezentând-o şi altor invitaţi care sosiseră cu întârziere la Marcham.

În prima jumătate a serii, Morgan realiză că previziunile lui fuseseră corecte în ceea ce o privea pe Jessica. Tânăra lui soţie părea să se fi integrat perfect în acel decor somptuos, iar acum zâmbetul îi era relaxat şi strânsese în jurul ei un grup de admiratori care se zbăteau să-i capteze atenţia. Fusese valsată în nenumărate rânduri şi, alături de logodnica lui Hayworth, se bucurase de privilegiul de a fi una dintre cele mai admirate femei ale serii.

La cină, Jessica se nimerise între Jonathan, marchiz de Stamford, şi Robert Carrington, duce de Wadham, doi vechi prieteni de-ai lui, amândoi chipeşi, rafinaţi, bogaţi şi neînsuraţi, care păreau întru totul absorbiţi de farmecul ei. Morgan îi cunoştea foarte bine pe ambii gentlemeni pentru a şti cât de dulce le putea fi limba atunci când o femeie le stârnea interesul. Iar Jessica, în mod categoric, reuşise mult mai mult decât atât. O citea pe faţa lor, o vedea în gesturile şi privirile lor. Carrington o studia pe furiş şi părea să se piardă în ochii ei atunci când tânăra fată îi surâdea în felul ei atât de drăgălaş şi plin de gropiţe, în vreme ce Stanford o distra cu diverse istorioare comice, dornic să-i audă râsul gutural, iar atunci când îi reuşea isprava, ochii îi mocneau ca jăratecul.

Mai târziu, Michael îi vârî sub nas un petec de hârtie pe care erau înşiruite în coloană numele a peste o duzină din bărbaţii prezenţi.

- Ce-i cu asta? îl întrebă Morgan, privindu-l nedumerit.

- O listă cu pretendenţii la mâna Jessicăi, îl informă Michael calm, golindu-şi cupa de şampanie şi punând-o pe o tavă aflată în mişcare. Le-am promis că le dau răspunsul după ce mă sfătuiesc cu tine.

Morgan strânse din dinţi şi mototoli hârtia în pumn, înainte de a o băga în buzunarul pantalonilor. Pe listă, printre doritori, erau trecuţi şi cei doi vecini de masă ai Jessicăi şi asta-l enerva la culme.

Ce naiba îi apucase pe amândoi?! Nici măcar n-o cunoşteau! Atât Robert cât şi John aveau reputaţia unor celibatari convinşi iar faptul că păreau dispuşi să renunţe la acest statut pentru a se însura cu Jessica era... de-a dreptul îngrijorător!

Numai şi gândul că unul dintre ei ar fi putut s-o atingă în felul în care el îşi dorea, visa s-o facă, îl îmbolnăvea de... gelozie? îi trăsni lui prin cap cuvântul, lăsându-l uluit şi nervos ca toţi dracii.

Observă că Michael îl urmărea cu atenţie şi-şi compuse o mină impasibilă, reuşind chiar să zâmbească.

- Este a ta, Michael, rosti el, încăpăţânându-se să persiste în hotărârea pe care o luase în zorii acelei zile, după o noapte de nesomn în care reflectase îndelung la cum avea să rezolve situaţia, şi se gândise că luase decizia corectă. Aşa ne-am înţeles. Nimeni altcineva nu are acest drept asupra ei!

- Dragul meu, Jessica este o femeie frumoasă care are dreptul să guste puțin din... deliciile vieții, ca să zic aşa, înainte de a mi se dedica exclusiv, ripostă Michael amuzat. Să se simtă admirată, prețuită... râvnită. Personal, nu văd nimic rău în faptul că lui Stanford şi la încă peste douăzeci de potențiali amorezi li s-au aprins călcâiele după ea. Este o femeie cu capul pe umeri şi va şti până unde anume să conducă un flirt.

- Este o ființă inocentă şi complet lipsită de experiență, îl contrazise Morgan cu o voce scăzută. Se va compromite uşor dacă nu este avertizată din timp asupra pericolelor ce o pândesc.

- Va împlini douăzeci de ani în curând şi este suficient de matură pentru a şti să judece şi singură anumite... aspecte ale vieții, replică Michael în timp ce lua o altă cupă de pe o tavă care trecu razant pe lângă el. Nu este o ignorantă, iar eu am încredere în puterea ei de discernământ. Ai fi bine s-o faci şi tu, pentru că-ți spun precis c-ar enerva-o cumplit să ştie că ai despre ea aceeaşi părere ca în urmă cu nouă ani.

Şi dispăru de lângă el, lăsându-l să fiarbă în suc propriu.

La miezul nopții, Hayworth îşi anunță logodna cu Katherine şi toată lumea prezentă îi felicită, urându-le o viață frumoasă împreună. Primul dans fu rezervat tinerei perechi, care valsă sub privirile admirative ale asistenței, apoi lady Whitmore insistă să cânte o melodie veche scoțiană, dedicând-o proaspetei perechi

Jessica o ascultase cu atenție, sesizând câteva greşeli de interpretare, greşeli insesizabile dacă nu aveai urechea formată. După ce contesa îşi termină evoluția, urmă domnişoara Harisson, care cântă o melodie clasică, acompaniată la pian de un tânăr al cărui numele nu şi-l amintea. Față de predecesoarea ei, aceasta avea o voce mult mai educată şi ataca solfegiile cum trebuie, lucru care îi aduse un ropot de aplauze la final.

Jessica îl văzu pe Michael materializându-se lângă pian şi şoptindu-i ceva tânărului muzician. Acesta zâmbi şi se ridică, lăsând locul liber. Michael aruncă o privire în direcția ei şi-i făcu cu ochiul, lucru care îi produse Jessicăi un gol în stomac. Rosti un „nu" mut propunerii lui nerostite, scuturând îngrozită din cap. Însă Michael n-o luă în seamă. Culese o cupă de şampanie de pe pianul cu coadă şi o linguriță de argint, izbind în peretele cristalului, până când se făcu linişte.

- Dragii mei, dacă tot ne-am încălzit inimile cu vocile minunate ale lady-ei Withmore şi a domnişoarei Harisson, cel mai potrivit mi se pare să încheiem recitalul cu miss Fishbourne, care va interpreta alături de mine „Cântecul lebedei".

Jessica, cea care tocmai începuse să se fofileze printre invitați retrăgându-se spre ieşire, se opri necăjită la jumătate drumului şi îl privi pe Michael cu reproş. Avea să-i dea socoteală pentru asta, îşi jură necăjită, forțându-se să zâmbească auditoriului.

Michael îi susținu complet netulburat privirea aspră în timp ce-şi întindea o mână spre ea, invitând-o să se apropie. Jessica trase adânc aer în piept şi o porni încet spre el, încercând să-şi stăpânească tremurul din stomac. Acum, toți ochii aveau să stea pe ea şi numai ideea că ar fi putut falsa o paraliza cu totul.

- Dă-i gata, scumpo! îi şopti Michael, în timp ce-i săruta mâna.

- Îți jur că ai să-mi plăteşti pentru asta cu vârf şi îndesat! îi comunică ea pe acelaşi ton, zâmbind strepezit către asistență.

- Sunt convins, replică Michael cu o nepăsare calmă, aşezându-se în fața pianului şi dezmorțindu-şi degetele cu un aer teatral.

Preț de un minut, sunetele cristaline ale instrumentului de percuție se înălțară în aer, în timp ce Jessica le asculta atentă, făcându-şi curaj să înceapă. Îşi plimbă privirile neliniştite peste fețele celor prezenți, înregistrându-le expresiile curioase şi zâmbetele de simpatie.

Starea de trac îi spori şi tocmai când se gândea să renunțe, invocând motivul unei răguşeli, întâlni privirea soțului ei. Morgan se afla în capătul celălalt al sălii de bal, cu un cap mai înalt decât restul invitaților, şi o fixa cu un aer întunecat. Îi zâmbi, un zâmbet abia schițat, înălțându-şi o sprânceană, provocator.

Întorcându-se spre Michael, Jessica inspiră adânc, închise ochii şi-şi dădu capul uşor pe spate.

Vocea îi izvorî din piept într-un şuvoi nestăvilit de note argintii, bogate, transportând-o în zona de basm a imaginației ei, unde o lebădă de un alb imaculat plutea grațioasă într-un ultim dans pe suprafața unui lac acoperit de nuferi galbeni, scăldată în lumina aurie a unui amurg tomnatic, pregătindu-se pentru unicul moment de glorie din viața ei. Cântecul păsării, îndreptat spre cer, izbucnea în vocea tinerei, un cântec dureros de frumos, un cântec al morții şi al preschimbării. Glasul i se modula cu o uşurință uluitoare, urcând şi coborând într-o cascadă de sunete pline, fluide, tragice, făcând trecerea peste notele dificile aparent fără niciun fel de efort, aruncând asupra

tuturor un soi de vrajă stranie, captându-le simțurile şi răscolindu-le inimile. Cânta fără cuvinte, cu toată forța sufletului ei, detaşată complet de realitate şi de auditoriul care o asculta complet înmărmurit.

Morgan se trezi pierdut, cu sufletul prins în mâinile nevăzute ale acelei voci profunde, tulburătoare, cu privirile ațintite asupra ei. Nu mai vedea nimic, în afara acelei frumuseți care cânta dumnezeieşte, subjugat de puterea glasului ei divin, ce năştea în adâncul său un tumult de sentimente contradictorii, copleşitoare. Gândurile îi erau amorțite, inima i se poticnea în piept, palmele îi asudaseră.

Când vocea Jessicăi se stinse într-un tril de note înalte, finale, Morgan se simți ca şi cum ar fi alergat douăzeci de mile, fără oprire. Trăia cu impresia că imensa încăpere se golise de aer şi că nu putea respira. O greutate zdrobitoare îi apăsa pieptul, mâinile îi tremurau, un nod mare cât un pumn i se pusese în gât.

Făcu un pas îndărăt şi se împletici spre ieşire, zguduit până-n străfundurile ființei lui, negând din răsputeri o realitate absurdă, înspăimântătoare.

Focul începuse să se stingă în şemineu, mistuind cu lăcomie ultimul buştean. Jarul continua să mocnească sub mici insule de cenuşă, sfârâind încetişor şi, treptat, căldura se estompă, lăsând frigul să se instaleze în micul salon.

Morgan părea să nu observe asta. Stătea prăvălit într-un fotoliu aşezat în fața căminului, cu picioarele întinse în față şi gleznele încrucişate, fixând duşmănos grilajul metalic din fața acestuia şi servindu-se în mod constant din sticla de scotch. Spera să se îmbete, să-şi înece amarul prin metoda cea mai simplă şi mai la-ndemână, însă începea să se îndoiască serios că avea să-i iasă figura. Era deja la a doua sticlă şi nu simțea mare lucru. Desigur, nu nega faptul că era puțin amețit, însă nu suficient cât să uite sau să treacă peste şocul conştientizării unui adevăr pe care cu greu îl accepta şi care-l făcea să se simtă mizerabil de nefericit.

Chipul Jessicăi îi revenea mereu în minte, cu o claritate uimitoare, ori de câte ori închidea ochii, torturându-l. Acum ajunsese s-o vadă chiar şi cu ochii deschişi şi, într-un târziu, renunță să mai lupte, lăsându-se purtat de reverii.

- Nimic nu este atât de rău pe cât pare la prima vedere!

- Dă-mi voie să te contrazic, mormăi Morgan ursuz, aruncând o privire plictisită peste umăr pentru a repera silueta zveltă a lui Hayworth, care se proțăpise-n pragul uşii, cu lumina palidă a candelabrelor din hol aureolându-l din spate.

- E chiar atât de grav? întrebă acesta, păşind înăuntru şi închizând încet uşa în urma lui. În loc de răspuns, Morgan duse sticla la gură şi trase o duşcă prelungă. Să înțeleg că da, continuă David calm, aşezându-se pe fotoliul alăturat şi trăgând îngrijorat cu ochiul la prietenul său. Arăți ca naiba, amice!

- Cam aşa mă şi simt, rânji Morgan, întinzându-i sticla pe trei sferturi golită într-un gest de adâncă mărinimie.

- Eşti beat... sau încă n-ai reuşit? îl chestionă David, urmându-i exemplul şi bând direct din sticlă. Tăria îi arse esofagul până-n stomac şi lacrimi de usturime îi apărură în ochi, însă se ținu tare şi-i înapoie calm clondirul. Câtă otravă dintr-asta ai turnat în tine?

Morgan îl privi şi sorbi o înghițitură zdravănă, apoi, pe dibuite, scoase la iveală leşul primei lui încercări eşuate din acea noapte, legănând-o triumfător în aer preț de o secundă înainte de a-i da drumul pe podea cu un zgomot înfundat. Tot pe ghicite găsi şi tabachera şi extrase fără grabă o țigară de foi, o închise şi i-o pasă lui Hayworth, care o prinse cu îndemânare. Cu țigara înfiptă între dinți, Morgan alunecă spre şemineu, îngenunchind în fața lui şi răscolind jarul cu un vătrai, după care îşi aprinse trabucul fin de la un bulgăre incandescent. Reveni în fotoliul său şi întinse trabucul aprins lui David.

O vreme fumară în tăcere, fiecare părând absorbit de propriile-i gânduri, în timp ce savurau aroma iute-dulceagă a tutunului scump, de proveniență olandeză.

- Ce te apasă, prietene? îl întrebă David într-un târziu.

- Ah, multe lucruri mă apasă, tărăgănă Morgan cuvintele, încruntându-se şi mai mult la jarul care murea în şemineu.

- Ce-ar fi să-mi povesteşti? îl îndemnă Hayworth.

Morgan n-avea chef de destăinuiri. Oricum, nu l-ar fi ajutat cu nimic acest lucru. Poate că avea să se simtă mai uşurat după aceea, dar asta nu însemna că problema lui se şi rezolva.

- E al dracului de mult de povestit, spuse el, pleoştindu-se. Nu vreau să te plictisesc.

- Ia încearcă, îl invită acesta, adâncindu-se în fotoliu şi căutându-şi o poziție cât mai confortabilă pentru ascultat.

Aruncând o privire retrospectivă trecutului său, Morgan îşi trecu o mână peste față. Făcuse atât de multe greşeli! De fapt, făcuse una şi bună, iar acum lucrurile se întorseseră împotriva lui şi el nu fusese pregătit pentru reversul monedei.

- Iisuse, îngăimă el amărât, încă nu-mi vine să cred că mi s-a întâmplat asta tocmai mie!

- Ce anume? îl iscodi Hayworth, după un lung moment, văzându-l că tace.

- Să mă-ndrăgostesc, la naiba! mârâi el cu necaz.

Dacă nu ar fi arătat atât de demoralizat, tânărul duce ar fi izbucnit în râs. Situația era de-a dreptul hilară şi incredibilă. Pentru un bărbat cu o reputație infailibilă în materie de cuceriri şi cu un bogat palmares de femei la activ, ceea ce putuse să pățească era sinonim cu lovitura de grație. Ce însă nu pricepea era de ce Morgan arăta atât de nenorocit, când categoric orice femeie şi-ar fi vândut şi sufletul necuratului ca să ocupe acel loc privilegiat în inima lui.

- Şi cine este norocoasa câştigătoare? vru el să ştie.

- Jessica, scrâşni el printre dinți, trăgând cu sete ultimul fum din trabuc şi strivindu-i restul în scrumiera de argint filigranat.

- O alegere indiscutabil excelentă, comentă David zâmbind, realizând că logodnica lui avusese dreptate când îi spusese că Morgan era îndrăgostit de drăgălaşa lui verişoară. Este o tânără încântătoare şi...

- Ştiu şi eu cum este, bodogăni Morgan cu obidă. Dar totul a devenit atât de... ridicol, fir-ar să fie!

- Dragul meu, te înțeleg perfect. Modul în care inima noastră raționează poate fi uneori de-a dreptul absurd, însă ceea ce mă intrigă este de ce naiba stai cu mâinile în sân şi-ți bei mințile în loc să treci la acțiune.

- Lucrurile sunt mult mai complicate decât par, rosti Morgan cu un aer mohorât pe față.

- E posibil, înclină David să-i dea dreptate.

- Mă urăşte!

- Zău? îşi arcui Hayworth o sprânceană surprins.

- Oh, da! îngână el. Am fost un nemernic cu ea.

- Femeile iartă uşor, zâmbi Hayworth. Şi eu am fost la început un ticălos cu Katherine. Cere-o de soție şi totul o să se rezolve.

- Mă tem că nu e chiar atât de simplu! mormăi Morgan, simțind cum stomacul i se răzvrăteşte de la cantitatea de tărie îngurgitată.

Lăsă sticla jos şi trase adânc aer în piept.

- Ce-ar fi să mă luminezi, sugeră David răbdător.

Morgan îi aruncă o privire piezişă, cu gura strâmbată într-o grimasă.

- Jessica ***este*** deja soția mea!

- Poftim?!

- Sunt însurat cu ea de nouă ani afurisiți! continuă Morgan cu năduf, uitându-se pieziş la el.

Şi apoi cuvintele ieşiră singure. Îi povesti despre duelul dintre răposatul conte şi lordul Fishbourne, despre căsătoria lor forțată, despre modul în care negase existența soției sale în viața lui, sfârşind deprimat:

- Sunt îndrăgostit de propria nevastă, fir-ar a naibii de viață! Cred că este un bun motiv să-mi înec mințile în băutură, cum bine te-ai exprimat, iar necazul este că nici măcar asta nu-mi reuşeşte cum trebuie.

- Lasă-mă să văd dacă m-am lămurit cum trebuie, îi ceru Hayworth, ridicând o mână. Eşti însurat cu ea de nouă ani şi prima dată când ai revăzut-o după ziua nunții voastre a fost acum două zile, corect?

- Mda.

- I-ai promis-o lui Michael înainte de a vă reîntâlni şi, chiar şi după aceea, ai continuat să nu o vrei?

- Nu voiam să o vreau! precizează Morgan laconic, cu un deget ridicat pentru a sublinia tocmai acest aspect.

- Eşti un idiot! izbucni Hayworth cu un soi de duioşie-n glas.

- Ştiu, recunoscu el fără ranchiună.

- Grav este că persişti în propria-ți prostie. De ce naiba nu-i spui ce simți şi nu anulezi înțelegerea dintre voi cu privire la divorț?

- În cazul în care ai uitat, Jessica mă urăşte, îi reaminti Morgan pe un ton frustrat. Şi, în plus, n-o să mă creadă! Nici eu n-aş înghiți o asemenea porcărie dacă aş fi în locul ei. Nimeni nu se îndrăgosteşte de o persoană în trei zile, mai ales când o viață întreagă a ignorat-o cu ostentație. Pe lângă asta, i-am jurat şi că n-o s-o mai ating niciodată, iar dacă mă duc şi-i spun că m-am răzgândit în legătură cu cea ce-am zis... nu aş mai avea nicio credibilitate în fața ei, pentru că ar însemna că-mi încalc cuvântul. O să mă deteste şi mai rău şi nu vreau asta. Vreau... vreau să-mi mai dea o şansă! sfârşi el cu o voce înăbuşită, ca şi cum i-ar fi fost ruşine să recunoască asta cu voce tare. Vreau un joc cinstit, fără cacealmale sau trişări. Vreau să vină la mine de bunăvoie şi pentru că aşa simte, nu pentru că i se impune. Nu vreau s-o silesc, David, înțelegi?... Aş putea, dar am asuprit-o destul şi, apoi, m-aş dispreţui toată viața dacă aş proceda aşa. N-ar fi corect față de ea. Trecându-şi mâinile prin păr, fixă podeaua cu o expresie înverşunată. Este pentru prima dată în toată existența mea când doresc o femeie pentru... totdeauna, sfârşi el într-o şoaptă răguşită.

- N-o să-ți cadă în brațe dacă vei continua să stai şi să-ți plângi de milă, îl asigură Hayworth pe un ton necruțător. Pe toți sfinții, omule, cândva, a fost îndrăgostită de tine! Mai precis, până în urmă cu şase luni. Un timp prea scurt pentru a şterge iubirea din sufletul cuiva, cu atât mai mult dacă a fost un sentiment adevărat, profund şi sincer. Cineva, nu demult, mi-a spus că sentimentul opus iubirii este indiferența, nu ura. Faptul că te urăşte e un semn de bun augur.

- Crezi? făcu Morgan, fără a fi pe deplin sigur de afirmația acestuia.

- Sunt convins de asta!... Ascultă, Morgan, nu eşti primul şi nici ultimul bărbat care a comis anumite greşeli în fața femeii iubite. Dacă ai chef, aş putea să-ți povestesc despre cum a început totul între mine şi Katherine, ca să poți face o comparație şi să vezi că tu ai câteva avantaje pe care eu nu le-am avut.

Morgan îl privi şi-i făcu semn din cap să-i dea drumul. În fond, îi era dator. Hayworth îl ascultase pe el, era rândul lui să-o facă, indiferent dacă avea sau nu chef.

Povestea era incredibilă. Morgan cunoştea anumite lucruri de la începutul ei, însă dedesubturile abia acum le aflase. Şi, în ciuda stării apăsătoare care-l chinuia, izbuti să râdă.

- Chiar aşa a făcut? exclamă el uluit şi amuzat. A fugit de tine?

- Întocmai, aprobă David cu un zâmbet calm, amintindu-şi de agonia, disperarea şi nebunia acelor luni în care Katherine stătuse ascunsă pe o proprietate la câteva sute de mile distanță de el, preferând izolarea decât umilința de a accepta cu forța un bărbat pe care-l iubea, dar care fusese suficient de arogant să creadă că ceea ce-şi dorea era doar poziția socială şi averea personală.

- Dumnezeule, a avut un curaj nebun! Iar tu ți-ai asumat un risc enorm la Leight Heaven.

- Da, dar a meritat, precizã Hayworth cu un zâmbet nostalgic.

- Şi chiar ai cerut-o de nevastă în mijlocul Londrei?

David se strâmbă, stânjenit.

- Eram disperat, mărturisi el stânjenit. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă m-ar fi refuzat.

- Îmi închipui. Hayworth, mă bucur pentru tine. Sincer. Katherine este o femeie cu adevărat minunată.

Primele raze ale răsăritului începură să se infiltreze timid în încăpere, scăldând interiorul în nuanțe palide de roz şi albăstriu. Morgan oftă, uitându-se la orologiul din perete. Era ora şase şi un sfert şi lipsa somnului începuse să se resimtă. Se ridică şi se întinse, dezmorțindu-şi muşchii înțepeniți de oboseală şi frig.

- Prietene, cred că ar trebui să mergem ca să tragem un pui de somn.

David fu de aceeaşi părere şi, în tăcere, părăsiră salonul, urcând scările spre etaj. Se despărțiră, luând-o fiecare în direcție opusă.

- Davenport!

Morgan se răsuci în dreptul dormitorului său şi-l privi întrebător.

- Succes, bătrâne.

Morgan zâmbi, dădu distrat din cap şi deschise uşa odăii.

CAPITOLUL 5

Ziua se anunța însorită, în ciuda dimineții care fusese mohorâtă şi înghițită de cețuri. Nori grei se îngrămădeau la linia orizontului, însă absența oricărei adieri de vânt era socotită un semn bun.

La Marcham, vremea putea fi cumplit de înşelătoare. Nu de puține ori, un cer senin se putea transforma subit într-o pătură plumburie ce îneca ținutul în ploi torențiale, şi în tot atâtea rânduri, un cer ostil putea zâmbi meleagurilor împădurite, preschimbând negura în lumină şi căldură.

Jessica urmărea absentă forfota din curte, ascunsă în spatele perdelelor bogate din dantelă olandeză de la ferestrele dormitorului ei. Argaţii aduceau din grajduri caii gata înşeuaţi pentru domnii îmbrăcaţi în ţinute lejere de călărie, în timp ce lacheii pregăteau cabrioletele pentru doamnele înveşmântate în rochii înflorate, sub umbreluţe de soare cochete, în culori pastelate.

Domnea o atmosferă de veselie şi anticipaţie pentru excursia care fusese programată pentru acea zi în împrejurimile Marcham-ului, la care Jessica refuzase să ia parte, pretextând o indispoziţie de moment.

De fapt, nu avusese chef şi nici energia necesară să meargă. Nu când printre acea lume sofisticată şi afectată se afla amanta soţului ei.

Jessica aflase despre existenţa acesteia într-un mod cu totul întâmplător.

După ce Michael o forţase să cânte în faţa invitaţilor de la Marcham, tânăra suferise o adâncă dezamăgire, constatând că bărbatul căruia îi dedicase în inima ei acel cântec nu stătuse s-o asculte. Acest lucru se adăugase altor mici deziluzii, pricinuite de faptul că el nu-i adresase niciun cuvânt, n-o invitase la dans şi o evitase cu ostentaţie înteaga seară.

Rănită de comportamentul lui distant, Jessica făcu cu greu faţă celor două ore care urmaseră după dispariţia lui, cedând neajutorată în faţa insistenţelor celor prezenţi de a le mai ferici auzul cu câteva melodii.

În cele din urmă, Michael, intuindu-i proasta dispoziţie pe care reuşea cu greu s-o ascundă în faţa celor care o agasau cu admiraţia şi atenţia lor excesiv de amabilă, o luă de cot, conducând-o afară din imensa încăpere şi îndemnând-o să se retragă, promiţându-i că avea s-o scuze el faţă de restul lumii.

Jessica îi fu atât de recunoscătoare pentru asta, încât îi iertă faptul c-o silise să cânte în faţa acelui auditoriu numeros.

Urcase apoi scările arcuite de la etaj şi se îndreptase spre aripa vestică, acolo unde îşi mutase lucrurile provizoriu, cedând apartamentul ei în favoarea contelui de Langley şi a soţiei acestuia. Şi tocmai pe când se pregătea să intre în acea odaie modestă, auzise un foşnet uşor. Se oprise şi aruncase o privire în lungul coridorului, rămânând trăsnită în loc.

Din dormitorul soţului ei ieşea lady Duvall. Se zăriră amândouă în acelaşi timp, iar frumoasa contesă îi adresase un zâmbet placid, fără a avea nici cea mai mică pornire să pară stânjenită pentru faptul că fusese surprinsă ieşind din camera unui bărbat. Apoi, o întrebase dacă nu-l văzuse pe Alteţa Sa pe undeva, şi cum Jessica era prea amorţită de şoc ca să poată articula vreun răspuns inteligibil, aceasta ridicase din umeri cu o trufaşă nepăsare şi-şi văzuse de drum.

Mai târziu, când în casă se instalase liniştea, înfrigurată şi cu inima bătându-i în piept cu putere, Jessica ciocănise timid la uşa lui Michael. Cumnatul ei era singura persoană capabilă s-o lămurească în această problemă şi, deşi era împărţită între teama că s-ar fi putut ca bănuiala să-i fie confirmată şi speranţa prostească de a se fi înşelat, Jessica ştia că nu putea trăi cu incertitudini. Voia să ştie! Să înţeleagă dacă acea femeie era motivul real pentru care Morgan Davenport îi propusese divorţul.

Iar când Michael îi dezvăluise adevărul, Jessica se simţise ca şi cum toată seara n-ar fi băut şi mâncat decât cucută.

El îşi adusese amanta acolo, sub acelaşi acoperiş cu ea! Nu era suficient că o înşelase de-a lungul timpului în nenumărate rânduri, acum trebuise s-o şi umilească, consumându-şi cuceririle chiar sub ochii ei!

Meschinăria lui întrecea orice imaginaţie. Era înfiorătoare. Grotescă.

Chiar dacă se decisese să dea divorţ de ea, asta nu schimba cu nimic faptul că încă erau căsătoriţi şi măcar din respect pentru acest considerent să-şi fi ţinut concubina departe de Marcham.

Îi mulţumise lui Michael pentru sinceritate, asigurându-l că totul era în ordine şi-l părăsise demnă, înăbuşindu-şi durerea cu un efort suprem de voinţă, retrăgându-se în camera ei, unde plânsese pe rupte întreaga noapte şi adormise abia în zori, istovită, cu lacrimile încă neuscate pe obraji.

Speranţele care înfloriseră sub acel sărut mistuitor din seră se ofiliră instantaneu. În locul lor, răsăriră nişte buruieni pe care ar fi vrut să le smulgă din sufletul ei, dar nu avea forţa necesară să o facă: furia şi indignarea neputincioasă. Şi, lângă ele, se înălţaseră alte lăstare, la fel de vicioase ca şi primele: dorinţa oarbă de a se răzbuna pe modul abject în care Morgan Davenport o înjosise, ura mistuitoare pentru acea femeie. Dacă el avusese tupeul să-şi aducă amanta la Marcham, atunci avea să-l aştepte o mare surpriză din partea ei.

Planul care-i încolțise în minte nu era valid deocamdată. Trebuia să mai aştepte câteva ceasuri, ca urmele inconfundabile ale acelei nopți zbuciumate să se şteargă de pe chipul ei. Nu putea să joace rolul seducătoarei cu fața umflată de plâns şi ochii injectați în orbite!

Dacă el îşi făcea de cap în văzul tuturor, atunci şi ea avea exact aceleaşi drepturi. Avea să-i demonstreze că nu era o ființă lipsită de orice umbră de farmec. În plus, se simțea încurajată de succesul ei neaşteptat în rândurile bărbaților care roiseră în jurul ei întreaga seară de ieri şi deja în mintea ei îşi alesese „victima" care să-i servească scopului. Avea să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Încântată de strategia pe care avea s-o pună curând în practică, făcu o baie fierbinte şi se întinse în pat ca să recupereze orele pierdute. Fu surprinsă să constate când se trezi cât de mult dormise. Soarele asfințea în spatele conacului, poleind laturile parcului în tonuri de oranj şi violet şi aruncând asupra aleilor şerpuitoare umbrele albastre ale înserării.

Îi era foame, se simțea puțin năucă şi îi luă aproape o jumătate de oră ca să se convingă să se dea jos din pat. Bău o ciocolată caldă şi ciuguli puțin din tava cu delicatese pe care Maude i-o adusese-n cameră, apoi se aşeză în fața uşilor deschise ale şifonierului, plimbându-şi un ochi critic peste zecile de rochii înşirate pe umeraşe. Sortă câteva şi le aranjă frumos pe pat, fixându-le preocupată.

Nu se putea hotărî ce anume să îmbrace pentru rolul din acea seară. Rochia de mătase galben-pai era frumoasă, însă prea cuminte. Cea liliachie, cu mâneci bufante şi corsajul brodat cu perluțe mici, sidefate, îi venea excelent, dar avea impresia că în ea ar fi părut prea… provincială. Dorea să arate sofisticată, îndrăzneață şi...

Ciocănitul discret din uşa camerei o făcu să tresară. Îmbrăcă la nimereală un halat de mătase şi se duse să deschidă. Răsuflă uşurată când o văzu pe Katherine în prag.

- Eram puțin îngrijorată, mărturisi tânăra musafiră, păşind înăuntru. Te simți mai bine? o întrebă, aruncând o privire cercetătoare chipului palid al Jessicăi.

- Mult mai bine. Nu sunt obişnuită deloc cu statul până noaptea târziu, se scuză ea încurcată, ştiind că nu-i putea dezvălui acesteia adevăratul motiv al absenței ei.

- Toată lumea este strânsă jos şi... de ce nu eşti îmbrăcată? se încruntă uşor Katherine când îi observă ținuta lejeră, de interior.

- Eu de abia m-am trezit, mărturisi Jessica, vag stânjenită. Şi... încă nu ştiu ce rochie să îmbrac.

- Aha! făcu Katherine, încruntându-se la rochiile expuse pe pat. Ia să vedem ce avem aici.

Deja văzuse garderoba Jessicăi cu o seară în urmă şi existau câteva modele care-i reținuseră atenția, însă toate aveau o linie plicticos de decentă.

Luă o rochie de mătase azurie care se drapa pe corp, fără mâneci şi cu un cordon lat în talie, din voal fumuriu brodat cu fir de argint. O studie câteva clipe, cu ochii îngustați de concentrare, încercând să-şi închipuie cum i-ar fi venit Jessicăi acea toaletă oarecum mai sofisticată decât celelalte.

- Încearc-o pe asta, îi sugeră ea, întinzându-i-o.

Jessica se conformă, însă amândouă constatară că slăbise vizibil față de momentul în care îi fusese croită rochia şi că acum îi era foarte largă.

- Poate asta?

Jessica se uită încruntată la rochia din mătase frez. Nici acum nu înțelegea de ce alesese să-şi facă acel model, pe care nu-l îmbrăcase niciodată. Singurul lucru care îi plăcea la ea era explozia de şifon de un roz-portocaliu ce izvora de sub partea de sus a rochiei, croită strâns pe trup, al cărei corsaj era împopoțonat de voaluri rozalii prinse din loc în loc cu fundițe oranj ce erau petrecute peste umeri, ținând loc de mâneci. Nici măcar nu era stilul ei, constată Jessica cu o grimasă.

- E oribilă, concluzionă ea, nemulțumită.

- Îmbrac-o, te rog, insistă Katherine, cu o mină preocupată.

Jessica se supuse fără nici un chef.

- Ai o foarfecă? o întrebă musafira ei, cu buzele țuguiate gânditor.

- De ce?

- O s-o ajustăm o idee, îi explică Katherine cu un zâmbet de zână bună pusă pe rele. Cu puțin noroc, s-ar putea să obținem un miracol, clănțăni ea din foarfece, cu buzele arcuite sub un surâs tainic.

Consternată, Jessica o urmări cum tăia cu grijă fundițele care țineau prinse voalurile de partea de sus a rochiei, înlăturându-le cu totul şi lăsând în urmă un corsaj de mătase plisat mărunt pe

diagonală şi... doi umeri complet goi. Munca migăloasă de îndepărtare a aţelor de pe cusături dură destul de puţin, timp în care Jessica bodogănea disperată că nu putea să apară aşa în faţa oaspeţilor.

- Am un şal pe care poţi să ţi-l petreci pe deasupra deşi, personal, cred că arăţi minunat aşa. Sau poţi să-ţi laşi părul să cadă liber pe umeri. Tu alegi.

Un sfert de oră mai târziu, Jessica se privea în oglindă cu uimire. Katherine avusese dreptate. După modificările suferite, rochia arăta într-adevăr fabulos. Croiul simplu, privat de încărcătura inutilă a voalurilor, îi contura pieptul plin, împins în sus de strânsoarea nemiloasă a corsetului, şi-i accentua talia înaltă, făcând-o să pară fragilă şi extrem de feminină.

- Dumnezeule, cred că am halucinaţii!

Michael răsărise lângă ea din senin chiar în clipa în care ajunsese pe ultima treaptă a scării şi îi luă mâna, sărutându-i-o curtenitor. Se retrase un pas îndărăt şi o sili printr-o mişcare lină să facă o piruetă, pentru a o putea privi în ansamblu.

- Eşti răpitoare, scumpa mea, o complimentă el cu un zâmbet emoţionat. Sunteţi minunate amândouă, se văzu el dator să-şi extindă admiraţia şi asupra Katherinei. Doamnelor, aş fi teribil de onorat dacă aţi accepta să vă conduc înăuntru.

Katherine râse şi-şi strecură mâna pe sub cotul îndoit galant al tânărului conte, iar Jessica îi urmă exemplul.

Apariţia lor avu un efect imediat asupra tuturor. Ca şi în seara precedentă, ritmul constant al conversaţiilor scăzu simţitor şi un murmur de adâncă uluire străbătu asistenţa, înainte ca totul să revină la normal.

- Este cu neputinţă ca soarele să răsară de două ori în aceeaşi zi!

Jessica se răsuci spre marchizul de Stamford şi-i zâmbi ezitant.

- Vă înşelaţi, Înălţimea Voastră! se bâlbâi ea, roşind.

- Mă tem că nu, replică chipeşul bărbat, înclinându-se politicos în faţa ei. V-am simţit lipsa astăzi, frumoasă domnişoară.

- Eu...

Vocea îi tremură când reperă silueta înaltă a soţului ei, care o privea cu un aer complet dezaprobator peste mulţime. În dreapta lui, lady Duvall sporovăia afectată cu ducesa de Marlborugh, vânturându-şi evantaiul din pene de struţ şi dantelă neagră, aruncându-i acestuia priviri languroase şi încercând să-l atragă fără succes în conversaţia lor.

Junghiul ascuţit pe care-l simţi în inimă îi tăie respiraţia. Prezenţa acelei femei alături de bărbatul iubit îi făcea fizic rău. Se luptă să-şi smulgă ochii de la ei, concentrându-se asupra a ceea ce-i spunea chipeşul marchiz şi încercând să-şi ignore durerea surdă ce-i pulsa în coşul pieptului.

Să-l ia naiba! gândi, forţându-se să tragă aer în piept. Nu trebuia să-i pese!

Propriile-i reacţii o răvăşeau şi o înfuriau.

În următoarele câteva ore, Jessica fu realmente asediată de admiratori. Discuţiile sterile, banalităţile şi dulcegăriile cu care aceştia o copleşeau, ajunseră s-o enerveze într-un târziu.

Singurul care o trata cu seriozitate era lordul Stanford, care manifesta mult mai mult interes pentru mintea ei decât pentru goliciunea umerilor sau adâncimea decolteului. Surprinsă, descoperi că îi plăcea foarte mult acest gentleman. În comparaţie cu ceilalţi bărbaţi, părea indiscutabil mai matur şi mai rafinat, şi era o companie cu adevărat înviorătoare.

- Nu-mi vine să cred că nu ai fost niciodată la Londra, rosti marchizul privind-o peste buza paharului de şampanie în timp ce sorbea din el.

Se aflau pe terasă, alături de alte cupluri ieşite să respire o gură de aer proaspăt şi să se răcorească după aerul înăbuşitor din sala de bal.

- Mi-aş fi dorit, dar so... Se opri îngrozită, realizând ce era pe cale să spună. Adică vărul meu, se corectă ea încurcată, întorcându-şi privirile în noapte ca să-şi ascundă tulburarea, a hotărât să-mi fac apariţia în societate abia la toamnă, în sezonul scurt.

- Înţeleg, făcu acesta gânditor, învăluind-o într-o privire contemplativă. Locuieşti aici de multă vreme?

- De doi ani, rosti ea încet.

- Ce ciudat că Morgan nu mi-a pomenit nimic de existenţa ta, rosti el, încruntându-se o idee nedumerit. Suntem prieteni foarte apropiaţi.

- Da? făcu Jessica, străduindu-se să pară curioasă.

- Ne ştim de o viaţă, de fapt, adăugă el zâmbitor, rezemându-şi umărul de o coloană. Am copilărit împreună şi am studiat amândoi la Eton. Credeam că îi cunosc toată familia, însă se pare că m-am înşelat. Mai exact, care este gradul vostru de rudenie?

- Foarte... îndepărtat, rosti Jessica, muşcându-şi buzele şi gândindu-se că pentru acel neadevăr avea să ispăşească un ditamai canonul după ce duminică avea să i se confeseze părintelui Samuel.

Tăcură amândoi, învăluiți de aerul rece al nopții şi de ritmurile alerte ale unei polci pe care orchestra o atacase chiar în acel moment.

- Ar fi bine să intrăm, sugeră bărbatul, văzând-o cum se zgribuleşte. N-aş vrea să te îmbolnăveşti.

- Sunt destul de rezistentă, Înălțimea Voastră, replică ea, zâmbind.

- Iar eu nu vreau să risc în ce te priveşte, miss Fishbourne, îi întoarse el zâmbetul cu o privire strălucitoare.

O conduse înapoi în sala de bal şi, pradă unui impuls subit, îi ceru să-i mai acorde încă un dans. Era un pas riscant, pentru că dacă Jessica dădea curs invitației, atunci ar fi fost cel de-al treilea dans din acea seară, iar eticheta şi buna-cuviință prevedeau ca o domnişoară să danseze cel mult două dansuri cu acelaşi gentleman, altfel s-ar fi pus într-o lumină nefavorabilă şi ar fi stârnit oprobriul public. Tânăra cunoştea această regulă şi tocmai când se pregătea să-l refuze, ochii i se opriră asupra lady-ei Duvall, care şedea lângă stăpânul de la Marcham, cu o mână vârâtă posesiv sub brațul acestuia, toată numai zâmbete şi dulcegării.

Imaginea lor îi strânse stomacul sub un val neaşteptat de gelozie, iar ceea ce o duru cel mai tare fu faptul că soțul ei părea să se simtă mulțumit de compania frumoasei văduve. Ba chiar părea încântat de asta!

Împingându-şi furia şi amărăciunea în spatele unei expresii nepăsătoare, se răsuci spre tânărul gentleman şi, zâmbindu-i orbitor, rosti pe un ton suav:

- Mi-ar face o mare plăcere.

Marchizul o privi în ochi, vrând să se convingă că ştia exact la ce avea să se aştepte dacă îl urma pe ringul de dans, dar nu văzu decât o siguranță şi un calm de nezdruncinat. Era perfect conştientă de implicațiile acelui fapt şi atunci îi zâmbi cu tandrețe, o luă de mână şi o trase după el spre centrul sălii, unde începură să plutească în ritmul suav al unui vals.

Morgan îi urmărea de la distanță, cuprins de nervi şi de furie.

Jessica era complet inconştientă, acceptând să danseze pentru a treia oară cu acelaşi bărbat în decursul unei singure seri, însă Stamford... n-avea nicio scuză!

Lumea avea să vorbească, la naiba! Deja vedea privirile a jumătate din invitați ațintite asupra frumosului cuplu şi simțea şuşotelile din spatele evantaielor.

Furibund, agasat de insistența cu care Mellanie se agăța de el, Morgan nu avea de ales decât să aştepte ca valsul să se termine şi să facă în aşa fel încât s-o scoată pe Jessica din centrul atenției, urmând să aibă în particular o discuție cu nesăbuitul său prieten.

Gelozia îl ardea pe dinăuntru ca un acid în fața zâmbetului candid, frumos, vag provocator, care plutea pe buzele Jessicăi şi a privirii ei visătoare, adâncită în ochii partenerului de dans. Expresia de pe chipul ei era mai mult decât sugestivă şi Morgan îşi îngustă ochii, blocându-şi impulsul de a-şi croi drum până la ei pentru a o smulge pe Jessica din brațele lui Stamford şi de a-i umple acestuia mutra de sânge. Flirta fără pic de ruşine, în văzul tuturor, cu un bărbat pe care îl cunoscuse de nici două zile, un bărbat care... o privea cu o adâncă admirație!

- Dacă nu te-aş cunoaşte, aş putea să jur că l-ai trecut pe Stamford pe lista neagră.

Morgan se răsuci spre Michael şi-l țintui cu o privire ucigătoare.

- Nu-ți forța norocul cu mine, Michael! mârâi el în surdină. Fir-ar să fie de treabă, nu i-a spus nimeni până acum că nu are voie să acorde aceluiaşi bărbat favoarea a trei dansuri în aceeaşi seară?!

- În mod precis ştie asta, replică Michael netulburat, cum la fel de bine o ştie şi Stamford. Însă o cunosc pe Jessica şi n-ar fi comis o asemenea imprudență dacă amicul nostru nu i-ar fi inspirat ceva mai mult decât respect şi simpatie.

Morgan deveni livid. Posibilitatea ca Michael să aibă dreptate i se părea.... insuportabilă.

Trebuia să pună capăt acelei nebunii. Atunci, pe loc, în acea seară!

Încă nu ştia cum avea să procedeze față de Jessica, însă trebuia să-i spună lui Stamford adevărul şi să-şi ceară scuze pentru că crease în mod deliberat o asemenea încurcătură. Jessica era măritată cu el şi aşa avea să rămână pentru tot restul vieții ei, indiferent dacă avea să-i placă asta sau nu. Era dispus să-i ofere destul răgaz ca să accepte realitatea, dar nu şi libertatea. Cu timpul, era convins că avea s-o îmbuneze şi s-o facă să privească în față realitatea, şi anume că erau destinați cu adevărat unul celuilalt...

Când valsul se termină, Morgan se scuză în fața lady-ei Duvall și a soților Sutherland și începu să-și croiască drum spre Jessica, intenționând s-o tragă într-un loc ferit și să-i explice cu duhul blândeții că dacă voia să-și păstreze reputația intactă, trebuia să înceteze să mai acorde marchizului vreo atenție pe toată perioada șederii acestuia la Marcham, adică pentru încă douăzeci și patru de ore. Era cea mai plauzibilă explicație și cea mai bună tactică de a o îndepărta de acesta, și intenționa s-o folosească, chiar dacă în realitate scopul era unul pur egoist.

Nu apucă însă să facă decât câțiva pași când lordul Spencer apăru lângă el și-i spuse că era așteptat în sala de jocuri de către ducele de Windsor, marchizul de Linden și nepotul lordului cancelar, pentru o partidă de pocker. Morgan dădu din cap, amintindu-și că programase acel joc de cărți încă de ieri, și-l rugă pe acesta să îl mai păsuiască pentru un sfert de oră, deoarece avea ceva grabnic de rezolvat.

Lordul Spencer se retrase și Morgan se răsuci în loc, plimbându-și ochii peste mulțimea de dansatori, încercând s-o repereze pe Jessica. N-o văzu nicăieri, nici pe ea și nici pe Stamford. Dispăruseră amândoi fără urmă și presupuse că iarăși ieșiseră pe vreuna dintre terase. Iritat, își petrecu următorul sfert de ceas căutându-i, însă fără niciun rezultat. Nimeni nu-i văzuse și Morgan se simți cuprins de o stare de panică.

Dacă... Nu! Nici măcar nu voia să se gândească la o asemenea posibilitate. Dacă Stamford avea s-o atingă pe Jessica, atunci era un om mort! Avea să-i bea sângele!...

Răvășit, părăsi sala de bal, îndreptându-se spre cea de jocuri, cu gândul să se scuze pentru întârziere și pentru faptul că nu putea participa la joc. Cel puțin, nu până nu era convins că Jessica era în deplină siguranță. În plus, îi pierise orice dispoziție pentru săltat banii altora și era conștient că nu s-ar fi putut concentra deloc asupra jocului de cărți. N-ar fi avut cum, când mintea îi era bântuită de imagini absurde, chinuitoare, despre soția lui și muieraticul de Stanford.

Trecu pe lângă living, cotind pe coridorul îngust, parcurgând mohorât cei douăzeci de metri care-l separau de camera de distracții.

Era numai vina lui! gândi el mohorât. Dacă n-ar fi fost atât de idiot, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Îl văzu pe lordul Kendall ieșind împleticit din sala de joc, atât de beat, încât abia se mai putea ține în poziție verticală. Acesta îl salută zgomotos, strigând ca un dement că ducele de Windsor tocmai îl lăsase falit și că intenționa foarte serios să-și zboare creierii chiar în acea noapte. Nu mai fu cazul. Cantitatea de whisky ingurgitată tocmai i se ridicase la cap și-i coborâse vijelios în picioare, secerându-i genunchii. Kendall căzu grămadă și adormi pe loc, sforăind ca un cal.

Dezgustat, Morgan porunci lacheilor ce străjuiau ușile sălii de joc să-l ia pe sus și să-l ducă în dormitorul lui.

În dreptul bibliotecii, văzu o dâră de lumină strecurându-se în hol. Liniștea de dincolo îl făcu să creadă că încăperea era goală, însă ceva îl îndemnă spre ușa întredeschisă. Împingând-o ușurel, Morgan păși neauzit înăuntru.

- Îți jur că Aristofan a spus asta în ***Păsările***.

- Vă înșelați, domnul meu, replică Jessica zâmbitoare, luând scărița și mutând-o în dreptul corpului de bibliotecă care adăpostea tratatele de filozofie ale Greciei antice. E drept că au un lucru în comun, fiindcă au trăit amândoi în aceeași perioadă, însă Platon a fost autorul acelui citat, continuă ea, ridicându-și poalele rochiei și începând să suie sprintenă treptele late din lemn învechit, care scârțâiau la fiecare pas.

Se opri când ajunse la cel de-al cincilea raft și, fără să ezite, extrase un volum legat în piele maronie, după care coborî cu grijă, atentă să nu-și calce pe tivul rochiei sau pe marginea de dantelă a jupoanelor de pe dedesubt.

- Acum o să ne lămurim care dintre noi a avut dreptate, rosti ea pe un ton calm, plin de siguranță, luând sfeșnicul de pe un trepied și înaintând spre măsuța ovală de lectură. Se așeză pe unul dintre scaunele capitonate cu brocart argintiu, puse sfeșnicul în fața ei și începu să răsfoiască cartea, căutând pasajul care iscase acea divergență de opinii între ei.

Stamford își trase un scaun, venind mai aproape de ea și urmărind-o cum parcurgea paginile pe diagonală, frunzărindu-le cu repeziciune în căutarea pasajului cu pricina. Avea un profil incredibil de frumos și o voce care-ți vrăjea auzul, iar el își sprijini obrazul în podul palmei, contemplând-o în tăcere și umplându-și inima cu imaginea ei.

- Am găsit! exclamă ea triumfătoare, împingând cartea în dreptul lui și subliniind cu vârful arătătorului începutul unui paragraf. „Indiferent dacă ne așteaptă o soartă mai rea sau una mai

bună, a acționa nedrept este întotdeauna o greşeală şi o ruşine", cită ea cu voce tare, închizând tratatul şi arătându-i autorul şi titlul. Vedeți, este din ***Criton*** a lui Platon.

- Bine că nu am pariat cu tine, zâmbi bărbatul o idee stânjenit. Trăiam cu ferma convingere că Aristofan s-a făcut vinovat de asta.

- Se mai întâmplă, îşi lăsă ea o mână consolatoare pe brațul lui preț de o clipă, zâmbindu-i fermecător, după care se ridică şi se duse să pună cartea la loc.

Marchizul o urmă, luând sfeşnicul şi luminându-i calea. Ținu scara cât timp fata urcă pe ea şi se întinse să pună sfeşnicul pe un trepied. Se întoarse să o ajute când liniştea de pe coridor fu spartă de o voce stridentă, alterată de alcool, care-şi striga în gura mare necazul de a-şi fi pierdut întreaga avere la pocker într-un limbaj colorat, plin de epitete adresate ducelui de Windsor şi nedemne pentru urechile unei doamne.

Jessica, speriată de acea izbucnire dramatică, ce părea să se desfăşoare chiar în fața uşii bibliotecii, nu se mai uită unde pune piciorul şi realiză cu întârziere că nu avea niciun punct de sprijin sub talpă. Se dezechilibră, dădu să se prindă de scară, însă mâna îi alunecă pe lemnul uzat de atâta folosință şi căzu pe spate.

Totul se petrecuse atât de repede, că nici nu apucă să țipe. Ateriză pe ceva moale, care-i amortiză căderea, şi stătu nemişcată un timp, ținându-şi respirația în aşteptarea primului junghi de durere. Urletele de pe coridor încetaseră şi liniştea care se instală în loc avea ceva nefiresc. Cum nimic nu părea s-o doară, deschise precaută un ochi şi se pomeni uitându-se la fața tânărului marchiz, care o ținea în brațe, privind-o amuzat.

- Eşti surprinzător de uşoară pentru cât eşti de înaltă, miss Fishbourne, murmură el cu un zâmbet uşor uimit.

Şi apoi, fără niciun preambul, o sărută. Era un sărut delicat, plin de tandrețe, iar Jessica făcu ochii mari, complet luată prin surprindere de îndrăzneala lui. Avu un şoc când constată că-i plăcea acea atingere blândă, mângâietoare, a buzelor lui peste ale ei şi se abandonă momentului fără să se gândească.

Sărutul era cu mult diferit față de cel pe care îl trăise în brațele soțului ei, cu două zile în urmă. Acesta nu-i stârnea acel foc lichid care părea să-i curgă în vene, topindu-i oasele şi carnea din trup, lăsând-o amorțită şi buimacă. Gura aceea nu prăda, nu avea nimic agresiv sau poruncitor în ea. Însă acest sărut avea savoarea lui, iar modul în care el îşi mişca buzele peste ale ei era... pur şi simplu delicios.

- Ia-ți labele de pe ea, Stamford!

Vocea aceea răstită curmă cu brutalitate romantismul momentului.

Jessica simți cum i se scurge tot sângele din cap sub glasul familiar al stăpânului de la Marcham şi fu recunoscătoare cerului pentru faptul că marchizul continua s-o țină în brațe. Dacă ar fi lăsat-o jos, era ferm convinsă că genunchii nu ar fi susținut-o. Înghițindu-şi valul de panică ce o cuprinse, Jessica îşi întoarse încet capul spre uşă şi... îşi dori cu disperare ca pământul să se deschidă şi s-o soarbă în măruntaiele sale pentru totdeauna.

Deşi expresia de pe chipul lui părea a fi una calmă, relaxată, ochii îi mocneau cu o ură nemărginită, devastatoare. Intenția criminală din fantele acelea reci, fumurii, îi îngheță sângele în vene. Nu putea înfrunta de una singură atâta mânie şi ostilitate! Spaima îi bloca mintea, o copleşea cu totul, împiedicând-o să gândească coerent.

- Am spus să-i dai drumul! repetă Morgan pe un ton înfundat, trecând pragul şi închizând încet uşa în urma lui, fără a-şi lua ochii arzători de pe figura încruntată, o idee nedumerită, a marchizului de Stamford.

Prudent, acesta o lăsă cu grijă pe Jessica jos, făcând un pas în față şi trecând-o pe fată în spatele lui, într-un gest protector şi posesiv, care-l irită pe Morgan şi mai mult. Jessica era femeia lui, la naiba!

- Înainte de a-ți forma vreo părere preconceptă, află că am intenții foarte serioase în ceea ce o priveşte pe miss Fishbourne, rosti marchizul pe un ton defensiv, uluit de reacția beligerantă a prietenului său.

- Zău? făcu Morgan sec, cu buzele curbate într-un zâmbet subțire.

- Da. Intenționez să o iau de soție.

O tăcere grea, apăsătoare, se lăsă în biblioteca în care clipele se scurgeau lent, punctate de mişcarea ritmică a secundarului pendulei care trona maiestuos deasupra şemineului.

Jessica începu să tremure îngrozită, aşteptând replica la acea pretenție ridicolă, imposibil de realizat, replică ce nu întârzie să apară.

- Mă tem că aşa ceva nu se poate întâmpla, rosti Morgan pe un ton ironic. Miss Fishbourne este deja măritată. Avu satisfacţia răutăcioasă de a vedea chipul lui John albindu-se ca o foaie de hârtie şi maxilarele încleştându-i-se în efortul de a-şi păstra cumpătul. Cu mine, dacă vrei să ştii, îl lămuri Morgan cu aroganţă.

Şocată de această recunoaştere publică a mariajului lor, Jessica se retrase doi paşi, agăţându-se pe dibuite de spătarul unui jilţ, simţind cum încep s-o lase puterile. Capul i se învârtea şi aerul părea să se transforme în ceva dens, imposibil de respirat.

Sperase că... sperase că... Oh, Doamne!

Îl văzu ca prin ceaţă pe marchiz răsucindu-se încet pe călcâie spre ea şi aruncându-i o privire pătrunzătoare, încordată. Era la fel de intimidată ca şi cea a soţului ei, cu singura diferenţă că acesta nu părea s-o urască. Nu încă.

- Este adevărat? o întrebă el calm.

Jessica îşi feri privirea, incapabilă să articuleze vreun sunet. Deşi nu exista nicio urmă de acuzare sau dispreţ în privirea lui, i le simţea pe amândouă, iar vinovăţia şi umilinţa o strânseră de gât ca o menghină.

- Eu..., îngăimă tânăra femeie, profund nefericită, ...pot să... pot să vă explic... domnule... Înălţimea Vo...

- O s-o fac eu! se oferi Morgan pe un ton aspru, tăios. Acum, doamna mea, te vei duce în camera ta şi mă vei aştepta acolo! Ai înţeles?

Era un ordin şi Jessica îl privi descumpănită. Vocea inflexibilă, privirea întunecată, necruţătoare, expresia imobilă de pe chipul lui, toate îi indicau că era mai înţelept din partea ei să i se supună fără să crâcnească.

Se îndreptă spre uşă cu acelaşi entuziasm cu care şi Maria-Antoaneta păşise în drum spre eşafod, deschise uşa fără un cuvânt şi ieşi pe coridor, închizând-o în urma ei cu o infinită grijă.

Numai prezenţa lacheilor din hol o împiedică să leşine acolo, pe loc.

CAPITOLUL 6

Îl aşteptă mai bine de un ceas, peste şaizeci de minute lungi, chinuitoare, în care tremurase ca o frunză în bătaia vântului, încercând fără succes să se întărească în faţa întrevederii cu soţul ei.

Era vinovată, îşi spunea întruna, foindu-se înfrigurată prin odaia îngustă. Ea fusese cea care, în mod indirect, îl încurajase pe marchiz să acţioneze ca atare. Acceptând în deplină cunoştinţă de cauză cel de-al treilea dans, săvârşise o mare greşeală, al cărei deznodământ, consumat în interiorul bibliotecii, atrăsese asupra amândurora furia celui cu care era măritată. Altfel nu-şi putea explica atitudinea dezaprobatoare şi furia virulentă a acestuia.

Iar acum nu avea de ales decât să suporte consecinţele. Oare ce fusese în mintea ei când acţionase atât de necugetat?...

Imaginea brunetei contese ce i se contură într-un colţ al minţii îi dădu răspunsul. Gelozia o împinsese în acea situaţie imposibilă, din care nu mai avea scăpare.

Pe de altă parte, lucrurile nu erau atât de grave precum păreau.

Fusese doar un sărut, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu ea fusese cea care-l iniţiase. Totul se întâmplase mult prea repede şi singura ei greşeală fusese aceea că nu respinsese la timp avansul îndrăzneţ al marchizului. Însă, chiar şi dacă ar fi reuşit acest lucru, ceea ce era puţin probabil din moment ce apariţia soţului ei se succedase aproape imediat după căderea ei, acesta tot ar fi surprins-o în braţele lui Stanford în acea ipostază compromiţătoare.

Ciocănitul din uşa dormitorului o făcu să tresară violent. Palmele i se umeziră brusc şi inima începu să-i bată în piept cu putere.

Morgan intră înainte să-i primească acceptul şi închise uşa în urma lui, răsucind cheia în broască. Gestul lui o panică. Expresia lipsită de orice emoţie de pe chipul lui o înspăimânta de moarte. Ar fi preferat să ţipe la ea, decât s-o privească în felul acela tăcut, calm şi rece, care o împietrea.

- Aşază-te! îi porunci cu o voce severă, îndreptându-se spre măsuţa cu băuturi pe care se afla o carafă cu apă, patru pahare din cristal şi o sticlă neîncepută cu lichior de mentă.

Jessica îl privi prudentă, înghiţi în sec şi se conformă, alegând unul dintre cele două fotolii care încadrau măsuţa joasă în dreptul ferestrelor. Îl urmări cum toarnă două porţii considerabile de lichior în două pahare şi acceptă supusă băutura, întrebându-se ce avea de gând să facă cu ea.

Morgan se aşează pe celălalt fotoliu, încrucişându-şi gleznele în faţă, şi sorbi o înghiţitură din paharul său. Se abţinu să se strâmbe sub licoarea greţos de dulce. Puse paharul alături şi se întoarse spre ea, sprijinindu-şi tâmpla în două degete şi privind-o lung, indescifrabil.

- Acum îmi explici şi mie ce a fost în mintea ta? o chestionă cu o voce suspect de blândă.

- În... în legătură cu ce? se bâlbâi Jessica, trăgând de timp şi încercând să-i ghicească starea de spirit.

- Jessica, nu-mi pune răbdarea la încercare, o preveni el calm.

Jessica se încruntă nefericită la paharul ei, urându-l pentru că o făcea să se simtă atât de prost şi pentru că o obliga să se umilească în faţa lui, recunoscându-şi vinovăţia cu voce tare.

- Ce mai contează răspunsul meu din moment ce îmi este foarte limpede că deja v-aţi lămurit în privinţa asta, replică ea, expirând încet aerul pe care-l ţinuse în piept.

- În cazul în care nu realizezi foarte bine consecinţele comportamentului tău din această seară, dă-mi voie să ţi le prezint într-o manieră mai pe înţeles, se oferi Morgan pe un ton plin de sarcasm. În primul rând, o tânără educată nu îngăduie sub nicio formă aceluiaşi bărbat mai mult de două dansuri în cadrul unui singur bal. Este o chestie de principiu şi convenienţă, o regulă pe care n-o încalci dacă vrei să rămâi cu reputaţia intactă. În al doilea rând, înţelept ar fi să nu-ţi dăruieşti favorurile cu uşurinţă oricărui getleman care-ţi iese în cale şi să te comporţi ca o dezmăţată, indiferent de...

Se opri brusc, surprins de reacţia ei neaşteptată. Jessica ţâşnise în picioare ca un arc, atât de repede, încât îşi vărsă o bună parte din conţinutul paharului pe rochie. Chipul îi era livid, ochii îi ardeau cu furie, iar pumnii îi erau încleştaţi în efortul de a-şi stăpâni tremurul de indignare care-i străbătea trupul zvelt.

- Dezmăţată?! icni ea, privindu-l ultragiată. Dezmăţată?! repetă ascuţit, cu o voce care semăna îngrijorător de mult cu isteria. Din cauza unui sărut nevinovat... accidental... îndrăzniţi să mă catalogaţi drept... drept o femeie uşoară şi... şi... Furia o făcea să se bâlbâie, aşa că se opri, trăgând aer în piept cu un şuierat. Ticălos arogant şi ipocrit ce eşti! izbucni dintr-odată, ţintuindu-l cu o privire dispreţuitoare. Îl văzu făcând ochii mari, uluit. Credeţi că un sărut este echitabil cu un adulter, Alteţă? continuă ea, mult prea înfuriată pentru a se mai putea controla. V-aţi adus amanta aici şi vă expuneţi în văzul tuturor fără pic de... de ruşine, şi îmi pretindeţi mie decenţa morală şi căinţa?!... Ei bine, domnule, spre marea voastră dezamăgire, aflaţi că nu regret nimic din ce s-a întâmplat astă seară. Ba mai mult, aş repeta oricând experienţa. Şi ştiţi de ce? Pentru că mi-a plăcut enorm, pe asta v-o mărturisesc deschis.

Ochii lui se îngustară, faţa i se întunecă brusc, nările i se dilatară, semn că remarca ei îşi atinsese ţinta din plin. Încurajată de această reacţie şi fără a-şi mai cumpăni cuvintele, dorind să-l rănească la fel de mult pe cât o rănise şi el, Jessica îşi înălţă bărbia şi, privindu-l de sus, decretă cu o voce trufaşă:

- De fapt, fără nicio supărare, milord, dar am constatat cu uimire că Înălţimea Sa sărută incomparabil mai bine ca dumneavoastră! Este mult mai ingenios în exprimare şi... şi mai metodic, aş zice!

Alarma sună în capul ei chiar în clipa în care termină propoziţia. Îl văzu cum se ridică fără grabă, punându-şi tacticos paharul pe masă şi întorcându-se spre ea. În privire îi mocneau cărbuni aprinşi, un muşchi zvâcnea ameninţător pe maxilarul lui şi buzele îi erau acum răsfrânte într-un zâmbet răutăcios.

- Nu-i nicio supărare, doamnă, tărăgănă el cuvintele, dar în acest caz, mă văd nevoit să-ţi demonstrez cât de mult te înşeli în privinţa asta! E o chestiune de principiu şi orgoliu personal, înţelegi? Pentru că niciodată n-am luat de bună o teorie fără s-o verific în prealabil şi să încerc s-o combat cu propriile argumente.

Cu gesturi calculate, Morgan îşi scoase haina şi-o aruncă la nimereală pe unul dintre fotolii, apoi începu să-şi desfacă nodul eşarfei de mătase albă din jurul gâtului, fără a-şi lua ochii de la ea.

Jessica îşi reveni din uluire abia când el îşi descheiase cămaşa şi începuse să şi-o scoată din pantaloni, dezvelind un tors lat, acoperit de muşchi puternic reliefaţi, piele netedă, bronzată, sub o perdea de păr des, negru şi cârlionţat.

- C... ce faceţi? se bâlbâi ea, privindu-l alarmată.

- Ceea ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă, replică Morgan sec, smulgându-şi cămaşa de pe trup, mototolind-o furios în mâinile mari şi aruncând-o cât colo. Ceea ce mi se cuvine, de fapt. Mâine, întreaga suflare de la Marcham va şti adevărul despre noi, în alte două zile vestea se va afla la Londra, şi-n cel mult o săptămână, toată Anglia va vui, graţie nesăbuinţei tale. Desigur,

adăugă cu o grimasă, scoţându-şi una dintre cizme şi lăsând-o să cadă cu un zgomot înfundat pe podea, va trebui să inventez o explicaţie plauzibilă pentru care tu ai jucat rolul seducătoarei virginale, iar eu te-am prezentat tuturor drept verişoara mea, pentru că să nu-ţi închipui că micul tău spectacol cu Stamford din seara asta va trece neobservat. Câtuşi de puţin chiar, preciză cu un zâmbet lipsit de veselie, scoţându-şi şi cealaltă cizmă. Ceea ce aţi făcut amândoi mai devreme în sala de bal a furnizat societăţii suficient material de bârfă cât să-i prisosească pe tot sezonul lung, asta în cazul în care previziunile mele se dovedesc a fi extrem de optimiste.

- Dar este ridicol! izbuti fata să articuleze cu o voce subţiată de indignare. N-a fost decât un vals...

- Unul care n-ar fi trebuit să aibă loc sub nicio formă! îi curmă el vorba cu duritate. Un dans care a amăgit sentimentele unui bărbat, un dans care a sfidat eticheta şi buna-cuviinţă, un dans care te-a pus pe tine într-o postură extrem de nefavorabilă. Un dans care a fost secondat imediat de dispariţia voastră împreună, o gravă imprudenţă care te-a condamnat, doamnă! rosti el biciuitor. Dacă ai fi fost o femeie liberă, ţi-ai fi putut salva decenţa printr-o căsătorie rapidă cu Stamford, ceea ce ar fi fost cu siguranţă o alegere strălucită, având în vedere că el deţine rangul de marchiz şi nu cel de simplu conte.

Sarcasmul lui o făcu să pălească şi să se clatine pe picioare, ca şi cum ar fi fost pălmuită. Şi nici nu era prea departe de adevăr. Insinuarea lui că ar fi căutat să intre în graţiile marchizului de Stanford pentru valoarea titlului de noblețe al acestuia o plasa într-o categorie de femei oportuniste, ambiţioase şi ipocrite, o categorie pe care ea personal o considera demnă de tot disprețul. Insulta era imposibil de calificat şi profund nemeritată.

- Dar tu eşti măritată, nu-i aşa? continuă Morgan cu un zâmbet dulceag, nedându-i şansa să se apăre. Cu mine, din nefericire. Şi ca să-i explic lui Stamford de ce nu-i pot onora cererea imediat şi, implicit, să evit o inutilă vărsare de sânge a celor care vor avea îndrăzneala să te denigreze în ochii lumii, proliferând bârfe suculente pe seama ta, am decis să anulez înţelegerea dintre noi cu privire la divorţ, o înţelegere care oricum nu-şi mai are rostul după acest episod. Prin urmare, mâine la micul dejun îţi vei face apariţia la braţul meu în calitate de lady Davenport şi, începând din acest moment, fiecare dintre noi îşi va asuma partea lui de responsabilităţi a acestui mariaj şi se va achita de ele cu seriozitate. Este ceva ce n-ai înţeles, draga mea? sfârşi politicos, subliniind formula de alint cu o voce exagerat de blândă, în timp ce se legăna pe călcâie şi o privea cu o falsă îngăduinţă.

Jessica clipi năucită, având senzaţia că podeaua i se mişcă sub picioare şi încăperea se învârte cu ea.

Era absurd! O farsă sinistră, oribilă!

Era cu neputinţă ca acel vals să fi generat un asemenea dezastru, ale cărui urmări, în maniera în care el i le prezentase, păreau a fi iremediabile şi catastrofale.

Panica puse stăpânire pe ea în clipa în care-l văzu pornind spre ea cu o expresie hotărâtă pe figură. Părea cumplit de ameninţător în calmul său şi Jessica, instinctiv, începu să bată în retragere, ridicându-şi mâinile în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească-n loc.

Gestul ei conţinea o mută apelare la înţelegerea şi iertarea lui, însă el i le refuză pe amândouă cu o cruzime deliberată.

- Îmi... îmi pare rău, se trezi Jessica îngăimând cu o voce tremurătoare, continuând să meargă cu spatele, pe măsură ce el se apropia, în ochii lui fumurii citindu-i-se un amuzament malițios. N-am vrut să... nu m-am gândit că...

- Sunt convins că nu, murmură Morgan cu un zâmbet forţat, mişcându-se întruna în direcţia ei. Dacă ai fi făcut-o, cu siguranţă că lucrurile ar fi stat altfel.

- Bine, dar...

Vocea i se frânse sub un ţipăt gâtuit când se izbi cu spatele de uşa şifonierului. Impactul neaşteptat o făcu să tresară violent, ca împuşcată. Îl privi încolţită, simţind cum o lasă genunchii.

Disperată, îşi plimbă ochii de jur-împrejur, căutând o cale de scăpare. Nu avea pe unde să fugă. Drumul spre uşă, singura ei salvare, era barat de trupul lui masiv, şi, presupunând prin absurd că ar fi reuşit să ajungă până acolo, tot nu ar fi avut timp să răsucească cheia în broască şi să iasă pe coridor.

Când reveni cu atenţia asupra lui şi-i observă expresia ochilor, realiză că el ştia exact ce se petrece în mintea ei şi că asta părea să-l amuze teribil. O fixa cu o sprânceană ridicată provocator şi buzele arcuite într-un surâs abia schiţat, ironic, parcă invitând-o să se facă de râs.

În acea clipă îl urî din toată inima. Cum de avea îndrăzneala s-o trateze aşa, fără pic de respect sau de înţelegere?

Când bărbatul se desprinse din loc, inima ei tresări. Ar fi vrut să-l implore să-i dea pace, însă bănuia că asta nu i-ar fi folosit la nimic. El nu arăta dispus să fie conciliant. Ba mai rău, părea chiar pornit s-o facă să-şi regrete cutezanţa şi nesăbuinţa vorbelor de mai înainte.

Morgan ajunse lângă ea din trei paşi şi se aplecă deasupra ei, lipindu-şi palmele deoparte şi de alta a capului ei, pe suprafaţa lăcuită a dulapului, prinzând-o astfel între braţele sale. Transferându-şi o parte din greutatea trunchiului în braţe, îşi flexă un genunchi, coborându-şi faţa la acelaşi nivel cu a ei, şi o privi în ochi zeflemitor şi totuşi serios.

- Dar ce? făcu el pe un ton calm, abţinându-se din răsputeri s-o atingă.

Jessica îl privi tâmp, nepricepând ce anume o întrebase. Era atât de aproape de ea, că-i simţea căldura trupului amestecându-se cu un iz vag de citrice şi de mosc. Degaja un magnetism brut, care o năucea, şi era atât de terorizată, încât abia mai îndrăznea să respire, nicicum să mai şi gândească ceva.

- Jessica, oftă el încet, prelung, de ce te temi cel mai mult? De faptul că în noaptea asta vom deveni soţ şi soţie, un lucru care oricum ar fi trebuit să se întâmple până acum de o mie de ori?... De faptul că între noi există o atracţie puternică, în pofida voinţelor noastre, pe care niciunul dintre noi n-o poate ignora şi nici nega? Sau te temi de tine, de ceea ce este în inima ta… de faptul că s-ar putea să-ţi placă să fii cu mine?

În timp ce vorbea cu voce adâncă, învăluitoare, persuasivă, spaţiul dintre ei se diminua pe nesimţite, gura lui ajungând la o distanţă de câţiva centimetri de a ei. Privirea lui întunecată se fixă asupra moliciunii buzelor ei şi ochii i se adumbriră şi mai mult.

Îi mai despărţea doar o răsuflare când Jessica îşi întoarse capul într-o parte, vârându-se şi mai mult în uşa şifonierului şi strângându-şi pleoapele cu putere. Ar fi vrut să moară atunci, pe loc, decât să devină obiectul desfrâului acelui bărbat arogant, egoist şi lipsit de scrupule.

Cândva visase la acest moment cu un amestec de fascinaţie, încântare şi un soi de spaimă. Acum, din acel amestec nu mai rămăsese decât sentimentul de spaimă adâncă, covârşitoare, şi cel al reducerii de sine la mai puţin decât nimic.

Reacţia ei îl făcu să strângă din dinţi. I-ar fi preferat furia sau dispreţul în locul acelei atitudini de resemnare îngrozită.

Şi la ce-ar fi trebuit să se aştepte? gândi el dezgustat.

Când păşise în dormitorul ei mai devreme, nu intenţionase decât să-i aducă la cunoştiinţă decizia lui în legătură cu mariajul lor. O discuţie privată, cu caracter lămuritor. Încuiase uşa doar pentru a fi sigur că nu avea să-i deranjeze nimeni, hotărât să amâne momentul consumării acelui mariaj pe seara următoare, când oaspeţii săi vor fi părăsit Marcham şi amândoi ar fi avut parte de toată intimitatea dorită. Acel scurt răgaz i-ar fi oferit tinerei sale soţii timpul necesar de a se acomoda cu această idee, iar lui posibilitatea de a o seduce în tihnă.

Însă ştia prea bine că se amăgea singur. Nu asta îi fusese adevărata intenţie atunci când intrase în odaia ei, iar Jessica mai şi săvârşise imprudenţa de a-i zgândări amorul propriu, şi aşa destul de şifonat după scena din bibliotecă, desconsiderându-l ca bărbat, lucrul care-l făcuse să-şi piardă firea cu totul.

Gelozia bolnavă care-l măcinase în ultimele două zile, dorinţa pătimaşă care-l chinuia încă din prima zi în care o văzuse, se combinaseră amândouă cu orgoliul său rănit într-un amestec exploziv, determinându-l să se comporte iraţional şi impulsiv, ca ultimul ticălos. Iar acum era prea târziu să mai dea înapoi, mai ales în acest moment, când se afla atât de aproape de ea, subjugat de frumuseţea ei nespusă.

Privirea începu să-i cutreiere peste perfecţiunea acelor trăsături minunate, peste cascada de bucle moi, care în lumina lumânărilor împrumutau reflexele roşiatice ale aurului vechi şlefuit cu cupru, zăbovind asupra rotunjimilor îmbietoare ale sânilor plini, pe jumătate expuşi de tăietura îndrăzneaţă a corsajului.

Cu gesturi lente, îndepărtă şuviţele grele de păr din jurul chipului ei, dezgolindu-i umerii înguşti şi linia zveltă, graţioasă, a gâtului subţire ca de lebădă. Sedus, îşi lăsă latura arătătorului să-i alunece peste pielea gingaşă a acelui lujer, la baza căruia pulsul i se zbătea haotic, ca o pasăre captivă.

Era ca mătasea, caldă şi satinată, şi gâtul i se contractă, uscându-i-se brusc sub fiorul de dorinţă sălbatică ce i se încolăci în şale ca un şarpe flămând, muşcându-l adânc şi picurându-şi otrava dulce în sânge.

Nevoia de ea deveni copleşitoare şi el înghiți în sec, simțind cum trupul i se încordează dureros.

- Jessica, uită-te la mine! îi porunci cu o voce scăzută.

Îşi impuse să aibă răbdare cu ea şi, când într-un târziu, Jessica găsi suficient curaj ca să arunce o privire prudentă spre el, stomacul i se făcu ghem sub un val de remuşcări şi vinovăție. Arăta teribil de nefericită şi speriată, însă ceea ce-l dezarmă complet fu licărul de mândrie rănită din ochii ei. Ştia că dacă ar fi avut suficientă forță s-ar fi luptat cu el şi asta nu din cauza resentimentelor care se războiau acum în ea, ci mai degrabă ca să-şi salveze şi ultimul dram de demnitate pe care el acum aproape că îl strivise sub călcâiul său. Împinsese lucrurile prea departe cu bună ştiință, iar acum începu să se gândească neliniştit dacă nu cumva săvârşise o greşeală de nereparat. Aproape că abuzase de ea, de inocența ei, inoculându-i un sentiment de culpabilitate fără noimă, care s-o împingă înspre el. Jessica i s-ar fi supus, o ştia prea bine, dar până la urmă ar fi realizat că fusese trasă pe sfoară şi niciodată nu l-ar fi iertat pentru asta.

Neştiind ce să facă, îşi rezemă fruntea de a ei şi închise ochii, rostind primul lucru care-i trecu prin minte:

- Să nu-ți fie teamă de mine, iubito. Nu pot să te văd...

- Nu-mi spuneți aşa, îl întrerupse ea cu o voce înecată de suferință. Nu sunt iubita voastră!

- Nu, aşa este, rosti Morgan încet, abținându-se cu greu să zâmbească sub indignarea şi furia înăbuşită din glasul ei. Eşti mult mai mult decât atât. Deschise ochii şi-şi desprinse fruntea de a ei pentru a o putea privi în ochi. Eşti soția mea, sublinie el cuvintele cu o infinită blândețe.

- O soție pe care n-ați vrut-o niciodată! rosti ea mâhnită, ferindu-şi ochii.

Durerea care se reflectase în adâncurile acelor lacuri verzi îl făcu să se încrunte. În ochii ei roiseră amintiri şi emoții din trecut, vise sfărâmate şi închise într-o inimă care i s-ar fi dăruit fără pretenții cu puțin timp în urmă dacă el ar fi avut suficientă tărie să-şi accepte destinul.

- În locul tău, oricare altă femeie ar fi onorată şi încântată să posede acest privilegiu, rosti el cu o voce scăzută, tachinatoare, sperând să-i mai risipească o parte din temeri.

- În cazul ăsta, Alteță, vă sfătuiesc să nu irosiți orzul pe gâşte! replică tânăra într-o şoaptă răguşită, sub care trepida o enervare subită şi intensă. Faceți această bucurie altei doamne. Cu siguranță că există cel puțin una care să fie dornică de o asemenea corvoadă!

- Aş putea jura că până nu de mult şi tu ai fi fost dornică de o asemenea corvoadă, rosti Morgan cu o vagă ironie în glas. Mă înşel oare?

Obrajii ei luară foc, ochii îi scăpărară mânioşi.

- Aveam o scuză pe atunci, replică Jessica tăios, înfruntându-i privirea amuzată aproape scrâşnind din dinți. Eram mai tânără, naivă şi categoric proastă! Slavă Domnului că mi-a trecut!

Spre marea lui surprindere, în loc să se simtă ofensat, Morgan se trezi cuprins de râs. Francheța ei era... de neprețuit. O privi lung, stăpânindu-şi cu greu amuzamentul, constatând că era un deliciu s-o provoace. Îi plăcea modul în care îi străluceau ochii, felul în care-şi arunca bătăios bărbia, expresivitatea trăsăturilor ei. Era pur şi simplu adorabilă. În acea clipă îi veni s-o sărute cu patimă şi s-o strângă la piept cu putere, pentru a se convinge că ea chiar era o ființă în carne şi oase şi nu o mică zână irlandeză, care apăruse de nicăieri pentru a-i întoarce viața cu susul în jos.

- Deci chiar mă urăşti, concluzionă el în schimb, impunându-şi să fie cât se poate de grav.

Jessica îşi plecă fruntea, trăind din nou acea senzație incomodă că el îi citeşte gândurile. Că şi-ar fi dat seama dacă l-ar fi mințit sau i-ar fi dat un răspuns pe jumătate. Preferă deci să tacă.

- Cândva ai fost îndrăgostită de mine, murmură Morgan încet, căutându-i ochii.

Privirea ei fulgerară spre a lui aproape cu duşmănie.

- Am fost îndrăgostită de o iluzie, Alteța Voastră, îl corectă tânăra cu necaz şi sfidare în glas. Credeam că..., ezită puțin, apoi zâmbi amar şi scutură din cap neîncrezătoare, ca şi cum ar fi vrut să alunge acea iluzie din mintea ei, ...oricum, sunteți exact opusul bărbatului pe care mi-l închipuiam că sunteți.

- Făt-frumos călare pe un cal alb. Un erou, trase el concluzia cu un oftat.

- Cum spuneam, eram naivă şi proastă, dădu ea din cap încruntată.

- Sarcasmul nu te prinde, Jessica. Ție-ți stă bine aşa cum eşti tu de fapt: dulce, candidă şi minunat de neprefăcută.

- Aş vrea eu să am alura unui înger, milord! rosti ea cu amărăciune, muşcându-şi buzele care-i tremurau.

- Nici eu nu sunt un erou, milady, replică Morgan, încruntându-se uşor. Dar aş putea să încerc să fiu unul... de dragul tău, adăugă aproape în şoaptă.

Văzu în ochii ei, preţ de o clipă, o explozie vie, de spontană şi nebunească speranţă, care se stinse la fel de brusc sub un val de suspiciune.

- De ce? îl întrebă ea, înălţându-şi bărbia într-un gest care-l sfida să spună adevărul, dar în acelaşi timp dădea de înţeles că indiferent ce ar fi auzit din gura lui, tot ca minciună ar fi catalogat-o.

„Pentru că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine! Pentru că nu mi te pot scoate din minte nici măcar o afurisită de secundă şi pentru că te doresc atât de mult, încât mi-aş da viaţa ca să te pot avea măcar odată. Pentru că perspectiva unei vieţi fără tine mi se pare în acest moment îngrozitor de goală. De aceea!"

Nu spuse nimic din toate astea. Ştia că nu l-ar fi crezut şi i-ar fi râs în faţă. Oftând, Morgan optă pentru o altă faţă a adevărului, una pe care ea s-o accepte ca fiind logică şi de bun-simţ.

- Pentru că, din moment ce amândoi suntem prinşi în această căsnicie, avem de ales între două variante: ori ne războim în fiecare zi până când unul dintre noi va închide ochii, de plictiseală, bătrâneţe sau dezgust, ori renunţăm la orgoliile noastre şi încercăm s-o facem să meargă, rosti el cu o expresie gravă pe figură. Eu prefer ultima soluţie. Tu ce-ai dori?

- Să-mi faceţi curte, declară ea după un scurt moment de gândire.

- Poftim?! făcu Morgan, retrăgându-şi capul şi fixând-o surprins.

- Consider că trei luni de curtare ar fi o perioadă rezonabilă pentru a pune bazele unei cunoaşteri reciproce, continuă Jessica cu o voce sugrumată de emoţie, îmbujorându-se sub privirea lui uluită. Trei luni, nicio zi mai puţin, sublinie cu mai multă tărie în glas, înălţându-şi bărbia, semn că nu era deloc dispusă să reconsidere acest termen.

- Trei luni?! repetă el rar şi apăsat.

Avea să-şi piardă minţile, gândi Morgan disperat, simţind un mic junghi de panică în stomac. Era prea mult. La naiba cu el dacă avea s-o aştepte atâta amar de vreme! Trebuia să găsească o cale de a o face să se răzgândească şi...

Dintr-o dată, îi veni să râdă. De ce-şi făcea oare atâtea probleme?! Nicio femeie nu rezistase mai mult de o săptămână modului său de a face curte, iar Jessica nu avea destulă experienţă pentru a şti cum să-i ţină piept. De fapt, era atât de dulce şi inocentă, că nu-i dădea mai mult de trei, hai patru zile, pentru a-l primi în dormitorul şi patul ei. Şi cu acest gând vesel în minte, începu să se delecteze cu gustul condimentat a ceea ce bănuia el ca avea să urmeze în următoarele minute. Şi anume, o târguială de toată frumuseţea.

- Şi pe urmă, este o perioadă rezonabilă pentru ce? făcu Morgan, arborând aceeaşi mină severă cu care-şi intimida adversarii în orice confruntare, indiferent dacă era fizică sau verbală.

- Ca să-mi dovediţi că puteţi fi un erou de dragul meu, rosti ea precaută, pe buze tremurându-i un surâs sfios, care arăta clar că expresia lui ameninţătoare n-o impresiona deloc.

- Realizezi că pot să-ţi refuz această pretenţie? se retrase el un pas pentru a-şi încrucişa braţele pe piept într-o atitudine plină de aroganţă şi superioritate, cu o sprânceană arcuită ironic şi buzele răsfrânte într-un zâmbet crud.

- Îmi dau seama de asta, însă în acest caz nu ne-ar mai rămâne la dispoziţie decât prima variantă pe care eu personal o găsesc absurdă, imatură şi, desigur, total neconstructivă. Şi ţin să vă informez, domnule, că pot deveni realmente o pacoste pe capul omului dacă... sunt nemulţumită.

Ochii lui se îngustară un milimetru, un muşchi zvâcni pe maxilarul lui. Dacă ar fi bănuit că sub expresia ameninţătoare făcea eforturi colosale pentru a nu izbucni în hohote de râs, cu siguranţă l-ar fi pocnit în fluierul piciorului.

Este ca un pirat, gândi Jessica, înfiorându-se fără să vrea. Faţa aceea oacheşă, ochii de un albastru electrizant, expresia dură din priviri... îi mai lipsea un pumnal între dinţi ca să arate ca unul veritabil. Însă, în mod ciudat, nu-i mai era teamă de el. Şi mai ciudat era faptul că simţea că dobândise un ascendent asupra lui, un soi de putere pe care n-o avusese mai înainte.

- O lună, rosti stăpânul de la Marcham pe un ton îngăduitor, de parcă i-ar fi făcut o imensă favoare.

- N-am putea să ajungem la o înţelegere după... ce vă îmbrăcaţi? sugeră Jessica, îmbujorându-se toată şi fofilându-se pe lângă el ca să-i adune cizmele şi cămaşa de pe jos pentru a i le îndesa mai apoi în braţe, fără să-l privească în ochi.

- De ce? o tachină Morgan. Pieptul meu gol îţi distrage atenţia, doamnă?

Jessica refuză să-i răspundă însă nu se putu abţine să nu-l studieze pe furiş.

Are un corp magnific, îşi zise ea buimăcită, luptându-se cu pornirea de a căsca gura la el, vrăjită de fluiditatea şi grația muşchilor prelungi care dansau sub pielea bronzată şi netedă a spatelui în timp ce el îşi trăgea cizmele în picioare. Ca statuia unei zeități din Grecia antică, a cărei frumusețe îi era accentuată în mod straniu de două cicatrice mari, una brăzdându-i abdomenul de sub coasta stângă până aproape de ombilic, cealaltă străbătându-i spatele pe diagonală, de sub omoplatul drept până aproape de mijloc. Răni căpătate în urma unor încăierări cu cuțitele, fără doar şi poate.

Începu s-o ia brusc cu călduri şi palpitații, aşa că se forță să se întoarcă cu spatele şi să nu se mai uite la el ca o proastă.

- Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te obişnuieşti să mă vezi aşa, mormăi el în timp ce-şi trăgea cămaşa pe umeri şi-şi încheia nasturii fără grabă.

- Prefer mai târziu, replică Jessica pe un ton încordat, copleşită de priveliştea lui semi-nudă.

Căută din ochi un loc în care să se aşeze şi alese într-un final tot fotoliul pe care şezuse mai înainte.

- Un răspuns previzibil, lady Davenport, rânji el, vârându-şi poalele cămăşii în pantaloni. Acum e mai bine? o chestionă cu un zâmbet de o amabilitate excesivă, făcând o piruetă lentă pe călcâie, cu brațele în lături pentru ca ea să-şi dea verdictul.

- Mult mai bine, confirmă ea, privindu-l iritată.

El făcu o plecăciune adâncă, uşor batjocoritoare, apoi se aşeză pe fotoliul rămas liber.

- Deci, oferta mea era de o lună, reluă Morgan discuția de unde rămăsese.

- Două luni şi jumătate, i-o anulă Jessica cu fermitate.

- Cinci săptămâni, i-o înjumătăți Morgan fără să clipească.

- Opt, îşi îngustă ea ochii nemulțumită, venindu-i să bată cu piciorul în podea pentru cât de repede pierdea teren în fața lui.

- Şase, şi este ultima mea propunere, altfel anulez totul, replică el imperturbabil, lăsându-se pe spate şi fixând-o neînduplecat.

Jessica îi aruncă o privire neagră, ştiind că mai mult de atât n-avea să obțină nici dacă se tăvălea pe jos şi-şi dădea obştescul sfârşit într-o baltă de sânge. Şi aşa, era mai mult decât sperase să obțină inițial.

- Bine, căzu ea de acord fără niciun chef.

- Bun, se declară Morgan satisfăcut de rezultat. O lună şi jumătate în care vom locui sub acelaşi acoperiş, în dormitoare separate, fireşte, se grăbi să adauge văzând-o cum păleşte, timp în care vom lua mesele împreună, vom vorbi câte-n lună şi în stele, vom merge să călărim, la teatru, la operă...

- La operă? clipi Jessica uimită.

- Nu-ți place opera? făcu el surprins.

- Nu ştiu, n-am fost niciodată, mărturisi ea în şoaptă.

- O să corijăm acest neajuns, promise Morgan, încercând să-şi ignore junghiul de vinovăție care îi strânse inima la gândul că ea nu avusese parte de această plăcere infimă tot din cauza imbecilității sale. Şi totuşi, cum se face că ai o voce atât de cultivată? încercă să păstreze linia discuției la un nivel lejer.

- Michael m-a auzit cântând într-o zi, rosti ea încet. S-a oferit să-mi aducă o profesoară de muzică care să îmi evalueze potențialul. Madame D'Arjen a spus că am talent şi...

Se întrerupse singură, realizând că el stătuse totuşi în urmă cu o seară ca s-o audă cântând şi această descoperire o emoționă teribil.

- Ce s-a-ntîmplat?

- Nimic, clătină ea din cap, zâmbind uşor.

- Jessica! rosti el pe un ton scăzut. Insist să-mi spui despre ce este vorba.

Jessica îşi ridică privirea încet şi trase adânc aer în piept.

- Aseară, am crezut că mi-ați ratat recitalul, mărturisi ea, timid.

- Şi te-ai simțit dezamăgită, concluzionă el simplu.

Tânăra femeie dădu afirmativ din cap, evitându-i privirea, iar Morgan zâmbi.

- Jessica, m-ai face un om fericit dacă mi-ai umple fiecare seară de acum înainte cu glasul tău dumnezeiesc, mărturisi el pe un ton serios.

Jessica roşi măgulită.

- Asta o voi face cu plăcere, îngână ea, zâmbind emoționată.

- Vor mai fi şi alte lucruri pe care le vei face cu plăcere, promise el, fixând-o cu un surâs enigmatic pe buze. Acum, să revenim la ce discutam. Deci ne vom duce la teatru, vom participa la serate, baluri şi dineuri, vom face plimbări lungi prin parcuri şi vom vizita tot ce este de vizitat în Londra...

- Londra? îl întrerupse Jessica din nou, făcând ochii mari.

- Doar nu-ţi imaginezi că vom locui la Marcham şi ne vom deplasa în fiecare zi la Londra şi-napoi, când sezonul lung e pe cale să înceapă! Cele mai multe baluri se prelungesc până în zori şi, crede-mă pe cuvânt, vom fi atât de obosiţi, încât nu ne va sta mintea decât la cum să ajungem mai repede în pat. Şi apropo, o să plecăm mâine după-amiază, o informă el pe un ton degajat.

Jessica clipi des. O năucea viteza cu care el planifica totul din mers.

- De ce? reuşi să îngaime, speriată de perspectiva de a intra atât de curând într-un oraş despre care auzise atâtea lucruri.

- Poimâine se însoară Hayworth, iar eu sunt unul dintre cavalerii săi, îi explică el calm. În mod sigur, Katherine va fi încântată să te aibă în suita doamnelor ei de onoare.

Jessica alunecă zâmbitoare într-o stare de reverie, încercând să anticipeze ceremonia religioasă, suprapunând fără să vrea propria ei slujbă religioasă peste cea a Katherinei, imaginându-şi corul care avea să acompanieze vocea preotului, privirile emoţionate ale celor doi miri şi cele ale întregii asistenţe, ţinutele elegante şi...

- Oh! făcu ea dintr-o dată, ducându-şi mâinile la gură.

- Ce-i?

- N-am... eu...

- Ce n-ai?

- Ţinută adecvată momentului, mărturisi ea jenată. Adică, ultimele rochii mi-au fost croite anul trecut în vară, însă Katherine mi-a spus că sunt complet demodate şi...

- Ah, nu-i nicio problemă, o linişti Morgan, amuzat de neliniştea ei. Sâmbătă dimineaţa vom cutreiera magazinele de pe Bond Street şi vom găsi cu siguranţă ceva care să ţi se potrivească. Bun, acum, că am lămurit şi problema asta, să trecem la următorul aspect. Ce înţelegi tu anume prin termenul de „curte”?

- Adică? se încruntă Jessica, profund nedumerită.

- Ce anume aştepţi tu de la un bărbat care te curtează? reformulă Morgan întrebarea cu răbdare, privind-o atent.

- Păi..., îşi umflă ea obrajii, puţin încurcată, ...nu ştiu... să-mi aducă flori, cred, să mă facă să mă simt bine în compania lui..., gesticulă larg, dar se opri brusc când îl văzu cum zâmbeşte în colţul gurii, realizând într-un colţ al minţii că era posibil ca noţiunea ei despre această problemă să nu coincidă cu a lui.

- Să-ţi recite poeme de Byron? o tachină el cu blândeţe, dându-şi seama că Jessica era complet pe dinafară de subiectul în cauză.

- Cu intonaţie, glumi Jessica, etalându-şi gropiţele acelea din obraji care-i făceau inima să i se poticnească-n piept.

- A face curte unei femei nu se rezumă numai în a-i aduce flori, bijuterii sau a-i recita poeme de amor, rosti Morgan serios, aplecându-se în faţă şi privind-o grav în ochi. O femeie curtată trebuie să se simtă dorită, frumoasă şi unică pentru bărbatul care o apreciază şi care doreşte s-o cucerească. Asta înseamnă, pe lângă o bună comunicare, şi o implicare atât afectivă cât şi fizică de partea ambelor părţi. Flirt... atingeri... sărutări.

Jessica se coloră la faţă, simţind un gol în stomac. Sub tonul mângâietor şi insinuant cu care el rostea cuvintele, i se părea că trăieşte toate acele lucruri la un nivel aproape fizic, şi abia îşi putu stăpâni o tresărire de emoţie.

- Ne vom atinge, Jessica, continuă el, fermecat de cât de frumoasă era atunci când se fâstâcea. Ne vom şi săruta. Foarte des, chiar.

- Cât de des? vru ea să ştie.

- Nu ştiu, zâmbi Morgan. Depinde de împrejurări. Probabil că doreşti o oarecare intimitate pentru astfel de gesturi, deşi, personal, nu mă deranjează dacă vom avea parte şi de public.

Ultima remarcă o făcuse pentru a-i testa reacţia care nu întârzie să apară.

- Nu cred că-mi doresc spectatori, reuşi ea să articuleze cu greu, înghiţind în sec sub imaginea lor înlănţuiţi în seră, pe care memoria i-o proiectase în spatele pleoapelor cu o claritate enervantă.

- Perfect, rosti el, înghiţindu-şi amuzamentul. Mai vrei să adaugi vreo condiţie acestei înţelegeri, ceva ce mi-ar sta în puteri să-ţi împlinesc? o chestionă el cu un zâmbet servil, sub care

pulsa nerăbdarea de a încheia odată discuția ca să-şi poată satisface o mică şi necesară poftă personală legată de gura ei.

- Da, mai este ceva, răspunse Jessica, privindu-l candidă în ochi.

- Să auzim, o invită Morgan.

- Aş dori ca ***ea*** să dispară de la Marcham până mâine dimineață.

Zâmbetul lui se şterse instantaneu în fața acelei cereri pline de îndrăzneală.

- Lady Duvall este invitata mea, rosti Morgan cu o voce distantă. N-o pot da afară doar pentru că prezența ei aici te face geloasă.

- Nu mă face geloasă, ci mă umileşte, replică Jessica pe acelaşi ton. Este o mare diferență, Alteță.

O vreme, se fixară în tăcere, niciunul dintre ei nevrând să cedeze teren.

Cum naiba avea să-i ceară lui Mellanie să părăsească domeniul, când el o chemase acolo? Pur şi simplu ieşea din discuție o astfel de atitudine din partea lui. Trebuia să ajungă la un compromis cu Jessica însă, judecând după hotărârea pe care i-o citea în ochi, trăia cu impresia că nu avea să-i fie deloc uşor să-l obțină.

- Sunt un bărbat care are anumite nevoi, Jessica, îşi iniție el ofensiva cu un aer sumbru în priviri. Nu-mi poți pretinde fidelitatea atâta vreme cât nu eşti dispusă să mi le satisfaci.

Deci, până la urmă, intențiile lui se rezumau doar la acest aspect, cel intim al unei relații, gândi ea îndurerată, ferindu-şi ochii care i se umplură brusc de lacrimi. Fusese atât de proastă să-şi închipuie, fie şi pentru o clipă, că el dorea mult mai mult decât...

- Jessica, începu el cu un oftat, ghicind ceea ce se petrecea în mintea ei, crezi că dacă m-ar fi interesat numai farmecele trupului tău, m-aş fi deranjat să accept să joc rolul curtezanului înfocat?... Legea îmi conferă dreptul de a mă servi de el oricând poftesc iar pe tine te obligă să mi te dăruieşti fără nicio împotrivire. Dar te doresc, iar natura acestei dorințe nu se limitează numai în a împărți aşternutul cu tine. Vreau mai mult decât atât. Vreau totul, înțelegi? Făcu o pauză, pentru a fi sigur că pătrunsese bine sensul vorbelor lui. Şi pentru asta, amândoi trebuie să tragem linie trecutului şi să dăm o şansă prezentului şi viitorului. Nu-ți cer să ai încredere în mine, ci doar să ai răbdare ca să mă cunoşti aşa cum sunt eu în realitate: omul şi bărbatul din mine, nu o iluzie născută dintr-o reverie adolescentină. Şi sunt convins că, în adâncul inimii tale, şi tu îți doreşti acest lucru. Îți voi fi devotat, dacă asta este ce te îngrijorează cu adevărat, însă nu-mi cere să fiu grosolan cu unul dintre oaspeții mei...

- Nu este unul dintre oaspeții tăi, ci amanta ta, îl corectă ea cu răceală.

- A ***fost*** amanta mea, replică Morgan enervat. Acest lucru face parte dintr-un trecut căruia eu i-am tras linie încă de ieri seară.

- Pun pariu că ea nu ştie asta, declară ea, înverşunată.

- O să afle într-o jumătate de oră, promise el calm. Acum eşti mulțumită?

Jessica se încruntă, ţuguindu-şi buzele gânditoare.

- Ce o să facem dacă... dacă o să constatăm că nu ne potrivim? vru ea să ştie.

- O să ne potrivim, zâmbi el cu o nestrămutată convingere. Trebuie!

- Bine, dar dacă...

- Niciun ***dar*** şi niciun ***dacă,*** Jessica! o întrerupse Morgan cu blândețe. Nu pornim la drum cu îndoieli şi temeri, ci cu certitudini. Ne vom da toată silința ca lucrurile să meargă bine între noi, pentru că nicio altă alternativă nu mă satisface.

Jessica îl scrută cu privirea. Expresia fermă şi sinceră din ochii lui albaştri o făcu să zâmbească. Îl credea, aşa s-o ajute Dumnezeu!

Era pentru prima dată de când el intrase în camera ei şi când îi zâmbea din inimă. Un zâmbet minunat, care-l încălzi pe dinăuntru.

- Prea bine, Alteță, căzu ea de acord o clipă mai târziu.

- Jessica, îşi îngustă el ochii periculos.

- Da?

- Îți interzic să-mi mai spui aşa! Numele meu este Morgan.

- Ştiu, replică ea, cu privirea plecată, încercând fără succes să facă un pliu al rochiei să stea într-o poziție anume.

- Atunci, rosteşte-l!

- Acum? înălță ea o sprânceană cu un aer de mirare comică.

- Ai vreo problemă cu pronunția numelui meu?

- N-aş crede, replică ea semeață.

- Iubito, sunt soțul tău, n-ar trebui să te sfiiești să-mi spui pe nume. Vreau să te aud rostindu-l!

- Bine... Morgan, rosti ea încet, roşind puternic. Şi va trebui să vă zic aşa tot timpul? Chiar şi când suntem în societate?

- Insist.

- Bine, cum doreşti. Oare nu este mai bine să vă spun „milord”? îl întrebă, o secundă mai târziu, privindu-l cu inocență.

- Oare de ce am impresia că o să ții întotdeauna să ai ultimul cuvânt?

- N-o să-l am întotdeauna pentru că, aşa cum am mai spus, detest să mă cert, bodogăni Jessica, încruntându-se. Asta nu înseamnă că n-o să-mi apăr propriile convingeri, adăugă pe un ton categoric.

- M-ai dezamăgi dacă n-ai face-o! replică el amuzat. Nu mi-ar place să ştiu că sunt însurat cu o femeie lipsită de personalitate sau gândire proprie.

- Chiar şi când veți constata că ideile mele nu coincid cu ale voastre? vru tânăra să ştie.

- Nu sunt un zeu, Jessica. Se întâmplă să mai şi greşesc. În definitiv, sunt şi eu om. Dar am încredere că vei fi sinceră cu mine şi-mi vei spune părerea ta în privința oricărui lucru care ne priveşte direct şi personal, şi nu numai.

- Să înțeleg c-o să vă sfătuiți cu mine tot timpul?

- Îmi vei fi soție, iubită, prietenă şi confidentă, răspunse Morgan cu o voce cât se poate de sobră. Nu neapărat în ordinea asta.

Jessica îşi muşcă buza de jos, abținându-se să-l întrebe ce anume îl determinase să-şi schimbe atât de radical perspectivele în privința relației dintre ei. Până în urmă cu şase luni, nici măcar nu dorise să-şi amintească ca are o soție. Până în urmă cu două zile, ar fi putut să jure că abia aştepta să divorțeze. Acum, îi oferea posibilitatea de a fi tot ce sperase vreodată să devină şi să însemne pentru el, şi chiar mai mult.

- Prea bine, acceptă ea cu simplitate.

- Să înțeleg că astea au fost ***toate*** condițiile tale? o chestionă Morgan calm.

- Nu văd ce ar mai fi de adăugat, făcu ea nedumerită.

- E-n regulă. Pentru că acum voi ridica şi eu două pretenții.

Jessica îl privi tăcută, aşteptând ca el să continue.

- Prima regulă este să nu-mi faci mofturi ori de câte ori te ating, preciză Morgan fără să zâmbească. Să n-aud că-mi vii cu diferite scuze şi pretexte ca să te sustragi din fața acestor mici îndatoriri de... natură conjugală, formulă el cu grijă, îndatoriri pe care mă voi strădui să ți le fac cât mai plăcute. Reciproca este valabilă, specifică calm.

Jessica se încruntă şi încuviință în tăcere, cu privirile ațintite asupra degetelor strâns împletite în poală. În veci inițiativa asta n-avea să-i aparțină, îşi zise ea tulburată.

- Şi a doua? se forță să-l întrebe.

- A doua ar fi ca de îndată ce se va sfârşi această perioadă de curtare, indiferent dacă vei fi pregătită ori ba, vei împărți patul cu mine. Firește, dacă vei dori ca acest lucru să se întâmple mai devreme, atunci nu va trebui decât să-mi spui. Tonul îl vei da tu.

Aroganța lui n-avea seamăn. Iritarea puse stăpânire pe ea, însă Jessica îşi controlă perfect expresia feței atunci când îşi dădu consimțământul tacit.

- Excelent, rosti el, ridicându-se şi întinzându-i mâna ca pentru a pecetlui acel pact dintre ei.

Jessica îi urmă exemplul, uşurată că scăpase basma curată pentru un timp. Îl privi serioasă în timp ce-şi lăsa mâna într-a lui, aşteptându-se la o strângere scurtă şi formală. Ceea ce urmă o luă complet pe nepregătite.

Degetele lui Morgan se închiseră cu o blândă fermitate peste ale ei şi, înainte ca măcar să realizeze, se trezi în brațele lui. Capul îi alunecă pe spate şi ochii ei, măriți de surpriză, îi întâlniră privirea uşor îngustată, în care licărea un soi de încântare diabolică.

- Cea mai bună metodă de a încheia o afacere profitabilă cu o doamnă frumoasă este alta decât o strângere politicoasă a mâinilor, nu crezi, lady Davenport? rosti el cu o voce scăzută, în timp ce-şi trecea dosul degetelor peste pielea netedă a obrazului ei, urmărindu-i succesiunea de emoții reflectată în argintul acelor ochi magnifici.

Şi înainte ca ea să deschidă gura să protesteze, buzele lui se lăsară peste ale ei într-o atingere mângâietoare, care o înfioră toată.

Nu se grăbea. Nici nu prăda, aşa cum se întâmplase prima dată. Pur şi simplu o dezmierda cu o lentoare înnebunitoare, frecându-şi gura de a ei într-o manieră rafinată şi senzuală, care îi lichefie

genunchii. Se agăță de umerii lui şi închise ochii, copleşită de plăcerea acelui sărut gingaş şi plin de erotism, lăsându-se inundată de fericirea de a se şti dorită de acel bărbat absolut imprevizibil.

Abandonul ei îl răvăşi.

Era atât de dulce, de minunată, încât făcu eforturi susținute de a nu se lăsa tras la fund de vârtejul amețitor de senzații care-l asediau sub acea contopire perfectă a gurilor lor. Avu nevoie de întreaga stăpânire de sine pentru a-şi aminti scopul acelui sărut şi de a nu-l compromite cu nerăbdarea şi foamea care-l mistuiau.

O simți tremurând şi o strânse mai tare la piept, adâncindu-şi incursiunea cu o măiestrie căpătată în ani de experiență cu sexul opus, testând cu ea toate nuanțele acelui mic act de iubire, până când o auzi gemând de încântare. Abia atunci puse capăt sărutului, retrăgându-se şi studiindu-i satisfăcut aerul îmbujorat al feței şi ochii strălucitori.

- Acum, că ți-am împrospătat memoria, sărut mai bine ca Stamford?

Jessica îl privi năucită şi, spre marea ei uimire, se trezi zâmbind. Întrebarea lui, în loc s-o facă să se simtă ofensată cum ar fi fost normal, o măguli până peste poate, pentru că acum avea certitudinea faptului că îl duruse foarte tare remarca ei din moment ce nu-l răbdase inima să tacă.

Aruncându-i o ocheadă scurtă pe sub gene, declară cu o infinită candoare:

- Nu săruți mai bine ca Înălțimea Sa, ci doar... diferit.

O privi amenințător, cu stomacul contractat sub un val acid de gelozie şi furie. Şi totuşi, într-un fel, îi venea să râdă de refuzul ei de a-i da o deplină satisfacție. El, care n-ar fi tolerat în mod normal niciun fel de răzvrătire din partea cuiva, cu atât mai mult din partea unei femei, se trezi brusc că-i place acest gen de incitare. Era o provocare căreia el avea să-i dea curs mâine seară, când era convins că avea să-i implementeze un nou sistem de comparație în acest sens, unul pe care avea să se străduiască să-l facă de neînlocuit.

- Trebuie să cobor, spuse el cu bruschețe, dându-i drumul şi depărtându-se pentru a-şi recupera eşarfa şi jacheta elegantă. În seara asta o să rămâi în camera ta, iar mâine, când îți vei face apariția printre invitați, vei evita pe cât posibil să te afli în prezența lui Stamford. E clar?

- Ca apa de izvor, susură tânăra femeie, încruntată şi nemulțumită de tonul lui autoritar cu care i se adresase.

- Jessica! o repezi Morgan cu asprime, cuprinzându-i bărbia între două degete şi silind-o să-l privească în ochi. Joaca s-a terminat. Nu este cazul să complici lucrurile şi mai mult. Nu de alta, dar chiar nu-mi surâde deloc gândul de a vărsa sângele unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei din cauza unei copilării de-a ta.

Tânăra păli atât de tare în fața unei asemenea perspective, că Morgan se temu pentru o clipă că avea să leşine. Spre lauda ei şi uşurarea lui, n-o făcu.

- Acum, când sunt convins că ai înțeles ideea, zâmbi el scurt, îți urez somn uşor şi vise plăcute, frumoasa mea contesă!

Se aplecă şi sorbi într-o sărutare grăbită buzele care tremurau de indignare şi şoc ale fermecătoarei sale soții, apoi părăsi încăperea fără a mai privi înapoi.

Jessica îşi îngustă ochii furioasă, tentată să arunce după el cu glastra plină de narcise care se afla în stânga ei, pe scrinul delicat sculptat din lemn de cireş. În loc de asta, se rezumă să scoată limba şi să-l maimuțărească ofticată în spatele uşii închise. Chiar îşi permise să-i arunce un „du-te dracului" şoptit, dar plin de obidă.

Îi era ciudă că fusese atât de slabă încât să-l lase s-o bage în toți sperieții!

Nu vorbise serios, îşi spuse ea, ducându-şi o mână nesigură la gât, acolo unde pulsul îi zvâcnea cu putere sub imperiul emoțiilor care o stăpâneau.

Însă, în timp ce încuia uşa iatacului ei cu cheia, revăzu într-un colț al minții expresia sălbatică din privirile lui, atunci când lansase acel avertisment inutil, şi se cutremură involuntar.

Ar fi fost în stare s-o facă, meditä ea, înfrigurată. Era un bărbat mult prea mândru, posesiv şi orgolios, pentru a accepta să fie sfidat în vreun fel. Indiferent dacă glumise sau nu, Morgan Davenport era un bărbat periculos, iar ea trebuia să aibă mare grijă cu el.

Oftând îngândurată, suflă în flacăra lumânărilor din sfeşnic, păstrând doar una aprinsă, şi începu să se dezbrace în liniște, încercând să nu privească spre viitor.

O mai făcuse odată şi fusese adânc decepționată.

De data aceasta avea să fie rațională şi obiectivă. Nu mai era adolescenta naivă cu ochii plini de stele din urmă cu doi ani, ci o femeie matură, cu mai multă judecată şi discernământ. Putea să facă față acestei situații cu demnitate şi seriozitate. Avea să-i demonstreze că nu era o femeie uşor de cucerit.

Oare chiar pot să fac asta? gândi Jessica tulburată, vârându-se în aşternuturile cu iz de levănțică şi strângând perna în brațe.

Senzația acelui sărut răscolitor încă mai persista în simțurile ei şi o însoți dincolo de marginile realității atunci când într-un târziu adormi.

CAPITOLUL 7

Anunțul mariajului lor avu loc în dimineața următoare, în salonul mare, cu câteva minute înainte de partida de vânătoare programată să înceapă în acea zi.

După ce unda de şoc se propagă de la un capăt la altul al vastei încăperi, stârnind rumoare şi exclamații de neîncredere şi stupefacție în rândurile celor prezenți, perechile de invitați porniră să se perinde prin fața lor, urându-le viață lungă împreună şi multă fericire.

Câțiva dintre musafiri încercară să afle când avusese loc preafericitul eveniment, alții doriră să ştie de ce Jessica le fusese prezentată sub o altă identitate, însă toți primiră nişte răspunsuri ambigue şi deloc satisfăcătoare din partea stăpânului de la Marcham.

Tulburată de faptul că talia îi era strâns încercuită de brațul posesiv al soțului ei, Jessica se străduia să-şi mențină un zâmbet încântat pe figură în timp ce un şuvoi de complimente şi felicitări se abătea asupra ei, când de fapt tot ce-şi dorea era ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat în realitate. Deşi cândva tânjise după aceste momente unice, acum perspectiva unei căsătorii adevărate cu bărbatul de lângă ea o înspăimânta de moarte. El n-o iubea şi faptul că totul se petrecuse doar din vina ei îi dădea o stare de greață şi-i strângea inima de ruşine şi de durere.

Pentru nimic în lume n-ar fi făcut ceva care să-l forțeze să rămână lângă ea în absența oricăror sentimente! Şi totuşi asta se-ntâmplase, iar acum se găsea într-o postură groaznică, prinsă definitiv în capcană. Mândria-i suferea pentru faptul că acea greşeală absurdă, pe care o săvârşise din prostie şi care-i împinsese soțul să ia acea decizie irevocabilă, mânat doar de simțul responsabilității şi al datoriei. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, mai trebuia să îndure şi privirile lui lungi şi pline de tandrețe cu care o dezmierda în fața musafirilor, asta pe lângă faptul că-i zâmbea într-un fel aparte, de parcă ar fi fost singura femeie din univers. Îi venea să-i strige să înceteze cu tot teatrul acela, dar ştia că nu putea. Musafirii trebuiau impresionați, iar ea nu avea încotro decât să-i facă jocul.

Spre marea ei mirare, n-o zări nicăieri pe fosta amantă a soțului ei. Mai târziu, avea să afle de la Jenkins că frumoasa contesă părăsise Marcham în zorii zilei şi că arăta plânsă şi îndurerată, lucru care-i stârni mila şi compasiunea. În fond, lady Duvall fusese, ca şi ea de altfel, o victimă farmecului legendar şi egocentrismului monstruos ale aceluiaşi bărbat dur, înfumurat şi dificil.

Doar o singură persoană dintre cei de față reuşi să întrezărească disperarea care mocnea în adâncul inimii ei. Michael, retras într-o latură a sălii, cu un pahar de scotch în mână, o fixa pe Jessica peste capetele invitaților cu o undă de regret în priviri şi încerca s-o susțină, zâmbindu-i încurajator.

În acea dimineață, la prima oră, când încă nu se dezmeticise complet după cheful de peste noapte, Morgan îl pusese la curent cu noul aranjament dintre el şi Jessica. Deşi Michael sperase din tot sufletul ca mariajul lor să nu se sfârşească atât de brusc pe cât începuse, totuşi decizia finală a fratelui său îl neliniştise. Luptându-se atâta amar de timp să-i aducă împreună, tânărul conte de Warwick nu se gândise niciodată la faptul că insistența sa ar fi putut să-i dăuneze frumoasei şi mult îndrăgitei sale cumnate. În fond, îl cunoştea pe Morgan foarte bine. Îi ştia gusturile şi spiritul aventurier. Se temea ca hotărârea fratelui său în ce o privea pe Jessica să nu fie doar un moft de moment. Pe de altă parte, faptul că Morgan acceptase în sfârşit să-şi împartă viața cu ea, după atâția ani de furie şi dispreț, era un semn de bun augur.

Mutându-şi privirea de la cumnata sa la fratele său, Michael încremeni cu mâna în aer şi paharul aproape de buze. Brusc, toate temerile şi incertitudinile i se risipiră ca norii suflați de vânt. Întoarsă pe jumătate cu spatele la el şi conversând surâzătoare cu Katherine Dellany, Jessica nu putu vedea privirea pierdută cu care Morgan o învăluia, dar Michael i-o observă şi zâmbi.

Aproape că nu-şi recunoştea fratele sub expresia aceea plină de adorație şi tandrețe din ochi, care imediat se metamorfoză într-una distrată şi zâmbitoare atunci când tânăra lui soție se răsuci spre el ca să-i şoptească ceva.

Imediat după ce ultimii invitați îşi prezentară urările, Morgan îi pofti în curtea conacului pe toți cei care doreau să participe la vânătoare, unde-i aşteptau caii gata înşeuați şi cabriolete uşoare

pregătite pentru doamne, în jurul cărora mişunau vreo duzină de ogari pentru adulmecat şi încolţit prada.

Ziua se anunţa însorită, constată Jessica cu plăcere în timp ce se îndrepta spre Dinasty, o frumoasă iapă andaluză destul de greu de strunit, care rodea zăbala şi scormonea nervoasă pietrişul aleii sub copite, în timp ce Josef, unul dintre ajutoarele de la grajduri, o ţinea zdravăn de dârlogi, străduindu-se s-o potolească.

- Bună, scumpo, şopti Jessica, apropiindu-se de ea şi mângâindu-i botul catifelat cu afecţiune. Îi zâmbi lui Josef, care-i înmână frâiele şi se depărtă grăbit. Astăzi vom face o pereche grozavă, ce zici?

Iapa scutură din cap şi necheză uşor, părând s-o aprobe.

Jessica se număra printre puţinele femei care refuzaseră să ia parte la vânătoare călătorind în vehiculele elegante destinate confortului şi inactivităţii celor care voiau să se bucure de distracţie în calitate de simpli spectatori. Ca şi Katherine şi încă alte patru domnişoare, Jessica insistase pe lângă soţul ei să li se dea voie să-i urmeze călare, dorinţă care îi fu satisfăcută pe loc.

Acum, în timp ce-şi plimba palma peste crupa iepei, privirea îi alunecă oblic spre Thezeu, aflat la câţiva metri de ea, care dădea semne de nerăbdare lângă stăpânul său.

Morgan îi întâlni ochii verzi şi citi jindul din ei, dorinţa înăbuşită de a-i struni armăsarul. Îi zâmbi cu regret şi Jessica îşi feri privirea, roşind uşor.

În acea dimineaţă, se întâlnise cu el pe coridorul de la etaj şi conversaseră politicos, în timp ce câţiva dintre oaspeţii întârziaţi treceau pe lângă ei, salutându-i şi coborând grăbiţi să ia micul dejun. Când holul se golise, Morgan o trăsese în spatele unei coloane şi-i dăduse un sărut de toată pomina, care o lăsase realmente fără suflu.

Îi trebuiseră câteva momente bune pentru a-şi reveni de pe urma acelui asediu fulgerător şi se certase în sinea ei pentru slăbiciunea de a fi cedat atât de repede acelei guri mistuitoare, când de bun simţ ar fi fost să se împotrivească. Măcar un pic, ce naiba!...

- Splendid exemplar, comentă Katherine, zâmbitoare, răsărind lângă ea.

Jessica îi răspunse la zâmbet cu aceeaşi căldură.

- Dinasty a dăruit hergheliei de la Marcham o adevărată serie de campioni, o informă cu o notă de mândrie în glas. Însă niciunul nu se compară cu Thezeu. El este un învingător prin excelenţă.

- Armăsarul soţului tău? intui corect Katherine.

- Oh, da, se încruntă Jessica cu un oftat. Unde este Black Opal? îşi roti ea privirile după iapa pe care Katherine o alesese cu două zile în urmă, când făcuseră o scurtă vizită la ţarcuri, însoţite de Emily.

Ca şi în ziua în care sosise la Marcham, blonda şi delicata contesă de Steerforth se pricopsise cu o nouă migrenă, care o silise să rămână în pat.

- Mi s-a spus că acum o vor aduce din boxa ei, răspunse Katherine distrată, cu ochii aţintiţi asupra logodnicului ei, care-i zâmbea peste mulţimea strânsă în curte. Dumnezeule, sunt atât de nervoasă!

- De ce? se miră Jessica, trăgându-şi mănuşile fine din piele de căprioară.

- Este pentru prima dată când particip la un astfel de eveniment şi numai şi ideea de a vedea animalele în agonie îmi încreţeşte carnea pe trup. O fac pentru că mă indispune ideea de a rămâne în casă şi de a-mi roade unghiile, stând departe de... întreaga distracţie.

Jessica începu să râdă. Nu şi-o putea imagina pe Katherine a fi genul care să-şi roadă unghiile nervoasă, iar „întreaga distracţie" era de fapt logodnicul ei.

- Şi pentru mine este o premieră, mărturisi ea în şoaptă.

- Serios?

- Absolut!

- Tu pari să ai mai mult curaj decât mine, se plânse Katherine.

- Te-nşeli! Singurul motiv pentru care am dorit să merg coincide cu al tău. Şi nu garantez că n-o să leşin când o să văd sângele bietelor creaturi, care încă nu ştiu ce le aşteaptă!

- Poate că nici nu va fi nevoie, rosti Katherine cu un zâmbet poznaş.

- Nu înţeleg cum ar fi posibil asta, când domnii sunt puşi pe fapte măreţe.

- Poate că dacă o să facem destul zgomot, speriindu-ne de cine ştie ce vietate sau râzând în hohote la nişte glume numai de noi ştiute, o să le gonim vânatul.

- În cazul ăsta, or să ne împuşte pe noi, râse Jessica, amuzată de ideea năstruşnică a noii sale prietene.

- Nu le dă mâna s-o facă, o contrazise Katherine cu o siguranță de sine de nezdruncinat. În cazul în care ai uitat, amândouă suntem iubite de doi dintre cei mai temuți și mai respectați bărbați din întreaga Anglie.

Jessica se abținu să comenteze. Nu contesta influența și puterea niciunuia dintre cei doi gentlemeni, însă ar fi putut-o contrazice cu ușurință în privința sentimentelor pe care Morgan le nutrea pentru ea. Ceea ce simțea Morgan Davenport era doar dorință și nimic mai mult. O dorință pătimașă, care avea să se stingă cu timpul, lăsând în urmă un vid imens. Un vid umplut apoi de plictis și dezinteres. Lucruri de care se temea cel mai tare.

- De ce nu mi-ai spus că ești măritată cu lordul Davenport? o chestionă Katherine cu o vagă notă de reproș în glas.

- Pentru că..., începu Jessica, dar se opri ezitând, nedorind să-și mintă prietena. Totul este mult prea complicat și destul de mult de povestit. Dar într-o zi, îți voi spune tot ce vrei să știi, promise ea cu un zâmbet ce se dorea vesel.

Katherine zâmbi și o vreme, tăcură amândouă, fiecare părând absorbită de propriile gânduri.

- Îmi amintește de Beauty, o auzi Jessica pe Katherine oftând ușor. Iapa mea de la Floors, îi explică melancolică, când îi văzu privirea nedumerită.

- Vorbești de Dinasty?

- Da. Aceeași culoare, suplețe și nervozitate.

- Dacă vrei, putem să facem schimb, se oferi Jessica cu promptitudine. Nu țin neapărat s-o călăresc pe Dinasty.

- Adevărat? se însenină Katherine dintr-o dată.

- Firește, zâmbi tânăra femeie. Numai să ai grijă cu ea. Are tendința de a se lua la întrecere cu orice armăsar care galopează pe lângă ea. Probabil că nu suferă să piardă.

- Am să țin minte, promise Katherine, apucând hățurile andaluzei.

Un minut mai târziu, Gideon, un alt rândaș, o aducea pe Blak Opal, o iapă de vreo doi ani, blândă ca un mieluțel, pe care Jessica o călărise în câteva rânduri înainte de a-și aplica cunoștințele de echitație pe Thezeu.

Astăzi Black Opal părea să nu se simtă în apele ei. Era neliniștită și nările îi fremătau, în timp ce ochii i se roteau speriați în cap.

- Ce-i cu ea? se interesă Jessica, apucând frâiele argintate și încercând s-o liniștească cu vorbe blânde, pline de alint.

- Nu știu, milady, răspunse grăjdarul, încruntându-se nemulțumit la bietul animal. De dimineață o fost cam mofturoasă. Cre'că-i în călduri, vă rog iertați-mi vorba. Fenster spune că s-ar putea să fie sensibilă la schimbarea de anotimp.

- Poate că această plimbare îi va face bine, rosti Jessica cu duioșie, concentrându-și întreaga atenție asupra calului.

Verifică încă odată dacă chingile sunt bine strânse, reglă nivelul scărițelor, și, ajutată de servitor, dădu s-o încalece, însă iapa fornăi și se dădu în lături.

- Haide, scumpo, murmură Jessica, conștientă că toată lumea se uita la ea. Nu ne face de râs!

Reuși abia din a treia încercare să se salte în șa și se-ncordă când simți iapa tremurând violent sub ea.

Ceva nu era în regulă cu Black Opal. Animalul suferea. Vru să-l descalece, însă în acel moment se dezlănțui prăpădul.

Iapa începu să se cabreze sub ea, bătând nărăvașă pământul sub copite, apoi se ridică pe picioarele din spate, nechezând sălbatic, și o rupse la fugă orbește prin parc, strivind straturile cu flori și agitând câinii, care începură să latre înebuniți și să se repeadă la animalul cuprins de streche.

- Ține-ți câinii departe de ea! răcni Morgan, sărind peste rândurile de gard viu și încercând să ajungă din urmă iapa cuprinsă de demență. Agită animalul!

Scena îi înghețase sângele în vene și-i oprise inima-n loc și, pentru prima dată în viața lui, se simți copleșit de un sentiment oribil, paralizant: panica.

Toți bărbații prezenți se mobilizară rapid și se răspândiră prin parcul enorm, pregătiți să dea o mână de ajutor.

Jessica cu greu se putea ține în șa. Groaza îi încleștase mâinile în coama iepei și, din instinct, se lipise cu burta de ea, strângând din ochi cu putere și rugându-se ca acel coșmar să se termine cât mai repede. Auzea voci urlând comenzi în jurul ei și lătrăturile întărâtate ale ogarilor, iar trupul începu s-o doară de atâta efort și încordare.

Black Opal avea mişcări bruşte, necontrolate, zvâcnind dezorientată sub ea, neştiind încotro să se îndrepte. Oamenii se strângeau în cerc în jurul iepei, încercând să apuce frâiele care dansau libere prin aer, însă fără succes. Iapa se ferea cu repeziciune, azvârlindu-şi copitele în toate părţile şi ţinându-i pe toţi la o distanţă respectabilă.

Lordul Chamberlain fu lovit în piept cu copitele din faţă ale animalului şi căzu leşinat într-o tufă de trandafiri iar contele de Heathcliff puţin îi mai lipsi să fie strivit sub picioarele nervoase ale acestuia.

Morgan simţea că-şi pierde minţile. Vedea faţa albită de şoc şi teroare a Jessicăi şi faptul că nu putea ajunge la ea ca s-o pună la adăpost îl făcea să turbeze de furie, spaimă şi neputinţă.

Preţ de o clipă, cochetă cu ideea de a împuşca iapa, însă mişcările imprevizibile ale acesteia puneau în pericol şi mai mult viaţa soţiei sale.

Avea să-mpuşte bestia aia nenorocită când totul avea să se sfârşească, îşi jură Morgan cu încrâncenare, fără a-şi lua ochii de la Jessica, ce continua să stea lipită de iapă, cu părul scăpat din coc şi revărsat acum peste faţă. Avea s-o taie-n bucăţi şi să-i arunce carnea la câini...

Chiar în acea clipă, Black Opal se ridică în două picioare, necheză puternic şi se avântă cu toată energia spre latura estică a parcului, obligând bărbaţii să se retragă din calea ei, după care dispăru în desişul pădurii cu neprețuita-i povară în spate.

Morgan îşi reprimă urletul de frustrare şi porni în goană spre armăsarul său, încălecându-l din fugă. Michael îi urmă exemplul şi curând li se alăturară marchizul de Stanford, ducele de Roxburgh şi o bună parte din gentlemenii prezenţi.

Niciunul n-o observă pe Katherine Dellany galopând în spatele lor.

Era mai rău ca într-un coşmar!

Când eşti prinsă şi te zbaţi neputincioasă între marginile chinuitoare ale unui astfel de vis, undeva, în adâncul minţii tale, există certitudinea că totul nu este decât un demon al nopţii, o fantasmă, şi că te vei trezi în cele din urmă, conştientă că totul n-a fost decât un vis. Un vis oribil, pe care-l uiţi în primele ceasuri ale dimineţii.

Jessica avusese câteva coşmaruri la viaţa ei, însă niciunul nu se compara cu cel pe care-l trăia în acel moment. Pentru că niciunul nu fusese real, niciunul nu-i ameninţase viaţa într-un mod atât de brutal şi violent.

Ştia că părăsise parcul domeniului în urmă cu câteva... clipe?... să fi fost ore?... I se părea că trecuse o veşnicie de când se afunda în desişul pădurii. Nu ştia decât că iapa atinsă de nebunie galopa sălbatic sub ea, fără vreo destinaţie anume, gonind orbeşte printre copaci şi tufişurile uscate, care-i sfâşiau hainele şi-i răneau braţele, smulgându-i şuviţe din părul care-i flutura liber în jurul feţei. Îşi simţea palmele asudate de spaimă sub căptuşeala mănuşilor fine, degetele i se înţepeniseră de atâta încleştare şi era terorizată de gândul că, în ciuda voinţei sale, amorţeala din ele le va face să cedeze şi ea se va prăbuşi de pe cal, urmând să-şi frângă gâtul ori, şi mai rău, coloana.

Ideea de a-şi fractura şira spinării i se părea chiar mai îngrozitoare decât moartea în sine. În acel moment, prefera să-şi dea obştescul sfârşit decât să fie ţintuită toată viaţa la pat, fără bucuria de a mai merge sau alerga vreodată.

Deşi în urmă cu câteva clipe se rugase proniei cereşti s-o cruţe de un asemenea deznodământ fatal, argumentând că este prea tânără pentru a părăsi această lume, implorările disperate se transformară în pretenţii categorice: Dumnezeu s-o ia la el, dacă merita într-adevăr împărăţia cerului, numai să n-o arunce în abisul unei infirmităţi pe viaţă!

Imagini fără nicio legătură cu ceea ce se întâmpla începură să-i defileze în spatele pleoapelor strânse cu putere. Se revăzu micuţă, când nu avea decât vreo patru sau cinci ani, cuibărită la pieptul cald şi parfumat al mamei sale, cu puţin înainte ca aceasta să închidă ochii pentru a nu-i mai deschide niciodată. Era ciudat cum această amintire îi izvorâse tocmai acum din negurile uitării, amintindu-i de surâsul blând şi de frumuseţea pură a celei care o adusese pe lume în chinuri grele, efortul costând-o pe Christine Fishbourne alţi urmaşi pe care aceasta şi-i dorise spre a-i dărui soţului ei. Apoi, imaginea ei de la şase ani, când tatăl ei încerca s-o înveţe să galopeze un ponei Shetlland, pe nume Jenny, pentru care făcuse o adevărată pasiune. O altă imagine îi scoase un suspin adânc din străfundurile inimii. Ziua când tatăl ei murise şi mătuşa Margaret venise s-o anunţe teribila tragedie, înştiinţând-o că avea să se mărite curând cu unul dintre cei trei fii ai celui care-i ucisese părintele.

Dumnezeule, cât de mult îşi iubise tatăl! Cât de greu trecuse peste dispariţia lui atât de timpurie şi de nedreaptă! Existau zile când îi era atât de dor de el, că-i resimţea absenţa ca pe o amputare fizică.

Alte secvenţe răsăriră la periferia minţii ei. Ziua când ascunsese ochelarii sorei Bernice, cea care se ocupa de actele contabile ale mănăstirii, aducând-o pe aceasta în pragul disperării, motiv pentru care îndurase o lună întreagă de penitenţă, apoi dimineaţa în care turnase dulceaţă de afine în galoşii măicuţelor, gest care o condamnase să spele podelele în toate chiliile, în sala de mese şi în altar, preţ de o lună, plus alte opt săptămâni de curăţat curtea de piatră din interiorul mănăstirii şi de a ajuta la prepararea mâncărurilor până la sfârşitul lungului post al Sfintelor Paşte. Şi alte câteva boacăne, care îi îngreunaseră viaţa în anii petrecuţi la mănăstire, fără însă putinţa de a reuşi să-i disciplineze firea rebelă, caracterul încăpăţânat şi natura mult prea energică.

Fusese o pacoste pentru măicuţele carmelite. Însă datorită perspicacităţii, inventivităţii, hărniciei, spiritului practic şi a inimii ei generoase, toată lumea o iubise acolo. Îşi amintea că inclusiv maica stareţă, o femeie severă şi inflexibilă, vărsase lacrimi mari atunci când Michael venise s-o ia cu el la Marcham.

Oare Dumnezeu o pedepsea acum pentru păcate ei? Ar fi fost nedrept din moment ce plătise odată pentru ele, nu că i-ar fi contestat decizia, dar pentru a muri i se părea just să fi făcut un lucru cu adevărat greşit... un păcat capital. O crimă sau... sau ceva similar.

Însă, în spatele tuturor acelor amintiri ale adolescenţei, stăruia imaginea soţului ei. Un bărbat dur, trufaş şi egoist, un bărbat incredibil de arătos, a cărui zâmbet îi accelera bătăile inimii şi o făcea să viseze cu ochii deschişi.

Îl iubea. Ştia asta. Oricât de mult se străduise să nege acest fapt, acum se afla în situaţia în care nu avea de ales decât să fie cinstită cu ea ca să poată muri împăcată.

Nu se îndrăgostise de un vis, aşa cum el îi spusese şi, de altfel, şi ea susţinuse această variantă cu înverşunare în ultimele luni. Se îndrăgostise de el înainte de a-l cunoaşte aşa cum era în realitate şi, chiar şi după ce aflase adevărul despre el, tot continuase să îl iubească. Făcea parte din fiinţa ei, ca un organ vital, şi avea să-l iubească până la moarte, care cu siguranţă că nu era prea departe, gândi ea cu durere. Avea să închidă ochii fără a-i spune ce simte pentru el.

Şi de ce s-o fac?! gândi Jessica cu necaz, mândria răzvrătindu-se în ea pentru o clipă. El îi voia numai trupul şi era mult prea superficial şi uşuratic pentru a dori mai mult decât atât. I-o spusese. Prietenă şi confidentă fuseseră două noţiuni pe care i le fluturase pe sub nas doar pentru a o convinge să i se alăture în acea căsnicie complicată care începuse cu nouă ani în urmă, aşa că nu se încredea prea mult în veridicitatea lor.

Acum nu regreta decât faptul că nu va mai avea niciodată ocazia de a-i demonstra că îi putea fi mai mult decât soţie şi iubită. Că ratase şansa de a lupta pentru fericirea ei, făcându-l s-o iubească cu adevărat. Pentru că, în adâncul inimii, îşi dorea ca el să-şi ţină promisiunile. Să-i fie devotat şi s-o trateze exact cum menţionase în urmă cu o noapte, iar căsnicia lor să cunoască împlinirea.

Gândurile deprimante i se succedau în minte cu aceeaşi viteză cu care Black Opal galopa sub ea. Se simţea tristă, părăsită şi nefericită, însă se consola cu faptul că dacă totul avea să se sfârşească într-un mod tragic, cel puţin cunoscuse sentimentul dulce şi chinuitor al iubirii. Mulţi oameni mureau fără a trăi această experienţă unică şi înălţătoare. Ea o trăise. În fine, nu la modul cel mai concret, pentru că sentimentul nu-i fusese împărtăşit, şi dacă era să fie onestă cu sine, nici măcar nu avusese ceva foarte înălţător în el. Poate puţin, la început, când fusese victima propriei naivităţi şi a romantismului cronic care o caracterizau, recunoscu ea mâhnită. Însă nu trebuia să regrete nimic. Ar fi fost o proastă, nu-i aşa? Acea experienţă o maturizase şi...

Şirul ideilor îi fu curmat brusc sub un clămpănit metalic, secondat la mai puţin de o fracţiune de secundă de un trosnet înfundat, ca de creangă ruptă.

Simţi iapa poticnindu-se sub ea şi scuturându-se într-un nechezat prelung, sfâşietor, de durere, care o făcu să îngheţe.

Black Opal frână, sau măcar încercă s-o facă, însă inerţia o împinse mai departe. Picioarele din faţă îi cedară în clipa imediat următoare şi Jessica simţi cum începe să se prăbuşească odată cu calul.

Deschise ochii doar pentru a vedea cerul unindu-se cu pământul într-un vârtej ameţitor, apoi o durere ascuţită, fierbinte, care-i săgetă coapsa stângă până-n vârful şoldului, tăindu-i respiraţia şi aruncând-o într-un hău fără fund.

- Ce naiba e cu tine aici, femeie?! se răsti lordul Hayworth la ea, imediat ce-şi reveni din surpriză.

- Îmi caut prietena! replică Katherine furioasă, ţintuindu-l pe acesta cu o privire severă, plină de încăpăţânare.

- Lasă bărbaţii să facă treaba asta, Katherine, şi întoarce-te la conac! îi porunci bărbatul pe un ton care nu admitea niciun fel de împotrivire.

- Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti de sus! scrâşni ea, mânioasă. Totul s-a întâmplat din vina mea! şopti ea cu o voce răguşită de spaimă şi lacrimi mari îi apărură în ochi.

- Ce tot spui acolo?

- Eu ar fi trebuit să fiu în locul ei, rosti ea cu o notă de disperare în glas. Eu ar fi trebuit să mă urc pe calul ăla... Black Opal îmi era destinată mie!...

Brusc, Hayworth înţelesese ce anume voia ea să-i spună şi fu împărţit între o imensă uşurare şi o spaimă teribilă. Era recunoscător cerului că femeia pe care o iubea mai presus decât propria-i viaţă nu încălecase pe acea creatură a iadului, însă chiar şi simpla posibilitatea unui al treilea atentat la viaţa logodnicei lui îl umplea de o furie neagră, ucigătoare, şi o groază direct proporţională cu ea.

Vru să se întindă şi s-o tragă pe Katherine în braţele lui ca să-i alunge sentimentul de vinovăţie care o chinuia, însă vocea lui Morgan răsună în spatele lui:

- Voi doi ar fi mai bine să vă rezolvaţi neînţelegerile altă dată şi să mă ajutaţi acum să-mi găsesc soţia!... David, tu, Michael şi John cunoaşteţi foarte bine domeniul, aşa că fiecare să ia câte trei oameni cu el. Căutaţi în zona lacului şi a satului. Dacă o găsiţi, trageţi două focuri de armă în aer şi câte unul la fiecare trei minute, ca să vă putem repera. Katherine, se răsuci el spre frumoasa temerară, tu şi restul o să veniţi cu mine. Voi avea nevoie de tine atunci când o vom găsi.

Hayworth dădu să se împotrivească acestei împărţiri, însă ştia că Morgan făcuse o alegere înţeleaptă. Dacă ar fi călărit alături de Katherine, nu s-ar fi putut abţine să n-o atingă pentru a-i oferi alinare şi sprijin, concentrându-se mai mult asupra ei decât asupra salvării lady-ei Davenport, ba chiar irosind timp preţios pentru asta, ori niciunul nu-şi putea permite o asemenea greşeală.

Echipele se formară rapid. Grupul lui Michael se îndreptă spre lac, cel al lui David porni în direcţia satului, iar celelalte două se afundară în pădure, căutând urme proaspete şi cercetând fiecare luminiş şi tufă-n parte.

Căutarea începuse, dar niciunul dintre cei implicaţi nu se aştepta la un final fericit. Şi asta pentru că niciunul nu mai fusese martor vreodată la o asemenea grozăvie.

Dacă se afla în rai, cu siguranţă Dumnezeu era mânios!

Tunetele vocii lui îi asurzeau urechile.

Oare în rai nu trebuia să fie linişte şi pace, o stare de graţie absolută, în care îngerii cântau cu glasuri de argint, aerul era plin de mirosuri pure, lumină şi... nu te durea nimic?!...

Jessica deveni brusc conştientă de durerea care-i ardea pulpa piciorului drept, a cărei intensitate atroce îi strânse stomacul într-un spasm violent. Se forţă să înghită în sec valul de fiere care-i umplea gura, dar constată că nu putea. Gâtul uscat ca iasca îi era contractat şi o ustura din motive necunoscute.

O secundă mai târziu, ceva îi atinse gâtul cu blândeţe şi o voce uşurată răsună deasupra ei:

- Trăieşte, slavă Domnului! Lady Davenport, mă auziţi?

Vocea aceea cunoscută o făcu să deschidă ochii ameţită.

Reuşi să-şi focalizeze privirea prin vălul de ceaţă care-i împăienjenea ochii şi descoperi trăsăturile asprite de îngrijorare ale marchizului de Stamford, care stătea ghemuit lângă ea şi o privea cu duioşie. Degetele fine ale acestuia îi îndepărtară cu delicateţe şuviţele de păr încâlcit de pe faţă, în timp ce zâmbetul era menit să-i insufle curaj.

- Să nu te mişti, o rugă el pe o voce joasă, atingându-i fruntea încreţită de durere, pe care începuseră să apară primele broboane de transpiraţie. Totul o să se termine în câteva clipe.

Jessica încuviinţă tăcută şi-şi roti ochii de jur-împrejur. Starea de greaţă i se accentuase şi făcea eforturi mari ca să nu cedeze acelei slăbiciuni. Durerea nemiloasă o arunca în pragul leşinului, dar se luptă să se păstreze lucidă.

La trei paşi de ea, lordul Clay o privea cu milă, iar mai în spate, vicontele de Havilland îşi încărca cu gesturi rapide puşca de vânătoare.

- Cred că ar trebui să încercăm s-o scoatem de sub animal până ajung şi ceilalţi.

Sugestia îi aparținea domnului Johnson, un tânăr uscățiv şi cu fața pătată de urmele unui vechi vărsat de vânt, pe care Jessica îl descoperi în spatele lui Stamford. Acesta părea stăpânit de o permanentă stare de nervozitate, care îi era trădată prin modul abrupt în care se mişca şi gesticula.

Îl văzu pe marchiz aprobând, ridicându-se şi cântărind din ochi dimensiunile iepei care stătea lungită pe o parte, strivind piciorul Jessicăi sub greutatea ei. După expresia de pe chipul lui, Jessica îşi dădu seama că Black Opal avea să fie greu de urnit din loc. Însă acest lucru nu părea să-l descurajeze pe niciunul din cei patru gentlemeni.

Bărbații se înțeleseră din priviri. Lordul Clay împreună cu Stamford se poziționară deoparte şi de alta a Jessicăi, după ce eliberară celălalt picior al tinerei din scăriță, vârându-şi mâinile sub trupul calului şi apucând bine câte o margine a şeii elegante, ceilalți doi îl înşfăcară zdravăn, unul de grumazul gros, acoperit de o sudoare cu miros înțepător, celălalt de picioarele din spate.

- Jessica, rosti marchizul pe un ton preocupat, ar fi minunat dacă în clipa în care o ridicăm, să nu-ți mişti decât piciorul liber, ca să-l retragi. În rest, rămâi pe loc, ai înțeles? Poți să faci asta?

Jessica inspiră profund, încercând să-şi ignore durerea sfredelitoare ce-i tăia respirația, şi dădu din cap, incapabilă să articuleze ceva.

Sub comanda lordului Stamford, toți îşi sincronizară eforturile şi, unindu-şi forțele, săltară în aer trupul masiv al iepei care zvâcni speriată, scoțând un nechezat de durere.

Preț de o clipă, Jessica închise ochii, temându-se ca Black Opal să nu le alunece din mâini sub arcuirea puternică şi să-i cadă din nou pe picior. Însă totul merse aşa cum trebuie şi în mai puțin de cinci secunde, iapa fu dată deoparte.

Ceea ce nu putu spune că era cu adevărat o binecuvântare pentru simțurile ei, îşi zise fata, văzând ce anume pusese capăt acelui galop infernal prin desişurile pădurii. Înghițind în sec, Jessica îşi feri privirea.

Black Opal călcase într-o capcană pentru urşi, probabil uitată de peste iarnă, care-i sfâşiase carnea de pe piciorul drept din față, aşchiindu-i osul în zeci de fragmente ce ieşeau însângerate printre dinții de fier ai acesteia.

Mila pentru suferința animalului o întrecu pe a ei. Ştia că nu putea fi salvată şi că iapa trebuia împuşcată. Certitudinea acestui fapt îi aduse lacrimi în ochi. Iubise foarte mult acel animal frumos, altfel blând şi supus!...

- Să nu te sperii, dar trebuie să ne semnalăm poziția față de ceilalți prin focuri de armă, ca ei să ne poată repera mai uşor, auzi vocea lui Stamford, care îngenunchease din nou lângă ea.

Jessica nu-şi putu împiedica tresărirea speriată sub detunătura puternică a puştii lui Havilland. Aerul reverberă violent şi un alt foc mai îndepărtat îi răspunse.

Câteva minute mai târziu îşi văzu soțul descălecând şi alergând spre ea, cu maxilarul încordat şi o expresie neguroasă în priviri. Se lăsă pe vine lângă ea şi-i luă mâna, strângându-i uşor degetele cu un zâmbet plin de tandrețe şi de uşurare c-o găsise vie, care aproape că o făcu să plângă.

Stamford se ridică şi se depărtă de cei doi, lăsându-i singuri.

- Bestia aia a căzut cu ea cu tot şi i-a prins piciorul sub burtă, mormăi lordul Clay cu o voce înverşunată, aruncând o privire urâtă bietului animal.

Jessica îl văzu pe Morgan strângând din dinți cu putere în clipa în care-şi plimbă privirea peste trupul ei şi simți cum o cuprinde panica.

Oare chiar atât de rău era? După cum o durea piciorul, cu siguranță că era rupt. Cel puțin într-un singur loc. Asta însemna că, indiferent dacă reuşea sau nu să se recupereze după acel accident oribil, tot n-avea să fie la fel cum fusese odată. Poate că avea să meargă, poate nu. Gândul o arunca într-o disperare plină de amărăciune.

Îşi dori să fi fost în locul iepei care o mutilase pe viață. Să i se aplice şi ei acelaşi tratament ca şi lui Opal. N-avea rost să ducă o viață condamnată la o veşnică infirmitate, unde toți aveau să graviteze în jurul ei, privind-o cu milă şi compasiune, sporindu-i astfel neputința şi sentimentul de inutilitate.

- Poți să-ți mişti picioarele? o întrebă Morgan, accentuându-şi apăsarea blândă a degetelor şi privind-o în ochi cu insistență.

Era recunoscător cerului pentru faptul că o găsise în viață, însă îl îngrozea ideea că s-ar fi putut ca lucrurile să nu stea chiar atât de simplu pe cât păreau la prima vedere. Avea mânecile tunicii făcute ferfeniță dintr-o cauză uşor de identificat, iar printre fâşiile de material se vedeau porțiuni din pielea brațelor acoperite de zgârieturi încă sângerânde. Părul îi cădea în dezordine peste umeri, avea frunze şi fragmente de crenguțe prinse în el, iar obrazul drept îi era brăzdat de o julitură nu prea adâncă, pe marginile căreia sângele nu apucase încă să se închege.

Trebuia să cheme un medic, însă ar fi durat foarte mult până când acesta ar fi ajuns acolo, aşa că era nevoiesă-i acorde primul ajutor pe loc şi să se convingă că nu exista niciun pericol care să-i agraveze starea deplorabilă în care se afla.

- Da, dar nu sunt sigură că-l pot mişca şi pe cel care mi-a fost prins sub cal, bolborosi Jessica, răspunzându-i cu greu la întrebare, simțind că i se face greață şi mai mult când un alt val de durere îi săgetă trupul.

Reuşi totuşi să-şi mişte piciorul rănit şi privirea lui Morgan se mai lumină puțin.

- Bun, rosti el cu o uşurare vizibilă în glas, adresându-i un alt zâmbet încurajator. Nu ai pățit nimic la coloană, ceea ce este într-adevăr o veste bună. Acum, o să te rog să stai nemişcată ca să ne lămurim cât de serioasă este problema în legătură cu piciorul tău. După cum arată, nu cred că este vorba de vreo fractură externă, murmură el, scoțându-şi cuțitul de vânătoare din cizmă şi începând să taie cu foarte mare atenție cracul pantalonului, ceea ce este iarăşi un lucru îmbucurător. Vorbea pe un ton convingător, încercând să o liniştească, atât pe ea cât şi pe el, realiză tânăra femeie cu o mică strângere de inimă. Dacă nu ai osul rupt sau... Dumnezeule!

Exclamația îi scăpă fără să vrea, însă imaginea cărnii strivite îl luă complet pe nepregătite. Judecând după priveliştea din fața lui, începea să-şi dea seama cam cât de mult suferea Jessica în acel moment.

De la genunchi până la locul unde i se îmbinau coapsele, piciorul ei era de un albastru închis spre indigo, brăzdat cu vinişoare roşii, acolo unde vasele de sânge de sub piele se spărseseră în urma contactului cu solul şi a greutății uriaşe care-l urmase. Dar, spre marea lui mulțumire, nu exista nicio rană prin care prețiosul fluid al trupului ei să se scurgă afară şi, după ce-i pipăi cu grijă piciorul zdrobit, încercând să-i ignore gemetele înfundate de durere, constată că nici nu avea vreo fractură internă.

Oftă uşurat şi îndrăzni s-o privească. Groaza din ochii ei înlăcrimați îl secă la suflet. Faptul că nu se văita şi se străduia din răsputeri să nu plângă îl înduioşă teribil.

- Felicitări, dulceațo, rosti el cu un zâmbet animat de o veselie pe care în realitate n-o simțea. Te-ai pricopsit cu cea mai mare şi mai urâtă vânătaie din întreaga istorie a tuturor vremurilor.

Jessica îşi îngustă ochii, venindu-i să țipe. Acea presupusă vânătaie durea ca şi cum piciorul i-ar fi fost tocat mărunt, iar el avea nesimțirea să se amuze pe seama ei. Însă, în ciuda acelei expresii degajate, îi văzu încordarea din ochi şi grija pentru ea, şi supărarea i se domoli.

- Mult zgomot pentru nimic, reuşi ea să articuleze, încercând să se salte în capul oaselor.

Morgan zâmbi cu admirație în fața străduinței ei de a părea curajoasă şi o ajută să se ridice în fund.

Tânăra îşi analiză piciorul şocată. Arăta... dezgustător, imposibil de privit. Şi durea pe măsura priveliştii. În plus, starea de greață, cauzată atât de zdruncinătură cât şi de imaginea piciorului rănit, deveni dintr-o dată insuportabilă.

- Oh, Doamne! icni Jessica, trăgând iute aer în piept şi înghițind cu greu.

N-avea să verse tocmai acum, îşi zise ea, întorcându-şi capul într-o parte. Nu trebuia să se uite la ceea ce fusese până de curând un picior normal, atâta tot. Măcar de n-ar fi durut atât de înfiorător.

Undeva, în depărtare, se auzi bubuitura înfundată a unui tunet.

Morgan şi alți câțiva gentlemeni îşi înălțară ochii spre cer. Norii răzleți, care se aciuaseră pe cer în acea dimineață, se compactaseră într-o masă întunecată cu aspect deprimant. Avea să vină furtuna, gândi el îngrijorat.

- N-o să poți merge până la conac pe picioarele tale, spuse Morgan încet, privind-o cu o expresie încordată. Henry, i se adresă el lordului Clay, care se afla cel mai aproape de ei, avem nevoie urgent de o targă. Nu putem aduce nicio trăsură până aici şi vremea se strică.

Bărbatul dădu din cap, în semn c-a înțeles, şi încălecă unul dintre cai, afundându-se în desişuri.

- Are cineva coniac la el? se interesă Morgan, scrutând fețele îngrijorate ale bărbaților prezenți. Marchizul de Linden se apropie de ei cu un recipient plat din argint lucrat cu măiestrie în filigran şi i-l întinse fără o vorbă. Bea, îi porunci Jessicăi, destupând clondirul. O să-ți mai amorțească durerea.

Stomacul, care i se răzvrătea întruna încă din momentul în care-şi revenise din inconştiență, o prevenea că asta ar fi fost deja prea mult. În plus, Jessica ştia din proprie experiență că se îmbăta destul de repede şi vru să se împotrivească, însă ceva din privirea lui îi spunea că ar fi fost o risipă de timp şi de energie ca s-o facă.

Resemnată, înghiți în sec greața care o chinuia şi bău o gură mică din tărie. Nu era brandy, ci whisky scoțian din cea mai pură distilare, iar lichidul îi incineră ca un bulgăre de foc întreg esofagul, spărgându-i-se în măruntaie sub forma unei călduri clocotitoare. Lacrimile îi umplură ochii în urma arsurii mistuitoare şi mai luă o înghițitură, la insistențele neînduplecate ale soțului ei. Simți efectul aproape imediat. O moleşeală ciudată i se instală în corp, îngreunându-i membrele şi amețind-o pentru o clipă.

- Bun, se declară el satisfăcut, luându-i recipientul din mâini şi dând să-i înfileteze capacul. Se răzgândi şi trase şi el două duşti zdravene, înainte de a-l înapoia proprietarului. Cum te simți acum? o întrebă, privind-o atent.

Jessica deschise gura şi dădu să-i spună că se simțea beată, dar îşi aminti că un astfel de răspuns era de neconceput din partea unei doamne, mai ales când se aflau atâția nobili distinşi de față.

- Ca eroina unui roman ieftin de aventuri, reuşi ea să spună pe un ton răguşit, făcând ochii mari, îngroziți, când limba i se împletici în gură.

- Cu siguranță, râse el, îndepărtându-i de pe față o şuviță arămie.

Brusc, încetă să mai râdă şi o fixă câteva clipe în tăcere.

- Ai idee cu câți ani am îmbătrânit în ultimele douăzeci de minute? o chestionă el cu o voce şoptită, aplecându-se uşor spre ea şi continuând s-o privească cu ochi arzători. Niciodată nu m-am simțit atât de disperat şi slab ca în acea clipă în care am realizat că s-ar fi putut să nu mai am ocazia să te strâng în brațe, să-ți simt mirosul şi căldura şi... să-ți spun cât de importantă ai devenit pentru mine.

Jessica îl privi năucă. Ar fi vrut să-l creadă, ar fi vrut să-l creadă atât de mult încât îi venea să plângă. Ar fi vrut să-i ceară să-i spună cât de mult însemna pentru el, dar nu avu curajul şi nici energia necesară. Însă găsi suficient din amândouă pentru a schița un zâmbet firav şi a-i strânge degetele care se împletiseră— nu ştia când— cu ale ei.

Un alt tunet reverberă în aer, de data asta mai aproape, iar Jessica îşi înălță fruntea spre cer. Foarte curând, stihiile aveau să se dezlănțuie asupra lor. Spera ca lordul Clay să nimerească drumul până la conac fără să se rătăcească şi să se întoarcă cât mai repede cu ceea ce Morgan îi ceruse.

Bărbații prezenți, mai mulți de douăzeci la număr, erau strânşi în grupuri şi vorbeau în şoaptă. Jessica prinse câteva priviri furişe aruncate în direcția ei şi se simți tare prost. Probabil erau nemulțumiți că le stricase partida de vânătoare, cu toate că nu o arătau deloc, îşi zise ea abătută. Şi, în secunda următoare, reperă silueta însingurată a Katherinei.

Stătea încremenită sub coroana bogată a unui stejar, cu brațele petrecute în jurul trupului şi obrajii brăzdați de lacrimi tăcute. Era albă la față şi arăta şocată.

- Katherine, şopti Jessica, uimită.

Tânăra logodnică a ducelui de Roxburgh făcu un pas ezitant în direcția ei, apoi se repezi asupra sa, îngenunche şi o îmbrățişă cu putere, suspinând.

Reacția acesteia o luă pe Jessica pe nepregătite, iar lacrimile pe care şi le reținuse până atunci începură să-i curgă în voie pe obraji.

- N-aş fi... n-aş fi suportat dacă... dacă..., bâigui Katherine, îndurerată.

- A trecut, murmură Jessica, încercând să-i aducă mângâiere.

- E vina mea, continuă Katherine, zguduită. Nu ar fi... trebuit să te... las s-o încaleci... în locul meu...

- A fost un accident nefericit, şopti Jessica, realizând dintr-o dată că cea care avea cea mai mare nevoie de sprijin moral în acel moment era Katherine. Nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui.

- Aş fi murit dacă...

- Şşşt! articulă cu greu Jessica, strâmbându-se când un alt val de durere îi străbătu piciorul.

Katherine îi simți încordarea şi se depărtă speriată, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinilor.

- Îmi pare rău, spuse Katherine, suferind alături de ea. Cred că suferi cumplit. N-ar fi trebuit să tabar pe tine aşa!

- Mă gândesc la faptul că o naştere trebuie să fie mult mai rea decât tot ce simt eu acum, încercă Jessica să facă haz de necaz.

Morgan se ridică, lăsându-le singure, şi porni spre Stamford, care stătea îngenuncheat lângă iapa în agonie, cercetând-o atent. Un muşchi pulsa pe maxilarul acestuia, semn că ceva era-n neregulă, ceva ce îl făcea să fie îngrozitor de furios.

- N-o să-ți placă, mârâi tânărul marchiz pe un ton înfundat, aruncându-i o privire încordată pe sub sprâncenele groase.

- Ce anume?

- Lămureşte-te singur, îl invită pe Morgan, făcându-i semn să arunce o privire sub şaua animalului prăbuşit, ale cărui chingi le desfăcuse între timp.

Morgan se lăsă pe vine şi ridică o parte a harnaşamentului, aruncând o privire dedesubt. Fălcile i se încleştară, ochii îi deveniră ca două bucăți de gheață, vena de pe tâmplă i se umflă amenințător.

Pielea de pe spatele şi coastele animalului era brăzdată de tăieturi mici, superficiale, în jurul cărora sângele se închegase deja. În jurul acelor incizii observă nişte urme dintr-o substanță grunjoasă, de culoare rozalie, pe care o identifică abia după ce se hazardă să guste din ea, ca apoi s-o scuipe.

Sare amestecată cu praf de ardei iute. Cineva o vătămase în mod intenționat pe Black Opal, probabil cu vreo zi sau două înainte de ziua în curs, pentru ca tăieturile să apuce să prindă crustă între timp, apoi să presărase combinația respectivă peste ele în acea dimineață, ca în momentul în care iapa avea să fie încălecată, presiunea greutății celui de deasupra să desfacă rănile din nou, iar praful să acționeze ca un agent de tortură.

Morgan îşi aminti de discuția la care asistase între David şi logodnica lui în urmă cu aproape nicio oră. Îşi aduse aminte şi de un alt incident care avusese loc cu vreo trei luni şi jumătate în urmă când, în noaptea trecerii dintre ani, cineva îşi îndreptase pistolul asupra frumoasei Katherine. Ziarele vuiseră la vremea respectivă, stârnind agitație în rândurile societății londoneze, şi toată lumea fusese înclinată să creadă că domnişoara Dellany se nimerise dintr-un capriciu al sorții în calea glonțului cu pricina, speculând faptul că altcineva ar fi trebuit să fie victima acelei tentative de omucidere, şi anume unul dintre cei doi bărbați care se aflaseră în preajma ei la momentul respectiv: ducele de York sau contele de Redgrave.

Opinia publică se înşelase.

Acum, situația era evidentă.

Clară.

Oribil de grăitoare.

Cineva încercase un nou atentat asupra vieții Katherinei însă, spre marea dezamăgire a asasinului, eşuase şi de această dată. Faptul că Jessica se întâmplase să intre în acel cerc al morții, din care scăpase ca prin minune, îl umplu de o furie cumplită, devastatoare.

Jessica ar fi putut să nu mai fie în clipa asta. Şi asta numai din vina lui.

El fusese cel care dăduse petrecerea la Marcham, atrăgând ucigaşul acolo. El pusese viața Jessicăi în pericol, chiar dacă nu în mod conştient.

Se ridică tremurând, cu pumnii încleştați şi ochii strălucindu-i sălbatic. Îşi roti privirea, parcă încercând să-l descopere printre cei prezenți pe cel care se făcea vinovat de o asemenea mişelie. Ştia instinctiv că acel criminal periculos nu se afla printre ei. Nu acum. Era pe aproape, o simțea, dar nu acolo, cu ei.

După o clipă, îşi trecu mâinile prin păr, străduindu-se să gândească lucid. Se răsuci spre John Stamford, care rumega încruntat un fir de iarbă, şi expiră încet aerul pe care-l reținuse în plămâni.

- Nu povesti nimănui despre asta, îi ceru Morgan cu o voce joasă, furibundă. Nu trebuie să semănăm panică inutil, mai ales că nu vrem să-l speriem pe cel care se face răspunzător de asta.

Stamford încuviință tăcut. Morgan se răsuci pe călcâie, aruncând o privire scurtă în direcția Jessicăi.

Aceasta se întinsese la loc pe spate, pentru că piciorul o durea îngrozitor, şi o ținea pe Katherine de mână. Nu-şi vorbeau, dar tăcerea dintre ele părea să aducă alinare fiecăreia.

Chiar în acel moment, Katherine îşi întoarse fața spre el şi-l privi. Morgan încercă să-i zâmbească firesc, însă nu putu. Expresia din ochii aurii ai frumoasei femei era mai mult decât elocventă.

Katherine ştia. Ştia că acela nu fusese un accident. Şi se simțea vinovată.

La fel de vinovată ca şi el.

Doi oameni împinseseră involuntar în brațele morții o persoană îndrăgită şi singurul lucru care le mai îndulcea amarul era faptul că incidentul nu avusese urmări catastrofale.

Dar acest lucru nu era o consolare pentru niciunul dintre ei.

Pericolul continua să pândească din umbră.

O jumătate de oră mai târziu, Jessica se afla în patul imens din dormitorul soțului ei, îngropată între pernele mari, în timp ce domnul Colleridge, doctorul din sat, îi inspecta piciorul cu mare atenție.

Deşi Jessica dăduse să protesteze în legătură cu camera în care avea să-şi înceapă perioada de convalescență, Morgan se aplecase şi-i şoptise la ureche cu o voce care-i provocase frisoane în tot corpul:

- Dulceață, crezi că în starea în care te afli, aş avea vreun gând necurat cu tine? Te asigur că acum eşti mult mai în siguranță decât dacă te-ai afla sechestrată în turnul Londrei, cu virtutea-ți păzită de douăzeci de mercenari înarmați până-n dinți. Nu că asta m-ar împiedica să ajung la tine, sfârşise el mieros, retrăgându-se puțin şi făcându-i cu ochiul.

Tactica dăduse rezultate. Jessica îl privise amuțită, fără a-şi putea opri roşeața să-i inunde fața şi decolteul.

Chiar şi acum obrajii continuau să-i ardă, pentru că el refuzase să iasă din încăpere în momentul în care doctorul sosise şi începuse s-o examineze, pe motiv că voia să se asigure că totul era în regulă.

Îmbrăcată sumar, doar într-o cămăşuță de corp din borangic şi pantalonaşi scurți, asortați, Jessica îşi încleştase degetele mâinilor în satinul aşternuturilor, în parte datorită durerii provocate de consultația minuțioasă a domnului Colleridge, în parte datorită faptului că era conştientă că veşmintele nu-i ascundeau mare lucru din rotunjimile trupului.

- Este uimitor! exclamase medicul, privindu-şi pacienta cu un zâmbet neîncrezător. Nu aveți niciun os rupt, în pofida faptului că toți muşchii sunt striviți. Ați scăpat ca prin urechile acului, milady, murmurase el, în timp ce-i verifica pulsul şi-i cerceta încă odată pupilele.

Jessica zâmbi forțat, dorindu-şi aproape cu disperare ca vizita medicului să se sfârşească odată, însă acesta părea să aibă la dispoziție tot timpul din lume. Îl urmări înciudată şi cu buzele strânse de durere şi enervare cum îi curăță restul rănilor de pe brațe şi umeri, pansând juliturile doar acolo unde considera că era necesar, marea lor majoritate fiind provocate de crengile joase ale copacilor sau a tufişurilor uscate care se abătuseră asupra ei în timpul acelei curse infernale.

- Cât timp trebuie să stea la pat? se interesă Morgan, desprinzându-se de muchia şemineului şi pornind spre ei.

- Două săptămâni, poate trei—cel mult, îi răspunse medicul pe un ton profesional, deschizându-şi geanta şi scoțând o sticluță fumurie pe care o puse pe noptieră. După această perioadă, va trebui să înceapă să facă mişcare în mod regulat, câte un sfert de oră în fiecare dimineață şi seară, fără să se obosească prea tare. În funcție de cum se va simți, poate să crească durata plimbărilor. Aici aveți laudanum, îi explică el lui Morgan. Dacă durerile sunt foarte mari, îi puteți administra câte o linguriță la o ceaşcă de ceai cald, cel mult de două ori pe zi. O să revin mâine dimineață.

După plecarea medicului, Morgan, spre marea exasperare a Jessicăi, îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză, privind-o tăcut.

- Ce faci? aproape că se răsti Jessica la el.

- Sunt soțul tău şi e normal să rămân aici ca să veghez asupra ta, răspunse el netulburat.

- Nu-i nevoie, încercă ea să-l convingă, controlându-şi impulsul de a țipa la el şi reuşind, spre propria-i admirație, să schițeze un zâmbet politicos. Deja mă simt mult mai bine.

Asta era adevărat. Cu cinci minute în urmă băuse o ceaşcă de ceai în care i se pusese o porție de sedativ, iar acum începuse s-o cuprindă o toropeală plăcută.

- Şi pe urmă, musafirii tăi sunt jos, încercă să-i ofere un argument solid ca s-o lase-n pace.

- Să-i ia dracu' pe toți, replică Morgan calm. Nu ei contează pentru mine.

Jessica tăcu, neştiind ce să răspundă. Era clar că n-avea să plece de acolo nici picat cu ceară. Grija lui o măgulea şi o tulbura deopotrivă.

Căscă cu mâna dusă delicat la gură, simțindu-şi pleoapele grele.

- O să-mi spui o poveste? făcu ea un efort să vorbească.

Încercase să pară ironică, dar vocea somnoroasă desființă nuanța persiflantă din substrat.

- Poate, zâmbi Morgan, aplecându-se în față. Ce ai vrea să auzi?

- Nu ştiu. Povesteşte-mi una dintre călătoriile tale pe mare.

- Una cu pirați? sugeră el, rânjind diabolic şi ridicând din sprâncene de câteva ori cu un aer sugestiv.

Jessica zâmbi, luptându-se să țină ochii deschişi.

- Nu neapărat. Dar să fie ceva... palpitant.

Căscă din nou, de data asta fără a se mai sinchisi să se ascundă în dosul palmei. Morgan văzu două şiruri de dinţi şi măsele mici, albe şi sănătoase. Avea o dantură impecabilă, cum rar îi fusese dat să vadă.

- Bine. A fost odată ca niciodată...

Jessica se culcuşi mai bine între perne, pregătindu-se să audă o istorie plină de aventuri şi neprevăzut, dar realiză, în timp ce se cufunda pe nesimţite în vidul alb al somnului, că el îi depăna povestea tristă a iubirii neîmplinite dintre un chipeş prinţ şi o preafrumoasă domniţă.

La ora trei după-amiaza, Marcham începu să se golească de invitaţi.

Atmosfera plină de veselie şi sărbătoare care animase conacul vreme de două zile pălise în urma incidentului neplăcut din acea dimineaţă. Toată lumea era afectată din cauza asta, însă nu acesta era motivul deprimării generale.

Natura se dezlănţuise asupra domeniului cu o furie nimicitoare, lovind ferestrele înalte şi largi ale conacului în rafale neîntrerupte, care nu slăbeau deloc în intensitate. Cu toţii se rugau ca ploaia să-nceteze, pentru că drumul spre Londra, care se dovedise a fi destul de greu de străbătut la venire, avea să devină impracticabil.

Rugile le fuseseră ascultate. În jurul orelor două, vântul împinse norii spre sud, dezvelind un cer de un albastru limpede. Imediat, trăsurile fură aduse în faţa intrării şi servitorii începură să încarce grăbiţi bagajele stăpânilor. Nimeni nu mai dorea să zăbovească la Marcham, fiecare fiind dornic să se întoarcă la Londra, pentru că a doua zi debuta sezonul lung şi trebuiau să se pregătească pentru balurile, seratele şi dineurile de început.

La nici cinci minute după plecarea ultimului oaspete, în salonul mic de la parter, patru bărbaţi îşi savurau în tăcere trabucurile, fiecare delectându-şi simţurile cu o porţie zdravănă de coniac vechi. Focul ardea molcom în şemineul de marmură neagră iar privirile lor se cufundaseră gânditoare în flăcările roşiatice care lingeau buştenii din cămin.

Furia se reflecta în rigiditatea expresiei de pe chipurile lor, mocnind în ochii aţintiţi asupra focului, în linia încordată a umerilor. Niciunul dintre ei nu vorbise în ultimul sfert de oră, fiecare rumegând povestea incredibilă pe care ducele de Roxburgh le-o servise într-o variantă prescurtată, dar nu mai puţin edificatoare, despre trădare şi pericolul fără chip care plana de aproape un an asupra logodnicei lui. Un secret teribil, un titlu de noblețe fără egal, o moştenire imensă şi la fel de râvnită, toate tăinuite vreme de mai bine de douăzeci de ani, despre care nici Katherine n-avea habar.

Însă un lucru era clar: duşmanul acesteia devenise şi duşmanul lor. Lovind în Jessica, chiar dacă din greşeală, ucigaşul lovise în onoarea şi mândria bărbaţilor familiei Davenport şi a celor care le erau prieteni.

Era ca şi cum asasinul le-ar fi râs sfidător la toţi în faţă, batjocorindu-i pentru că nu fuseseră în stare să-şi apere femeile. Singurul care ar fi trebuit să fie scutit de o implicare directă în acea situaţie oribilă era marchizul de Stamford, însă cu toţii ştiau că prietenia care-l unea cu Morgan Davenport, fratele acestuia şi ducele de Roxburgh era mai puternică decât o simplă legătură de sânge. Şi toţi trei ştiau că puteau conta oricând pe sprijinul lui. Aidoma lor, atunci când era provocat, chipeşul aristocrat devenea un inamic la fel de periculos şi viclean ca o cobră.

- Ar fi fost foarte greu de apreciat probabilitatea ca persoana destinată acestei tentative de asasinat să se suie în spatele animalului cu pricina, murmură Michael, sorbind din paharul său. Prea mult risc şi neprevăzut. Oricine ar fi putut să se urce pe iapă în locul ei.

- Lucru care a şi fost dovedit, mârâi Morgan din fundul gâtlejului. Jessica şi Katherine au schimbat caii între ele în ultimul moment. În plus, Black Opal a fost „aranjată" cu vreo două zile mai înainte, ceea ce înseamnă că ucigaşul a făcut o vizită pe la grajduri încă din clipa în care a ajuns la Marcham, ca să aibă timp să-şi pună planul la punct. Însă nu pot să nu mă întreb cum naiba a putut să fie atât de sigur că iapa avea să fie călărită de persoana care trebuie!

- Poate că a ales calul la întâmplare şi singurul lucru pe care era necesar să-l mai facă era s-o convingă pe Katherine să-l aleagă la rândul ei, medită Stamford cu voce tare.

- Asta înseamnă că ucigaşul o cunoaşte pe Katherine, aşa cum şi ea îl cunoaşte pe el, concluzionă Michael sumbru, trăgând un ultim fum din trabucul său şi inhalându-l adânc în plămâni. Am făcut câteva investigaţii la grajduri, adăugă fără nicio intonaţie. Nimeni nu-şi aminteşte ca vreunul dintre oaspeţi să fi intrat acolo în ziua în care au sosit la Marcham şi nici a doua zi dimineaţă.

- Probabil că a acţionat în cursul nopţii, opină Morgan.

- Probabil, însă nu prea cred, replică Michael serios. Dacă ar fi făcut asta, unul dintre argaţi ar fi observat acele răni de pe spatele iepei şi nu ar fi scos-o din boxă până când nu s-ar fi înzdrăvenit. Şi, oricum, acest incident ni s-ar fi raportat imediat. Toată lumea ştie cât de valoroase sunt animalele astea.

- Nu-mi explic, vorbi şi Hayworth pentru prima dată. Este foarte limpede că rănile acelea nu au fost făcute astăzi. Cum de naiba au putut trece neobservate?

Se lăsă un moment de tăcere încordată, fiecăruia nevenindu-i în cap decât un singur răspuns posibil.

- Singura explicaţie plauzibilă pentru care iapa a fost scoasă din grajd şi adusă în curte este aceea că între asasin şi cel care a îngrijit animalul există o legătură, medită Morgan cu voce tare.

- Este absurd, îl contrazise Michael, încruntat şi mohorât. Noi nu am angajat niciun om în ultima vreme şi, aşa cum a susţinut şi David la început, nimeni nu a ştiut că logodnica lui urma să-l însoţească la Marcham. Totul a fost programat cu trei zile înainte de sosirea lor aici.

- Poate că asasinul a cumpărat pe unul dintre oamenii noştri, sugeră Morgan, întorcând capul să-l privească.

- Oamenii ăştia ne sunt loiali, Morgan, spuse Michael încet. Nu ne-ar trăda pentru treizeci de arginţi.

- Cu siguranţă că suma menţionată de tine este modică, rosti Morgan cu o umbră de ironie în glas, terminându-şi băutura şi ridicându-se ca să-şi mai pună o porţie. Eu mă gândeam la ceva mult mai substanţial. De pildă, vreo câteva sute de lire. Sau poate mii. Cu banii ăştia, oricine îşi poate aranja un viitor în altă parte. Cel mai bine ar fi dacă i-am supune pe toţi unui interogatoriu şi eventual să jucăm la cacealma, în ideea că cel vinovat ar începe să ciripească, deşi m-aş mira ca acesta să mai fie încă la Marcham. În mod sigur că este una şi aceeaşi persoană cu cel care a pregătit iapa şi a scos-o din grajduri.

- Despre asta ar trebui s-o întrebăm pe Jessica, spuse Michael. Ea îi cunoaşte pe toţi foarte bine şi precis că-şi aminteşte cine i-a adus-o pe Opal.

- Acum doarme şi n-o s-o trezesc nici dacă îngheaţă iadul, anunţă Morgan pe un ton care nu admitea comentarii.

Stătuse lângă ea până când o auzise respirând regulat, apoi o învelise şi se retrăsese pe coridor. Chiar şi cu julitura de pe obraz şi paloarea nefirească a chipului, care-i scotea şi mai mult în evidenţă puzderia de pistrui, reuşise să arate nespus de frumoasă.

Oftând, Morgan se răsuci spre ducele de Roxburgh şi-l privi obosit.

- David, cred că ar trebui să te întorci la Londra până se întunecă. Mâine este ziua cea mai importantă din viaţa ta şi ar fi bine să te odihneşti. Sunt convins că mai sunt câteva lucruri de rezolvat până atunci. Sper că înţelegi că, în condiţiile actuale, nu vom putea participa la ceremonie, dar vei avea parte de toate gândurile noastre bune şi-ţi urez succes.

Tânărul duce dădu din cap, salută pe toată lumea şi părăsi salonul cu un aer sumbru în priviri.

- Şi acum, ce facem? se interesă Michael.

- Aşteptăm să se trezească Jessica, răspunse Morgan cu un aer încruntat. Până atunci, trebuie să ne asigurăm că niciunul dintre cei care lucrează la Marcham nu părăseşte domeniul. Oricine este suspect până la proba contrarie.

CAPITOLUL 8

Jessica se temuse la început că avea să împartă aceeaşi încăpere cu soţul ei de-a lungul celor două săptămâni de inactivitate, pe care medicul i le recomandase să le petreacă în pat.

Fu uşurată să constate că-şi făcuse griji degeaba. Şi poate puţin dezamăgită. Asta pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor care o îndemnau să fie reţinută şi prudentă în relaţia cu el, nu putea să nu recunoască că era o companie absolut fermecătoare. Poate cam prea fermecătoare, gândi ea încruntată. Oricum, atitudinea lui vizavi de ea depăşea superlativul acelui atribut şi crea... o oarecare dependenţă.

Ajunsese la această concluzie după prima săptămână petrecută în preajma lui.

Aşa cum conveniseră în seara de dinaintea acelei oribile experienţe, fiecare dormi în camere separate, cu singura diferenţă că odăile erau alăturate şi comunicau printr-o uşă care făcea trecerea între ele.

Acest lucru o nemulţumea într-o anumită măsură. Faptul că el era atât de aproape o făcea să se simtă ciudat de tulburată. Trăia cu senzaţia neplăcută că în orice clipă el îi putea invada intimitatea,

deşi niciodată nu păşise pragul dormitorului ei fără să ciocăne în prealabil şi să-i primească acceptul.

Regula aceasta părea valabilă doar ziua, pentru că noaptea era cu totul altă poveste. În fiecare dimineaţă, Jessica se trezea având pe pernă câte o floare: o narcisă sălbatică, un fir de mărgăritar sau câte o frezie delicată, toate fiind proaspăt culese.

Găsea gestul lui incredibil de romantic. Şi-l putea imagina cu uşurinţă sculându-se cu noaptea-n cap şi ducându-se să aleagă personal acele mici atenţii ce o încântau atât de mult. Însă faptul că el pătrundea neauzit în camera ei şi o privea dormind, fără ca ea să ştie, o răscolea în mod inexplicabil. L-ar fi simţit în condiţii obişnuite, pentru că avea somnul foarte uşor, dar porţia de laudanum din ceai pe care o lua cuminte în fiecare seară pentru a-i calma durerile, o făcea să doarmă buştean.

S-ar fi dat jos să încuie ambele uşi cu cheia, însă piciorul n-o ajuta deloc şi, într-un fel cochet şi egoist, răsfăţul lui o măgulea prea tare pentru a renunţa la el. În fond, se înţeleseseră să-i facă curte, iar el se conformase dorinţei ei.

Prin urmare, nu-l putea condamna.

În prima zi, Morgan negase orice amestec în legătură cu apariţiile matinale de pe perna ei. Îi explicase foarte serios că la Marcham existaseră dintotdeauna nişte creaturi fantastice cât un degetar, nişte fiinţe cu puteri magice, pe care ochiul omenesc nu le putea percepe, şi că în mod clar una dintre ele o îndrăgise şi-şi manifesta astfel simpatia pentru ea.

Jessica mai că-l crezu, atât de convingător îi vorbise. Nu sesizase niciun licăr de umor în privirea lui, niciun muşchi al feţei nu i se clintise.

Când ea făcu ochii mari, el abia îşi putu stăpâni râsul. Ea se supărase şi el se ridicase de pe scaunul de lângă pat, se întinsese peste tava cu mâncare din poala ei, îi cuprinsese ceafa cu o mână şi o sărutase atât de blând şi de gingaş, că aproape se sufocase de plăcere.

- Eşti absolut adorabilă, murmurase el răguşit, retrăgându-se puţin pentru a o putea privi în ochi. Habar n-ai cât de mult aştept momentul în care mă voi trezi lângă de tine dimineaţa şi-ţi voi putea privi în tihnă somnul, fără să am senzaţia că fur această clipă, rosti încet, petrecându-şi languros latura degetului mare peste obrazul ei şi apoi peste plinătatea buzei de jos, într-o mângâiere plină de tandreţe.

Jessica roşise toată şi-şi ferise privirea, simţindu-şi inima tremurând. Sub vraja ochilor lui, fusese cât pe ce să recunoască faptul că şi ea aştepta acel moment.

Atunci Morgan se retrăsese la loc pe scaun şi Jessica îşi recăpătă suflul, şi odată cu el, şi judecata.

Zilele se scurgeau cu repeziciune şi Jessica nici nu ştiu când trecuse prima săptămână. Morgan îi ţinea companie, antrenând-o în discuţii pe teme literare, interesându-se de anii pe care îi petrecuse la mănăstire, râzând copios pe seama boacănelor pe care ea le făcuse acolo, distrând-o la rândul lui cu diverse întâmplări din viaţa mondenă a Londrei sau cu aventurile avute pe mare.

Jucau şah, luau mesele împreună şi se tachinau întruna.

Serile şi le petreceau în faţa şemineului din salonul mic, unde Morgan o duce în braţe, instalând-o confortabil într-un fotoliu.

Grija cu care se purta cu ea o cucerea pe nesimţite. Era atât de galant, de curtenitor, încât îi era imposibil să-i reziste. O răsfăţa, satisfăcându-i toate capriciile, fără a deveni însă obositor în stăruinţa lui de a-i face pe plac, iar Jessica evita să abuzeze de avantajul pe care-l avea de pe urma stării ei fizice.

Sporovăiau despre orice, dar niciodată despre accidentul ei. Jessica bănuia că-i ascundea ceva şi când îl întrebase asta, Morgan ridicase din umeri cu o mină indiferentă, afirmând că Black Opal înnebunise din cauze necunoscute şi că trebuise împuşcată, din motive lesne de înţeles.

Jessica încercase să tragă de limbă servitorii, ştiind că asta era cea mai sigură metodă de a descoperi adevărul, însă niciunul dintre ei nu suflă o vorbă.

Faptul că-şi feriseră privirea şi că deveniseră brusc nervoşi atunci când îi întrebase despre asta nu lăsă niciun loc de îndoială în mintea ei. Cu toţii ştiau ce se întâmplase cu Black Opal în acea zi şi-i era limpede că stăpânul de la Marcham îi instruise să-şi ţină buzele bine pecetluite. Probabil că-i ameninţase cu pierderea slujbei sau ceva la fel de grozav, altfel nu-şi explica de ce aceştia se încăpăţânau să mintă în faţa ei.

Lui Morgan îi fu raportat imediat faptul că soţia lui făcea cercetări în legătură cu acel incident neplăcut şi ştia că nu-i putea ascunde adevărul la nesfârşit. Şi cum să-i spună că Fenster, ajutorul argatului şef, îi trădase?

Dispariția lui de la Marcham în ziua în care avusese loc atentatul era o dovadă incriminatore cât se poate de grăitoare.

Cineva îl plătise pentru acea treabă murdară şi nu putea afla identitatea criminalului până nu punea mâna pe Fenster. Pentru asta, apelase la serviciile unui detectiv particular, acelaşi care-l ajutase în urmă cu aproape un an pe David să-şi găsească logodnica fugară. Numele lui era Graham Aberdeen şi avea reputația de a fi cel mai bun în breasla sa. Răsplata de două mii de lire pentru găsirea lui Fenster, smulse promisiunea detectivului de a rezolva acest caz în timp util.

Acum, nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Morgan nu putu să nu se întrebe dacă acel accident nu fusese cumva o simplă coincidență, un sordid concurs de împrejurări. Nu nega faptul că soția lui David era amenințată, dar dacă altcineva dorea într-adevăr s-o ucidă pe Jessica?

Respinsese ideea după ce o disecase îndelung. Nimeni nu ar fi avut nimic de câştigat de pe urma acestui lucru. Jessica era iubită de toată lumea. Nu avea duşmani. Nu exista niciun motiv pentru care cineva să-i vrea răul. În plus, nimeni nu ştiuse de existența ei până când el nu se întorsese acasă.

Oricum, ca o măsură de prevedere, angajase câțiva oameni care să vegheze asupra conacului şi-i infiltrase în personalul de la Marcham. Astfel că Adam Kirkland, cel care păzea uşa dormitorului soției sale, nu era un servitor oarecare, ci un om însărcinat să-şi dea viața pentru a o salva pe a Jessicăi, dacă situația o cerea.

Acum, privind-o în timp ce citea romanul ***Emma***, ultima apariție beletristică a lui Jane Austin pe piață, ideea i se păru mai absurdă ca oricând.

Dumnezeule, cât de frumoasă era! Părul, pieptănat spre spate şi prins cu o bentiță de satin îi cădea liber pe umeri, o cascadă învolburată de foc lichid, la a cărui privelişte îl furnicau degetele să şi le treacă prin el. Trăsăturile îi erau relaxate, senine, plăcerea lecturii arcuindu-i buzele într-un zâmbet moale, visător. Părea eterică, fragilă, o zână rătăcită între pereții de la Marcham, însă ştia foarte bine că acel aer vulnerabil nu era decât o aparență înşelătoare. Sub acel chip delicat ca de camee se ascundea o personalitate vibrantă, o voință puternică şi o inteligență ascuțită, pe care el i le admira. Ba nu, i le iubea. Dacă în urmă cu o săptămână şi jumătate se îndrăgostise de acea tânără încântătoare care-i era soție, acum ajunsese să fie înrobit cu totul de ea.

Dimensiunea propriei iubiri i se părea înspăimântătoare. Nicicând nu se crezuse capabil de asemenea trăiri. Ar fi ucis pentru surâsul ei. Şi-ar fi dat viața pentru ea. Şi cel mai trist era faptul că încă nu-i putea spune ce simțea pentru ea. Nu avea de ales decât să tacă şi să aştepte. Trebuia să-i recâştige încrederea, s-o cucerească, s-o facă să-l iubească la fel de mult pe cât o iubea el. Şi abia atunci viitorul avea să li se deschidă în față cu adevărat.

Jessica îşi ridică ochii din carte, parcă simțindu-i privirea, şi zâmbetul i se lărgi, însoțit de delicioasele-i gropițe.

Un val de tandrețe îi umplu inima şi Morgan îi surâse, închizând dosarul cu rapoarte contabile pe care Damien MacArthur, administratorul domeniului său din Scoția, i-l trimisese printr-un curier în acea dimineață. N-avusese chef să-l studieze încă de când îl adusese cu el în salon, iar acum, ajunse să-l enerveze cu totul.

- Este interesantă? o chestionă el, indicându-i cartea dintr-o mişcare vagă a bărbiei.

- Foarte, răspunse Jessica.

- Ce părerea ai de miss Emma Woodhouse?

- Ai citit-o? schiță ea un zâmbet uimit.

Morgan încuviință tăcut, sprijinindu-şi tâmpla în două degete pentru a o putea privi în voie. Frunzărise romanul în urmă cu vreo două zile şi-l găsise plictisitor.

- Credeam că genul acesta de lectură este preferat doar de doamne, zise Jessica amuzată.

- Ai fi surprinsă de gusturile mele literare, replică Morgan. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Este o tânără... bine intenționată, îşi alese Jessica cuvintele cu grijă.

-Serios? făcu el circumspect. Ce-ar fi să-mi spui exact ce gândeşti despre ea?

- Bine. Prima caracterizare rămâne valabilă, iar la ea adaug precizarea că eroina este o fire superficială, încrezută şi puțin răutăcioasă.

- Şi d-l Knightley?

- Un gentleman desăvârşit. Un om de onoare, cinstit, sensibil, şi care o iubeşte nebuneşte pe Emma.

- N-ai de unde să ştii asta, comentă el serios. Abia dacă ai trecut de prima jumătate a cărții.

- Am o intuiție care-mi spune că am dreptate în sensul ăsta.

- Zău? zâmbi el leneş. Şi intuiţia ce-ţi spune despre mine?

Jessica îl privi lung, parcă ascultându-şi vocea subconştientului.

- Îmi spune că ai fi foarte mulţumit dacă ţi-aş împlini în seara asta una dintre condiţiile înţelegerii dintre noi, o condiţie pe care am neglijat-o în această săptămână, deşi aş fi fost bucuroasă s-o fi făcut în fiecare seară.

Inima lui tresări, un val de încordare străbătându-i trupul.

- Desigur, mă gândesc că ai fost foarte îngăduitor faţă de starea mea fizică şi de aceea nu mi-ai cerut-o, dar te asigur că acum mă simt mult mai bine şi nu văd niciun impediment pentru care să nu-mi achit partea mea de înţelegere...

- Jessica, despre ce naiba vorbeşti?! izbucni el fără să vrea.

Îl privea pe sub gene, cu buzele arcuite într-un zâmbet dulce, iar imaginaţia lui o luase deja razna. Era aproape imposibil ca amândoi să se gândească la unul şi acelaşi lucru. Nu că nu ar fi fost bucuros să...

- Despre cântat, fireşte, zâmbi ea gingaş. Aţi afirmat că vă place vocea mea şi că vreţi s-o auziţi în fiecare seară, lucru care nu s-a întâmplat deloc în ultimele zile. Dar despre ce altceva credeaţi că este vorba, milord?

Morgan îşi miji ochii. Începuse să fie foarte iscusită la jocurile de cuvinte, imitându-i cu uşurinţă stilul ironic pe care-l folosea cu ea: vorbe cu două înţelesuri, nuanţe ale privirii care îi contraziceau oarecum afirmaţiile, anumite inflexiuni ale vocii.

În momentul ăsta, Jessica le folosise pe toate trei, cu o măiestrie demnă de toată lauda. Învăţase foarte repede regulile flirtului şi acum începuse să exceleze în asta.

Totuşi, faptul că-l amăgise să-şi facă speranţe deşarte era o cruzime din partea ei, iar pentru asta avea s-o taxeze.

- Se pare că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru, minţi el cu seninătate, ridicându-se. Şi pentru că tot am adus vorba de achitarea de către fiecare a părţii lui de înţelegere, iar tu susţii că te simţi mult mai bine acum, atunci mi s-ar părea echitabil să-ţi recuperezi partea ta de obligaţii. Întreaga parte, preciză el serios.

- Vrei să-ţi interpretez şapte melodii? făcu Jessica, uimită.

- Cam asta e ideea, zâmbi Morgan leneş, apropiindu-se de ea. Desigur, dacă nu te simţi în stare, aş putea să-ţi fac o concesie, sau mai bine zis, un schimb.

- Ce schimb? vru ea să ştie.

- Îmi cânţi atât cât poţi şi vrei, iar restul melodiilor le vom transforma în… sărutări fierbinţi.

Un val de roşeaţă îi inundă faţa şi Jessica îşi feri privirea. Mai bine nu l-ar fi întrebat; Doamne, îi tremurau mâinile de emoţie! Gândul de a fi sărutată de el îi dădea palpitaţii şi ameţeli.

- Mă simt în stare s-o fac, îngăimă tânăra cu o voce gâtuită.

- Ce? Să-mi cânţi sau să mă săruţi? o tachină Morgan fără cruţare.

- Pot să susţin un recital de două ore, dacă asta te face fericit, milord, replică Jessica caustic, fulgerându-l cu o privire enervată.

- Zău? făcu Morgan rânjind. Aş putea paria că mai degrabă m-ai ţine treaz toată noaptea în vocalize decât să-mi oferi puţină plăcere.

- Vrei să-ţi cânt sau nu? izbucni ea, exasperată.

- Sărut chiar atât de îngrozitor? i-o întoarse el cu blândeţe, lăsându-se pe vine lângă fotoliul ei şi privind-o amuzat.

De data asta, roşeaţa îi invadă gâtul şi decolteul. Încercă să-şi smulgă ochii dintr-ai lui, şi reuşi oarecum, dar numai pentru a poposi cu privirea asupra gurii lui.

Realizând brusc că-i fixa fără jenă buzele acelea frumoase, senzuale, ce reuşeau cu un simplu surâs să topească gheaţa din sufletul unei femei sau s-o înalţe spre ceruri atunci când şi le mişca peste ale ei, Jessica ştiu că se dăduse de gol şi se fâstâci şi mai rău.

Jinduise întreaga săptămână ca el s-o sărute, dar nu-şi mai repetase gestul. Era adevărat că o săruta de noapte bună în fiecare seară, însă erau atingeri delicate şi nevinovate, cumva distrate, ce o dezamăgeau într-un anume fel. Voia mai mult. Voia ca el s-o trateze ca pe o femeie, nu ca pe o... muribundă, la naiba!

Acum, când se ivise ocazia să capete ceea ce-şi dorise în ultimele zile, dădea înapoi. Nici ea nu mai înţelegea de ce se comporta aşa.

- Jessica, fii cinstită cu tine însăţi, şopti el, privind-o fără să zâmbească. Îţi doreşti să fii sărutată sau nu?

Tânăra înghiți în sec şi-şi coborî ochii. După o clipă, încuviință tăcută, mult prea tulburată pentru a putea vorbi. Inima îi bubuia în coaste, că se mira cum de el nu i-o aude. Şi-ntr-un mod ridicol, îi era oarecum frică de asta.

O clipă mai târziu, îi simți buricele degetelor pe obraz într-o atingere incredibil de tandră şi-şi înălță timidă privirea spre el. Ceea ce văzu în ochii lui îi tăie respirația. Dorința pătimaşă din acele irisuri înşelătoare ca fumul părea să-i ardă pielea. O înfiora cu totul.

Morgan îi cuprinse obrazul în palmă, trecându-şi degetul mare peste buzele ei întredeschise şi-i simți răsuflarea caldă şi uşoară răzbătând printre acele petale moi, ispititoare. Închise ochii o clipă, oftând, apoi îi luă cartea din poală şi o puse pe podea, strecurându-şi mâinile pe sub talia şi genunchii ei şi ridicând-o în aer. Îi trebuia o poziție confortabilă pentru ce avea el în minte.

Jessica îi încercui gâtul cu brațele, teribil de emoționată la gândul a ceea ce avea să urmeze. Morgan se aşeză în fotoliu cu ea pe genunchi şi-şi trecu o mână prin părul ei, scoțându-i panglica şi eliberându-i şuvițele grele, lucioase. I-l răsfiră cu lentoare pe umeri, urmărindu-i curgerea mătăsoasă, apoi o privi în ochi.

- Eşti foarte frumoasă! murmură, cuprinzându-i ceafa îngustă între degete şi mângâindu-i-o uşor. Ca un vis, şopti răguşit, cu gura foarte aproape de a ei. Aş fi teribil de dezamăgit dacă m-aş trezi într-o bună zi şi-aş constata că nu ai existat decât în imaginația mea.

Îşi lipi gura de a ei, măturându-i buzele cu infinită delicatețe şi trasându-le conturul cu vârful limbii. Nu voia să se grăbească, ci să se delecteze cu fiecare clipă din plăcerea acelui sărut. Voia să o seducă, s-o facă să-l dorească la fel de mult pe cât o dorea el. Şi pentru asta trebuia să o ia încet, să aibă răbdare cu ea.

Jessica se arcui uşor sub dezmierdarea plină de gingăşie a gurii lui. Mici şocuri de plăcere i se vălureau pe sub piele, furnicături ciudate i se răspândeau în tot corpul, făcând-o să tremure. Modul în care el o săruta era divin. Un vârtej de senzații delicioase, fierbinți, ce o trăgeau în jos, spre un ocean de senzualitate pură.

Un murmur de încântare răzbătu din adâncul ființei ei în clipa în care el îşi adânci explorarea, strecurându-şi limba în interiorul cald şi dulce al gurii ei. Din instinct, îşi încolăci limba în jurul lui, savurându-i gustul şi textura, întorcându-i plăcerea înzecit.

Brațele i se încordară pe talia ei, aducând-o şi mai aproape. Nu-şi aminti când anume îşi pierduse controlul şi se lăsase furat de pasiune.

Aroma gurii ei, căldura înmiresmată a acelui trup subțire şi modul atât de dulce în care ea i se abandonase la piept, toate astea îl făcuseră să-şi iasă din minți.

Începu s-o sărute hămesit, până când plămânii începură să-l ardă din cauza lipsei de oxigen. Dar nici atunci nu se putu opri, deşi ştia că dacă va continua în acelaşi mod, avea să se condamne singur la o dureroasă stare de agonie.

Îi atacase linia fină a claviculei, ronțăindu-i curba zveltă a gâtului subțire, alunecând mai jos şi presărându-i cu sărutări înfocate fiecare pistrui de pe pielea sensibilă a decolteului.

Înfrigurat, trase de şnurul care închidea în față corsajul rochiei şi-i dădu marginile în lături, dezgolindu-i forma plină în unui sân. Voia s-o atingă, să-i simtă moliciunea şi căldura. Frumusețea acelei sfere perfecte şi tari îi smulse un geamăt gros din gâtlej. Se aplecă şi-i sorbi vârful întărit, dezmierdându-l cu delicatețe.

Jessica țipă scurt, gâfâind înebunită. Încercă să-l îndepărteze, dar Morgan îi prinse încheietura mâinii şi o răsuci blând dar ferm la spate, făcând-o să se arcuiască şi să-i ofere şi mai mult din trupul ei. Curând îşi transferă atenția şi asupra celuilalt sân, făcând-o să i se zvârcolească-n brațe neputincioasă.

Îi dădu drumul la mâini, dar numai pentru a-i lua din nou gura în stăpânire cu un alt sărut răscolitor. Degetele prelungi îi lunecară de-a lungul taliei zvelte, frământând carnea în drumul lor, apoi coborâră spre şoldul ei într-o apăsare posesivă.

Strigătul ei brusc de durere îl îngheță. Îşi retrase mâna ca fript şi o privi, buimăcit şi îngrozit.

- Oh, Doamne! rosti el cu o voce spartă, înghițind în sec cu dificultate în fața lacrimilor care apărură în ochii ei. N-am vrut să te rănesc, iubito. Îți jur că nu am vrut!

Jessica îl privi cu ochi împăienjeniți, mult prea tulburată şi ametită ca să poată vorbi. Junghiul de durere trecuse, dar ceea ce i se întâmplase fusese atât de minunat, că o lăsase fără grai. O secătuise pur şi simplu, iar acum nu mai avea energia necesară ca măcar să ridice o mână şi să-l mângâie consolator pe obraz, să-i spună că totul era în regulă. Nu putea decât să stea nemişcată şi să-l privească năucită.

Lui Morgan îi fu silă de el. În vâltoarea pasiunii, uitase cu desăvârşire de starea delicată a sănătăţii ei şi o făcuse să sufere. Nimic nu-l putea scuza pentru asta.

Îi acoperi sânii cu mişcări stângace, înnodându-i panglica corsajului într-o fundă mică şi strâmbă, evitând s-o privească în ochi. Se simţea neîndemânatic, meschin şi rău, şi era ferm convins că o băgase-n sperieţi şi-o şocase prin modul îndrăzneţ în care o atinsese mai devreme.

- S-a făcut târziu, rosti Morgan dintr-o dată, ridicându-se cu ea în braţe. Trebuie să te odihneşti.

Jessica îşi ascunse dezamăgirea şi nedumerirea în faţa vocii şi atitudinii lui distante. Părea teribil de furios şi supărat şi nu înţelegea de ce se comporta aşa, când tot ceea ce se întâmplase între ei fusese atât de frumos şi de înălţător. Nu putea crede că la baza acelei atitudini atât de ostile stătea faptul că o rănise din... pură neatenţie.

Poate că ea nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor lui, îi trecu Jessicăi prin minte. Obrajii îi luară foc când îşi aminti cât de lipsită de inhibiţii fusese în braţele lui cu nici cinci minute în urmă. Reacţia ei fusese una de-a dreptul scandaloasă şi în mod sigur că-i lăsase o impresie foarte proastă despre ea. Măcar dacă n-ar fi gemut în halul ăla şi nu s-ar fi zvârcolit sub gura lui ca posedată de demoni!

Drumul până în dormitorul ei fu încărcat de o tăcere grea, apăsătoare. Când ajunseră, Morgan o aşeză cu grijă pe aşternuturile netezite ale patului şi sună după cameristă.

Jessica încercă disperată să găsească o cale de a destinde atmosfera aceea încordată.

- Să ştiţi că nu sunt chiar atât de obosită încât să nu vă cânt ceva în seara asta, milord. Chiar am în minte o piesă deosebită...

Vocea i se frânse sub privirea lui tăioasă.

- Nu trebuie să te deranjezi, doamnă. Tocmai ţi-ai achitat toate restanţele din ultimele zile.

Îi ură politicos noapte bună, se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

Jessica îşi înghiţi lacrimile cât timp dură obişnuita toaletă de seară, izbutind chiar să pară veselă, însă în clipa în care se trezi singură, dădu frâu liber amărăciunii care-i sfâşia inima.

Vorbele lui o răniseră mult mai rău decât dacă şi-ar fi manifestat în mod deschis disprețul față de ea.

În noaptea aceea, Jessica adormi plângând.

A doua zi se trezi cu nelipsita atenţie pe pernă.

Era un boboc alb de trandafir japonez şi Jessica cunoştea foarte bine sursa din care provenea. Probabil că el îl ochise în seră cu câteva zile în urmă şi ştia că aceea era prima floare din splendida explozie care avea să acopere copacul pentru o perioadă de trei luni.

În acea dimineaţă însă, bucuria clipei îi era umbrită de ceea ce se petrecuse între ei în ajun, un lucru minunat care-i lăsase totuşi un gust amar şi o umpluse de ruşine.

Jessica ezită să sune după cameristă, lenevind în pat mai bine de o jumătate de oră. Ştia că de îndată ce termina cu îmbrăcatul, soţul ei îşi făcea apariţia pentru a lua micul dejun împreună, şi nu se simţea încă în stare să dea cu ochii de el.

Încercând să-şi alunge gândurile negre care-i stăruiau în minte, dădu deoparte cuvertura, trăgându-şi poalele cămăşii de noapte în sus pentru a-şi examina piciorul rănit. Vânătăile căpătaseră un aspect oribil, vineţiul-roşiatic pălind şi transformându-se treptat într-o culoare care-i făcea silă: un maroniu pătat cu un galben hepatic şi o nuanţă de verde detestabilă.

Totuşi, faţă de zilele trecute, durerea din coapsă şi şold i se estompase mult, devenind aproape surdă. Doctorul Colleridge, care îi făcea câte o vizită în fiecare zi, se arătase încântat de evoluţia sănătăţii ei.

Strângând din dinţi, Jessica încercă să-şi mişte piciorul, străduindu-se să-l îndoaie de la genunchi. Fu un efort titanic, dar reuşi să-l aducă în poziţia dorită. La finalul lui, era transpirată toată, tremura slăbită şi gâfâia sleită de puteri. Durerea din muşchi era atroce, dar nu scosese nici măcar un sunet. Era încântată de rezultat.

Un sfert de oră mai târziu, camerista o ajută să îmbrace o rochie de interior din mătase aurie şi îi aranjă părul într-un coc simplu, accentuându-i zulufii la tâmple şi deasupra urechilor, aşa cum cerea moda.

La câteva minute după aceea, domnul Kirkland, servitorul însărcinat să-i aducă în fiecare dimineaţă micul dejun, intră în dormitor şi o informă că Alteţa Sa fusese nevoit în acea dimineaţă să părăsească Marcham din cauza unei urgenţe care-l chema la Londra.

- Nu a spus cât timp lipseşte? îl întrebă Jessica, încercând să treacă cu demnitate peste şocul acelei veşti, ignorându-şi fiorul de gheaţă care i se cuibări adânc în inimă.

- Alteţa Sa a spus că se va întoarce cât de curând i se va permite asta, o informă servitorul cu amabilitate.

Jessica îşi înghiţi nodul de spaimă din gât cu o gură de ciocolată fierbinte, care-i arse limba şi-i aduse lacrimi de usturime în ochi.

O părăsise. În mod evident, ajunsese la concluzia că viaţa la Marcham în compania unei femei ţintuite la pat era mult prea searbădă pentru gustul lui. Sezonul lung începuse la Londra de o săptămână şi, probabil, ducea dorul distracţiilor şi al femeilor frumoase de acolo.

Prima jumătate a zilei şi-o petrecu izolată în camera ei, încercând să se lupte cu starea de deprimare ce o învăluia tot mai strâns în braţele ei, sufocând-o.

Ce putuse fi chiar atât de urgent de-l mânase în mare pripă la Londra? Probabil că ar fi greşit presupunând că ar fi fost la mijloc vorba despre o femeie, însă nu se putea abţine să nu se gândească la contesa de Duvall şi la... toate celelalte femei cu care el o trădase de-a lungul anilor. Incertitudinea şi groaza că s-ar fi putut totuşi să nu se înşele în această privinţă îi provocau un rău insuportabil.

Măcar dacă Michael ar fi fost acolo să vorbească cu el. Întotdeauna putuse conta pe ajutorul şi sfatul lui. Dar Michael plecase de la Marcham chiar a doua zi după accident, iar lipsa lui o resimţea acum mai acut ca oricând.

Spre seară, Kirkland o duse în braţe până în bibliotecă şi-i aduse romanul ***Emma*** pe care-l lăsase seara trecută în salon. Îi aprinse focul în şemineu şi o lăsă singură, la cererea ei. Descoperi curând că nu se putea concentra nicicum asupra lecturii.

Lăsând cartea deoparte, îşi aţinti privirea înlăcrimată asupra focului din cămin, simţindu-se împietrită pe dinăuntru. Era atât de absorbită de propria-i durere, că nu-l auzi intrând.

- N-ar fi trebuit la ora asta să fii deja în pat?

Vocea aceea atât de dragă ei o trezi din amorţeală şi o făcu să-şi întoarcă uimită şi neîncrezătoare faţa spre uşă. Inima îi zvâcni în piept cu putere, pradă unui sentiment copleşitor de fericire şi speranţă nebunească atunci când îi recunoscu silueta masivă din prag.

Era acolo! Se întorsese la ea!

Privirea lui se îngustă la vederea lacrimilor din ochii ei. Inspirând aerul cu lentoare, Morgan ieşi din conul de umbră şi porni spre ea cu paşi mari, lăsându-se pe vine lângă fotoliul din care Jessica îl fixa buimacă.

- Îmi spui şi mie de ce plângi? rosti el pe o voce neaşteptat de blândă, care îi contrazicea întru totul expresia neguroasă în ochi. Şi dacă dă naiba să-mi spui că din vina mea, atunci să ştii că pun biciul pe tine!... Niciun bărbat nu merită lacrimile tale, Jessica. Eu, cu atât mai puţin! Ai plâns din cauza mea, iubito? o întrebă din nou.

Jessica îşi întoarse faţa de la el, privindu-şi degetele împletite în poală.

- Nu chiar. Am plâns pentru că mi-e ruşine de mine însămi, mărturisi ea pe o voce atât de slabă, încât Morgan îşi ciuli urechile ca să audă ce spunea.

- Ţi-e ruşine de tine însăţi, repetă el încet, ţuguindu-şi buzele cu un aer gânditor. Şi cum ai ajuns la concluzia asta? făcu un efort să-şi păstreze atât calmul cât şi răbdarea.

- Eu..., începu ea şovăitor, dar se opri şi trase aer în piept cu încetineală înainte de a-l privi necăjită pe sub sprâncene. De ce ai plecat astăzi la Londra?!

- Îţi datoram nişte scuze, Jessica, rosti Morgan cu un oftat.

- Ai plecat pentru că-mi datorai nişte scuze? clipi ea, complet derutată de acest răspuns cu totul neaşteptat.

- Am fost un nemernic, recunoscu el posac. Nu ar fi trebuit să te tratez aşa, mormăi în timp ce se scotocea prin buzunarele jachetei.

- Aşa cum? vru Jessica să ştie, înălţându-şi bărbia şi privindu-l fix în ochi.

- Ştii foarte bine cum!

- Ei, în cazul ăsta chiar ar trebui să mă lămureşti, Alteţă, pentru că nu ştiu despre ce anume vorbeşti, accentuă ea cuvintele.

- Te-am rănit, Jessica, articulă Morgan, încruntându-se. Şi te-am şocat.

- Oh!... Serios? făcu ea cu un aer mirat, deşi în ochi îi licăreau mici luminiţe de ironie şi supărare. Şi mai exact, ştii şi când anume m-ai rănit, milord?

Morgan îşi încleştă fălcile, simţind că începe să-şi piardă răbdarea. Trăia cu impresia neplăcută că discuţia lor avea să degenereze curând într-o polemică ce avea să-i dea dureri de cap.

Îi era clar că ea se simțea ofensată şi avea dreptate să se simtă aşa, însă nu pricepea de ce părea atât de hotărâtă să despice firul în patru şi să-l facă să se simtă şi mai prost decât se simțea deja.

- Da, răspunse el, privind-o cu prudență. Când am profitat de tine, fără să mă gândesc la starea delicată a sănătății tale.

- Oh! făcu Jessica din nou, dând din cap ca şi când s-ar fi lămurit. Şi, după părerea voastră, milord, ce anume ar fi trebuit să mă şocheze în acest context?

- Jessica, te-am atins într-un fel în care n-ar fi trebuit s-o fac... mai ales acum, rosti printre dinți, trecându-şi o mână peste părul strâns la spate în obişnuita lui coadă de cal, într-un gest plin de frustrare şi regret. ***Asta*** ar fi trebuit să te şocheze!

Jessica tăcu preț de cincisprezece secunde, apoi trase adânc aer în piept şi-l privi în ochi.

- Nu m-a şocat deloc. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, mi-a plăcut teribil, i-o trânti ea cu dulceață-n glas, amuțindu-l o clipă. Dar ambele tale răspunsuri sunt simple presupuneri şi, din păcate, amândouă sunt eronate! În primul rând, ceea ce m-a rănit cu adevărat a fost atitudinea ta de după. Pentru asta ar trebui să-ți ceri scuze, preciză ea cu o voce tremurătoare din cauza enervării. M-ai făcut să mă simt ca o... ca o femei uşoară şi... şi destrăbălată!... Şi dacă este să mă fi şocat ceva, atunci este modul în care ai plecat azi, fără să-mi laşi nici măcar un afurisit de bilet în care să-mi explici motivul acestei dispariții bruşte. A trebuit să-mi frământ mintea în căutarea unui motiv pentru care ai părăsit Marcham la prima oră a dimineții şi singurul plauzibil pe care mi-l puteam oferi era acela că te dezgustasem aseară prin felul în care... în care mă lăsasem purtată de propriile emoții şi trăiri! Şi, ca să-ți dau un răspuns sincer la întrebarea pe care mi-ai pus-o în momentul în care ai intrat, continuă ea repede nelăsându-i timp să se apere, aceea a motivului pentru care plâng, ei bine, plâng pentru că-mi era ruşine din cauza valsului ăla nenorocit cu Stamford, preciză ea sec. Dacă aveam mai multă minte şi nu m-aş fi lăsat antrenată de orgoliu, tu n-ai fi fost obligat s-o faci pe bunul samaritean şi să treci peste propriile tale dorințe pentru a te lega de mine toată viața, când îmi era atât de evident că ăsta ar fi fost ultimul lucru din lume pe care ți l-ai fi putut dori. Dacă n-aş fi fost atât de furioasă şi stupidă, în câteva luni am fi fost divorțați şi ...

- Jessica, o întrerupse el cu o voce gravă, tot ce spui e o mare tâmpenie şi regret că ți-am lăsat o impresie atât de greşită despre ceea ce s-a întâmplat cu noi. Evident, vina asta îmi aparține. Dacă taci puțin, o să încerc să-ți explic totul.

Tânăra îşi strânse buzele într-o linie nemulțumită. Expresia de pe fața lui o avertiza că era mai bine să se conformeze rugăminții lui.

Îl urmări cum se ridică şi-şi aprinde un trabuc fin la flacăra unei lumânări, pufăind de câteva ori şi inhalând fumul cu nesaț înainte de a-l expira pe nări. Părea nervos şi agitat, şi Jessica nu-şi putea explica de ce.

Morgan o privi printre rotocoalele de fum, părând a reflecta la ceea ce urma să-i spună. Oftă şi-şi drese vocea.

- Ceea ce urmează să auzi n-o să-ți placă cu siguranță, rosti el cu o voce asprită de tutun. Jessica, în acea seară te-am mințit şi manipulat cu bună ştiință şi te înțeleg dacă o să fii supărată pe mine. De fapt, o să ai toate motivele să fii aşa. Valsul ăla n-a fost nici pe departe o greşeală atât de mare pe cât te-am lăsat să crezi. Desigur, lumea ar fi făcut oarecare speculații pe marginea lui, dar în câteva zile, bârfa s-ar fi stins de la sine. Există evenimente mult mai savuroase la ora actuală pe scena londoneză pentru ca atenția societății să fie distrasă de un lucru atât de banal ca un dans relativ neînsemnat între un marchiz şi o domnişoară fermecătoare. De exemplu, nunta neaşteptată al lui Hayworth încă mai ține limbile ocupate, schiță el un zâmbet lipsit de veselie. Ca de altfel, şi anunțul căsătoriei noastre.

- Atunci, de ce ai făcut asta? îngăimă, privindu-l nedumerită.

- Pentru că aşa am considerat că era necesar să procedez la momentul respectiv, rosti el încruntat. Nu mă aştept să înțelegi, pentru că nici eu nu înțeleg cum am ajuns în situația asta. Adevărul este că-mi plăceai foarte mult. Şi te doream. Nu vroiam să simt aşa, chiar mă străduiam să-mi impun să n-o fac, dar nu mă puteam împiedica. A fost pur şi simplu mai presus de voința mea. Chiar şi când ți-am propus divorțul, tot asta simțeam, dar mă încăpățânasem să cred că voi trece peste. Evident, nu am putut, mormăi el cu un aer încruntat. Fiecare oră petrecută în compania ta mă făcea să-mi dau seama cât de cretin fusesem în ceea ce te priveşte şi să regret că mă pripisem să iau hotărârea de a ne separa legal. Trăiam cu impresia că tocmai făcusem cea mai mare prostie a vieții mele, dar nu mai puteam da înapoi şi situația îmi aluneca printre degete. Valsul ăla a fost pretextul potrivit pentru a te ține lângă mine. Dacă ar trebui cuiva trebuie să-i fie ruşine, atunci

acela sunt eu. Nu sunt mândru de felul în care m-am folosit de naivitatea ta dar, la o adică, la fel aş proceda dacă aş fi nevoit s-o fac din nou.

- Ai fi putut să-mi spui, murmură ea, începând în sfârşit să înţeleagă. Nu trebuia decât să-mi spui!

- Jessica, erai furioasă pe mine, rosti el, privind-o în ochi cu gravitate. Şi foarte mândră, iar eu nu riscam să-mi râzi în faţă. Dacă veneam şi-ţi ceream să reconsiderăm decizia noastră de a divorţa... m-ai fi dispreţuit.

- Nu aveai de unde să ştii asta! izbucni Jessica furioasă. Şi nu trebuia să mă minţi. Urăsc să fiu mințită!

- Ştiu că am greşit şi-mi pare rău.

- Nu, nu-ţi pare rău, din moment ce ţi-ai atins scopul, replică ea cu o voce enervată.

- Scopul scuză întotdeauna mijloacele, iar în dragoste, ca şi la război, orice este permis.

Jessica îl fulgeră cu o privire revoltată.

- Şi de ce-mi spui toate astea abia acum?!

- Pentru că nu mi se pare corect să-ţi asumi o vină care nu-ţi aparţine. Pentru că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să-ţi spun asta şi mă bucur că ocazia s-a ivit acum, rosti el încruntat, azvârlind în foc restul de trabuc.

- Şi crezi că această justificare o să mă facă să mă simt mai bine?

- Nu, dar nădăjduiesc că poate asta te va ajuta, rosti Morgan încet, venind mai aproape şi îngenunchind la picioarele ei.

O secundă mai târziu, Jessica privea uluită la râul de pietre scânteietoare pe care el i-l răsfirase în poală. Deşi ar fi vrut să-şi smulgă privirea de sub vraja acelui şuvoi de smaralde şi diamante cu licăriri verzui, prinse într-o plasă delicată de aur, constată că nu putea.

Nu văzuse în viaţa ei ceva mai minunat.

- Cam costisitoare scuzele voastre, milord, reuşi Jessica să îngaime după un minut întreg de tăcere, timp în care încercase să-şi ascundă încântarea în faţa acelei bijuterii extravagante.

- Nu-ţi place?

- Oh, ba da, zâmbi ea fără să vrea. Este un colier absolut splendid. Orice femeie s-ar simţi ca o regină, purtându-le. Însă câteva cuvinte corect formulate şi sincere cred că ar fi fost suficiente dacă le-ai fi rostit la vremea potrivită.

- Vrei să mă auzi cerându-mi iertare? o privi el, morocănos.

Jessica îl privi tăcută şi neînduplecată, iar el îşi îngustă ochii nemulţumit.

- Bine, făcu Morgan, inspirând adânc aerul în piept, compunându-şi o mină gravă şi luându-i mâna într-a lui. Jessica, începu solemn, cu ochii în ochii ei, vrei te rog, să mă ierţi pentru modul ticălos şi egoist în care am profitat de naivitatea ta, pentru a te aduce acolo unde ţi-e locul, adică în braţele singurului bărbat care va şti vreodată să te facă fericită?

Jessica rămase fără grai. În vorbele lui se reflecta esenţa viselor şi speranţelor ei dintotdeauna: o viaţă frumoasă împreună, respect, încredere, devotament şi iubire. Promisiunea unui viitor minunat. O încântătoare declaraţie de dragoste sub forma unei remuşcări sincere doar pe jumătate.

Morgan îi sărută monturile fine, privind-o în ochi şi aşteptându-i răspunsul.

Îi vedea tulburarea şi emoţiile oglindite în adâncul acelor ochi cameleonici, şi-şi stăpâni impulsul de a o lua în braţe şi de a o săruta până când îşi ostoia foamea şi dorul care-l mistuiseră întreaga zi.

În noaptea care trecuse, nu închisese un ochi din cauza vinovăţiei care-l tortura. Ştia că se comportase ca un imbecil, că nu o vătămase numai în mod fizic ci şi sufleteşte.

O auzise plângând înăbuşit din camera lui şi îi venise să spargă totul în jur de furie şi nervi. Iar când se hotărâse în sfârşit să se ducă la ea şi s-o implore să-l ierte, o găsise dormind, cu lacrimile încă neuscate pe obraji.

Priveliştea acelui chip frumos şi ud îi secase inima. Ar fi fost tentat să se vâre lângă ea în pat şi s-o ţină în braţe, ştiind că apropierea ei i-ar fi spălat sufletul de păcate, însă nu avu curaj. Pentru că ştia că dacă Jessica i s-ar fi cuibărit la piept—era prea bună şi dulce ca să-l alunge de acolo—el nu ar mai fi răspuns de acţiunile sale.

Aşa că se mulţumise doar s-o contemple, chinuit de regrete şi dorinţă, frământându-şi creierii în căutarea unui mijloc de a o împăca.

O simplă scuză nu era de ajuns, îşi dăduse el seama. Avea nevoie de ceva mai... grăitor şi substanţial. Şi acel ceva îl găsi după o jumătate de zi de căutări în magazinele de bijuterii de pe Bond Street.

Colierul îl costase o avere, dar efortul meritase. Acum murea de nerăbdare să i-l prindă la gât şi să o vadă cum îi stă.

Zâmbetul moale care înflori pe buzele ei îl îmbătă. Dumnezeule mare, cât îndrăgea seninătatea acelui zâmbet!

- Teamă mi-e că dacă o să procedezi aşa de fiecare dată când ne certăm, în scurt timp vom ajunge să cerşim la colţul străzii, murmură Jessica, zâmbind.

Morgan oftă uşurat şi se ridică, pescuind superba bijuterie din mâinile ei pentru a i-o pune la gât.

- Îţi aduc o oglindă? o întrebă el cu o voce groasă, după ce-şi reveni din admiraţia mută ce-l copleşise preţ de o secundă.

Pietrele scăldau în văpăi pielea marmoreană a gâtului ei, aprinzându-i stele în ochi. I se părea mai frumoasă ca oricând şi inima-i tresări.

- Nu-i nevoie ,dacă-mi spui tu cum îmi şade, fâlfâi Jessica din gene.

Morgan mustăci şi se aplecă deasupra ei, obligând-o să-şi dea capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi. Nu mai zâmbea şi o îmbujorare delicioasă i se precipitase în obraji.

- M-ai iertat? vru el să ştie.

- Nu cred că în situaţia asta mai am de ales, milord, răspunse Jessica cu o voce gâtuită de emoţie.

- Asta aşa e, confirmă Morgan râzând în timp ce-şi apropia faţa de a ei.

O sărută prelung, fără s-o atingă, intoxicându-se treptat cu gustul dulce şi cald al gurii ei.

- Să nu-ţi mai treacă prin cap niciodată gândul că am să te părăsesc într-o bună zi, şopti el răguşit, retrăgându-şi capul şi privind-o cu asprime.

- Nu din cauza aia plângeam, minţi ea, înciudată de faptul că el ghicise adevăratul motiv pentru care bocise întreaga după-amiază.

Morgan schiţă un zâmbet vag, semn clar că n-o crezuse, dar nu comentă nimic. Se îndreptă de spate şi se întinse, dezmorţindu-şi muşchii.

- Ai cinat în seara asta? o întrebă pe un ton degajat.

- Nu.

- Atunci să mergem în salon, propuse Morgan, luând-o cu grijă pe sus. Mie, personal, mi-e o foame de lup.

Nu specifică dacă starea cu pricina se rezuma numai la nevoia de a-şi umple stomacul.

La naiba, mai avea înainte încă cinci săptămâni de supliciu!

Sau poate că nu? îndrăzni el să spere.

CAPITOLUL 9

Următoarele patru zile, Marcham fu scăldat într-o căldură nefirească acelei perioade din an.

Grădinile înfloriseră spectaculos, scăldând ochiul într-o explozie de frumusețe şi culoare. Aerul plin de miresme vibra sub zborul şăgalnic al albinelor şi al ciripitului vesel al păsărelelor. Primăvara îşi făcea simțită prezența în plină forță.

În fiecare zi, imediat după micul dejun, Morgan o scotea pe Jessica în parc, la aer. Sub soarele blând, înconjurați de un ocean de sevă şi parfumuri, petreceau împreună câteva ore încântătoare jucând şah, discutând nimicuri, sau pur şi simplu se cufundau într-o tăcere relaxată, admirând frumusețea din jur.

Într-una dintre aceste zile, Morgan o învăță pe Jessica să joace cărți. Fu surprins să constate cât de repede prindea regulile şi cât noroc putea să aibă la pocker. Se văzu nevoit să trişeze în vreo două rânduri, pentru ca înfrângerea suferită să nu-i fie chiar atât de ruşinoasă. Dacă amicii lui l-ar fi văzul în ce hal putea să piardă, ar fi râs în hohote de el, cu atât mai mult cu cât avea reputația unui adversar redutabil. Însă, în acel moment, avea o scuză bună. Frumusețea soției lui îi distrăgea grav atenția de la joc.

Într-o altă după-amiază, pe când lâncezeau pe una dintre băncuțele de marmură din fața conacului făcându-şi siesta de după prânz, Morgan o întrebă dacă ce-i spusese Michael era adevărat.

- Depinde ce anume ți-a spus, se încruntă Jessica o idee nedumerită.

- Că ai reuşit să-mi dresezi armăsarul să răspundă la câteva comenzi verbale, îi explică el calm.

- Oh, asta! rosti ea, îmbujorându-se şi tăcând încurcată.

- Să înțeleg că n-o să văd nicio demonstrație? făcu el dezamăgit.

Jessica râse nervoasă şi-şi feri privirea, vârându-şi o şuviță de păr pe după o ureche.

- Thezeu, începu ea ezitant, nu răspunde la comenzi verbale, ci la diferite moduri de fluierat, îşi răsuci ea capul ca să-i vadă reacția, una care părea a fi mai degrabă amuzată decât dezaprobatoare.

- Aha! făcu el încet. Şi cumva ți-e teamă că o să-ți critic stilul de fluierat?

- Nu, mi-e teamă că o să vă asurzesc, milord, chicoti ea fără să vrea.

- Pune-mă la încercare, o pofti Morgan cu căldură.

- Bine, acceptă Jessica după o clipă de gândire. Voi începe cu salutul personal dintre mine şi Thezeu, dar vă avertizez că o să-l exasperez pe grăjdarul şef. De fiecare dată când îl chem, Thezeu face uşa de la boxă țăndări.

- Chiar aşa? îşi arcui el sprâncenele neîncrezător.

Jessica încuviință şi trase adânc aer în piept. Îşi plie buzele şi scoase un fluierat prelung şi strident, care-i produse lui Morgan un țiuit puternic în urechi.

Jessica fluiera ca un matelot încercat şi făcu ochii mari când din grajduri îi răspunse un nechezat viguros.

- Ăsta a fost Thezeu? se miră el, nevenindu-i totuşi să creadă.

- Fireşte, îngână ea zâmbitoare.

Urmară apoi două fluierături scurte şi una mai lungă, şi aproape imediat poarta grajdului se dădu în lături, iar Thezeu se avântă în curte ca o tornadă, sub privirea lui uluită.

- Fir-aş al naibii! exclamă Morgan surprins.

- Acum, reverență, îi explică Jessica încântată, scoțând o altă serie de fluierături, diferită de cea de mai înainte.

Thezeu îşi flexă genunchii din față, atingând cu ei pământul şi fornăind încetişor.

- Trebuie să rugăm un servitor să ne aducă nişte morcovi sau mere, spuse Jessica. Dacă nu e răsplătit la sfârşitul reprezentației, risc să-l supăr. Ştii, este foarte orgolios şi ține ranchiună dacă nu-i premiez efortul.

Morgan reuşi să-şi revină din uluire şi-i porunci unui lacheu să aducă nişte morcovi, apoi se întoarse spre soția lui, privind-o cu un soi de amuzament amestecat cu admirație.

- Asta e tot?

- Oh, nu! E abia un sfert din cât ştie. Urmează piruetele.

Plescăi zgomotos din limbă şi armăsarul se roti de câteva ori în jurul propriei axe, scuturându-şi coama bogată.

- Fascinant! comentă Morgan, uimit.

- Acum, urmează ora de dans, continuă Jessica să-l informeze.

Scoase o nouă serie de fluierături, punctând notele vesele a ceea ce voia să fie o polcă. Thezeu făcu câțiva pași laterali, frământând pământul sub copite, apoi o luă invers, executând aceleași bătăi din picioare.

- Dumnezeule mare! izbucni bărbatul şocat. Mi-ai transformat armăsarul într-o caricatură de bâlci!

- Nu-i adevărat! protestă Jessica cu indignare în glas. Este un animal extrem de inteligent, milord, şi dacă...

Se întrerupse când îi văzu umerii zguduindu-i-se de râs şi realiză că el o tachinează şi că era totuşi impresionat de reuşita ei de a-i dresa bidiviul cât şi de performanțele acestuia.

Apăru şi servitorul cu o farfurie plină de morcovi şi Jessica chemă calul, întinzându-i unul. Thezeu îl ronțăi cu o plăcere evidentă şi se lăsă dezmierdat pe bot, uitându-se pofticios la farfuria plină din poala ei.

- Mă iubeşti, frumosule? îl întrebă Jessica, scărpinându-l uşor pe grumaz.

Calul dădu din cap de două ori.

- Bun, pentru că şi tu-mi eşti mie foarte drag, râse ea gutural, oferindu-i o altă carotă.

Morgan o privi, tânjind să o audă spunându-i lui acele cuvinte. Curând, îşi promise el. Curând, Jessica avea să-i dăruiască inima ei, aşa cum şi el i-o dăruise pe a lui, şi asta înainte ca vreunul dintre ei să prindă de veste.

- Acum, rosti Jessica cu o voce solemnă, privind animalul în ochi, ne urmăreşte omul cel rău. Fugim de el, dar nu avem unde să ne ascundem, iar el are o armă şi trage în noi.

Îşi strânse degetele în jurul unui pistol imaginar, cu indexul îndreptat asupra lui Thezeu şi imită pocnetul unei împuşcături. Sub ochii consternați ai lui Morgan, Thezeu se clătină pe picioare, ca şi cum ar fi primit glonțul drept în inimă, şi se prăvăli într-o parte, strivind sub el un strat de lalele şi rămânând perfect nemişcat.

- Incredibil! îngăimă Morgan într-o şoaptă întretăiată de uimire. Cum naiba ai reuşit?!

- Multă răbdare, blândețe şi, desigur, tone de morcovi şi de mere, ciripi ea veselă. Acum, omul rău a plecat, i se adresă ea armăsarului inert, care deschise ochii şi țâşni în picioare, fornăind şi scuturându-şi coama întunecată.

Căpătă încă un morcov şi o mângâiere afectuoasă pe bot.

- În principiu, a fost destul de greu, dar n-am vrut să renunț. Era ca o provocare şi au existat momente când îmi venea să-l muşc de urechi de nervi şi exasperare, atât de încăpățânat şi necooperant era în anumite zile.

- Şi de ce nu ai făcut-o? o întrebă Morgan curios.

- Voiam cu tot dinadinsul să reuşesc.

O umbră trecuse peste ochii ei şi Morgan presupuse că ea nu dorise să se dea bătută tocmai din cauza lui. Ca şi reamenajarea parcului, redecorarea interioarelor şi felul în care transformase sera într-un rai în miniatură, Jessica se aruncase în acea provocare datorită lui. Dorise să-l impresioneze cu aptitudinile, bunul gust, curajul şi perseverența ei... dar el nu fusese acolo pentru a-i aprecia efortul. Se aflase la mii de mile depărtare, cheltuindu-şi banii şi timpul în brațele altor femei, când cea care stătea acum lângă el era atât de minunată.

Categoric, merita să ardă veşnic în focurile iadului! Nimic n-avea să-i răscumpere păcatele pe care le săvârşise în fața ei.

În seara aceea, în salonul mic, Jessica îl acuză că este crud. Era trecut de miezul nopții şi încerca s-o țină trează, istorisindu-i o boacănă din copilărie, în care el, Michael şi Theo fuseseră cât pe ce să dea foc conacului.

-Te culci odată cu găinile, o ironiză el cu blândețe. La Londra, la ora asta, distracțiile abia încep. Dacă vei continua să moțăi la zece seara, mă tem că nu vom fi în stare să mergem nicăieri.

- Nu-i vina mea, se plânse Jessica, înăbuşindu-şi cu greu un căscat. La mănăstire eram obligate să ne culcăm devreme. E greu să te dezbari de un obicei căpătat în ani de obişnuință. Şi? făcu ea, chinuindu-se să-şi țină ochii deschişi şi încercând să pară interesată.

- Şi, ce? se arătă Morgan nedumerit.

- V-au pedepsit?

- Ah, spuse el, amintindu-şi despre ce anume vorbeau. Tatăl meu era un om aspru. Ne-a consemnat să stăm o lună-ntreagă în camerele noastre şi fiecare să rezolvăm câte cincizeci de probleme de aritmetică pe zi.

- Ce neplăcut, chicoti ea.

- Pentru mine n-a fost chiar aşa de rău, răspunse el. Îmi plăcea aritmetica. Dar Theo şi Michael erau în culmea disperării. Se văicăreau tot timpul de nedreptatea care li se făcuse şi jurau să se răzbune.

- Şi s-au răzbunat?

- Da' de unde! rânji Morgan. Au fost atât de fericiţi când au ispăşit perioada de detenţie, că numai la asta nu le-a mai stat mintea. În plus, pe mine căzuse toată corvoada, pentru că eu făcusem şi partea lor de probleme.

- Bietul de tine, îl căină Jessica. Câţi ani aveaţi pe atunci?

- Nu-mi mai amintesc precis, se încruntă el, dar cred că Theo avea vreo cincisprezece, eu vreo unsprezece şi Michael, opt.

- Michael nu era prea mic pentru a socoti? se miră Jessica, simţind că i se strânge inima de milă la gândul că acel băieţel era obligat să facă lucruri atât de grele pentru vârsta lui.

- Contele era de părere că odraslele sale sunt nişte mici genii şi ne trata ca atare.

- Câtă lipsă de sensibilitate din partea lui, murmură Jessica, întristându-se. Cred că v-a fost teribil de greu să vă ridicaţi la înălţimea aşteptărilor sale!

- N-am avut încotro, zâmbi Morgan pe jumătate. Pe de o parte, acest lucru a avut avantajele lui. Am fost primiţi la universitate mai devreme decât odraslele altor familii.

- V-a privat de o bună parte a copilăriei, comentă ea încruntată. La ce bun să fii copil dacă nu te poţi bucura de acest lucru?!

- Dar ne-am şi distrat, dulceaţă, spuse el, amuzat de necazul din vocea ei. Chiar am avut o copilărie fermecătoare. E drept că am primit o educaţie severă şi că ni s-a impus disciplina şi seriozitatea, dar când scăpam de sub atenta supraveghere a guvernantelor, făceam prăpăd în jurul nostru.

- Cred că trebuie să fie minunat să creşti într-o familie numeroasă, îngână ea. Să ai cu cine să te joci, să împărtăşeşti mici secrete...

Morgan aşteptă ca ea să-şi ducă ideea până la capăt, privind ţintă focul din cămin. Ştia că fusese singură la părinţi şi încercă să-şi imagineze cum era să creşti fără fraţi sau surori cu care să împarţi totul. Imaginea avea ceva deprimant în esenţă.

Cum Jessica continua să tacă, Morgan îşi întoarse faţa spre ea şi un zâmbet larg îi înflori pe buze.

Jessica adormise în mijlocul frazei, cu capul sprijinit de spătarul fotoliului şi mâinile împreunate în poală.

Punând paharul de scotch alături, Morgan se ridică şi îşi strecură mâinile pe sub talia şi genunchii ei, săltând-o uşurel în braţe, atent să n-o trezească.

Jessica i se culcuşi la piept, mormăind ceva neinteligibil în somn şi oftând.

Cu o săptămână în urmă i s-ar fi încordat în braţe instinctiv, indiferent dacă ar fi fost trează sau nu. De vreo două zile, acea reacţie dispăruse, la fel şi starea de nervozitate abia ghicită din spatele zâmbetului ei frumos.

Începea să aibă încredere în el, îşi spuse Morgan cu mulţumire, în timp ce o ducea spre camera ei. Era un semn nesperat de bun.

Jessica renunţase la laudanum de trei zile.

Durerea din picior n-o mai chinuia atât de tare şi pielea vătămată începuse s-o mănânce. Doctorul Colleridge părea satisfăcut de evoluţia însănătoşirii ei şi-i spuse că în câteva zile se putea da jos din pat.

Însă, chiar şi în absenţa sedativului, tot nu reuşea să-şi surprindă soţul în acel moment al dimineţii când intra în camera ei şi-i lăsa pe pernă acel semn de gingaşă apreciere. De fapt, acest lucru nici n-o mira prea tare. Bărbatul avea darul nemaipomenit de a se mişca neauzit, aidoma unei pisici.

Nu de puţine ori se trezise cu el alături când îl ştia în altă parte a casei.

Iar când îi reproşase că-i dă emoţii prin felul lui de a apărea aşa, din senin, Morgan îi explicase cu o grimasă că acesta era un obicei pe care-l căpătase în anii în care luptase în războiul cu Spania.

Jessica îl rugase să-i povestească despre acea parte a vieţii lui, însă Morgan îi respinsese cererea pe un ton categoric, susţinând că acea perioadă a tinereţii lui era marcată de amintiri prea urâte pentru a fi evocate.

Jessica nu se supără. Simţea că experienţa războiului fusese oribilă şi că el se străduia s-o uite, aşa că-l lăsă în pace.

Acum nu trecea nicio seară fără să-i cânte. Şi nicio zi fără să împartă îmbrăţişări pasionale, deşi el n-o mai atinsese niciodată în felul în care o făcuse în ajunul plecării lui precipitate la Londra. Se rezuma să-i trezească simţurile la viaţă prin sărutări prelungi, rafinate, care o lăsau vlăguită, făcând-o să tânjească după... după... nici ea nu ştia prea bine după ce, dar intuiţia îi şoptea că numai el putea să umple golul acela dureros din miezul fiinţei ei.

În cea de a paisprezecea zi de la acel teribil accident, Jessica făcu primii paşi prin dormitor, susţinută de talie de către soţul ei. Se deplasase doar câţiva metri, dar efortul o sleise de forţe, aşa că se aşezase tremurând pe un fotoliu, mulţumind cerului că nu leşinase.

Era mai slăbită decât crezuse iniţial şi suferinţa la pat îi afectase rezistenţa musculară.

Abia după alte patru zile reuşi să meargă fără ajutor. Avea să-şi recapete întreaga forţă la trei săptămâni şi jumătate după acea zi îngrozitoare în care fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa sau, şi mai rău, să rămână infirmă pe veci. Acum făcea plimbări lungi prin parc, fortificându-şi masa musculară şi solicitându-şi piciorul strivit până la epuizare, fără să crâcnească, în ciuda durerilor.

Morgan încerca să-i mai tempereze elanul, dar se izbi de un zid de hotărâre şi încăpăţânare, care-l enerva şi-i stârnea admiraţia deopotrivă. Nu avea încotro decât să o lase în pace şi să vegheze atent asupra ei.

Într-o zi o găsi privind tristă parcul prin fereastra dormitorului ei.

Se apropie tiptil de ea şi o îmbrăţişă tandru, lipindu-i spatele de trupul lui.

- Ce te necăjeşte, iubito? o întrebă, sărutându-i creştetul şi inhalând parfumul suav al părului proaspăt spălat.

- Mi-e atât de teamă, şopti ea cu o voce răguşită de lacrimi.

- De ce anume? îşi încleştă Morgan fălcile, jurându-şi că despre orice ar fi fost vorba, avea să spulbere obiectul supărării ei de pe suprafaţa pământului.

- De faptul că n-o să mai pot călări niciodată, mărturisi ea, ştergându-şi absentă o lacrimă care i se prelinse pe obraz. Îmi plăcea atât de mult!... Când goneam cu Thezeu peste câmpii, mă simţeam... liberă! Uşoară. Neîmpovărată de griji. Aveam impresia că lumea îmi aparţine... Este ceva după care tânjesc acum cu... cu disperare. Şi îmi este greu. Atât de greu!... Ştiu că ar trebui să-mi înfrâng această teamă, dar asta presupune să mă sui pe un cal şi... nu mă simt în stare s-o fac. Pur şi simplu nu pot!

Morgan o luă de umeri şi o răsuci încetişor cu faţa spre el. Îi înălţă bărbia şi, după ce-i şterse lacrimile de pe chip, o privi calm în ochi.

- O să poţi, Jessica. O să te ajut eu să reuşeşti. Îţi promit asta.

- Cum? suspină ea, muşcându-şi buzele mâhnită.

- Nu ştiu, rosti el, dar în clipa imediat următoare, ochii i se luminară sub străfulgerarea unei idei. Ba da, ştiu! O să-l încălecăm pe Thezeu împreună. O să-l călărim împreună!

- O să-l omorâm cu zile! izbuti ea să surâdă printre alte lacrimi care se încăpăţânau s-o ia la vale.

- Ghinionul lui, atunci, rosti el cu un aer filozofic, sărutându-i uşor buzele tremurătoare. Ai încredere în mine, iubito. Curând îţi vei înfrânge teama.

- Am încredere în tine, şopti Jessica, lăsându-se moale la pieptul lui. Şi mărturisesc că şi asta mă sperie.

Morgan o legănă în braţe, închizând ochii o clipă sub amestecul simultan de fericire şi tristeţe care-l încercă.

- Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine, Jessica, murmură el. Ştiu că ţi-am dat toate motivele să simţi asta şi că am comis greşeli grave, de neiertat în faţa ta, dar te asigur că mă condamn pentru ele mai mult decât o faci tu.

- Nu te condamn, rosti ea simplu. Nu acum, când am ajuns să te cunosc şi înţeleg totul.

- Da? Şi ce anume înţelegi? vru el să ştie.

- Că nu m-ai vrut pentru că nu ţi s-a dat posibilitatea să mă alegi. Pentru că ţi-am fost vârâtă cu forţa pe gât şi asta te-a înverşunat.

Logica şi intuiţia ei îl lăsară fără grai preţ de o secundă.

- Dar asta nu mă scuză, mormăi el încruntat, într-un târziu.

Jessica îşi înălţă fruntea şi-l privi zâmbitoare.

- Nu te scuză, e drept, dar la ce bun să te chinuieşti aşa dacă tot nu poţi schimba nimic? Însă poţi îndrepta anumite lucruri prin intermediul unui viitor care ne aşteaptă şi la care am consimţit amândoi de această dată.

- Cum se face că eşti atât de înţeleaptă? făcu Morgan, umilit de bunătatea ei. Alta în locul tău ar fi măturat cu mine podelele.

- Eu nu sunt ***alta***, replică ea candid. Ar fi bine să nu uiţi asta!

- Ca şi cum aş putea! îşi dădu el ochii peste cap cu o expresie exasperată.

Ghiontul pe care ea i-l dădu în coaste îl făcu să se îndoaie de la mijloc cu un geamăt înfundat. Drept răspuns, o înşfăcă de talie şi-şi pianotă degetele peste coastele ei.

Jessica chicoti, retrăgându-se din calea mâinilor care încercau s-o gâdile, căutând din ochi o cale de scăpare. Morgan nu se dădu bătut, continuând s-o atace cu dibăcie. Într-un moment de neatenţie din partea sa, se trezi cu o pernă în cap, pe care Jessica o şterpelise pe furiş de pe un fotoliu.

Hârjoana luă sfârşit pe podea, într-un sărut care le transformă râsetele în gemete.

- Ai idee ce-mi faci? o întrebă Morgan, curmând acel sărut incendiar cu un suprem efort de voinţă. Ai idee de cât de mult mă chinui?... Să ştiu că eşti atât de aproape şi totuşi nu te pot avea?

Jessica îl privi mult prea tulburată pentru a putea vorbi. Nu ştia precis ce anume voise el să-i spună cu asta, dar intuiţia îi şoptea că el se referise la partea consumării mariajului lor. Se înfioră fără să vrea.

Într-o vreme, căutase cărţi în care să se facă o cât de mică referire la acest aspect al vieţii, dar nu găsise nicăieri nimic. Nici chiar romanele de dragoste nu erau foarte explicite, aşa că abandonase cercetările şi se luase cu alte lucruri mai importante.

- Hai să facem o plimbare înainte de cină, propuse Morgan, curmându-i şirul gândurilor.

Se ridică în picioare şi o trase după el, aşezând-o cu grijă în capul oaselor.

Jessica încercă să pară entuziasmată de sugestia lui, dar se simţea încordată şi puţin nesigură. Dorea să-l roage să-i explice ce anume aştepta de la ea, s-o facă să înţeleagă.

Îi lipsi însă curajul şi momentul trecu.

CAPITOLUL 10

Două zile mai târziu, se aflau în drum spre Londra.

Toată dimineaţa, Jessica fremătase de nerăbdare. Gândul la acea călătorie mult aşteptată o umpluse de surescitare. Acum avea să vadă cu ochii săi toate minunăţiile pe care i le descrisese Michael de-a lungul anilor, avea să-şi facă intrarea în societate la braţul soţului ei, să meargă la baluri, la teatru şi la operă, să cunoască lumea bună a aristocraţiei britanice. Într-un cuvânt, toate lucrurile la care visase încă de pe vremea când era o biată copiliţă.

Morgan îi spusese să nu împacheteze decât strictul necesar, pentru că întreaga garderobă avea să-i fie refăcută de îndată ce ajungeau la Londra. Aşa că tot bagajul ei se rezumase la un singur cufăr, în care-şi îndesase două rochii de casă, una de zi, lenjeria intimă, lucrurile de toaletă şi caseta cu bijuterii. Timp de mai bine de o oră se certaseră în privinţa unui al treilea pasager, asupra căruia Morgan insistase să rămână la Marcham.

- O să moară de foame, pledă Jessica cu disperare cauza a lui Balthazar. Nimeni n-o să vrea să-l hrănească.

- O să vorbesc cu Jenkins să aibă grijă de el, rămase el neclintit în hotărârea sa. Jessica, înţelege, dacă drăcovenia aia scapă, o să rămânem fără servitori şi o să ni se ducă vestea că suntem un cuplu de ţicniţi excentrici care creşte monştri. N-o să mai găsim nicăieri un personal atât de bun ca cel pe care-l avem acolo.

- O să-l ţin departe de ochii tuturor!

- Asta iese complet din discuţie, se arătă el neînduplecat.

- Fără el nu merg nicăieri, îl anunţă ea, cu mâinile proptite în şolduri, ochi scânteietori şi bărbia înălţată a sfidare.

- Bine! făcu el cu un rânjet nesuferit pe mutră. Îl luăm cu noi, dar anulăm cele două săptămâni care ne-au mai rămas până la termenul scadent al învoielii noastre. Această condiţie nu e negociabilă, o anunţă cu o voce mieroasă, aplecându-se spre ea şi privind-o drept în ochi, într-o manieră provocatoare.

- Asta-i şantaj! izbuti tânăra să îngaime, privindu-l indignată.

- Nu, o corectă bărbatul cu un calm zâmbitor, este un târg cinstit. Eu accept ceva ce nu-mi place, tu faci deasemenea un alt compromis şi uite aşa ajungem la o nouă înţelegere. Ce zici, batem palma?

- Mai bine puneţi pofta-n cui! aproape că se înecă ea cu vorbele.

Ştiind că discuţia se încheiase, Jessica îi întoarse un spate rigid şi ieşi din încăpere cu paşi grăbiţi, venindu-i să moară de necaz. Atitudinea soţului o revoltase peste măsură, atât de mult, că nici nu-şi mai găsea cuvintele.

Morgan privi amuzat în urma ei, rozându-şi obrazul pe dinăuntru. Doamna avea temperament, nu glumă!

Plecară în câteva minute şi prima jumătate de oră o parcurseră într-o tăcere încordată. Jessica refuză să se uite la el, privind tot timpul pe geamuleţul portierei, prefăcându-se absorbită de peisajul înecat sub ploaia torenţială ce izbucnise în clipa în care ieşiseră pe porţile de la Marcham.

Morgan şedea pe bancheta din faţa ei, urmărindu-i succesiunea de emoţii din ochi, în timp ce trăsura se legăna deasupra gropilor. Era foarte supărată pe el şi nu avea să se lase prea uşor împăcată. Îşi ţinea buzele strânse, nările îi fremătau uşor, iar între sprâncene i se formase o cută delicată care până la urmă avea să-i dea dureri de cap.

Într-un final oftă şi se aplecă în faţă, obligând-o să-l privească. Ochii ei verzi erau ca nişte lame şi scăpărau de furie atunci când se aţintiră asupra lui.

- O să mă poţi ierta vreodată pentru crima comisă, contesă? o întrebă el serios, licărul de umor din ochi dezminţindu-i căinţa din glas.

Buzele ei se subţiară şi mai mult, iar bărbia i se ridică doi centimetri.

- Balthazar este o fiinţă inofensivă, ştii bine acest lucru! rosti ea, dintr-o singură suflare.

- Eu îl ştiu, dar alţii nu, recunoscu el pe un ton calm.

- Aş fi avut grijă de el! continuă tânăra cu năduf, întorcându-şi privirea înlăcrimată spre ferestruică.

- Sunt convins de asta.

Jessica îşi prinse buza de jos între dinţi, clipind des pentru a-şi usca ochii.

Nu voia să plângă, să-i arate cât de tare o duruse refuzul lui nejustificat de a-l lua pe Balthazar cu ei la Londra. În plus, era convinsă că atunci când avea să se întoarcă la Marcham, biata creatură avea să fie demult istorie. Nimeni nu avea curajul să se apropie de ea, darămite să-l mai şi hrănească! Gândul acesta îi strânse inima. Îi promisese părintelui MacDougal c-o să aibă grijă de Balthazar şi acum îşi încălcase vorba. Pentru asta, nu-l va ierta niciodată pe soţul ei.

Cu coada ochiului îl văzu cum întinde mâna spre ea şi se retrase, dându-i astfel de înţeles că era destul de supărată pe el pentru a-i respinge atingerea.

- Cât de lipsit de inimă trebuie că mă crezi, oftă Morgan teatral.

Jessica nu-i răspunse, continuând să se uite încruntată pe geamuleţ.

- Un insensibil şi jumătate, nu-i aşa, Balthazar?

La auzul numelui, faţa ei se răsuci brusc şi-l văzu pe Balthazar ghemuit pe mâneca jachetei lui.

Ochii ei se înseninară subit şi un zâmbet surprins îi alungă cuta adâncă dintre sprâncene. Avu pornirea de a-l lua de acolo, dar se opri şi ochii îi fulgerară îngustaţi bănuitor spre faţa soţului ei, care o privea cu o sprânceană arcuită ironic.

- N-am încheiat nicio înţelegere! preciză Jessica pe un ton categoric.

- Nici nu mi-am închipuit că ai putea fi atât de milostivă! replică el ironic.

Jessica îl mai fixă un moment, vrând să se asigure că el nu-i întindea vreo cursă, apoi îl luă cu grijă pe Balthazar în poala ei, mângâindu-i cu delicateţe spatele catifelat.

- N-am să înţeleg niciodată această afinitate a ta pentru un asemenea monstru, comentă Morgan sec.

- Fiecare om are doza lui de nebunie, chicoti ea, fericită. La început, îmi era groază de păianjeni, însă părintele MacDougal m-a învăţat să văd frumuseţea din fiecare creatură a Domnului şi să-mi depăşesc temerile.

- Zău? o luă Morgan peste picior. Atunci, spune-mi şi mie, ce anume vezi frumos la un şarpe?

Jessica se încruntă gânditoare.

- Nu prea mă dau în vânt după şerpi, recunoscu ea şovăitoare, dar... unii au un colorit aparte. Am văzut la un târg un şarpe enorm, cu trupul mai gros decât braţul meu. Formele şi culorile de pe spatele lui erau fascinante. Un şir de carouri în galben şi roşu. Ăla era chiar frumos!

- Dacă spui tu! se resemnă el, ştiind că discuţia aceea nu ducea nicăieri.

Ploaia se transformă curând într-o aversă măruntă şi se opri doar cu câteva minute înainte ca trăsura să intre în Londra.

Spre marea ei dezamăgire, Jessicăi oraşul i se păru deprimant.

Cel puțin asta fu prima ei impresie atunci când străbătură mahalalele de la periferie, unde mizeria şi sărăcia se reflectau în aspectul murdar al clădirilor înghesuite, în veşmintele cenuşii ale trecătorilor şi în expresia goală din ochii lor. Asta poate şi din cauza străzilor pline de noroi şi gunoaie şi a ceții care începuse să se lase peste tot. Vremea câinoasă transformase oraşul într-un loc neprimitor şi rece. Nu exista nimic strălucitor şi atrăgător, dacă ar fi fost să se ia după spusele lui Michael. Totul era... ostil.

Abia când pătrunseră în cartierele selecte ale Londrei, inima îi veni la loc. Opulența şi arhitectura caselor celor înstăriți era impresionantă. Uluită de grandoarea acelor construcții vechi, care păstrau amprenta diferitelor epoci, Jessica aproape că stătea cu nasul lipit de gemuleţul trăsurii. Trecură pe lângă grădini frumos îngrijite, parcuri vaste, cu alei largi şi pustii, scuaruri elegante, pe lângă biserici şi catedrale impunătoare, inclusiv pe lângă palatul St. James's.

Curând, trăsura opri în fața unei clădiri înalte, cu frontonul acoperit de o perdea deasă de iederă, şi colonade de marmură ce străjuiau arcada de la intrare.

Jessica făcu ochii mari, amuțind pentru o secundă.

- Asta e casa ta? se bâlbâi ea, uluită.

- Casa noastră, o corectă Morgan amuzat de expresia năucită de pe fața ei, în timp ce o ajuta să coboare pe trotuarul ud.

Trei minute mai târziu, d-l Alfred Huston, majordomul de la Averly House, un bărbat în jur de patruzeci de ani, scund de statură şi rotofei, îi prezenta toți membrii personalului, care cuprindeau douăsprezece cameriste, opt menajere, cincisprezece lachei, patru bucătari şi un băiat în casă bun la toate care, află ea mai târziu, era nepotul intendentului.

Casa era şi mai mare decât îi păruse privită din stradă. Însuma douăzeci şi patru de apartamente, câte opt pe un nivel, care cuprindeau fiecare câte un dormitor spațios, o cameră de baie şi un antreu elegant, iar la parter—două saloane mici, o sală imensă de bal, un living-room de două ori mai mare decât cel de la Marcham, un cabinet de lucru mobilat în lemn de mahon şi fotolii din piele de culoarea cafelei, o cameră de citit dotată cu o bibliotecă mult redusă în dimensiuni, dar mai bine echipată decât cea de la Marcham, şi odăile celor din personal.

Totul era de un rafinament şi un lux de neimaginat, iar Jessica se simțea pur şi simplu copleşită de bogăția ce se revărsa în jurul ei.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că avea să locuiască la Londra într-un... palat!

- Îți place? o întrebă Morgan în timp ce făceau turul casei.

- Sunt... impresionată, murmură ea, cu mâna dusă la inimă şi un zâmbet uimit pe buze. Ca să fiu sinceră, sunt mai mult decât impresionată. N-aş fi crezut în veci că eşti atât de bogat!

Morgan îşi îngustă ochii un milimetru.

- S-ar putea ca aparențele să înşele, scumpo, rosti el încet. S-ar putea ca la ora asta să fim faliți. O iluzie pe care s-o păstrăm de ochii lumii.

- Nu-i nicio problemă, râse Jessica încetişor. Vinzi casa asta, îți acoperi datoriile, şi ne retragem la Marcham. Viața acolo este minunată.

- Şi dacă nici Marcham n-o să ni-l mai putem permite? o iscodi el.

- Asta ar fi într-adevăr o problemă! spuse ea cu o umbră de tristețe în ochii verzi. Dar nu capătul lumii, preciză foarte serioasă. Omul are nevoie de foarte puține lucruri pentru a fi fericit. La Marcham am cunoscut câteva familii care duceau un trai lipsit de orice confort material, dar în casa lor te simțeai... binecuvântat. De multe ori mâncau doar pâine cu apă, aveau multe guri de hrănit, îi explică ea cu o voce gravă, dar dacă apăreai la uşa lor, întotdeauna erai binevenit şi primeai o mică parte din puținul lor. Şi, totuşi, erau fericiți. Am înțeles şi de ce. Se iubeau. Se respectau şi încercau să-şi facă viața mai frumoasă cu ceea ce-şi permiteau să aibă. Nu alergau după himere, nu visau lux şi opulență. Ştiau că nu pot avea mai mult decât le oferise viața până atunci, dar asta nu le umbrea inimile. Pentru că învățaseră să se bucure de orice lucru.

- Deci nu te-ar deranja dacă ți-aş spune că în acest moment sunt cu totul ruinat? o descusu el cu o mină lipsită de orice expresie.

- Nu, zâmbi ea, privindu-l în ochi cu seninătate şi candoare. Dacă ai fi petrecut măcar o lună la mănăstire, ai fi înțeles că nimic altceva nu se compară cu traiul auster şi cumpătat de acolo. Maica stareță spunea că sunt prea mulți muritori de foame în lume ca noi să ne îngăduim extravaganța de a ne ridica sătule de la masă. Că trebuie să ne ponderăm şi să muncim cât mai mult pentru a-i ajuta pe cei săraci şi năpăstuiți.

- Abia acum îmi explic de ce eşti atât de slabă, o tachină el.

Jessica era singura femeie din câte cunoscuse care mânca cât un bărbat, fără să pună un dram.

- Primeam mâncare pe ascuns, mărturisi ea, roşind de jenă. Sorei Beatrice îi era milă de mine şi-mi aducea câte un supliment după fiecare masă, pentru că-mi era deseori rău de foame. Nu am putut să-mi explic niciodată cum de am constituţia asta imposibilă, dar dacă vrea cineva să mă tortureze, atunci cea mai sigură metodă este să mă ţină flămândă. Am fost aşa de când mă ştiu, rosti Jessica stingherită, ca şi cum s-ar fi scuzat. Aşa că, milord, dacă eşti falit, atunci va trebui să găseşti repede o cale de a ne putea asigura merindele, pentru că altfel va fi cu adevărat tragic.

Morgan nu se mai putu abţine şi o luă în braţe, râzând zgomotos.

- Sunt mai bogat decât poate mintea ta să cuprindă, murmură frecându-şi vârful nasului de pielea caldă şi mătăsoasă a gâtului ei. Dar dacă continui să mănânci în ritmul ăsta, o să ne aduci pe amândoi la sapă de lemn.

- Nu fi nesuferit! îl admonestă ea, prefăcându-se supărată şi încercând să-l împingă.

Braţele lui se strânseră instinctiv, gura lui o căută pe a ei. O sărută încet, cu o infinită tandreţe, până când o simţi înfiorându-se.

- Hai să-ţi arăt camera ta, propuse el răguşit, luând-o de mână şi trăgând-o după el pe coridor.

Dormitorul era decorat în nuanţe de bej, auriu, verde şi roz, cu un pat cu baldachin în centru, o măsuţă joasă şi două fotolii tapisate cu brocart de culoarea perlei, pereţii îmbrăcaţi în damasc şi o măsuţă de toaletă cu oglinzi triple, din esenţă de trandafir. Noptierele ce încadrau patul uriaş şi dulapul care ocupa un perete întreg erau din lemn de trandafir delicat sculptat, tavanul avea stucaturi aurite şi zugrăvit într-o scenă de inspiraţie edenică, în care îngeri dolofani cântau la lire şi pluteau pe norişorii ca nişte oiţe.

Camera de baie avea pereţii îmbrăcaţi în oglinzi de Veneţia, în mijloc o cadă ovală din email ridicată pe trei picioare de bronz în formă de labe de leu, robinetele erau din aur masiv, la fel şi accesoriile pentru susţinut produsele cosmetice. Mozaicul de pe jos era aplicat într-o formă complicată atât de frumoasă, că-ţi fura ochii.

Jessica încercă să nu caşte gura la toate acele minunăţii, dar îi era peste puteri să n-o facă. Lux, confort, eleganţă şi bun-gust, combinate într-o armonie de linii, forme şi culori ce te impresionau până la fascinaţie.

- Este foarte frumos! şopti ea, întorcându-se în dormitor şi atingând în treacăt piesele de mobilier, plimbându-şi degetele peste linia zveltă a unei statuete din marmură ce reprezenta o Diană cu arcul pregătit să ţintească inima unei ciute.

- Sper să te acomodezi repede şi să te simţi cât mai bine aici, îi ură Morgan, stând cu umărul sprijinit de tocul uşii care dădea în camera de toaletă.

- Mă simt... ca o prinţesă! gesticulă ea graţios cu braţele, făcând o mică piruetă.

Imaginea ei, râzând încântată în mijlocul încăperii, îl subjugă. Era incredibil de frumoasă în rochia aceea din mătase galbenă, cu părul vălurit peste umeri şi ochii strălucind ca două smaralde. În acel moment, simţi că dragostea lui pentru ea ameninţa să îl sufoce cu totul.

Închise ochii o clipă, încercând să se dezmeticească, apoi trase aer adânc în piept şi-şi îndreptă spatele.

- O să poruncesc servitorilor să-ţi pregătească baia, rosti cu o voce răguşită, desprinzându-se din prag. Între timp, fă-te comodă şi încearcă să te odihneşti puţin. Te aşteaptă o după-amiază ucigătoare.

Jessica îşi înălţă sprâncenele, privindu-l nedumerită.

- Ai să te lămureşti singură şi sper că n-o să-mi porţi pică pentru asta, îi făcu el cu ochiul ştrengăreşte, dispărând din încăpere.

Îi purta pică, nici vorbă! îşi zise ea înciudată cinci ceasuri mai târziu, când, după vreo patru ore de chin, madame Lacroix, cea mai în vogă creatoare de modă din Londra, îşi luase cele trei ajutoare cu care venise, împreună cu catalogul de schiţe şi măsurători, şi părăsise val-vârtej Averly House pentru a onora prima comandă până la orele zece seara ale acelei zile.

Modelele unicat pe care corpolenta doamnă i le arătase erau fabuloase. Câteva fuseseră concepute pe loc, inspirate de formele longiline ale Jessicăi, altele fuseseră modificate pentru a-i evidenţia talia îngustă şi supleţea gâtului. În ansamblu, în mai puţin de zece zile avea să-şi umple şifonierul cu peste douăzeci de rochii de gală. Mostrele de material prezentate erau din cea mai fină mătase şi delicată dantelă, calitatea lor ireproşabilă, şi Jessica bănuia că toate costau o avere.

Timp de o oră, discuţia se concentrase numai asupra toaletelor, apoi urmaseră trei ore de agonie, în care tânăra femeie, suită pe un taburet, stătuse nemişcată şi fusese măsurată de nu se ştie câte ori, pentru fiecare creaţie în parte. Deşi încercase s-o lămurească pe croitoreasă că nu avea

trebuință de atâtea rochii, aceasta o privise uluită şi replicase că Alteța Sa îi poruncise să-i croiască două duzini de rochii festive şi că sub nicio formă nu avea să-i coase mai puține.

După ce madame Lacroix plecase, fusese necesar să stea un sfert de oră ca să-şi tragă sufletul, apoi porni în căutarea soțului ei. La indicațiile domnului Huston, îl găsi pe Morgan în cabinetul său de lucru, cu un trabuc subțire prin între dinți, picioarele suite pe tăblia biroului masiv din lemn de mahon, citind atât de absorbit conținutul unei scrisori încât nu-i auzi ciocănitul. Pe birou se aflau zeci de plicuri nedesfăcute, iar altele zăceau mototolite pe covorul scump Aubousson într-o dezordine de nedescris.

- Este o aiureală! izbucni ea cu năduf, de îndată ce închise uşa în urma ei.

Morgan ridică ochii şi o privi uimit, apoi îşi lăsă picioarele să-i cadă pe podea fără zgomot. Se ridică în picioare şi-şi scoase trabucul din gură, stingându-l în scrumiera de cristal din fața lui, fără a-şi lua ochii de la ea.

- Ce este o aiureală? o întrebă amabil.

- Îmi spui şi mie de ce Dumnezeu am nevoie de două duzini de rochii de bal când au mai rămas doar două săptămâni din tot sezonul? Cinci rochii de seară, hai zece, ar fi fost mai mult decât suficiente. Dar douăzeci şi patru, Doamne iartă-mă, asta-i pur şi simplu nechibzuință, milord!

Indignarea ei era autentică şi el făcu ochii mari, surprins.

- Iei cam des numele Domnului în deşert, Jessica! o avertiză el în glumă, ocolind biroul. Vezi să nu te trăsnească...

- Încetează cu bazaconiile! se răsti ea, începând să se foiască prin încăpere cu o expresie enervată pe față. Vorbeşte tu cu madame Lacroix şi spune-i că te-ai răzgândit şi că vrei ca numai o treime din comandă să-ți fie livrată. Am încercat eu s-o fac, dar parcă are dopuri în urechi. Mi-a făcut capul cât o baniță cu faptul că tu i-ai cerut atâtea rochii şi că nici moartă nu va trece peste voința ta...

- Jessica, ai nevoie de toate rochiile alea, încercă el s-o convingă.

- Ba n-o să am! se zburli ea, oprindu-se în loc şi privindu-l încrâncenată. Cinci sunt...

- ...de-a dreptul jignitor pentru rangul şi poziția ta socială! completă Morgan zâmbind. Dulceață, reluă cu blândețe, este nepotrivit şi umilitor pentru o doamnă să poarte aceeaşi rochie de două ori într-un singur sezon. Dacă o face, asta denotă că soțul ei este prea sărac ca să-şi permită luxul de a o face fericită.

- Dacă-ți imaginezi, milord, că două duzini de rochii mă fac să zburd de fericire, atunci te-nşeli! replică ea vehement. Dar ca reputația şi vanitatea ta să nu aibă de suferit, mă învoiesc să accept paisprezece rochii, câte una pentru fiecare seară.

Îşi împinsese bărbia bătăios, privindu-l cu sprâncenele ridicate şi prevenindu-l că acesta era ultimul ei cuvânt şi că nu era dispusă să negocieze în niciun fel.

- Îmi faci o concesie sau încerci să mă împiedici să-mi cheltuiesc banii cu tine? o chestionă Morgan cu o expresie amuzat-nedumerită.

- Amândouă, recunoscu Jessica după un moment de gândire.

- Să ştii că îmi pot permite această... cum ai numit-o... ah, nechibzuință! o asigură el calm, încrucişându-şi brațele pe piept şi privind-o îngăduitor. Şi ne mai rămân suficienți bani ca să ne asigurăm hrana în sezonul ăsta, o înțepă el cu blândețe.

- Dar e o prostie! protestă Jessica necăjită. Toate minunățiile acelea nu sunt făcute doar pentru a fi îmbrăcate o singură dată. E strigător la cer! bombăni ea, azvârlindu-şi brațele spre cer cu un oftat exasperat.

- Scumpa mea, aici totul se rezumă doar la reguli şi aparențe, zâmbi Morgan cu umor. Asta este una dintre ele. N-o încalci dacă vrei să-i supraviețuieşti Londrei. În plus, o să ai nevoie de ținute de mers la operă şi la teatru, care sunt separate de cele de bal. Dacă-mi amintesc corect, acum vreo doi ani o anumită domnişoară a fost mazilită efectiv de ironia publică doar pentru că cea care îi garnisise şifonierul făcuse greşeala de a-i croi două modele diferite de rochii din acelaşi material şi aceeaşi culoare.

- Asta-i chiar ridicol! făcu Jessica, uluită. Lumea de aici chiar n-are altă preocupare decât să vâneze greşelile altora?

- Asta-i ocupația principală, rânji el nesuferit, altfel nimeni n-ar mai găsi niciun motiv să se distreze. Draga mea, reluă cu un zâmbet, n-ai să mă ruinezi doar cu câteva rochii, dacă asta este ceea ce te îngrijorează.

Jessica se încruntă, neştiind ce să răspundă.

- Ştii, făcu el încet, aproape că nu-mi vine să cred că eşti reală.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Eşti înduioşător de modestă, Jessica. Oricare altă femeie ar delira să ştie că poate avea acces nelimitat la banii soţului ei şi să-i cheltuiască aşa cum îi trăsneşte prin cap.

- Vrei să zici că eu am acces nelimitat la banii tăi? clipi ea uluită.

- Aşa m-am exprimat, nu?

Jessica tăcu, amuţită de generozitatea lui.

- Şi pot cheltui cât vreau, pe ce vreau? îl chestionă cu o expresie de comică neîncredere pe faţă.

- Eşti soţia mea, Jessica, şi în această calitate eu mă voi strădui să-ţi asigur tot confortul dorit şi să-ţi satisfac toate capriciile, răspunse Morgan serios.

- Ce imprudenţă din partea ta, milord, râse ea amuzată. Bine că nu sunt o fire risipitoare, altfel... praful s-ar alege de toată agoniseala ta!

- Mda, mare noroc.

Jessica bătu teatral din genele-i lungi, prefăcându-se măgulită.

- Ce-i cu toată harababura asta? schiţă ea un gest spre mormanul de scrisori de pe birou şi la cocoloaşele de pe covor.

- O nebunie, se plânse Morgan, trecându-şi mâinile mari peste chipul obosit. O groază de invitaţii vechi la serate, baluri, supeuri şi dineuri, scrisori de la asociaţii mei, alte invitaţii pe care trebuie să le triez şi să le răspund în timp util.

- Vrei să te ajut? se oferi Jessica cu graţie.

- Numai dacă te simţi în stare, răspunse el, privind-o cu speranţă în ochi. Mi-am concediat ultimul asistent înainte să vin la Marcham pentru că s-a dovedit a fi un împrăştiat. În principiu, trebuie sortate invitaţiile pentru balurile din seara asta şi din următoarele zile, aşa că ceea ce trebuie să faci este să verifici data din josul paginii. Pe urmă, stabilim împreună la care o să le dăm curs şi la care nu.

- Mie-mi este indiferent unde ne ducem diseară, ridică ea din umeri, luând un teanc de pe biroul şi aşezându-se cu ele în poală pe un fotoliu. Nu cunosc pe nimeni, aşa că rămâne la latitudinea ta unde anume doreşti să mergem.

- Bine, căzu el de acord. Tot ce este de domeniul trecutului arunci, restul îl pui deoparte. Vrei un ceai?

- Mi-ar prinde bine, acceptă Jessica zâmbitoare, apucându-se de lucru.

Aproape un ceas, se afundară în muncă conştiincioşi şi, cu puţin timp înainte de ora şapte seara, sfârşiră toată treaba. Acum, Morgan era cel care recitea încă odată invitaţiile valabile, împărţindu-le în două categorii: cele posibil admise şi cele respinse fără drept de apel.

După încă o triere minuţioasă, aveau la dispoziţie patru moduri în care să-şi petreacă seara şi aproape jumătate din noaptea care urma.

- Un bal la Rutlige House, unul al Kensington Place, altul în casa contelui de Anscombe şi ultimul la lady Burlington, enunţă Morgan, aruncând invitaţiile una câte una pe suprafaţa acum degajată a biroului.

- Toate sună... la fel, mărturisi Jessica distrată.

- Bine, oftă Morgan. Ţi-ar face plăcere s-o întâlneşti pe Katherine în seara asta? îşi îndreptă ochii spre ea întrebător.

Ochii Jessicăi se luminară de încântare.

- Fireşte că vreau!

- Atunci, ne ducem la Anscombe House, decretă el, zâmbind vesel. Sunt nişte oameni extraordinari şi, garantat, o să-ţi placă atmosfera de acolo. Acum, trebuie să le trimitem răspunsul urgent. Nu că nu am fi bine veniţi, dar buna-cuviinţă cere să ne conformăm regulilor de protocol.

În următoarele minute, Morgan îi dictă răspunsul şi Jessica îl aşternu pe hârtie cu scrisul ei frumos, apoi bărbatul sună după un servitor şi îl expedie la casa contelui de Anscombe.

Morgan se plimba nervos prin salon, cu un pahar de whisky în mână, consultându-şi ceasul pentru a suta oară în cinci minute. Era aproape zece şi jumătate şi rochia Jessicăi încă nu fusese adusă de la croitoreasă.

Pe de o parte realiza că-i ceruse doamnei Lacroix imposibilul şi că trebuia să aibă răbdare, însă aceasta i se cam epuizase în ultimul sfert de oră şi, pe urmă, plătise un preţ exorbitant pentru fiecare rochie terminată şi livrată în timp util.

Când pendula din hol bătu jumătatea de oră peste zece, domnul Huston intră cu un aer ceremonios în sufragerie şi-l anunță că rochia stăpânei sosise în sfârşit.

Morgan răsuflă uşurat şi-i ceru majordomului să-l răsplătească pe curier, poruncind ca toaleta să-i fie dusă Jessicăi imediat.

Aprinzându-şi un trabuc, se instală confortabil într-un fotoliu, întinzându-şi picioarele lungi în față şi înarmându-se cu o nouă doză de răbdare. Ştia din experiență că aranjatul unei femei înaintea unui bal important putea dura până la un ceas, aşa că nu avea niciun motiv să spere că aveau să plece înainte de ora unsprezece şi jumătate.

Zece minute mai târziu, auzi uşa încăperii deschizându-se încet şi Morgan îşi întoarse capul, ferm convins că Jessica trimisese vreun servitor care să-l informeze că mai avea mult şi bine de aşteptat.

Se înşela. În prag se materializase silueta zveltă a soției sale, înveşmântată într-o rochie din mătase şi voaluri de un verde stins, aproape alb, o apariție de vis care-l lăsă fără grai.

Se ridică năuc în capul oaselor, încercând să n-o mai fixeze ca un prost, dar constată că îi era cu neputință să n-o facă. Rochia mulată pe trup avea un decolteu fabulos, umerii goi, iar mânecile strâns croite pe brațe explodau într-o învolburare de voal moarat de la coate în jos. La gât avea colierul pe care i-l dăruise cu trei săptămâni în urmă şi în urechi îi străluceau două picături de smarald prinse cu un fir subțire de aur. Părul îi era suit în creştet într-un coc complicat, prins cu panglici satinate de un verde pal, şi câteva şuvițe i se ondulau uşor în jurul chipului, acoperind cicatricea abia vizibilă de pe obrazul drept, pe care o căpătase în timpul acelui galop infernal prin pădurile de la Marcham.

- Ai..., începu Morgan cu o voce ruginită, pe care şi-o drese cu mare greutate, ...terminat foarte repede, sfârşi el, într-o şoaptă răguşită.

- Ştiam că suntem în întârziere şi m-am grăbit, rosti Jessica dintr-o singură suflare. Îmi pare rău că ai aşteptat atât!

- Să nu te prind că te scuzi! zâmbi Morgan, înaintând spre ea şi luându-i mâinile pentru a i le duce galant la buze. Un bărbat trebuie aibă întotdeauna răbdare dacă doreşte ca doamna lui să arate încântător. Un mic tribut adus plăcerii ochiului, îi explică el serios. Eşti foarte frumoasă, rosti el într-o şoaptă aproape de venerație, privind-o în ochi în timp ce-i săruta monturile fine.

Tânăra femeie roşi şi ochii îi străluciră de plăcere, însă se simțea mult prea emoționată pentru a-i întoarce complimentul.

Rămaseră pentru un lung moment aşa, ochi în ochi, privindu-se în tăcere. După aproape o jumătate de minut, Jessica începu să se simtă stânjenită de modul întunecat şi fascinant în care bărbatul o fixa, şi-i zâmbi tremurător, ferindu-şi privirea. Morgan îşi înghiți un oftat şi îi oferi brațul, conducând-o spre ieşire.

Când ajunseră în interiorul luxos al trăsurii, n-o mai iertă. O luă de mână şi o trase nerăbdător pe genunchii săi, capturându-i gura într-un sărut devorator care dură până aproape de destinație. Când coborâră pe trotuarul scăldat în lumina palidă a felinarelor din fața casei contelui de Anscombe, amândoi erau amețiți, respirau greu şi chicoteau ca doi adolescenți.

Fură anunțați de către maestrul de ceremonii cu toată cinstea cuvenită rangului şi poziției lor sociale şi, imediat, gazdele le ieşiră în întâmpinare.

- Averly, amice, mă bucur enorm că ai putut să ajungi, rosti râzând contele de Anscombe, un bărbat cu aproape cu un cap mai scund ca Morgan, în jur de treizeci de ani, cu o înfățişare extrem de atrăgătoare şi o pereche de ochi de un albastru electrizant.

Tânăra care-l însoțea era mică de statură, cu părul de un castaniu deschis şi o pereche de ochi căprui, mari şi calzi. Proeminența care se ghicea pe sub rochia cu talie înaltă a acesteia îi dădu de veste Jessicăi că avea în față o viitoare mămică.

Morgan o prezentă pe Jessica celor doi, sfârşind cu:

- El este lordul James Feltkamp şi soția lui, lady Olivia.

- Pentru prieteni, doar Olivia, preciză contesa pe un ton cald, ignorând salutul grațios al Jessicăi şi luând-o de mâini, pentru a o trage spre ea ca s-o sărute pe obraz. Sunt încântată să te cunosc, în sfârşit, îi şopti ea la ureche. Katherine mi-a povestit numai lucruri bune despre tine şi trebuie să recunosc că muream de nerăbdare să te întâlnesc. În plus, toată lumea arde de curiozitate s-o cunoască pe cea care a făcut zob inima lui Averly. Acum vino cu mine ca să te prezint societății, sfârşi ea, retrăgându-se şi privind-o în ochi cu un zâmbet cald şi sincer.

Jessica clipi de două ori, luată complet prin surprindere de cantitatea de informații pe care Olivia i-o turnase la ureche în doar câteva secunde, şi-i aruncă o privire nedumerită peste umăr lui

Morgan, în timp ce tânăra gazdă o trăgea după ea prin mulțime. Acesta îi făcu cu ochiul încurajator, asigurând-o din priviri că avea să i se alăture cât de curând, şi aproape imediat izbucni într-un hohot de râs sonor la ceva ce gazda balului tocmai îi spusese.

- Eşti prietenă cu Katherine? reuşi Jessica s-o întrebe după un sfert de oră de perindat de la un grup la altul, unde făcu cunoştiință cu o groază de lume, pe unii cunoscându-i deja de la Marcham.

- Oh, da, ciripi Olivia, pescuind o cupă de şampanie de pe o tavă aflată în mişcare şi înmânându-i-o Jessicăi, cu mențiunea că avea s-o ajute să-şi depăşească tracul din acea seară. Imediat vor ajunge şi ei, o informă în timp ce zâmbea amabilă unei doamne în vârstă, aflată în celălalt capăt al enormei săli de bal. Ne-am întâlnit anul trecut în toamnă la o expoziție de pictură şi ne-am plăcut imediat. Katherine este un om cu totul şi cu totul deosebit.

- Aceeaşi impresie mi-a făcut-o şi mie, surâse Jessica, uşurată că ajunseseră cu discuția pe un tărâm oarecum familiar.

- Este imposibil să n-o îndrăgeşti, continuă Olivia cu însufleție. E o fire tare plăcută şi deschisă, şi are ceva ce puține femei posedă cu adevărat: frumusețe, inteligență şi curaj. Doamne, de obicei nu vorbesc aşa, ca o moară stricată, însă de când am primit confirmarea invitației, am fost într-o continuă stare de surescitare. Cred că ți-am făcut o părere grozavă despre mine, nu-i aşa?

Jessica râse amuzată şi o asigură că nu era deloc aşa.

- Dumnezeule, sper asta din tot sufletul! Şi, continuă Olivia pe un ton înfundat, adresându-se exclusiv urechilor ei, cum ai reuşit să îngenunchezi inima celui mai vânat bărbat din Anglia?

- Eu... ăăă..., se bâlbâi ea încurcată.

- Lady Davenport!

Vocea aceea profundă, atât de dragă sufletului ei, o făcu pe Jessica să se întoarcă în loc, uşurată că nu era nevoită să spună vreo minciună. În fața ei, Michael, proaspăt tuns, îmbrăcat într-un costum de gală din stofă neagră care-i venea remarcabil de bine, cămaşă albă din mătase şi eşarfă înnodată şic la gât, arăta mai chipeş şi mai elegant ca oricând.

- Alteță, zâmbi ea, impresionată de imaginea lui, flexându-şi genunchii într-o reverență impecabilă.

- Doamnă, în seara asta arătați de-a dreptul răpitor, se înclină Michael ceremonios în fața ei, sărutându-i respectuos mâna întinsă cu grație, în timp ce o măsura de sus până jos cu o privire plină de admirație.

- De ce n-ai mai venit la Marcham? îl privi ea pe sub sprâncene cu reproş.

- Mi-ai dus dorul? o tachină el cu ochii strălucind de maliție.

- Ştii bine ca da, îți țuguie Jessica buzele într-o bosumflare dulce.

- Am fost plecat cu afaceri pe continent, rosti Michael, împreunându-şi mâinile la spate. M-am întors în țară abia de două zile. Eşti bine? o chestionă serios, cercetându-i atent trăsăturile frumoase în căutarea unui semn care să contrazică aerul radios de pe chipul ei.

- Mai bine ca oricând, zâmbi ea moale. Neapărat să ne faci mâine o vizită la Averly House, îl rugă, privindu-l insistent în ochi. Am atâtea să-ți spun!

- Desigur, primi Michael zâmbitor. Acum sunt nevoit să te las. Trebuie să salut pe cineva. Vorbim mai târziu.

Îşi înclină capul în fața ei şi a Oliviei, şi-şi croi drum printre invitați spre un grup care stătea adunat în apropierea unei uşi ce dădea spre terasele din spatele casei.

- Bărbații Davenport au avut întotdeauna un farmec inegalabil, rosti Olivia cu o voce atât de nostalgică şi totuşi teatrală, că o făcu pe Jessica să râdă. Acum, numai Stamford a mai rămas neînsurat din celebrul cvartet. Să sperăm că soarta va fi mai blândă cu el, pentru că restul n-au avut această şansă.

- Celebrul cvartet? repetă Jessica curioasă.

Olivia râse şi începu s-o lămurească.

- Vezi tu, Jason, Roxburgh, Stamford şi soțul tău erau cunoscuți pe vremuri drept cvartetul de fier. Niciunul n-avea în minte însurătoare şi toți erau doriți pentru ceea ce posedau: tinerețe, o înfățişare atrăgătoare, avere şi titluri de noblețe, desigur. Şi totuşi, rând pe rând au căzut în capcana propriei lor aroganțe. Fiecare şi-a găsit câte o femeie care să-i aducă cu picioarele pe pământ. Femei cu personalitate şi tărie de caracter. Femei care le-au topit gheața din jurul inimilor şi i-au învățat să iubească.

Aici te-nşeli! gândi Jessica, ascunzându-şi amărăciunea în spatele unui zâmbet ce se dorea calm şi încrezător.

- Katherine mi-a spus că ai o voce superbă, rosti Olivia, după ce o prezentă unui alt grup de invitați. Este adevărat?

- Katherine a exagerat, încercă Jessica să se fofileze.

- Katherine nu exagerează niciodată şi dacă ea a spus asta, înseamnă că aşa este, o contrazise Olivia cu fervoare. În seara asta se află aici şi domnişoara Isabella di Trevi, continuă ea, împreunându-şi sprâncenele delicate într-o încruntătură delicată. Este fiica unui conte italian şi vocea ei s-a făcut remarcată pe toate scenele operelor mari din Europa.

- Olivia, dacă-mi ceri să mă manifest în seara asta alături de o soprană celebră, atunci este mai bine să ştii din capul locului că o să fii foarte dezamăgită de răspunsul meu, rosti Jessica cu gravitate.

- Nu ți-am cerut încă nimic, o abordă Olivia cu şiretenie. Dar signora di Trevi este atât de infatuată, de atinsă de propria-i valoare, că mă gândeam că n-ar strica ca cineva să-i mai coboare puțin nasul ăla obraznic.

- Eu am voce de contralto, Olivia, aşa că nici nu se pune problema să-i fac concurență. În plus, nu sunt obişnuită să cânt în fața unui public atât de numeros.

- Cum vrei, păru Olivia să se dea bătută. Dar...

Se întrerupse când Morgan apăru lângă ele, încercuind cu un braț protector talia Jessicăi.

- Pot să ți-o răpesc pentru o clipă, Olivia? se adresă el tinerei gazde cu un zâmbet plăcut. Am de gând să-mi valsez primul soția, înainte ca mulțimea să dea năvală.

Olivia surâse înțelegătoare, iar Jessica se îmbujoră de emoție.

- Vino, o luă Morgan de mână, conducând-o cu dexteritate printre invitați spre ringul de dans.

Strecurându-şi mâna mare pe după mijlocul ei şi apucându-i degetele fine în palmă, bărbatul se legănă uşor, imprimându-i ritmul curgător al valsului, cu privirea adâncită într-a ei, apoi se desprinseră amândoi din loc, înscriindu-se printre perechile care se roteau grațios pe podeaua lustruită ca o oglindă a sălii de bal.

- Ştiam eu c-o să ne potrivim, rosti Morgan după un minut de tăcere, învăluind-o în căldura surâsului său.

Îşi armonizau perfect paşii şi mişcările, ca şi când ar fi făcut asta de cel puțin o mie de ori mai înainte.

- De ce nu m-ai invitat niciodată la dans la Marcham? se trezi ea vorbind.

Morgan o privi pe jumătate serios şi-şi accentuă strânsoarea din jurul talie ei, aplecându-se uşor în față.

- Pentru că ştiam că dacă aş fi făcut-o, aş fi fost un om mort, răspunse el pe o voce scăzută, privind-o drept în ochi.

- Nu înțeleg cum un simplu vals te-ar fi putut omorî, se încruntă ea uşor.

- Eram atras de tine, Jessica, şi... hotărât să nu-ți cedez! Nu voiam să-ți văd frumusețea, să mă las ademenit de dulceața zâmbetului tău, nu voiam să-ți simt căldura sau să-ți respir parfumul. Şi, în niciun caz, nu voiam să-ți aud vocea asta atât de păcătos de senzuală, care mă face să mă gândesc... la lucruri deloc cuviincioase. Ştiam că dacă îmi îngădui să mă las ispitit în vreun fel de oricare din aceste lucruri, atunci n-avea să mai existe cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi. Ori un vals presupunea să am parte de toate la un loc, ceea ce era, categoric, prea mult pentru mine!

- Şi totul a fost în zadar până la urmă, concluzionă tânăra femeie cu o strâmbătură delicioasă, aruncându-i o privire galeşă pe sub vălul des al genelor. Eşti un bărbat slab, milord, dacă n-ai putut să rezişti farmecelor mele.

Morgan îşi îngustă ochii şi o privi sfredelitor. Jessica abia izbutea să nu râdă, muşcându-şi buzele într-un efort care-i aduse o roşeață delicată în obraji.

- Mă provoci să-ți dovedesc cât de slab pot fi în ceea ce te priveşte, lady Davenport? o întrebă el cu dulceață prefăcută în glas.

O privea cu un aer diabolic şi Jessica aproape că se cutremură. Avea fix aceeaşi privire ca în seara în care intrase în dormitorul ei de la Marcham şi începuse să-şi scoată hainele de pe el, băgându-i groaza în oase. O privire periculoasă, care o avertiza că orgoliul lui se afla sub talpa ei şi că era mai bine să-l păşească decât să-l calce.

- Departe de mine gândul ăsta, Alteță, rosti ea pe o voce mică, ferindu-şi privirea. Cu siguranță că m-am înşelat în aprecieri mai adineaori.

- Deci nu sunt un bărbat slab? continuă el mieros.

- Fireşte că nu, se grăbi Jessica să-l asigure.

- Ei bine, te-nşeli amarnic, dulceaţă! rosti la urechea ei, înfiorând-o cu răsuflarea lui caldă. În preajma ta mă simt extrem de vulnerabil. Şi ştii de ce?

Jessica îl privi, simţindu-şi inima bătându-i în gât cu putere, gata-gata să-i iasă afară. Negă tăcută, aşteptând ca el să continue.

- Pentru că eşti singura femeie care m-a făcut să mă văd aşa cum sunt în realitate şi să-mi doresc să mă schimb cu adevărat, mărturisi el simplu. Pentru că lângă tine viaţa este de două ori mai frumoasă şi fiindcă inima-mi tremură sub zâmbetul tău.

- Adevărat? bâigui ea, năucită.

- Adevărul este cea mai bună minciună, Jessica, zâmbi el înşelător, făcându-i complice cu ochiul. Şi pe urmă, tu singură ai spus că-ţi doreşti să fii curtată ca la carte, aşa că mă conformez acestei doleanţe. Cum mă descurc până acum?

Jessica se încruntă zăpăcită. Oare vorbise serios sau doar o tachinase? Nu mai ştia ce să creadă şi-şi dorea nefiresc de tare ca el să simtă cu adevărat puterea acelor cuvinte în inima lui.

În următoarea jumătate de oră, fu invitată la dans de câţiva gentlemeni. Pe unii îi ştia de acum o lună, pe alţii nu, însă niciunul dintre ei nu-şi mai permise să se lanseze în vreo discuţie îndrăzneaţă, aşa cum se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, înainte ca societatea să afle că era măritată cu Morgan Davenport. Conversaţiile erau lejere şi toată lumea se străduia să-i facă o impresie frumoasă.

Spre marea ei uimire, Jessica se integră foarte repede în acel mediu ciudat, unde opulenţa, strălucirea şi eleganţa se amestecau într-un mod absurd cu snobismul, excentritatea şi lipsa completă de gust în materie vestimentară a unor membri de bază ai elitei britanice. Fu copleşită de o avalanşă de dulcegării, atrasă în dialoguri stupide, de complezenţă, şi bănuia că toate acele manifestări excesive de curtoazie şi amabilitate nu se datorau unei dorinţe dezinteresate de a fi cunoscută ca persoană, ci mai mult dintr-o pornire ciudată de a-i intra în graţiile soţului ei.

Însă, în spatele acelor zâmbete superficiale, Jessica descoperi aproape cu un şoc existenţa unei invidii şi a unui dispreţ glacial prost ascuns în persoana a mai mult de jumătate din domnişoarele prezente la bal. De parcă ar fi dobândit în mod fraudulos şi nemeritat mult râvnitul statut de contesă de Averly, iar ele ar fi fost cele păgubite şi înşelate.

Jessica nu le putea condamna pentru asta. Soţul ei era un bărbat chinuitor de chipeş, foarte bogat, după cum el singur afirmase lucrul ăsta, şi provenea dintr-o familie veche şi respectată. Până în urmă cu o lună fusese considerat cea mai bună partidă din Anglia şi, cu siguranţă, fusese curtat cu asiduitate de o grămadă de nobili şi de oameni cu stare, în vederea unei alianţe profitabile pentru ei şi fiicele lor.

Apariţia ei pe scena londoneză spulberase toate visele acelor demoazele care trebuiau acum să se reorienteze spre un alt bărbat plin de atuuri sociale, care să le asigure viaţa îmbelşugată şi lipsită de griji la care aspirau.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Katherine şi soţul ei îşi făcură intrarea în sala de bal.

- Ai o rochie magnifică, o complimentă Katherine cu sinceritate, după ce o strânse în braţe şi o sărută delicat pe ambii obraji.

- Mulţumesc, zâmbi Jessica cu plăcere. Şi tu arăţi minunat.

Şi într-adevăr, aşa era. Katherine arăta năucitor într-o rochie cu talie înaltă, din mătase de culoarea fildeşului, fără mâneci, cu umerii căzuţi şi un decolteu adânc. Corsajul era brodat cu perle minuscule în mici râuri şerpuitoare, părul-i era strâns într-o împletitură complicată în creştet, iar ca bijuterii avea un set splendid din diamante şi perle cât boaba de strugure, care-i străluceau orbitor la baza gâtului, în urechi şi pe ambele încheieturi ale mâinilor înmănuşate în satin de culoare crem.

- Cum te simţi? o întrebă Katherine, privind-o în ochi fără să zâmbească.

- Excelent, minţi Jessica cu promptitudine, ignorându-şi durerea surdă care-i pulsa în coapsa dreaptă şi dorinţa acută de a se aşeza undeva să-şi odihnească puţin piciorul bolnav.

Văzu privirea tinerei ducese adumbrindu-se de îngrijorare şi suspiciune, dar spre uşurarea ei, Katherine îi acceptă răspunsul fără să mai stăruie.

Un minut mai târziu, Michael se înfiinţă lângă ei şi-i ceru lui Morgan permisiunea de a o dansa pe Jessica. Katherine fu invitată de către ducele de York, care sosise împreună cu ei, şi cei doi bărbaţi se treziră singuri.

- Recunosc privirea asta, îl tachină David, sorbind amuzat o gură de şampanie.

Morgan rânji, dar nu comentă nimic.

- Şi, cum merge? continuă tânărul bărbat, văzând că Morgan tace gânditor, cu ochii aţintiţi asupra soţiei sale, care se rotea zâmbitoare în braţele lui Michael.

- Aş zice că mă aflu pe drumul cel bun, rosti Morgan, răsucindu-şi faţa spre prietenul său.

- Dar...?

- Continui să-mi pierd minţile încet şi sigur, mărturisi Morgan cu un oftat adânc.

David îl privi, ducând paharul din nou la gură, apoi brusc, mâna îi îngheţă în aer. Ochii i se măriră surprinşi, ghicind adevărul din spatele spuselor lui, şi făcu un efort de voinţă ca să nu izbucnească într-un râs zgomotos.

- Deci, care va să zică, te-a pus la post şi rugăciune! murmură David amuzat, după ce se asigură că nu-i aude nimeni.

- Cam aşa ceva, recunoscu Morgan fără chef.

- Eu am postit mai bine de un an şi te asigur că ştiu foarte bine despre ce naiba vorbeşti, încercă David să-l consoleze.

Morgan se întoarse spre el cu sprâncenele arcuite neîncrezător.

Brusc, realizară amândoi ridicolul discuţiei şi al situaţiei şi începură să râdă. Amândoi aveau reputaţia unor diavoli în materie de cuceriri şi, în vremurile bune, fiecare dintre ei ar fi reuşit să împingă în păcat până şi cea mai evlavioasă dintre miresele Domnului. Şi totuşi, amândoi fuseseră aduşi în situaţia absurdă de a aştepta ca femeia iubită să se decidă în favoarea lor.

- Ce-i aşa de nostim? vru contele de Anscombe să ştie, materializându-se zâmbitor lângă ei.

- Modul în care femeile reuşesc să ne prostească de cele mai multe ori, zise Morgan, încă râzând. Pe când sorocul?

- În a doua jumătate a lui septembrie, răspunse Jason, învăluindu-şi într-o privire tandră soţia însărcinată, care se afla la douăzeci de metri de ei, conversând veselă cu lady Winthrope.

Olivia îşi ridică ochii, întâlni privirea visătoare a soţului ei şi-i zâmbi dulce.

- Mai ştii ceva de Fenster? îl întrebă David pe Morgan.

Din ziua în care David părăsise Marcham-ul, cei doi nu se mai văzuseră deloc, dar ţinuseră legătura prin intermediul scrisorilor. Aşa că tânărul duce era la curent cu dispariţia argatului şi tot el fusese cel care i-l recomandase lui Morgan pe celebrul detectiv.

- Aberdeen încă nu i-a dat de urmă şi deja a trecut prea mult timp ca să mai cred faptul că a rămas în Anglia. Supoziţiile noastre se îndreaptă spre America şi deja a trimis acolo patru oameni, care să facă cercetări. Asta în cazul în care nu este mort. Să sperăm că vom avea noroc.

Văzu o furie rece, criminală, mocnind în ochii verzi ai lui David. În decursul unui singur an, asupra actualei ducese de Roxburgh avuseseră loc trei atentate de asasinat. Primul se soldase cu un eşec, Katherine fiind smulsă în ultima clipă din faţa unei trăsuri ce gonea spre ea de către un văr îndepărtat al lui David care se întâmplase să fie de faţă la acel oribil eveniment, la cel de-al doilea fusese împuşcată în umăr, dar rana fusese superficială şi se vindecase destul de repede, cel de-al treilea fusese cât pe ce s-o coste viaţa pe Jessica.

Acum, răzbunarea lui David devenise şi a lui, şi Morgan îşi jurase că nu avea să precupeţească niciun efort, măsurat în timp sau bani, pentru a-l descoperi pe făptaş.

Valsul se sfârşi şi Michael o conduse pe Jessica înapoi. Tânăra arăta palidă, şchiopăta aproape insesizabil şi Morgan se întunecă la faţă.

O luă de mână şi, fără un cuvânt, o trase după el spre ieşirea din sala de bal, conducând-o pe coridoarele puternic luminate cu siguranţa cuiva care cunoaşte foarte bine planul casei. Ciocăni în uşa unei încăperi, apoi vârî capul înăuntru pentru a se asigura totuşi că nu se afla nimeni acolo. Deschise uşa larg, lăsând-o pe Jessica să intre prima într-o cameră de zi decorată în nuanţe de verde şi bej şi mobilată cu esenţe fine, după care o urmă tăcut.

Jessica se aşeză pe unul dintre cele patru fotolii Ludovic al XIV-lea, grupate în jurul unei măsuţe joase de ceai şi se rezemă de spătarul înalt, închizând ochii şi oftând de plăcere.

- De ce nu mi-ai spus că nu te simţi bine? o mustră Morgan cu asprime, aşezându-se pe fotoliul opus.

Jessica deschise ochii şi-l privi cu un surâs moale pe buze. Soţul ei stătea într-o poziţie aparent relaxată, cu braţele încrucişate pe piept şi o gleznă ridicată nonşalant pe un genunchi, întruchiparea virilităţii în forma cea mai aspră. Costumul de gală din stofă neagră îi venea ca turnat, accentuându-i umerii largi, silueta masivă şi picioarele lungi, iar inima i se strânse-n piept în faţa frumuseţii lui tulburătoare.

Modul tăcut în care o privea o făcu să se îmbujoreze.

- N-am nimic, ripostă Jessica cu o voce mică. Sunt doar puţin obosită, atâta tot.

- Te doare piciorul, mi-am dat seama de asta, sublinie el grav, pe un ton care nu admitea niciun comentariu. Mai stăm câteva minute, după care plecăm, o informă calm.

- Sunt bine, pe cuvânt, încercă Jessica să protesteze, nevrând să-i strice seara.

- Scumpo, sezonul nu se termină în noaptea asta. Vor mai fi şi alte baluri.

- Dar...

- Nici să n-aud! i-o reteză el categoric. Plecăm în maxim un sfert de ceas.

Urmară două minute de discuţii în contradictoriu, însă Morgan nu cedă în faţa niciunei implorări. Un sfert de ceas mai târziu, părăseau casa contelui de Anscombe într-o tăcere încărcată de reproş din partea ei şi de severă neînduplecare din partea lui.

La jumătatea drumului spre casă, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse, Jessica se trezi căscând. Poate că, într-adevăr, era mai obosită decât era dispusă să recunoască, gândi ea, luptându-se să nu adoarmă pe banchetă.

În antreul de la Averly House, un servitor buimac le ieşi în întâmpinare, luând pelerina Jessicăi şi dispărând cu ea pe o uşă.

Până ajunseră la etaj, Jessica mai căscă de câteva ori, roşind jenată când el o privi într-un mod uşor ironic şi teribil de grăitor. Se opriră pe coridorul luminat în dreptul apartamentelor lor şi Morgan o sărută uşor pe frunte, apoi îi sorbi buzele într-o sărutare gingaşă.

- Mai eşti supărată pe mine, doamnă? o chestionă el, privind-o adânc în ochi.

Jessica îşi înghiţi un alt căscat şi negă din cap, ameţită de oboseală.

El avusese perfectă dreptate să se înapoieze atunci la Averly House. Era efectiv epuizată după călătoria de dimineaţă, probele interminabile de după-amiază şi agitaţia din acea seară şi, dacă ar mai fi zăbovit un pic la balul contelui de Anscombe, în mod cert ar fi adormit rezemată de un perete.

- Vise frumoase, contesa mea, îi ură Morgan, făcându-i scurt cu ochiul şi deschizând uşa apartamentului ei.

Cum Jessica continua să-l privească amorţită, Morgan o răsuci pe călcâie şi o împinse uşurel în antreul cochet, apoi închise uşa în urma ei.

Jessica oftă şi porni ca-n transă spre dormitorul supradimensionat, căscând din mers. Marie, noua ei cameristă, ţâşni ca un arc de pe scaunul pe care moţăise şi-i ieşi în întâmpinare, ajutând-o să se dezbrace. După ce-i desfăcu şnururile corsetului, Jessica îi mulţumi şi o concedie, rămânând singură.

Aşezându-se în faţa măsuţei de toaletă, începu să-şi scoată încet acele şi panglicile din păr, desfăcându-l şi periindu-l îndelung, cu ochii aţintiţi asupra femeii palide din oglindă. E drăguţă, îşi dădu ea verdictul fără tragere de inimă. Oare de ce natura nu fusese mai puţin ironică cu ea, dăruindu-i un păr normal, negru sau blond, şi o piele fără cusur? Pistruii ăia erau îngrozitori şi-i detesta din toată inima. Iar părul... părul era ca o flacără vie. O culoare enervantă! Din păcate, împotriva niciunuia dintre aceste neajunsuri ale ei nu exista vreun remediu.

Prea obosită pentru a se mai întrista, se târî până la patul imens şi se vârî în aşternuturile fine cu miros de levănţică, trăgându-şi cuvertura până sub bărbie. Poziţia nu era comodă. Se răsuci pe burtă şi luă perna în braţe, ridicându-şi un genunchi aproape de coaste.

O clipă mai târziu, adormi cu vorbele lui rostindu-le-n minte: *„Adevărul este cea mai bună minciună!"*

Se trezi a doua zi înconjurată de un parfum subtil, inconfundabil, care o făcu să zâmbească. Deschise ochii perfect lucidă şi inima îi făcu un salt în piept.

Era înconjurată de o ploaie de petale delicate de trandafiri albi şi purpurii, răspândite peste tot: pe pernă, pe aşternuturi, pe podele, şi pe orice suprafaţă plană. Avea petale până şi-n păr, constată uimită, în timp ce se ridica în coate pentru a învălui încăperea într-o privire încântată.

Era ca un vis în alt vis şi Jessica se întinse languros sub cearşafuri, savurând acel moment unic de a se şti dorită şi admirată cu adevărat.

Brusc îngheţă, şi un geamăt adânc îi scăpă printre buze.

Astăzi era ziua ei de naştere! Şi ziua lui, de asemenea!

Dumnezeule mare, astăzi amândoi intrau într-o nouă decadă a vieţii lor, numai că în acea zi, spre deosebire de anii precedenţi, el se afla lângă ea.

Uitase efectiv de aniversarea lor şi avea senzaţia că acel covor de culoare şi parfum suav nu era singura surpriză care o aştepta în acea zi. Cu siguranţă că el se pregătise pentru acea zi specială încă din vreme, iar ea... nu-i luase nimic!

Nu încă, încercă Jessica să se încurajeze. Avea să-i cumpere ceva şi...

Un soi de panică se infiltră în inima ei. Nu mai fusese niciodată la cumpărături, habar nu avea ce cadou să-i facă, ce-şi dorea şi, mai ales, care erau gusturile lui. Nu ştia nimic şi se simţea de-a dreptul confuză.

- La mulţi ani!

- La mulţi ani şi ţie, îi ură ea anemic o oră mai târziu, când păşi în living pentru micul dejun.

- Ce-i cu faţa asta plouată? o descusu Morgan, încruntându-se uşor, punând ziarul din care citea deoparte şi ieşindu-i în întâmpinare.

Se opri când o văzu ridicându-şi o mână în direcţia lui, cu palma desfăcută spre el şi privirea adumbrită de emoţii fixată asupra ferestrelor care dădeau înspre Portman Square.

- Spune-mi că nu mi-ai luat nimic! îl imploră Jessica cu o voce stinsă.

- Nu ţi-am luat nimic, rosti el grav, părând oarecum jenat. Aveam în plan să dăm o fugă pe la magazine şi să ne uităm după ceva ce ţi-ar face plăcere...

Faţa ei se răsuci spre el şi ochii i se însufleţiră dintr-o dată.

- Adevărat?

- Am mințit, râse el vesel.

- Oh, Doamne! gemu Jessica, ascunzându-şi distrusă faţa în palme.

- Tu nu mi-ai luat nimic? o întrebă Morgan, prefăcându-se dezamăgit.

Mâinile ei căzură neputincioase şi Jessica îl privi teribil de tristă şi ruşinată.

- Am..., începu ea tremurător,... n-am avut când. Şi... şi cu toată nebunia asta am... uitat, sfârşi dezolată, cu ochii plini de lacrimi.

Oare ce fusese în mintea ei? gândi Jessica distrusă, nevenindu-i nici acum să creadă că uitase cu desăvârşire de acea zi atât de importantă în viaţa amândurora.

Morgan veni spre ea şi o cuprinse-n braţe, sărutând-o apăsat.

- Poate că nu ştii încă, dar mi-ai făcut cel mai minunat şi mai preţios dar pe care l-am primit vreodată, o asigură el solemn.

- Da? clipi Jessica, peste măsură de surprinsă. Care?

- Tu, răspunse el cu o expresie deosebit de gravă.

- Foarte drăguţ din partea ta să spui asta, se strâmbă ea comic, dar nu mă scuză.

- Aha! făcu el cu un aer înţelegător. Şi, după părerea ta, ce altceva mai bun crezi că aş putea să primesc?

- Oh, o mulţime de lucruri! rosti tânăra pe un ton energic. Ce anume ţi-ai dori, milord?

- Pe tine, rosti Morgan moale, cu ochii strălucindu-i diabolic în cap.

- Ceva material, preciză Jessica tulburată, încercând să-şi ignore pulsul care i-o luase razna şi blestemându-şi coloritul tenului care-i dădea atât de mult de furcă din cauza emoţiilor.

- Mie-mi pari destul de materială, o tachină el amuzat.

- Un lucru, la asta m-am referit! izbucni ea, exasperată.

- Bine, făcu Morgan, încruntându-se uşor. Îmi doresc, începu el cu ochii aţintiţi într-un punct situat deasupra capului ei, îmi doresc... un sărut din partea ta, reveni el cu privirea asupra ei, zâmbindu-i tandru, dar totuşi provocator.

- Glumeşti! râse Jessica, descumpănită. Un sărut reprezintă un gest, nu un lucru, şi, oricum, ar fi prea puţin.

- Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

- Dar ne sărutăm tot timpul! făcu ea nedumerită.

- Asta aşa e, îi dădu Morgan dreptate, cu o mică diferenţă: ***eu*** te sărut pe tine, ***tu*** pe mine nu m-ai sărutat niciodată.

Jessica îl privi derutată, apoi ochii i se dilatară în cap şi obrajii îi fură inundaţi de o roşeaţă puternică în clipa în care realiză ce anume îi ceruse el. Era un sărut pe care ea trebuia să-l iniţieze.

Genunchii i se înmuiară şi inima îi căzu în gol.

- Jessica, rosti Morgan cu blândeţe, luându-i bărbia îngustă între două degete şi obligând-o să-l privească, trebuie să înveţi şi să dai, nu numai să primeşti. În plus, n-am auzit pe nimeni să fi pierit numai dintr-atât, crede-mă pe cuvânt! Un sărut, frumoaso, şi te scutesc de o zi întreagă de frământări, incertitudini şi căutări inutile. Un singur sărut, repetă el, de data asta fără să zâmbească, privind-o în ochi cu o expresie imposibil de descifrat.

- Bine, acceptă tânăra, trăgând adânc aer în piept şi închizând ochii pentru o clipă, de parcă ar fi rememorat etapele acelui proces complicat.

Îşi înălţă faţa spre el şi-şi miji ochii enervată când îi observă licărul de umor din privirea aceea fumurie. Se distra pe seama ei, necăjind-o, ştiind foarte bine cât de dificil îi era să-i împlinească dorinţa. Şi acel val de indignare fu un remediu eficient pentru starea de timiditate care o stăpânea.

Punându-şi mâinile răcoroase de o parte şi de alta a gâtului lui, se înălţă pe vârfuri, întinzându-se spre el. Nu prea ajungea la gura lui şi cum el nu schiţa niciun gest prin care să-i uşureze sarcina, îşi strecură degetele spre ceafa lui şi-i trase capul în jos.

Morgan o privea serios şi calm atunci când mâinile sale mari, dintr-o logică proprie, îi încercuiră talia îngustă, aducând-o mai aproape.

Îi simţi atingerea gingaşă a gurii mătăsoase sub a lui, care rămase imobilă preţ de o clipă înainte de a se alipi abia ghicit de a sa, într-o mişcare incredibil de senzuală. Vârful limbii ei îi săgetă comisura într-un mod sfios, cercetător, descărcându-i în trup un mic şoc de plăcere pură. Involuntar, degetele i se încleştară pe mijlocul ei şi buzele i se întredeschiseră uşor, invitând-o înăuntru.

Încurajată, Jessica se insinuă în acea despărţitură, simţind adierea reţinută şi caldă a răsuflării lui. Îi atinse şovăitor marginea dinţilor, apoi se afundă în interiorul fierbinte al gurii lui, scăldându-se în aroma aspră de coniac şi tutun. Gustul acela incredibil de masculin o atrase şi mai mult şi când îi simţi limba încolăcindu-i-se în jurul ei, într-o sugere delicată, simţi că ia foc. Un geamăt prelung, înfundat, se desprinse din pieptul ei, pierzându-se în cavitate gurii lui. Trupul i se arcui, lipindu-se ispititor de al lui.

Sărutul degeneră. Gura lui Morgan deveni lacomă, iar Jessica îi răspunse cu aceeaşi înflăcărare. Aerul deveni vâscos, trupurile li se crispară sub fulgerele orbitoare de o plăcere crudă, aproape dureroasă.

Morgan făcu un efort colosal pentru a pune capăt acelui sărut torid, care ameninţa să-l împingă dincolo de limita autocontrolului. Îşi smulse gura de pe a ei şi o privi năucit, respirând sacadat. Aerul ei răvăşit, buzele tumefiate şi ochii sticloşi de dorinţă îl făcură să geamă chinuit şi să-şi lipească fruntea de a ei, nemaiputând îndura expresia transfigurată de plăcere şi pasiune de pe faţa aceea ca o camee.

Jessica se agăţă tremurând de el, simţind că se sufocă. Braţele lui se încolăciră în jurul ei într-o strânsoare aproape brutală.

- Îndură-te de mine, iubito, murmură el pe o voce mult îngroşată. Nu mai pot să continui aşa. Mă omori câte puţin în fiecare zi şi nu mai pot să suport tortura asta la nesfârşit.

Îi apucă şoldurile înguste şi o trase spre el, lipindu-i bazinul de a lui într-un gest posesiv, care o făcu să se încordeze de şoc, panică şi voluptate.

- Sunt aşa de când ne-am cunoscut, mârâi el răguşit. Te rog, nu mă fă să cerşesc!

- Mă va durea?

Întrebarea se desprinse de pe buzele ei înainte ca măcar s-o fi gândit şi îi veni să intre-n pământ.

Morgan îşi retrase capul şi-o privi înduioşat. N-avea rost s-o mintă, dar nici nu voia s-o neliniştească sau s-o sperie.

- Da, recunoscu el cu sinceritate. Puţin, şi doar prima dată. Însă dacă o să mă asculţi atunci când va sosi momentul, mă voi strădui să fac în aşa fel încât totul să fie suportabil pentru tine şi să dureze cât mai puţin timp posibil.

- La fel o să fie şi pentru tine? întrebă Jessica.

Unda de îngrijorare din vocea ei îl făcu să surâdă.

- Nu, răspunse Morgan. Pentru bărbaţi, natura a stabilit alte reguli. Pentru mine va fi extrem de plăcut, dar... îţi promit că voi încerca să-ţi dăruiesc acelaşi extaz.

Jessica îşi plecă ochii, părând că reflectează, apoi încuviinţă încet din cap.

- Bine, glăsui ea dulce.

- Bine? tresări Morgan, cu inima bubuindu-i în coaste, neîndrăznind să spere că totul se rezolvase atât de lesne.

- Am încredere că aşa va fi, zâmbi tânăra timid.

- Asta e tot? făcu el, disperarea răzbătându-i în voce.

- O să mă mai gândesc, promise Jessica cu seriozitate, desprinzându-se din braţele lui.

- Nu poţi s-o faci mai repede? gemu bărbatul, detestându-se pentru nota imploratoare din glas.

- Voi încerca, surâse fata drăgălaş. Acum, eşti satisfăcut de dar, milord?

Morgan îşi înghiţi o remarcă tăioasă, usturătoare, şi murmură printre dinţi:

- Încântat de-a dreptul!

Tonul îi era tăios, privirea încrâncenată.

- Nu eşti mulţumit? se bâlbâi ea, dezamăgită.

- Jessica, las-o baltă! A fost minunat, o ştim la fel de bine amândoi.

- Atunci, de ce eşti furios?

Fălcile lui se încleştară, ochii i se îngustară supăraţi. Inspiră profund şi încet, masându-şi ceafa încordată, şi mormăi ursuz:

- Nu sunt furios, ci doar frustrat. N-are rost să-ţi explic de ce moneda e rotundă!

Aveau să se certe, Jessica presimţea asta, aşa că se gândi să orienteze discuţia spre un alt subiect, mai puţin periculos. N-avea rost să strice importanţa şi strălucirea acelei zile printr-o ciocnire absurdă de opinii.

- Deci, ce mi-ai luat? vru ea să ştie, zâmbindu-i sfioasă.

- Îţi arăt după micul dejun, promise el, făcându-i semn să se aşeze în capul mesei lungi şi ţinându-i scaunul cât timp luă loc.

Mâncară într-o tăcere penibilă şi încordată.

Iapa stătea priponită de trunchiul unui mesteacăn tânăr în curtea din spatele casei, păscând liniştită un răsad de lalele olandeze. Era zveltă, cu trupul cafeniu, coama bogată, cu o pată albă în frunte şi manşete imaculate la picioarele din faţă.

O frumuseţe care-ţi tăia respiraţia.

- Este a mea? făcu Jessica ochii mari, copleşită.

- Numele ei este Desire şi am vrut să ţi-o arăt înainte de a o expedia la Marcham, spuse Morgan cu o umbră de zâmbet în colţul gurii.

- Este superbă, murmură Jessica subjugată, apropiindu-se încet de animal. Bună, prinţeso, o salută, întinzând o mână spre ea şi atingând-o cu prudenţă pe botul catifelat.

Iapa o privi cu o pereche de ochi căprui, mari şi blânzi, fornăi încetişor, adulmecându-i podul palmei în căutarea vreunei delicatese. Cum nu găsi nimic, scutură capricioasă din cap, concentrându-se din nou asupra tufelor de lalele, lucru care o făcu pe Jessica să râdă.

- Îţi place? o chestionă Morgan aproape cu indiferenţă.

- Foarte tare, gânguri Jessica, aruncându-i-se în braţe, mai-mai să-l răstoarne de pe picioare, şi sărutându-l apăsat pe gură.

Braţele lui se închiseră instinctiv peste mijlocul ei, dar nu-i răspunse la sărut.

Este încă supărat, îşi zise Jessica, însă nu avea de gând să se molipsească de la indispoziţia lui. Se retrase toată numai zâmbet şi se răsuci cu faţa spre iapă, pentru ca el să nu-i vadă dezamăgirea din ochi.

Mai târziu primi un set de cercei şi brăţări duble, care se asortau perfect cu colierul pe care i-l dăruise la Marcham. Pietrele erau tăiate şi şlefuite identic cu cele din colier, aveau aceeaşi formă şi culoare, prinse în aceeaşi montură complicată, şi Jessica bănui că i le comandase special.

Dar asta nu fu tot. Spre după-amiază primi un pui de terier Yorkshire, atât de alb, încât părea un bulgăre de zăpadă. Îl luă fericită în braţe — de multă vreme tânjea să aibă un câine doar al ei — şi-l scărpină după urechi cu drăgălăşenie, dând peste un obiect micuţ prins în funda uriaşă care împodobea gâtul căţeluşului.

Îl răsturnă cu burta-n sus pe Bulgăraş şi văzu inelul împodobit cu un diamant uriaş, tăiat în formă de pară şi care arunca scânteieri multicolore în razele soarelui de amiază.

Îl fixă încremenită, redusă cu totul la tăcere. Inelul acela reprezenta mai mult decât o simplă bijuterie.

Morgan îngenunche la picioarele ei şi desfăcu funda, strecurându-i piatra pe deget. I se potrivea perfect, gândi ea, simţind gustul sărat al lacrimilor în fundul gâtului.

- Pe ăsta ar fi trebuit să ţi-l dăruiesc încă de acum nouă ani, rosti el încet, evitându-i privirea. Însă mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i aşa?

Ochii ei se umplură de lacrimi şi Jessica şi le şterse cu podul palmei, încercând să glumească:

- Ai ieşit într-o pierdere groaznică numai cu sărutul ăla, milord!

- N-aş prea crede, replică Morgan cu o urmă de amuzament în priviri.

- Sper că asta este tot, începu ea încruntată, pentru că dacă mai este ceva, atunci o să mă simt cu adevărat îngrozitor.

- Asta este tot, minţi el cu naturaleţe, ştiind că dacă i-ar fi spus c-o mai aşteptau un set de cercei, colier şi brăţară, compus din flori bătute în rubine, safire şi smaralde, plus accesorii de păr

asortate lor, precum şi o biblie veche legată în piele, un parfum franţuzesc şi o trăsura doar a ei, cu siguranţă că Jessica ar fi murit de jenă.

Avea să i le dăruiască în zilele următoare, sub forma unor mici capricii personale, îşi zise el absent. Avea s-o răsfeţe, s-o facă să se simtă adulată, aşa cum ar fi trebuit s-o facă în fiecare zi din cei nouă ani pe care-i petrecuse departe de ea.

La ora cinci, Michael îşi făcu intrarea în salon cu un superb buchet de trandafiri crem, toţi numai boboci, o cutie de ciocolată franţuzească şi o pereche de mănuşi fine din piele de căprioară de culoarea untului. Lui Morgan îi făcu cadou un stilet cu lama uşor curbată, de proveniență arabă, cu plăselele bătute în sidef şi granate, pentru colecţia lui privată, şi o narghilea care stârni amuzamentul Jessicăi când şi-l imagină pufăind plictisit din chestia aia prelungă şi ciudată.

O jumătate de oră mai târziu, Katherine şi soţul ei păşiră zâmbitori în încăpere. Aceasta îi făcuse Jessicăi cadou un tablou superb, pe care-l pictase de curând şi în care imortalizase scena primei lor întâlniri de la Marcham. Katherine surprinsese atât de bine decorul din seră, tufele de azalee înflorite şi lumina palidă a soarelui ce se infiltra prin pereţii uriaşi de sticlă, precum şi expresia visătoare şi o idee surprinsă a Jessicăi, încât acel tablou părea o fereastră magică spre trecut. Imaginea, îmbinarea culorilor, detaliile, toate sugerau mişcare şi emoţii. Memoria ducesei de Roxburgh era uluitoare, iar talentul ei absolut unic.

Jessica le mulţumi, teribil de mişcată.

Morgan primi în dar o tabacheră din aur lucrată în filigran cu iniţialele numelui încrustate în rubine minuscule. Mai sosiră câţiva apropiaţi ai soţului ei, aducând daruri ingenioase pentru el, iar Morgan avu delicateţea de a nu pomeni nimic despre faptul că Jessica era născută în aceeaşi zi cu el pentru a nu-şi pune prietenii într-o postură neplăcută.

La orele zece seara, împreună cu Michael, Katherine şi David, porniră spre casa lordului Spencer, unde petrecură până-n zori.

În următoarele zile, au mers să viziteze câteva galerii de artă şi muzee, au făcut plimbări lungi pe bulevardele din cartierele selecte ale Londrei, admirând arhitectura variată a construcţiilor maiestuoase ce purtau semnătura celebrilor Inigo Jones, sir Cristopher Wren, Nicholas Hauksmoor, James Gibbs, fraţii Robert şi James Adam, au petrecut câteva ore pe aleile sinuoase din Hyde Park, au luat câte o cină delicioasă la Vauxhall, admirând grădinile fabuloase, au mers la teatru şi la operă şi s-au distrat la balurile găzduite în casa ducelui de Cumberland, cea a lordului Croft şi cea a lordului şi a lady-ei Holland.

Viaţa la Londra în plin sezon era un iureş de petreceri şi baluri grandioase, dineuri şi serate strălucitoare şi zeci de alte activităţi mondene, menite să alunge plictisul şi indispoziţia strânse de nobilime de la un sezon la altul.

La Cumberland Place, Jessica avu neplăcerea de a o revedea pe lady Duvall, care scânteia toată într-o cascadă de safire, diamante şi mătăsuri azurii, la braţul tânărului conte de Leysley.

Este uluitor de frumoasă, gândi Jessica, simţind împunsătura neplăcută a geloziei în inimă. O femeie rafinată şi senzuală, care până nu de mult împărţise patul cu soţul ei.

Spre marea ei uşurare, Morgan nu dădu nicio atenţie specială fostei sale amante. Se rezumase la o înclinare politicoasă a capului în direcţia ei şi un zâmbet distant atunci când Leysley le tăiase calea, prezentându-le felicitările sale pentru căsătoria lor neaşteptată, şi trecuse indiferent mai departe, ca şi cum nu avusese nicicând vreo relaţie intimă cu frumoasa contesă de Duvall. Ba mai mult, cât timp durase acea mică discuţie de complezenţă, o ţinuse pe Jessica lângă el, cu un braţ petrecut în jurul taliei ei, gest posesiv care sublinia într-un mod cât se poate de evident faptul că acum, fiind însurat, aparţinea unei singure femei şi că nu se sfia s-o arate în public. Era o atitudine pe care Jessica o găsi puţin prea ostentativă, dar care-i unse orgoliul cu dulceaţă.

Ochii Mellaniei Duvall sticliseră de furie, durere şi amărăciune, şi Jessica nutri o urmă de compasiune pentru ea, amintindu-şi de starea deplorabilă—după spusele lui Jenkins—în care părăsise Marcham cu o aproape cinci săptămâni în urmă, la cerinţa expresă a lui Morgan. Un gest pe care ea i-l impusese!

N-ar fi trebuit să-i ceară lui Morgan s-o alunge de la conac, îşi spuse Jessica, simţindu-se dintr-odată foarte prost faţă de rivala sa. Fusese o meschinărie din partea ei şi acum o regreta. Morgan îi spusese în acea seară de pomină, când destinul ei se schimbase radical, că terminase orice legătură cu frumoasa contesă de Duvall. Chiar dacă nu-l crezuse, ea ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă demnitate şi să depăşească acel subiect cu graţie.

În clipa în care Morgan se scuză şi se strecură prin mulţimea pestriţă de invitaţi, Jessica surprinsese un licăr straniu în ochii contesei, aţintiţi cu intensitate asupra soţului ei, şi un fior de teamă i se strecură în suflet. Îi era limpede că frumoasa femeie simţea mai mult decât o simplă afinitate pentru soţul ei şi instinctul o avertiza să fie prudentă.

Însă nu acesta era lucrul care o îngrijorase pe Jessica cu adevărat în ultimele zile, ci o anumită răceală care se insinuase în comportamentul soţului ei, mai precis din ziua aniversării lor.

Deşi era la fel de atent şi drăguţ cu ea ca în ziua în care Morgan făcuse public anunţul căsătoriei lor, dintr-un motiv cu totul inexplicabil, devenise foarte rezervat în partea intimă a relaţiei lor. Povestea cu ea, râdea cu ea, o tachina într-una, dar nu o mai delecta cu îmbrăţişări pasionale, n-o mai pândea pe după colţuri pentru a o înhăţa şi a o trage în braţele lui pentru un sărut care-i înmuia genunchii. Se rezuma la sărutări caste şi impersonale pe frunte, de noapte bună.

Ideea ca el să-şi fi pierdut interesul pentru ea o îngheţa. Nu înţelegea de unde provenea această subtilă schimbare şi de ce el o privase atât de brutal de deliciul acelor sărutări înfocate.

Ar fi vrut să-l întrebe ce anume se întâmplase cu el, dacă ea îi greşise cumva, dar asta presupunea să pună punctul pe „i" şi să-i explice clar ce anume îl nemulţumea, dar asta însemna să-şi trădeze dependenţa faţă de afecţiunea şi atingerile lui, lucru care ieşea complet din discuţie.

Aşa că prefera să tacă şi să dispere în tăcere.

În acea seară se pregăteau să meargă la un bal la St. James's Palace, şi tocmai se îndreptau spre ieşire, când Jessica izbucni.

- Milord, eşti supărat pe mine?

Morgan o fixă cu o sprânceană arcuită a surprindere şi mirare.

- Nu, de ce? făcu el cu o mutră nevinovată.

- Tu... te comporţi ciudat, se bâlbâi ea, roşind.

- Cum adică? vru Morgan să ştie, conducând-o spre trăsura elegantă, parcată lângă bordură, în faţa intrării principale.

Ca şi cum nu ţi-ar mai păsa de mine, deschise Jessica gura să vorbească, dar o închise imediat la loc.

Era conştientă că nu avea de ce să-l acuze. Ieri îi făcuse cadou un set minunat de safire, rubine şi smaralde, alaltăieri primise cadou o cabrioletă elegantă şi uşoară, pentru uzul ei personal, şi cu o zi mai înainte— o biblie veche de şase sute de ani, scrisă în greaca veche, cu paginile îngălbenite de vreme şi coperţile din piele cafenie roase pe la margini de atâta folosinţă. În fiecare dimineaţă se trezise cu un boboc alb de trandafir pe pernă, peste zi o trata cu aceeaşi curtoazie ca şi mai înainte, dar... n-o mai sărutase deloc aşa cum tânjea!

Nu avea decât asta să-i reproşeze, dar timiditatea o reducea la tăcere.

- Îmi pari încordat, sfârşi ea prin ai răspunde, străduindu-se să-şi ascundă tristeţea, spaima şi dezamăgirea care-o măcinau.

- Te înşeli, o asigură el calm, zâmbindu-i fermecător în timp ce o ajuta să urce în interiorul luxos şi confortabil al trăsurii. Sunt mai relaxat ca niciodată.

La orele trei şi jumătate se întoarseră de la fastuoasa petrecere unde Jessica avusese onoarea de a fi dansată de regent în persoană. Morgan îi povesti o istorioară nostimă despre excentritatea prinţului de Walles şi Jessica râse cu lacrimi în timp urcau scările în drum spre dormitoarele lor.

Pe coridor, Morgan îi făcu o plecăciune teatrală, mimând galanteria până la ridicol, lucru care o făcu să chicotească, dar o sărută cast pe frunte, lucru care n-o mai amuză deloc.

Jessica îi ură un noapte bună cu un surâs forţat, se răsuci pe călcâie ca să-şi ascundă profunda dezamăgire care o încerca în acea clipă, puse mâna pe clanţa aurită, ezită, apoi se întoarse să-l privească.

- S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el galant.

Uf, măcar dacă nu i-ar mai zâmbi în felul ăla sucit şi... ucigător de senzual!

- Da, de fapt... s-a întâmplat ceva, sublinie Jessica cuvintele, fixându-l iritată. Ai uitat să mă săruţi.

- Dar tocmai ce-am făcut-o, se dezvinovăţi Morgan cu un surâs nevinovat pe figura izbitor de frumoasă.

- Nu aşa, ca şi cum aş fi o călugăriţă în post! replică Jessica înciudată, conştientă că bărbatul din faţa ei ştia perfect ce anume voia ea să spună, dar se prefăcea că nu pricepe dintr-o pornire sadică de a o vedea implorându-l. Când am încheiat acel acord, îşi luă ea inima-n dinţi, ai spus să nu mă sustrag oricăror mici atenţii conjugale pe care ai de gând să le exerciţi asupra mea şi ai mai

spus că reciproca este valabilă. Eu nu am încălcat niciodată această regulă, îi aminti ea cu o cută fină între sprâncenele delicate.

- Dar nici nu ai acceptat-o pe deplin. Îmi pare rău, Jessica, dar dacă îmi ceri să te sărut ca un iubit, atunci este mai bine să ştii că nu mă mai simt în stare s-o fac, replică el după câteva secunde de tăcere.

- Nu te mai simți în stare? îşi îngustă ea ochii. Sau nu vrei? Care din două?

- Cred că ambele, răspunse el cu o ridicare indiferentă a umerilor.

Privirea ei, teribil de rănită, îl făcu să ofteze şi să-njure printre dinți.

- Uite ce e, dulceață, începu el pe un ton rezonabil, aş putea să te sărut şi chiar îmi doresc foarte mult lucrul ăsta, mai mult decât îți poți imagina, însă după aceea tu vei intra pe uşa aia, îi indică el uşa apartamentului ei, şi o să dormi ca un prunc până în zori, în timp ce eu o să agonizez dincolo, chinuindu-mă întreaga noapte de dorul tău. În acest timp voi încerca să nu mă gândesc la cum este să te țin în brațe, să-ți simt căldura, parfumul şi moliciunea buzelor peste ale mele, perfect conştient de faptul că te afli sub acelaşi acoperiş cu mine, la o distanță mizerabil de mică, şi că totuşi nu te pot avea. Sunt al naibii de obosit şi-mi doresc ca măcar o afurisită de noapte să pot pune geană pe geană, fără să mai trec prin acest calvar pe care sunt silit să-l trăiesc timp de mai bine de o lună! Aşa că nu-mi cere să mă arunc cu bună ştiință în iadul ăsta şi să te sărut, dacă nu eşti dispusă să-mi oferi mai mult! sublinie el cu o voce aspră. Ce facem noi este un joc pervers al iubirii, un joc absurd care a început să mă istovească, şi-ți jur că dacă aş fi bănuit că vom ajunge aşa, nu aş fi căzut la acea înțelegere cu tine, care s-a dovedit a fi cea mai proastă inspirație pe care am avut-o vreodată. Suntem doi oameni maturi, atraşi unul de celălalt, ăsta este un fapt pe care nu poți să-l negi. Însă nu pot să înțeleg de ce eşti atât de pornită să-mi reziști, când oricum vom ajunge la asta. De ce anume te temi, Jessica? o întrebă el, privind-o în ochi şi înaintând spre ea cu un aer fioros pe figură, obligând-o să bată în retragere, până când se lipi cu spatele de uşa dormitorului. Ți-e teamă că-ți voi întoarce spatele şi te voi părăsi de îndată ce această căsătorie se va consuma? îi prinse el capul între laturile brațelor sale lungi. Că stau aici doar dintr-un capriciu? Asta este ceea ce crezi? Pentru că dacă e aşa, atunci greşeşti al dracului de mult! Când am decis să rămân lângă tine, nu am făcut-o din simțul datoriei, al onoarei sau pentru că aşa se cădea, ci pentru că eşti singura femeie care mi-a inspirat sentimente de care nu m-aş fi crezut niciodată capabil, ceea ce-mi face viața lângă tine de două ori mai grea. Şi pentru că am crezut că te pot face într-adevăr fericită, adăugă pe o voce scăzută, sfredelind-o cu ochii până-n străfundurile inimii. Nu ştiu cât mi-a reuşit acest lucru până acum, dar cel puțin m-am străduit. Pe asta nu mi-o poți imputa!

Închise ochii pentru o clipă, ca şi cum ar fi încercat să se reculeagă după acea izbucnire neaşteptată, apoi îi deschise şi o privi lung, oarecum cu tristețe.

- Ceea ce am vrut să subliniez este faptul că nu mai am pic de răbdare şi energie să aştept ca tu să te hotărăşti de bună voie să vii la mine. Şi, ca să nu-mi pierd minții între timp, am hotărât că e mai bine pentru amândoi să nu te mai ating. Când vei fi cu adevărat pregătită pentru asta, atunci te aştept în dormitorul meu. Şi atunci nu va mai exista cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi, ține minte asta. Pragul ăla nu-l treci decât atunci când ştii precis că vrei să-ți împarți trupul şi inima cu mine, nicio secundă mai devreme! Ai înțeles?!... E un avertisment, deşi nu-i văd sensul din moment ce tu ai ales să fii atât de crudă şi lipsită complet de inimă în ceea ce mă priveşte. Acum fii fată cuminte şi du-te la culcare, sfârşi el, adoptând tonul indulgent al unui părinte. Nu-ți doresc noapte bună, dulceațo, pentru că ştiu sigur că vei avea parte de ea.

Şi, pentru prima dată, el fu cel care o părăsi, lăsând-o singură în holul pustiu, şi nu invers, aşa cum se-ntâmpla de obicei.

Jessica rămase încremenită în loc preț de mai bine de cinci minute, fixând perplexă uşa care tocmai i se închisese în nas. Se simțea respinsă, rănită şi... umilită.

Amintiri din trecut năvăliră în mintea ei, uluitor de limpezi, ca şi cum ele s-ar fi petrecut în urmă cu doar o zi şi nu la o distanță de câteva luni.

Se revăzu în urmă cu doi ani, petrecând ore-ntregi în fața ferestrelor din dormitorul ei, unde priveliştea parcului se întindea sub ea ca un covor fermecat, şi mai încolo, porțile din fier forjat, înalte şi impunătoare ale conacului... porți pe care ea aştepta să-i vadă trăsura intrând. Câte ceasuri petrecuse în acea aşteptare plină de speranță dar şi de temeri, cu inima bubuindu-i în piept de fiecare dată când auzea uruitul monoton al roților unei trăsuri pe pietrişul din curtea de la Marcham?!... Câte zile nu se trezise cu câte un fior de emoție în inimă, spunându-şi că acea zi era ziua în care el avea să apară?!... Câte griji nu-şi făcuse din cauza faptului că el s-ar fi putut s-o găsească searbădă şi în afara gustului său, lucru care o făcea să se arunce cu toată forța în procesul

complicat de a se transforma într-o adevărată doamnă, citind pe rupte, exersând la pian, cultivându-şi vocea şi mintea, investindu-şi toată energia şi simţul creaţiei în lucrurile din jurul ei, ca el să o aprecieze şi s-o iubească?!...

Doi ani, îşi zise ea mâhnită, şi mai înainte de asta, alţi şapte. În total, nouă ani de iubire chinuitoare, flămândă, de frământări, vise şi speranţe deşarte…

Nouă ani în care ***ea*** îl aşteptase să vină, timp în care ***el*** nu se învrednicise să-i adreseze nici măcar un gând. O ignorase, o umilise cu tăcerea lui, o sfâşiase cu indiferenţa lui. O rănise cu infidelităţile, cruzimea şi înşelătoria lui.

Şi acum apăruse de nicăieri, după nouă ani de absenţă deliberată şi o acuzase pe ea de indiferenţă şi cruzime.

Peste şoc şi indignare, se aşternu vălul roşu al furiei.

Şi, fără să se mai gândească, acţionă.

CAPITOLUL 11

Morgan stătea în faţa ferestrelor, fumând tăcut şi furios. Se dezbrăcase de hainele de ceremonie, aruncându-le la nimereală, dorindu-şi să se fi găsit în acel moment la timona lui ***Poseidon,*** navigând pe o mare liniştită, cu vântul răcorindu-i faţa şi clipocitul valurilor mângâindu-i auzul, destinzându-i muşchii şi alungându-i încordarea din ei.

Se simţea dezgustat pentru cât de perfid încercase s-o manipuleze pe Jessica în urmă cu niciun sfert de oră. Acţionase în disperare de cauză, deloc cinstit, o insultase pe nedrept şi făcuse toate astea pentru că amorul propriu îi era lezat de rezistenţa cu care tânăra lui soţie îl ţinea la respect. Nu avea nicio scuză şi se-ntreba dacă mâine ea avea să-i mai vorbească. Ar fi înţeles-o.

Poate că se înşelase, presupunând faptul că ea îl iubea încă. Era conştient că o rănise în trecut suficient de tare pentru a-i atrage disprețul pentru tot restul zilelor sale, însă ultimele cinci săptămâni petrecute alături de tânără îl făcuseră să creadă tocmai contrariul acestui fapt. Încercase cu ea toate metodele ştiute în materie de seducţie, o curtase în cel mai rafinat mod posibil şi, totuşi, nu reuşise s-o aducă acolo unde dorea: adică în patul său.

Jessica rămăsese în expectativă, păstrându-şi emoţiile bine sigilate în spatele zâmbetului ei frumos şi al ochilor înşelători. Cu toate că-i spusese la Marcham că avea încredere în el, Morgan ştia că acest lucru era doar pe jumătate adevărat. Şi nici pentru asta n-o putea condamna. O rănise şi o dezamăgise într-un fel care ar fi lăsat răni adânci în inima oricărei femei, răni greu de vindecat.

Ar fi vrut să dea timpul înapoi şi să fi avut destulă minte ca să urmeze sfaturile şi cicălelile lui Michael. O grămadă de neplăceri ar fi fost evitate dacă el nu s-ar fi hrănit atâţia ani cu dezgust, furie şi amărăciune, sentimente nedemne şi nejustificate, pe care le revărsase asupra unei copile nevinovate ce-l ridicase la rangul de zeu şi-l iubise firesc şi necondiţionat, fără pretenţii şi fără frivolitate. Fusese furios pe tatăl său, dar asta nu-i justifica nicicum atitudinea îngrozitoare faţă de Jessica.

Fusese laş şi prost. Fusese meschin de-a dreptul. O ştia

În urmă cu nouă ani, Marcus Davenport comisese o dublă crimă: o lăsase pe Jessica orfană şi-o condamnase la nefericire, măritând-o cu fiul său mijlociu. Iar el, în loc să spele păcatul tatălui său, se comportase de o mie de ori mai rău decât acesta.

Îşi merita soarta, gândi el cu o amară ironie. Ajunsese să se îndrăgostească de singura femeie pe care n-o voise niciodată, o femeie încântătoare şi minunată, pe care n-o merita, dar pentru a cărei fericire ar fi fost acum în stare să-şi verse sângele.

Viaţa alături de ea era o explozie de culoare şi căldură. Râsul ei, dulceaţa zâmbetului ei, vocea aceea senzuală şi la fel de ispititoare ca păcatul, trupul acela zvelt şi mlădios ca un lujer, candoarea şi sensibilitatea făpturii ei, toate deschiseseră o poartă spre o latură a sufletului său de a cărei existenţă nici nu avusese habar. Pentru prima dată simţea că trăieşte cu adevărat, iar transformarea se petrecuse înainte de a putea realiza ce se întâmplă cu el.

O dorea. Dumnezeule, o dorea cu o înfrigurare care-l năucea! Şi-l sperria.

Chiar şi acum, când nu făcea decât să se gândească la ea, chiar şi în ciuda proceselor de conştiinţă pe care le avea, continua s-o dorească la fel de chinuitor ca atunci când se afla în preajma ei, iar inima îi tresărea sub dulceaţa surâsului ei candid, când privirea ei luminoasă se abătea ca o rază de soare asupra sa, alungându-i umbrele din suflet, ca în momentele de pasiune când ea se transforma într-o torţă în braţele sale.

Era o agonie fără sfârşit, care-l storcea de vlagă.

Nicio altă femei nu reuşise performanţa de a-l face să se simtă expus şi atât de emoţionat în preajma ei. Jessica reuşise asta fără nici un efort. Îi intrase pe sub piele şi i se lipise de inimă încă din prima clipă în care o revăzuse la Marcham. Se trezise îndrăgostit de ea fără ca măcar să-şi dea seama de asta.

Iar acum, Jessica devenise o parte importantă a vieţii lui, zvâcnind în venele lui... devenise pulsul care-l ţinea legat de această lume. Şi asta în decurs de o clipă, într-un moment unic, nepreţuit.

Se simţea confuz şi tulburat în clipa în care uşa din spatele lui se trânti violent de perete şi glasul ei izbucni plin de mânie şi de revoltă:

- Ia ascultă, nesimţit ticălos, arogant şi egoist ce...

Morgan se răsuci la timp pentru a o vedea devenind lividă ca o bucată de ceară, ca apoi obrajii să i se coloreze într-o nuanţă de roşu intens atunci când îi observă ţinuta... deosebit de lejeră. Ochii i se făcuseră cât cepele, gura i se căscase şocată, şi se temu pentru o clipă că avea să-i leşine pe covor. În mod sigur nu văzuse niciun bărbat gol-puşcă până atunci, şi în niciun caz unul excitat până la limita paroxismului.

- Oh, Doamne! icni ea, acoperindu-şi repede ochii şi întorcându-se cu faţa de la el. Oh, Doamne! repetă din nou, de data aceasta într-o şoaptă răguşită, plină de groază.

- Ar fi trebuit să baţi la uşă, dulceaţă, se auzi vocea lui, profund amuzată. Aşa se face dacă nu vrei să te confrunţi cu chestii greu de suportat.

- Am... eu..., se bâlbâi Jessica, simţind că o ia cu rău de la stomac. Eu... eu...

- Da?

Vocea lui amabilă sună foarte aproape de ea şi Jessica se cutremură. Încercă fără succes să înghită în sec nodul greu care i se pusese în gât, împiedicând-o să respire, şi se strădui din răsputeri să-şi amintească motivul prezenţei ei acolo. Nu reuşi.

Imaginea goliciunii lui splendide i se întipări pe retină cu o claritate năucitoare. Când se năpustise acolo ca o furtună, ştia că era furioasă şi indignată pe el şi pornită să-l facă cu ou şi cu oţet, dar tot acel discurs usturător i se şterse complet din creier, când îl văzuse în postura aceea indecentă, scandaloasă şi... tulburătoare!

Acum nu mai vedea în faţa ochilor închişi decât acel trup prelung şi suplu, admirabil clădit, care inspira forţă şi senzualitate crudă. Emoţii intense, contradictorii, se învolburau în mintea şi inima ei, de la spaimă şi consternare, până la uluială şi şoc. Ar fi vrut să fugă, dar tălpile parcă îi erau lipite cu clei de podea.

Încercând să se adune, porni orbecăind în direcţia în care credea că se află uşa, bâjbâind cu o mână întinsă în faţă după eventuale obstacole.

Ştia că se îndreaptă în direcţia bună dar auzi uşa închizându-se şi întâlni ceva dur, aspru şi cald, care apăruse pe neaşteptate în calea ei. Genunchii i se înmuiară când realiză ce anume era. Îşi retrase mâna ca arsă, încercând să nu ţipe. El îi bara trecerea şi instinctul îi spunea că de data asta o încurcase cu adevărat.

- Pleci undeva? îi auzi vocea şoptindu-i în ureche, lucru care o făcu să tresară şi să se dea un pas înapoi, întorcându-se spre el.

- Eu... eu voiam să discutăm, îngăimă Jessica cu o voce spartă, pe care nu şi-o recunoscu deloc.

- Despre ce?

Amabilitatea excesivă din vocea lui îi râcâia nervii, şi aşa destul de întinşi.

- Despre ceva ce acum constat în mod categoric că mai poate suferi totuşi o mică amânare, încercă ea să pară demnă. Cum momentul s-a dovedit a fi prost ales, o să mă întorc în camera mea, îl informă pe un ton care spera să fie cât se poate de rece şi de politicos.

- Ai trecut pragul, Jessica, susură el pe o voce mieroasă, amintindu-i de avertismentul pe care i-l dăduse în urmă cu nici zece minute.

Răsuflarea lui caldă îi mângâie ceafa dezgolită şi Jessica se înfioră.

- Am venit numai ca să vorbim, preciză ea cu o voce admirabil de calmă, continuând să-şi ţină ochii acoperiţi cu podul palmei. Şi pentru că nu...

- Te-am prevenit că nu va exista nicio cale de întoarcere dacă păşeşti în dormitorul meu, îi curmă el turuiala cu blândeţe. Eşti pe teritoriul meu, Jessica, apăsă el cuvintele cu o voce şoptită, dar implacabilă.

În glasul puternic timbrat al bărbatului se simţea un mănunchi de nuanţe, una mai tulburătoare decât cealaltă: o notă de încântare diabolică, un soi de satisfacţie şi triumf pline de aroganţă, un văl

de o senzualitate întunecată şi primejdioasă. Trupul i se încordă de nervi, palmele îi asudară brusc şi gâtul i se uscă de teamă.

Când simți alunecarea unui deget pe pielea dezgolită a brațului, făcu un efort colosal să nu sară înapoi şi să țipe cât o țineau plămânii.

- Atât de moale... de caldă... de minunată...

Vocea aceea, uşor răguşită, veni din spatele ei, făcând-o să se întoarcă în loc în mod instinctiv. Era aproape de ea, prea aproape. Îi simțea căldura trupului radiind în valuri spre ea şi ştia că dacă ar fi ridicat mâna, l-ar fi putut atinge din nou. În mod absolut inexplicabil, aproape că îşi dorea să-l atingă, ceea ce o înverşună până la lacrimi. Nu putea fi chiar atât de slabă şi să-i cedeze atât de lesne! El îi datora nişte scuze, fir-ar să fie, îşi reaminti, şi simțea că dacă ar fi plecat fără să le obțină, niciodată nu avea să şi-o ierte!

- ...atât de incredibil de senzuală! sfârşi bărbatul încet, lăsându-şi vârful unui deget să alunece pe valea îngustă dintre sânii ei.

I se înmuiară genunchii şi un frison o străbătu din creştet până-n tălpi, lucru care o făcu să se hotărască rapid. Totuşi, scuzele mai puteau aştepta.

- Vreau să plec! anunță Jessica, bătând din picior enervată pentru cât de tânguitor îi suna glasul.

- Chiar aşa?

Era din nou în spatele ei. Abilitatea lui de a se mişca atât de iute şi neauzit o fascina şi o îngrozea în egală măsură. Se deplasa ca o felină la pândă, în ciuda greutății şi dimensiunilor lui fizice. Nici măcar podeaua nu scârțâia sub el!

Când gura lui se închise fierbinte peste zona sensibilă de la baza cefei, Jessica sări în sus ca arsă, pivotând fulgerător pe călcâie.

Acum era complet dezorientată, iar panica începu să pună stăpânire pe ea. Nu putea nici măcar să tragă cu coada ochiului printre degete ca să se orienteze... din motive lesne de înțeles.

- Te rog dă-mi drumul! îngăimă cu o voce tremurătoare, palpând aerul cu palma orientată în față, ca pentru a-l ține la distanță. Ia-ți mâinile de pe mine! aproape că țipă, atunci când simți alunecarea unui deget peste dosul încheieturii mâinii ei întinse în față.

- Încă nu mi-am pus mâinile pe tine, Jessica, murmură Morgan pe un ton seducător, dându-i ocol pentru a-i ataca cu o muşcătură iute curba ispititoare şi dulce, acolo unde umărul se îmbina cu linia zveltă a gâtului. Când o voi face, mă vei ruga să nu mă mai opresc.

Senzația scurtă şi delicioasă a dinților lui râcâindu-i pielea, cât şi cuvintele acelea încărcate de o acută senzualitate şi erotism, îi produseră un frison în stomac şi valuri de căldură i se împrăştiară spre membre, moleşindu-i-le. Gemu fără să vrea, cutremurându-se sub plăcerea delicioasă care-i săgetă trupul.

- Încetează! scânci ea, acoperindu-şi fața cu mâinile, umerii căzându-i învinşi. Te rog, încetează! repetă într-o şoaptă tremurătoare.

- Vrei să nu te mai ating? se prefăcu el mirat. Mai devreme aş fi jurat că mureai de nerăbdare s-o fac. Chiar mi-ai cerut asta, îi reaminti el fără milă. Eşti o femeie extrem de capricioasă, draga mea. Sau ipocrită... încă nu-mi dau seama foarte bine care dintre ele.

Se juca cu ea, gândi Jessica înnebunită. Cu aceeaşi cruzime deliberată cu care o pisică se joacă cu şoarecele proaspăt dibuit în magazia cu cereale. La fel cum o făcuse când intrase în dormitorul ei la Marcham. Vocea lui avea aceeaşi rezonanță învăluitoare, prezența lui părea s-o strivească.

Acum îi simțea amuzamentul în voce, în intensitatea privirii şi în zâmbetul leneş care-i plutea pe buze. Dacă ar fi îndrăznit să se uite printre degete, ar fi constatat cu groază că nu se înşela. Dar n-o făcu, pentru că se temea că avea să dea iarăşi ochii cu acea imagine ce închega esența nudului masculin renascentist cu o frumusețe virilă, aspră, care-ți tăia efectiv respirația.

- Ce vrei de la mine? îngăimă ea cu o voce sufocată.

- Ştii foarte bine ce vreau, rosti Morgan, venind în fața ei şi scoțându-i cu dexteritate acele din păr pentru a-i elibera acea cascadă auriu-arămie, ce i se revărsă pe umeri în bucle lucioase şi grele. Ceea ce vrei şi tu, dacă ai fi destul de cinstită cu tine însăți ca s-o recunoşti în mod deschis.

Cu blândețe, dar şi cu fermitate, îi apucă încheieturile mâinilor, trăgându-i-le în lături, pentru a-i vedea chipul încrețit de teamă şi ud de lacrimile ce izvorau de sub pleoapele strânse cu putere.

Inima lui căzu în gol.

- Nu plânge, iubito! şopti rugător. Nu face asta. Te rog, nu plânge.

O trase în brațele lui, potrivindu-i creştetul sub bărbia sa, începând s-o legene încetişor, ca s-o liniştească. O ținu aşa un timp, străduindu-se să-şi domolească focul care-l ardea pe dinăuntru,

spunându-şi, încercând să se convingă că-i putea da drumul să plece... dacă ea avea să i-o ceară din nou.

Însă parfumul subtil ce i se infiltra în nări era la fel de dulce şi de seducător ca însăşi posesoarea lui. Închise ochii, încercând să-şi potolească dorința şi aproape că reuşi, când ea i se mişcă în brațe, lipindu-se de el ca o apă.

Jessica îşi răsuci capul, lipindu-şi fața pe pieptul lui. Îi simțea bătăile năvalnice ale inimii sub obraz, firele de păr gâdilând-o într-un fel plăcut şi incitant. Căldura acelui trup magnific se infiltra prin țesătura fină a rochiei, arzându-i pielea, topindu-i teama, ucigându-i voința.

Îl iubea. Şi-l dorea, fu ea nevoită să recunoască în mod cinstit. Iar el era acum aici, dorind-o la fel de mult. Atunci de ce şovăia? Ce rost avea să mai amâne ceva ce oricum avea să se întâmple? În plus, simțea că nici nervii n-o mai țineau să facă față situației tensionate dintre ei. În seara asta avea să pună capăt acelui joc al voințelor şi orgoliilor. Nu mai era nimic de câştigat şi nici de pierdut. Fiecare dintre ei îşi demonstrase punctul de vedere. Era ceea ce în şah s-ar fi numit pat.

Sfioase, mâinile ei se înălțară încolăcindu-i grumazul încordat. Îl simți crispându-se şi ținându-şi respirația.

Făcându-şi curaj, Jessica îşi ridică privirea spre el. Ochii lui ardeau febril în cap, două găuri întunecate, furtunoase. Maxilarele îi erau încleştate, sprâncenele unite într-o expresie aspră şi chinuită.

Stătură o clipă nemişcați, privindu-se tăcuți, apoi Jessica nu-şi mai aminti care dintre ei făcuse primul pas. Poate că ea se întinsese spre el, poate că el o săltase în sus.

Degetele lui i se înnodară în păr, trăgându-i capul pe spate pentru a se repezi lacom asupra gurii ei. Fu un sărut aprig, răscolitor, aproape sălbatic. O lipi cu spatele de un perete, afundându-şi limba în gura ei, prădând-o înfometat. Mâinile lui, mari şi nerăbdătoare, începură să cutreiere peste talie, umerii şi sânii ei, peste şolduri, în frământări şi atingeri nebuneşti, fierbinți, posesive, nimicitoare.

Vibra nestăpânit când el o ridică în brațe, fără a-şi lua gura de pe a ei, şi o purtă cu paşi grăbiți spre patul uriaş, aşezând-o cu grijă în aşternuturile de mătase de culoarea vinului de Burgundia.

Morgan se întinse lângă ea, contemplând-o un lung moment.

- Eşti atât de frumoasă, şopti el, trecându-şi fără grabă degetele prin şuvițele acelea de aur şi foc, răsfirându-le pe pernă, în jurul capului ei, cu un gest nespus de tandru.

Jessica schiță un zâmbet nesigur, chinuindu-se să-şi recapete suflul.

- Pistruii ăştia..., rosti el răguşit, aplecându-se şi măturând uşor cu buzele întredeschise linia delicată a obrazului ei, de la tâmplă spre colțul gurii tremurătoare, ...mă scot din minți! Atât de minunați... de...

O sărută din nou, de data asta chinuitor de încet şi de blând, apoi alunecă spre urechea ei, înfiorând-o cu sărutări şi muşcături mici, umede şi gingaşe.

Morgan încerca să nu se grăbească. Oricât de greu avea să-i fie, noaptea aceea avea să fie închinată tinerei şi frumoasei sale soții. Doar ei. Restul nopților ce urmau să vină şi le putea revendica pentru propriile sale nevoi şi fantezii, dar cele câteva ore rămase din noaptea asta avea să i le dedice numai ei. Aşa cum ştia el. Pentru că i-o datora. Era singurul mod prin care-i putea şterge durerea trecutului din suflet, cu deziluziile şi amărăciunea lui, pentru a putea planta ceea ce spera a fi semințele unei noi iubiri, mai trainice, mai curate ca cea dintâi. Solul era fertil, îl simțea în dulceața făpturii ei, în modul nepretențios şi simplu în care i se abandonase la piept.

Îi trasă cu gura o dâră de sărutări fierbinți pe gât, atingând, muşcând uşor, seducând centimetru după centimetru, sorbindu-i fiecare pistrui ce împodobea pielea aceea ca mătasea, picături dulci de soare şi aur pur. Mirosea a vânt şi avea gust de apă de munte: proaspăt, răcoros, înviorător, sublim.

Sângele i se învolbură în vene când îi cuprinse în căuşul palmei rotunjimea plină a unui sân. Îi simțea prin materialul subțire vârful întărit şi întreaga atenție i se focaliză asupra lui, până când îi auzi țipătul întretăiat de plăcere sub gura sa.

Şi, dintr-o dată, nu îi mai ajunse. Dorea să-i simtă carnea înfiorată sub el, să îi simtă pielea caldă lipită de a lui.

Cu o măiestrie născută în ani de experiență, îi desfăcu nasturii din partea de sus a rochiei, trăgând marginile corsajului în lături. Pielea aceea delicată răsări în fața ochilor lui, sânii tari şi potrivit de mari se etalară în toată splendoarea lor. Nu purta niciun fel de lenjerie intimă, spre marea lui surprindere şi încântare.

Jessica dădu să se acopere din instinct, ruşinându-se de propria-i goliciune, însă Morgan îi încercui încheieturile fragile într-un pumn, ridicându-i braţele deasupra capului.

Tortură. Era un cuvânt extrem de potrivit pentru a descrie ceea ce tocmai i se întâmpla. Era o tortură dulce şi chinuitoare, care o făcea să se simtă de parcă s-ar fi clătinat pe muchia unei stânci sub care marea, propriul ei sânge, vuia asurzitor.

Modul în care dinţii şi gura lui îi asaltau terminaţiile nervoase era năucitor. Murea pentru a renaşte din nou, într-o altă dimensiune a plăcerii, mai dureroasă şi mai orbitoare decât cea de dinainte.

Era amorţită, sufocată şi tremura incontrolabil când el îi scoase rochia şi jupoanele de dedesubt, lăsând-o goală şi expusă.

- Cristoase! îngăimă Morgan pierit, plimbându-şi ochii întunecaţi peste liniile zvelte ale trupului subţire, copleşit de frumuseţea şi graţia feminităţii ei.

Avea picioare lungi, frumos cizelate, glezne fine, talie îngustă şi sâni superbi. Singura imperfecţiune părea a fi vânătaia uriaşă de pe pulpa ei dreaptă, dar nici aceea nu putea altera frumuseţea întregului. Făcea parte din ea şi i-o iubea la fel cum îi iubea şi restul.

- Eşti..., înghiţi în sec, negăsind niciun cuvânt potrivit pentru a descrie cât de desăvârşită era.

Bănuise că avea un trup armonios şi delicat, dar ceea ce tocmai văzuse îi întrecea orice aşteptări. Reveni deasupra ei, cuprinzându-i faţa îmbujorată între palme, şi o privi emoţionat. Avea pupilele atât de dilatate de plăcere şi dorinţă, încât din iris nu mai rămăsese decât un cerc subţire, de un verde-argintiu, ce înconjura două sfere întunecate, tulburi, care păreau să-l soarbă în adâncul lor.

- ...incredibilă, rosti bărbatul într-o şoaptă răguşită, sărutând-o cu nespusă gingăşie.

Se înşelase. Abia acum murea cu adevărat! Mâinile lui, cu pielea aspră de lemnul corăbiilor şi a vânturilor de pe mări, o atingeau în cele mai sensibile locuri ale trupului ei cu rafinament şi artă, înteţindu-i pojarul din sânge. Se zvârcolea sub gura lui, respirând anevoios, nevenindu-i să creadă că acele sunete adânci, guturale, îi aparţineau. Senzaţiile erau copleşitoare, plăcerea ce i se oferea era insuportabilă.

Se încordă instinctiv, deschizând ochii şi privindu-l alarmată, când îl simţi încercând-o.

- Nu te gândi, îi şopti Morgan, flexându-i picioarele lungi. Încearcă să te relaxezi. Cu cât vei fi mai puţin încordată, cu atât va fi mai bine pentru tine.

Geamătul prelung, de durere, îi răni inima. Jessica se arcui puternic sub el, cu călcâiele înfipte în saltea şi pumnii strânşi pe aşternuturile fine, ca apoi să se frângă în două, hohotind înăbuşit, cu faţa întoarsă spre pernă.

- Îmi pare rău, iubito, scrâşni el printre dinţi, chinuit de remuşcări dar şi de plăcere. Îmi pare atât de rău! Te rog, încearcă să nu te opui. Nu-ţi faci decât şi mai mult rău... ne faci rău la amândoi.

Cuvintele lui pătrunseră prin ceaţa durerii care-i împăienjenea privirea şi Jessica îşi muşcă buzele, înghiţindu-şi suspinele. Închizând ochii, trase încet aer în piept, încercând să domine suferinţa fizică.

Şi se detestă pentru slăbiciunea ei de moment. Ar fi vrut să nu-l dezamăgească, să-l facă să se simtă vinovat pentru c-o rănise, mai ales când ştia că el nu avusese de ales şi o prevenise că prima dată avea să fie destul de neplăcut pentru ea, dar... totul se petrecuse atât de repede şi nu se aşteptase să fie chiar atât de rău!

- O să treacă, îi promise el, ridicându-şi capul şi privind-o în ochi cu un aer răvăşit. Lasă-ţi puţin timp, doar. Ai să vezi…

Îi sorbi cu buzele lacrimile care-i şiroiau spre tâmple, apoi o sărută cu o nespusă gingăşie pe gura moale, vulnerabilă şi tremurătoare. Cu trupul sprijinit în coate, ca să n-o strivească, începu să-i dezmierde trăsăturile frumoase, sărutând-o în cele din urmă prelung şi intim, cu toată dragostea ce se zbătea în inima lui.

Secundele se scurseră în tăcere, luând cu ele câte puţin din durerea ei. Treptat, trupul i se relaxă, şi Jessica scoase un oftat când din tot acel supliciu nu mai rămăsese decât o pulsaţie surdă, incomodă.

Morgan îi simţi cedarea. Înălţându-şi capul, o privi în ochi cu un surâs.

Jessica îi răspunse şovăitoare şi ochii i se măriră uimiţi când îl simţi retrăgându-se lin pentru a se afunda la loc în trupul ei, cu o încetineală care îi produse un fior delicios în pântec.

- Te doare? o întrebă pe o voce răguşită, studiindu-i cu grijă emoţiile ce i se oglindeau în ochii aceia verzi-argintii.

Jessica se încruntă nedumerită. Senzația neplăcută dispăruse, înlocuită de un fel de spasm mărunt... şi foarte agreabil. De fapt, senzația era minunată. Negă categorică din cap şi privirea lui se umplu de tandrețe.

Împletindu-i brațele în jurul gâtului său, Morgan îşi strecură o mână sub şoldurile ei, ridicându-le spre el şi începu s-o iubească cu lentoare şi grijă, până când totul începu să se clatine în jurul lor.

Morgan se trezi zâmbind prosteşte.

Prima senzație fu aceea a unei nemărginite şi profunde mulțumiri de sine, un sentiment de adâncă împlinire pe care nu-l mai trăise niciodată. Brusc, deveni conştient de motivul acelei satisfacții îmbătătoare şi fără precedent.

Deschise ochii şi-şi săltă capul de pe pernă, aruncând o privire femeii care dormea ghemuită lângă el. Zâmbetul i se lărgi şi i se umplu de tandrețe.

Jessica era răsucită pe burtă, cu fața întoarsă spre el şi perna strânsă în brațe. Piciorul drept îi era flexat, genunchiul ajungându-i aproape de coaste, iar cearşaful se mula ațâțător peste rotunjimile apetisante ale spatelui, acoperindu-i oblic doar o jumătate din el. Din unghiul din care privea, vedea latura plină a unui sân înghesuit în saltea şi alunița în formă de semilună de pe vârful şoldului drept, pentru care făcuse o adevărată pasiune în toiul nopții trecute.

Nu-şi dădea seama cum de-i alunecase din brațe în timpul somnului, pentru că ştia precis că atunci când căzuseră secerați de oboseală, după două reprize de amor spectaculos, părul ei era împrăştiat seducător pe pieptul lui şi el îi ținuse trupul mlădiu strâns lipit de al său.

Cu foarte mare grijă, Morgan se întoarse pe o parte, atent să n-o trezească, rezervându-şi acel moment doar pentru propria-i plăcere. Sprijinindu-şi fața în podul palmei, întinse o mână şi îndepărtă cu infinită delicatețe şuvițele de păr de pe chipul ei.

Ceva amețitor se răsuci în coşul pieptului său când îi privi profilul frumos şi trăsăturile calme, relaxate în somn, şi în acel moment ştiu că niciodată n-avea să se mai simtă un bărbat întreg, că nicio altă femeie nu avea să-i stăpânească inima şi sufletul atât de complet.

Te iubesc. Cuvintele îi dilatară inima dureros, dar rămaseră nerostite.

Mai stătu o clipă cufundat în contemplare, apoi, pradă unui impuls de moment, apucă marginea cearşafului şi-o ridică pentru a arunca o privire dedesubt.

Avea un spate îngust şi delicat, format din linii sinuoase şi extrem de feminine. Şi un posterior adorabil. Pistrui cât cuprinde, până mai jos de omoplați. Îi gustase pe îndelete în noaptea care trecuse şi...

Trupul i se încordă sub fiorul de dorință subită, care-l săgetă brusc, smulgându-i un geamăt scăzut din fundul gâtlejului.

Ultima dată făcuseră dragoste chiar la revărsatul zorilor, când lumina aceea palidă, albăstrui-trandafirie, se reflectase pe pielea ei ca piersica, poleindu-i trupul cu sclipiri de ambră şi topaz. Asta se întâmplase în urmă cu nici două ore şi amândoi adormiseră aproape imediat, cu brațele şi picioarele împletite strâns şi inimile bătând la unison. În acea clipă, tocmai pe când alunecau în visare, Morgan îşi spusese că nicicând în viața lui nu se simțise atât de... de incredibil de fericit.

Jessica fusese creată parcă anume pentru el. Îi dăruise momente unice de pasiune şi încântare, de plăcere şi delir, cu o generozitate şi o gingăşie nemaiîntâlnite.

Cu săptămâni în urmă, încercase să-şi imagineze acea noapte fabuloasă, prima dintr-un şir de nopți pe care şi le făgăduise a fi nesfârşite. Nicio clipă nu se gândise că totul avea să fie atât de dureros de frumos şi de înălțător. Şi nici nu i-ar fi trecut prin cap vreodată că, odată gustând din dulceața trupului ei, pojarul acela care-l chinuise în ultima lună şi jumătate, în loc să i se potolească, avea să i se întețească şi mai tare.

Acum, privind-o cum dormea, atât de dulce şi ispititoare, Morgan se simți cuprins de un soi de amețeală. Frumusețea ei îl amețea. Dorința i se învolbura iarăşi în sânge.

Trebuia s-o lase în pace, îşi zise el cu un oftat. Era epuizată, după o noapte de nesomn şi caznă dulce, avea cearcăne întunecate sub pleoape şi în mod sigur că trupul încă nu i se obişnuise cu acea transformare.

Şi el avea nevoie de odihnă, dacă ar fi stat mai bine să se gândească. Îi aştepta o zi plină, şi... o noapte la fel de încântătoare ca cea care tocmai trecuse.

Dar tocmai pe când îşi spunea asta, se pomeni coborându-şi gura peste linia fină, irezistibilă a spatelui ei, trasând o dâră de sărutări uşoare, de sub omoplatul drept spre talia îngustă. Moliciunea vulnerabilă şi înmiresmată a pielii ei îi suci mințile, seducându-l instantaneu.

Se ridică deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea în braţe, fără s-o atingă altfel decât cu buzele, cu limba şi cu dinţii. Îi gustă căldura trupului cu nemărginită tandreţe, parcurgând cu lentoare fiecare curbă sinuoasă şi ademenitoare.

Jessica bolborosi ceva neinteligibil, întorcându-şi faţa în pernă şi oftând.

Morgan zâmbi, alunecând şi mai jos, trăgând cearşaful de pe ea cu dinţii. Cu vârful limbii, îi contură mici cercuri umede la baza coloanei, apoi coborî şerpuitor pe spatele pulpelor, muşcându-i în joacă zona delicată şi sensibilă din spatele genunchilor.

Îi plăcea modul în care lumina îi învăluia trupul mlădiu, felul în care carnea i se înfiora sub atingeri. Urcă cu aceeaşi încetineală tulburătoare, revenind deasupra ei. Îi ronţăi ceafa prin păr, frecându-şi nasul de acea masă incandescentă şi inhalându-i parfumul subtil, de femeie.

Un alt geamăt înfundat, urmat de o inspiraţie adâncă, tremurătoare.

Jessica, încă zbătându-se la graniţa dintre vis şi realitate, gemu uşor sub senzaţiile minunate ce i se unduiau pe sub piele. Pe jumătate adormită, se răsuci cu faţa în sus. Câteva şuviţe îi căzură peste faţă de-a curmezişul, dar sub ele, buzele îi erau curbate sub un surâs moale.

Morgan o privi, frumuseţea somnoroasă de sub el tăindu-i respiraţia.

Nu mai putea aştepta nicio secundă în plus şi o făcu a lui dintr-o dată.

Ochii ei se deschiseră brusc şi o exclamaţie de uimire îi scăpă printre buze. Irisurile acelea limpezi, de un verde-argintiu, se înceţoşară. Pleoapele îi căzură pe jumătate, buzele pline îi zvâcniră uşor sub un surâs senzual.

- Bună dimineaţa, reuşi Morgan să spună, înainte ca universul lor să se destrame în mii de cioburi scânteietoare.

CAPITOLUL 12

Următoarele şase săptămâni se derulară cu o viteză ameţitoare, într-un vârtej de zile şi nopţi absolut încântătoare. Sezonul se închisese în urmă cu o lună dar, inerţial, o parte din lumea bună rămăsese în Londra, preferând-o provinciei şi continuând cu petrecerile până la revărsatul zorilor. Era pentru prima dată după mulţi ani când aproape o jumătate din aristocraţie se hotărâse să amâne retragerea pe domeniile de la ţară.

Cu toate că perioada petrecută la Londra fusese incontestabil fermecătoare, Jessica începuse să aştepte cu nerăbdare întoarcerea la Marcham.

Nu că s-ar fi plictisit de oraş sau de oamenii pe care ajunsese să-i cunoască acolo, însă îşi dorea să fie singură cu soţul ei, să savureze pe îndelete fiecare moment al vieţii lor împreună, să se bucure de intimitate în tihnă, fără să fie nevoită să dea curs anumitor invitaţii importante la supeuri şi baluri, când tot ce-şi dorea era să nu se mai desprindă din braţele iubitului ei.

Totul se transformase într-o dulce nebunie, gândi ea în timp ce sorbea o gură de şampanie şi-şi plimba ochii visători peste cuplurile ce se învârteau în centrul sălii spaţioase de bal a familiei Dempsey, pe ritmurile alerte ale unui dans popular scoţian. Şi se simţea incredibil de fericită.

Acum ştia ce înseamnă să fii dorită, admirată, ocrotită şi iubită de către un bărbat aspru, cu o personalitate vibrantă şi un suflet surprinzător de tandru şi generos. Era ca şi cum ar fi plutit încontinuu, ca un fulg într-o ploaie de aur.

Întorcându-se uşor, aruncă o privire către profilul uluitor de frumos al soţului ei, care era adâncit într-o discuţie cu ducele de Northon. Inima îi căzu în gol.

Poate că n-ar fi fost atât de neliniştită dacă i-ar fi spus c-o iubea. Măcar puţin.

Desigur, ştia că ţine la ea, că este îndrăgostit de ea. Altfel nu ar fi fost atât de incredibil de atent, de delicat şi blând cu ea, n-ar fi copleşit-o cu tot felul de cadouri şi n-ar fi petrecut cu ea aproape tot timpul, când ar fi putut la fel de bine să dea curs acelor seri specifice gentlemenilor de la cluburile de pe Pall Mall Street sau a altor activităţi cu caracter la fel de masculin.

O dusese să viziteze întreaga Londră, cu galeriile şi muzeele ei, o dusese la teatru şi la operă, hoinărise cu ea prin magazinele de pe Bond Street, fără să arate plictisit de târguieli. Făcea lucruri pe care alţi bărbaţi se eschivau să le facă, mai ales în public: acorda întotdeauna credit opiniilor ei fără a-i critica logica dacă se întâmpla să greşească ci doar corectând-o cu blândeţe, eventual, lucru pe care nu-l observase în comportamentul celorlalţi bărbaţi vizavi de consoartele lor; asta pe lângă manifestarea afecţiunii conjugale, care nu odată o lăsase cu gura căscată şi îmbujorată de jenă.

Nici nu voia să-şi amintească modul scandalos în care făcuseră dragoste în casa familiei Tunner, cu trei seri în urmă!

Totul pornise de la un sărut languros pe care soțul ei i-l dăduse în umbra unei terase, sărut ce se sfârşise două etaje mai sus, într-o odăiță întunecată. Dacă ar fi ştiut ce avea el în minte, în veci nu l-ar fi urmat. Însă el îşi jucase atât de bine rolul de ghid, promițându-i că avea s-o ducă într-una dintre încăperile somptuoase ale reşedinței Tunner ca să-i arate ceva cu totul şi cu totul deosebit, încât îl urmase fără să bănuiască nimic. Îi păruse suspect faptul că locul precizat se afla cam departe de sala de bal şi mai ales că era situat la al doilea etaj, dar nu comentase nimic. Abia când el o trase de mână într-o cameră mobilată auster, luminată slab de flacăra unei singure lumânări şi încuiase uşa cu cheia în urma lor, Jessica începu să se dumirească, dar fu realmente tardiv. Nu apucase să formuleze niciun protest că Morgan o trăsese la pieptul său, încercuindu-i mijlocul strâns în brațe şi începuse s-o sărute hulpav, nedându-i timp să gândească măcar, dară-mi-te să se mai şi împotrivească acelui asediu pârjolitor.

O iubise cu patimă, un act furtunos şi zguduitor, care-i lăsase fără suflu pe amândoi. Şi nu îndrăzneala lui o lăsase fără replică ci felul în care o făcuse: în capul oaselor, cu spatele lipit de uşa încăperii şi picioarele înfăşurate ca un cârcel de viță de vie în jurul taliei lui.

- Iartă-mă, dar nu cred că aş fi rezistat să ajungem până acasă, se scuzase Morgan cu un mic zâmbet drăcesc, care o făcuse pe Jessica să clatine neputincioasă din cap şi să zâmbească vlăguită.

Deoarece coafura îi fusese atunci iremediabil compromisă şi ținuta de gală şifonată îngrozitor, amândoi se văzură nevoiți să părăsească casa pe furiş, chicotind ca doi adolescenți de nebunia pe care o săvârşiseră.

Şi mai înainte de asta fusese incidentul din cabinetul lui, când Jessica intrase doar pentru o clipă ca să-l informeze că se ducea în vizită la lady Hayworth şi că avea să lipsească vreo două ceasuri. Morgan se întrerupsese din lucru şi-i ceruse să se apropie, apoi o apucase de încheietura mâinii şi o trăsese în poala lui pentru un mic sărut de despărțire. Lucrurile se precipitaseră şi Jessica se trezise răsturnată pe spate pe biroul masiv, cu fustele ridicate în jurul taliei şi corsajul rochiei desfăcut.

Fusese nevoită să contramandeze vizita la Katherine, amânând-o pe a doua zi, deoarece se simțea secătuită, iar cocul complicat la care camerista ei lucrase aproape un ceas i se stricase de tot. El nici măcar nu se deranjase să-şi ceară scuze pentru situația dezagreabilă în care o pusese față de ducesa de Roxburgh, deşi Jessica îl mustrase pentru asta. Tot ce găsi de cuviință să spună fu că pierduse o groază de timp în ultimele săptămâni, făcând altceva decât şi-ar fi dorit cu adevărat să facă, şi că acum recupera în mod sportiv.

- Dacă mă mai priveşti aşa, să ştii că mă voi vedea silit să repet figura de la balul lui Tunner, îi şopti Morgan înainte de a sorbi din cupa cu şampanie, privind-o cu ochi arzători.

- Nici să nu te gândeşti! şuieră ea, desfăcându-şi evantaiul, fluturându-şi-l agitată în dreptul feței îmbujorate şi aruncând priviri îngrijorate în jurul ei, pentru a se convinge că nu-i auzise nimeni. O să vorbească lumea. Nu putem să...

- O, ba da, putem, şi lumea deja vorbeşte, râse el încet.

- Oh, Doamne! se opri Jessica, privindu-l alarmată, încercând să vadă dacă este serios sau glumeşte.

- Oh, da, confirmă Morgan cu un zâmbet arogant. Toți mor să afle cum de mi s-au transformat atât de radical gusturile în materie de femei.

- Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui, milord, rosti ea, privindu-l încruntată pe sub genele-i bogate.

- Acum nouă ani, mi s-a format o adevărată aversiune față de femeile roşcate şi pistruiate, declară Morgan pe un ton scăzut, în timp ce scruta mulțimea cu privirea, simțindu-i crisparea instantanee. În lumea bună se ştie această reținere a mea față de femeile cu aceste două calități fizice, continuă el netulburat.

- Calități, nu defecte?! sesiză Jessica diferența cu o voce la fel de detaşată ca a lui, străduindu-se să zâmbească suav când de fapt îi venea să-i tragă una în cap cu evantaiul.

Morgan râse şi-şi goli cupa, aşezându-o pe o tavă purtată luată de un lacheu care trecea prin dreptul lui.

- S-ar părea că tu eşti excepția care confirmă regula, Jessica, se aplecă el spre ea, privind-o în ochi cu un licăr de umor. De fapt se pare că am făcut o adevărată obsesie pentru roşcatele pistruiate, cu ochi verzi şi fire năbădăioasă, îşi arcui Morgan o sprânceană în timp ce-i cerceta preocupat trăsăturile frumoase. Mă faci foarte fericit, contesă. Şi mai e ceva ce trebuie de musai să ştii.

- Ce anume? îl privi ea, simțindu-şi inima bătându-i cu putere în gât.

- Până de curând exista un lucru pe care nu mi-l doream defel, mărturisi el în surdină, continuând s-o fixeze cu o privire gravă. Dar în ultimele luni, m-am răzgândit în privința lui. Chiar mi-l doresc foarte tare, iar tu sper să mi-l poți oferi.

- Dacă-mi stă în puteri, murmură ea, privindu-l cu sprâncenele înălțate întrebător. Ce lucru îți pot eu oferi, milord, şi domnia ta şi-l doreşti cu atâta ardoare?

- De fapt, nu e un lucru propriu-zis, zâmbi el, măturându-i monturile de la o mână cu buzele, fără s-o slăbească din ochi.

Jessica îi simți răsuflarea caldă pe piele şi abdomenul îi treăsri sub un mic fior de jind. Întotdeauna când o atingea, o făcea să-l dorească cu o intensitate dureroasă, care o năucea de fiecare dată.

- Dar ce e? se auzi ea întrebând într-o şoaptă răguşită.

- Copii.

- Mă scuzi? făcu ea ochii mari, crezând că n-a auzit bine.

- Vreau un moştenitor, Jessica, pretinse el cu aroganța stăpânului, aplecându-se şi mai mult spre ea. Vreau să-mi faci un copil. De fapt, vreau mai mulți. Trei cred că este un număr rezonabil şi...

- Davenport, mai lasă-ți nevasta să respire! Mai ai puțin şi-o încastrezi în marmură.

David şi Katherine Hayworth, însoțiți de blonda contesă de Steerforth şi de soții Feltkamp îşi făcuseră apariția lângă ei, obligându-l pe Morgan să-i zâmbească scurt, cu regret. Jessica însă era atât de buimăcită, că uitase într-adevăr să respire şi nu-şi mai putea desprinde ochii dilatați de uimire de pe fața soțului ei.

Într-un târziu realiză că toată lumea o priveşte mirată şi trase adânc aer în piept, izbutind să zâmbească anemic.

- Cred că am nevoie de o clipă de odihnă, anunță Katherine, aruncând o privire lungă contesei de Averly. Jessica, vrei să mă însoțeşti până în camera de toaletă?

Jeesica ezită un moment, neştiind dacă este chibzuit să părăsească coloana de care se sprijinise atunci când i se înmuiaseră genunchii. Nu era convinsă că picioarele aveau s-o slujească cu încredere, însă făcu un efort şi se îndreptă de spate, luând strâns mâna întinsă a tinerei ducese.

În alte condiții Olivia le-ar fi urmat, dar acum intuia că cele două femei aveau nevoie de intimitate şi o opri cu un gest pe contesa de Steerforth care, în mod evident, ratase sensul unilateral al invitației şi schițase deja gestul de a le însoți.

Morgan îşi reproşă imprudența de a fi deschis în fața Jessicăi un subiect atât de delicat într-un loc atât de nepotrivit. Ar fi trebuit să abordeze problema în intimitatea dormitorului conjugal şi nu într-o sală în care se aflau prezente peste trei sute de suflete, dar se lăsase purtat de un impuls de moment şi...

Aproape că i se strânse stomacul la gândul că poate Jessica nu-şi dorea copii.

Ce naiba, femeile îşi doreau copii întotdeauna! Asta le era menirea pe pământ, nu? îşi zise el, urmărindu-şi încruntat soția care se depărta.

Şi chiar în acea clipă, o văzu întorcându-se încet, căutându-l din ochi peste capetele celor care se interpuseseră deja între ei. Îi întâlni privirea şi zăbovi asupra lui cu un aer grav, apoi văzu cum un zâmbet larg, fericit, îi însufleţeşte trăsăturile, adâncindu-i gropițele gemene din obraji. Buzele ei de mişcară uşor, imperceptibil, într-o declarație mută, după care se răsuci pe călcâie şi fu înghițită în marea de invitați.

Fu rândul lui să simtă cum i se înmoaie genunchii şi că-l ia cu amețeală.

Se sprijini cu umărul de coloana de marmură, întinse o mână şi luă fără să se gândească cupa de şampanie din mâna ducelui de Roxburgh, apoi o goli pe nerăsuflate. Sprâncenele lui David se înălțară amuzate când Morgan îi înapoie cupa şi, sub un impuls maliții os, i-o întinse şi pe cea a Katherinei. Morgan repetă gestul în mod mecanic, apoi realiză cât de prosteşte se comportase şi începu să râdă, trecându-şi mâinile peste față.

Stupefiat, observă cât de tare îi tremurau.

- Nu cred că vreau să merg în camera doamnelor, rosti Jessica cu o voce gâtuită, oprindu-se în loc şi, pivotând pe călcâie, schimbă direcția şi începu s-o tragă ea pe Katherine spre terase. Am nevoie de aer! De mult aer, preciză ea, simțindu-se sleită de puteri.

Îşi jurase că nu avea să-i spună niciodată cât de mult însemna pentru ea şi tocmai asta făcuse, fir-ar să fie! Îşi declarase afecțiunea fără să se gândească, copleşită de bucuria de a şti că el îşi doreşte urmaşi cu ea.

Şi de ce nu şi-ar fi dorit!?! bombăni ea, iuţindu-şi paşii. În fond, era însurat cu ea, nu? Ce era atât de nefiresc în a-şi dori moştenitori?!

Presându-şi o palmă peste coşul pieptului, acolo unde inima i se zbuciuma dureros, ieşi pe una dintre terasele care dădeau în grădina de trandafiri din spatele casei şi coborî aproape în fugă cele opt trepte largi de marmură, afundându-se pe o alee şerpuitoare. Găsi o băncuţă joasă şi se aşeză obligând-o şi pe Katherine să facă acelaşi lucru. Când realiză că strânge mâna acesteia cu forţă, îi dădu drumul şi începu să se scuze.

- Jessica, mă îngrijorezi! îi curmă Katherine turuiala. Ce Dumnezeu ai păţit?

- Am făcut o prostie, murmură tânăra cu necaz în glas, acoperindu-şi faţa îmbujorată de emoţie. O mare prostie, sublinie ea aproape cu disperare. I-am oferit un ascendent asupra mea pe care jurasem să nu i-l îngădui. Ca şi cum nu era suficient să ştie cât de slabă sunt în faţa lui! se jelui ea, lăsându-şi mâinile să-i cadă şi aţintindu-şi privirea înnebunită în noapte.

- E vorba de soţul tău, constată Katherine, privind-o răbdătoare.

- Bineînţeles că despre el este vorba! tună ea cu înverşunare. Scuză-mă! îşi lăsă ea o mână peste cea a ducesei, implorând-o din ochi să-i ierte izbucnirea. Sunt atât de... nervoasă şi... şi foarte supărată pe mine pentru cât de neroadă şi credulă pot fi uneori!

- Încearcă să te linişteşti, îi zâmbi Katherine compătimitor. Orice ar fi, nu cred că este atât de grav pe cât vrei să mă laşi să cred.

- Ba sigur că e! Tocmai i-am spus că-l iubesc!

- I-ai spus soţului tău că-l iubeşti? o întrebă Katherine încet, încercând din răsputeri să-şi ascundă amuzamentul.

- Da!... Ştiu că sună ca o mare idioţenie, gesticulă Jessica cu înfrigurare, dar... totul este foarte complicat şi...

- Şi? o încurajă ducesa.

- Şi el... el nu mă iubeşte, se văită ea, nefericită, ştergându-şi aproape furioasă lacrimile care i se iviseră pe neaşteptate în ochi.

- Ai tras această concluzie pentru că nu ţi-a spus-o niciodată până acum? o întrebă Katherine, după un lung moment de gândire.

- Nu. Adică, se corectă Jessica încruntându-se, nu mi-a mărturisit-o prin viu grai niciodată.

- Când i-ai spus că-l iubeşti?

- Adineaori.

- Şi el ce ţi-a răspuns? o descusu ducesa cu blândeţe.

- Păi... nu i-am dat ocazia să-mi răspundă, mormăi ea, muşcându-şi buzele încruntată. Eram în drum spre camera doamnelor.

- Oh, Doamne, Jessica, eşti o mare figură! izbucni Katherine într-un râs cristalin. Nici măcar nu...

Jessica îi aruncă o privire atât de tristă şi deznădăjduită, încât tânăra ducesă redeveni serioasă şi o privi preocupată.

- Asta nu este tot, nu-i aşa?

Jessica scutură din cap, confirmându-i bănuiala şi căutându-şi o batistă în săculeţul de mână.

Nu ştiu când începu să-şi depene şoptit firul propriei vieţi. La început vorbind rar şi cu mici pauze, amintindu-şi de copilărie, de modul în care trăise tragedia morţii tatălui ei ca un copil nevinovat ce era, apoi ziua emoţionantă şi totuşi atât de austeră, de înfricoşătoare, în care devenise mireasa unui străin neasemuit de frumos şi de mândru. Clipa în care se îndrăgostise de el profund şi incurabil. Anii grei de la carmelite, relaţia minunată cu Michael Davenport, care însemnase pentru ea mai mult decât un frate, sosirea ei la Marcham şi începutul unei vieţi de studiu, toată acea strădanie fiind menită unui singur bărbat. Unui bărbat care n-o dorise niciodată şi care nu se sinchisise nicicând de existenţa ei, dar care-şi schimbase total atitudinea la nici două zile după ce se întorsese acasă după o lungă perioadă de absenţă şi dăduse cu ochii de ea.

- Dacă nu era nunta ta, probabil că şi-n ziua de azi locuiam la Marcham, departe de ochii lumii, sfârşi ea cu o voce amară şi ochii plini de lacrimi.

- Probabil, dădu din cap Katherine, privindu-şi gânditoare prietena. Te înţeleg perfect dar... îl înţeleg şi pe el. A fost silit să te ia de nevastă şi asta în mod cert i-a rănit orgoliul şi l-a înfuriat. Nu încerc să-l scuz, se grăbi să precizeze, dimpotrivă, găsesc comportamentul lui de-a dreptul scandalos, nedemn pentru un bărbat. Însă tu eşti o femeie care posedă o mulţime de calităţi, şi începu să i le enumere pe degete: eşti inteligentă, ai un zâmbet pe care până şi eu, femeie fiind, îl găsesc adorabil şi demn de toată invidia sexului nostru, eşti frumoasă şi cânţi splendid. Habar n-ai

câte dintre tinerele de acolo, îi arătă ea spre sala de bal, ar dori să posede măcar unul dintre aceste avantaje pe care tu le-ai dobândit prin naştere şi nu neapărat prin educaţie. Natura a lucrat numai în beneficiul tău, iar bărbaţii sunt sensibili la tot ce este frumos, rosti Katherine cu un surâs moale, luând mâinile reci ale Jessicăi într-ale ei şi încercând să i le încălzească. Nu ştiu care sunt sentimentele soţului tău în acest moment dar, crede-mă, nu-i eşti deloc indiferentă. O femeie are ochiul format la aşa ceva şi am văzut cum te priveşte. Are căutătura unui bărbat îndrăgostit, Jessica, iar tu eşti oarbă dacă nu ai observat asta până acum. Sfatul meu este să ai răbdare ca el să-ţi mărturisească ce simte pentru tine. În mod sigur că ţi-ar fi spus asta până acum dacă ar fi avut un dram de curaj. Bărbaţii sunt caraghios de laşi în privinţa asta!

- Vrei să spui că-i este frică să recunoască faptul că este amorezat de mine? clipi Jessica mirată, simţind cum o cuprinde o tulburare stranie.

- Aşa cred. Îi este teamă să nu-i râzi în faţă şi să te răzbuni astfel pentru cât de mult te-a făcut să suferi în trecut.

- Dar n-aş face niciodată aşa ceva! se indignă Jessica.

- Da, dar el n-o ştie, zâmbi Katherine. David nu mi-a mărturisit cât ţine la mine decât în momentul în care a realizat că asta s-ar putea să fie singura cale prin care să ajungă din nou la inima mea. Curajul de a-mi mărturisi toată iubirea lui l-a costat întreaga mândrie, dar... m-a cucerit pe mine. Acum cred că ar trebui să intrăm, ca să nu ne îngrijorăm soţii. Stăm aici de mai bine de o jumătate de oră.

- Du-te tu înainte. Eu simt nevoia să mai stau un pic.

Katherine o văzu pe Jessica zgribulindu-se toată sub o pală de vânt şi-şi desprinse şalul auriu de pe umeri pentru a i-l pune ei. Jessica dădu să protesteze dar căldura care persista în ţesătură o făcu să-şi strângă şalul mai bine în jurul ei.

- Ţie nu ţi-e frig?

- Mi-e bine, o asigură Katherine, ridicându-se în picioare. O să vezi cât de repede te încălzeşti cu el. Am înţeles de la David că l-a adus din Egipt, că este făcut din păr de cămilă şi că din cauza asta este atât de călduros.

Jessica studie mirată ţesătura fină, pipăindu-i grosimea. Era atât de frumos lucrat, încât n-ai fi bănuit niciodată că nu este mătase sută la sută. Sub un impuls de moment, apucă marginile franjurate cu mătase aurie şi, rotind şalul cu o mişcare amplă, şi-l puse pe cap, aruncându-i un capăt după gât, pe celălalt potrivindu-l în dreptul feţei, astfel încât să-i rămână descoperiţi doar ochii.

- Am auzit de la Morgan că tradiţia musulmană obligă femeile arabe să-şi poarte tot timpul chipul ascuns, cu excepţia ochilor, rosti ea, fâlfâindu-şi genele şi aruncându-i lui Katherine o privire seducătoare, care o făcu pe aceasta să râdă.

- Mai degrabă eu aş putea trece drept odaliscă faţă de tine. Nuanţa pielii tale este mult prea deschisă. Acum o să intru să aduc nişte limonadă. Sau, poate, preferi şampanie?

- Limonadă, te rog, o privi Jessica cu recunoştinţă, descoperindu-şi faţa şi începând să se joace cu unul din ciucurii de la şal. Katherine?

Ducesa de Roxburgh se răsuci după doi paşi şi o privi întrebătoare.

- Eşti singura prietenă pe care am avut-o vreodată, mărturisi Jessica cu o voce sfioasă. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat. Şi pentru că mi-ai redat o parte din încrederea în mine.

- Mă bucur că ţi-am fost de ajutor, zâmbi aceasta în timp ce se retrăgea cu spatele. Mă întorc într-o clipă.

Morgan se străduia de aproape douăzeci de minute să ajungă pe terasa unde dispăruse Jessica, dar nu reuşea defel. Acum, mai mult ca niciodată, o mulţime de prieteni şi cunoştinţe doriseră să-l abordeze în diverse probleme ca nu sufereau niciun fel de amânare, insistând să-i afle părerea despre o sumedenie de chestii care erau complet lipsite de importanţă pentru el în acel moment. Parcă se vorbiseră între ei! îşi zise el cu ciudă, venindu-i să-şi croiască drum cu pumnii.

Era atât de surescitat de declaraţia tăcută a soţiei sale, că nu avea răbdare cu niciunul dintre cunoscuţi, răspunsurile lui fiind foarte scurte şi aproape nepoliticoase. Voia să ajungă la ea cât mai repede, s-o cuprindă strâns în braţe şi să-i spună cât de mult o iubeşte.

Dumnezeule, niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de vulnerabil şi totuşi atât de puternic ca acum! Îi luase mai mult de un sfert de oră ca să asimileze şi să savureze pe deplin sensul vorbelor ei neauzite, dar atât de râvnite, şi să-şi impună picioarelor s-o ia din loc.

Fericirea aproape că-l îmbăta şi-i venea să chiuie şi să ţopăie pe loc asemenea unui nebun.

Tocmai se străduia să fie amabil cu lordul Cumberland, încercând să îşi exprime o opinie despre un proiect de legi dezbătut în Camera Lorzilor, când ridică privirea şi o reperă pe ducesa de Roxburgh în cadrul uşilor de la terasă... singură. Se scuză şi porni spre ea cu o expresie atât de întunecată, încât nimeni nu mai avu curajul să-i țină calea.

- Unde este Jessica? o întrebă Morgan, prinzând-o pe frumoasa contesă de cot şi oprind-o în loc.

- În grădină, răspunse Katherine, încruntându-se la el. Nu cred că este un moment prea potrivit să te duci după ea, opină ducesa sec, văzându-i intenția de a se îndrepta chiar în acea direcție.

Vocea ei distantă îi înțepeni umerii sub jachetă şi-l făcu să-şi îngusteze ochii, o idee nedumerit. De când o cunoştea pe Katherine, niciodată nu i se adresase altfel decât cu considerație şi o amabilitate întotdeauna zâmbitoare. Ceva se întâmplase şi nu ştia ce anume, de frumoasa brunetă îşi modificase atât de iute părerea despre el.

- Eşti bună să mă luminezi, Alteță? îşi impuse Morgan să rămână calm.

- Este foarte tulburată, îşi înălță Katherine bărbia într-un fel care-i aminti de temperamentul soției sale. Sfatul meu este să-i laşi un moment de reculegere.

- Nu-mi amintesc să-ți fi cerut sfatul, doamnă, zâmbi el scurt, iritat de modul glacial în care-l trata. Şi presupunând că aş avea îndrăzneala să te întreb ce anume a tulburat-o pe soția mea, mă gândesc că n-o să primesc nicio lămurire, nu-i aşa?

- Motivul stă în fața mea şi respiră, milord, rosti Katherine printre buzele strânse de indignare.

- Eu? păli Morgan, țintuind-o cu o uitătură descumpănită.

Katherine îl privi fix şi-i văzu neliniştea şi îngrijorarea sinceră din ochii lui. Părea suficient de alarmat şi Katherine zâmbi în sinea ei. Venise vremea să facă ceva pentru Jessica şi momentul era cum nu se poate mai propice. Oftă şi-şi înmuie glasul.

- Eşti un mare prost, Înălțimea Voastră! rosti ea cu blândețe.

- Mă scuzi? făcu Morgan, încruntându-se surprins şi enervat.

- Pe lângă asta, mai cred că eşti şi crud pe deasupra, îşi coborî ea glasul, privindu-l cu ochi scăpărători.

Morgan o privi blocat, nevenindu-i să-şi creadă urechilor ce aude.

- Mă tem că mă confunzi, doamnă! rosti el, îndreptându-se de spate cu un aer indignat. Cu ce anume v-am ofensat de v-am creat această impresie?

Katherine observă urechile din jur lungindu-se spre ei şi, strecurându-şi abil mâna pe după brațul lui, îl conduse spre o zonă unde să beneficieze de intimitatea unei discuții cu caracter privat.

- Îmi cer scuze dacă te-am lezat, milord, dar cum ceea ce ți-am spus este şi ceea ce cred despre tine, atunci mă tem că nu avem ce face în privința asta. Jessica mi-a povestit tot, îl informă ea serioasă. Îl văzu schimbându-se brusc la față şi retrăgându-se un pas, ca şi cum ar fi fost pălmuit. Nu din cauza asta te consider prost şi crud, preciză Katherine cu un zâmbet blând. Personal, înțeleg de ce ai procedat aşa, şi cu toate că nu aprob o astfel de atitudine, nu am nici căderea să o judec.

- O poziție într-adevăr înțeleaptă, Alteță, aprobă el rece.

- Îți atribui aceste două defecte, continuă ea cu gravitate, refuzând să se lase intimidată de privirea lui înghețată, din cauza orgoliului tău exacerbat.

- Cu ce te răneşte orgoliul meu nemăsurat? aruncă el plictisit.

- Nu pe mine mă răneşte, milord, ci pe soția dumitale, rosti Katherine pe o voce moale, privindu-l insistentă în ochi.

Morgan renunță la orice expresie lezată şi o studie pe tânăra femeie din fața lui cu seriozitate. Katherine îi oferea ceva, un lucru important din câte intuia el, aşa că nu era cazul să rateze ocazia, comportându-se distant. În plus, era una dintre puținele femei care posedau bun simț, curaj şi înțelepciune.

- Cum? optă el pentru o atitudine răbdătoare şi resemnată.

- Am o întrebare pentru tine şi, deşi nu am nici un drept să ți-o pun, totuşi o voi face. Ai încredere deplină în Jessica? Aş vrea un răspuns sincer, îl rugă ea cu o voce sobră.

- Da, rosti el fără să ezite.

- Suficientă pentru a-ți încredința inima ei fără a avea o cât de mică reținere că-ți va răni sentimentele ca urmare a... a ceea ce s-a petrecut cu mult timp în urmă?

- Îmi iubesc soția, dacă asta doreşti să afli, rosti Morgan, încruntându-se nemulțumit.

- Nu-mi spune mie asta, milord, ci ei!... O femeie are nevoie să audă aceste cuvinte, nu să i se demonstreze doar. Acum ai înțeles?

- Nu i-am spus-o pentru că până acum un ceas nu eram sigur că mă va crede, rosti el după o clipă de tăcere, privind mohorât peste capul ducesei la mulțimea strălucitoare şi zgomotoasă din spatele ei.

- Te va crede, Morgan, zâmbi Katherine cu duioşie. De fapt, şi-a cam pierdut nădejdea că va auzi vreodată această declarație din gura ta.

- Din cauza asta este supărată? murmură el, realizând că tânăra ducesă încerca să-l ajute şi în niciun caz să-l mânie.

- Este nesigură şi speriată, rosti ea, punându-i o mână pe mâneca jachetei şi privindu-l insistentă în ochi. Indiferent cât de mult o să-i arătați că vă este dragă, până nu-i spuneți asta verde-n față nu va înceta să creadă că stați lângă ea parțial, pentru c-o plăceți, şi în rest, din simțul datoriei. Iar acum este şi mai tulburată pentru că, din câte am înțeles de la ea, a lăsat să-i scape ceea ce simte pentru Domnia Voastră într-un moment în care s-a lăsat condusă de impulsivitate şi nu de rațiune. Considerând că mi-am îndeplinit acum rolul de îngeraş băgăcios, o să mă retrag, cu voia dumitale, Alteță.

Morgan zâmbi cu recunoştință, îi luă o mână şi i-o sărută plin de respect, după care se înclină adânc în fața ei.

- Îți mulțumesc, rosti el simplu.

Katherine îi adresă un surâs plin de grație şi schiță la rândul ei o reverență impecabilă.

- Încă un sfat. Cred că ştii că este esențial să păstrezi sub tăcere această mică discuție dintre noi şi să te retragi. Mi-a spus că are nevoie de un moment de linişte.

- Desigur, se văzu el nevoit să se încreadă în judecata ei.

- Acum, trebuie să mă înarmez cu două pahare cu limonadă. Doamne, e teribil de cald aici! se lamentă ea, îndepărtându-se.

Morgan îi mai aruncă o privire şi-şi trecu mâinile mari peste față. Se simțea atât de bine dispus, în ciuda muştruluielii ducesei de Roxburgh, că-şi promise să invite la dans prima femeie care-i va răsări în față. Va dansa un vals, şi încă unul, apoi se va duce după Jessica şi o va lua de acolo, o va duce acasă şi se va pierde în ea. Şi-i va repeta la nesfârşit cuvintele care-i arseseră inima, buzele şi limba în ultimele săptămâni.

Neşansa i-o scoase în cale pe miss Dorothea Pryce. Înghițindu-şi repulsia față de privirea saşie şi a negului plin de păr care trona maiestuos pe bărbia ei, se înclină ceremonios în fața ei şi-i ceru permisiunea de a-i acorda următorul dans. Fu răsplătit cu un chicotit strident, care-l făcu să-şi muşte buzele ca să nu râdă.

Niciun moment nu se gândi cât avea să-l coste acel vals.

CAPITOLUL 13

Katherine se încruntă surprinsă la băncuța goală şi aruncă o privire mirată în jur, observând aleile pustii. Se părea că toată lumea care ieşise să ia o gură de aer se întorsese în sala de bal, alungată probabil de răcoarea de afară, inclusiv Jessica.

Şi totuşi un mic fior de nelinişte i se strecură în inimă, făcând-o să se cutremure involuntar. Cu grijă, puse paharele de limonadă pe marginea băncuței şi cercetă cu atenție împrejurimile. Nu zări pe nimeni şi cu toate că muzica şi zgomotul petrecerii răzbăteau până la ea prin uşile deschise ale celor două terase, avea o senzație stranie, ca şi cum s-ar fi aflat în pericol.

Masându-şi cu o mână stomacul contractat, mai aruncă o privire în jur şi se răsuci pe călcâie, având pornirea absurdă de a o lua la sănătoasa. Se izbi de ceva care o făcu să țipe gâtuit. Două brațe viguroase se închiseră în jurul ei şi o pereche de ochi verzi sticliră în întuneric.

- Katherine.

- Oh, David! se înmuie ea, sprijinindu-se de pieptul lui. M-ai speriat de moarte!

- N-am vrut asta, prințeso, se scuză el, plimbându-şi palmele calde peste spatele ei rigid. E cam răcoare, constată bărbatul, trăgând-o şi mai aproape de trupul lui. Unde ți-e şalul?

- I l-am dat Jessicăi, murmură Katherine.

- Şi ea unde este?

- Trebuia să mă aştepte aici, mărturisi încruntată.

- Poate că i s-a făcut frig şi a intrat, sugeră el. Lucru pe care ar trebui să-l facem şi noi.

- Poate. Nu ştiu, bolborosi ea, desprinzându-se din îmbrățişare pentru a mai arunca o privire cercetătoare în jur. Am o presimțire rea. Ceva nu-i în regulă, David, simt asta.

- Katherine, în mod sigur e înăuntru, încercă David s-o liniştească. Uite, tremuri! O luă pe după mijloc şi o conduse spre scările care urcau spre terasă. Nu a plecat nicăieri, pentru că pe Morgan l-am văzut acum câteva clipe dansând cu miss Pryce o polcă.

- O polcă cu miss Pryce? îşi înălță Katherine sprâncenele cu un aer uluit. Eşti sigur?

- Doar dacă nu cumva am dat în orbul găinilor, mormăi el la urechea ei, ocazie de care nu putu să nu profite pentru a ronți lobul gingaş de care atârna o perlă mică şi roz, înconjurată de un cerc subțire de briliante.

Preferința soției lui pentru bijuteriile minuscule era de neînțeles pentru el. Ajunseră în dreptul uşilor şi se depărtară, intrând în sala de bal ținându-se doar de mână, fiecare având pe chip un zâmbet calm şi fericit.

Fiind mai înalt decât majoritatea invitaților, lordul Hayworth o căută pe Jessica din priviri, dar n-o zări nicăieri. Treizeci de paşi mai la stânga lui, Morgan era prins într-un grup format din cinci gentlemeni. Privirile li se întâlniră peste capetele oaspeților şi David ridică din umeri, clătinând încet din cap la întrebarea mută care plutea în ochii prietenului său.

Morgan se încruntă şi începu la rândul lui să cerceteze sala de bal, fără a descoperi părul blond-arămiu al soției sale. Un nod i se puse în gât şi stomacul i se strânse sub un soi de nelinişte. Scuzându-se rapid, îşi părăsi partenerii de discuție, îndreptându-se spre David.

- Unde este Jessica? întrebă el încet, adresându-se cu precădere lady-ei Katherine.

- Trebuia să mă aştepte afară, rosti frumoasa ducesă, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

- S-a lăsat cam rece în curte şi probabil a intrat, continuă Hayworth să-şi susțină ipoteza.

- Eu nu am văzut-o intrând, spuse Morgan pe un ton încordat. Am supravegheat terasa aproape în permanență.

- Mă duc în camera doamnelor, rosti Katherine, impunându-şi să nu intre în panică. Cu siguranță că s-a retras acolo.

Douăzeci de minute mai târziu, căutarea căpătase proporții alarmante. Toată lumea intrase în alertă. Personalul familiei Dempsey fusese instruit să caute în fiecare ungher al casei, dar niciunul n-o găsi pe încântătoarea contesă de Averly.

Trăsura contelui de Averly era parcată lângă bordură, zece metri mai sus de intrarea principală, iar vizitiul susținea că nu-şi mai văzuse stăpâna de când îi adusese la bal.

Contesa dispăruse fără urmă, ca înghițită de ape.

Morgan încercă să se încurajeze, spunându-şi că poate fusese mult prea tulburată din cauza lui şi se întorsese acasă, dar cu altă trăsură. Spera să fi luat o alta, pentru că locuința lor era situată la o distanță considerabilă față de cea a lordului Dempsey şi drumul destul de întortocheat pentru a-l parcurge pe jos, noaptea, fără a se rătăci. Asta pe lângă faptul că era primejdios pentru o tânără lady să străbată oraşul neînsoțită, când tâlharii şi hoții mişunau la adăpostul întunericului.

Însă dacă fusese atât de nesăbuită să procedeze aşa, gândi Morgan, simțind cum îl cuprinde o furie rece şi întunecată, avea să-i învinețească fundul pentru spaima pe care i-o trăsese şi pentru faptul că plecase aşa, singură, în miezul nopții, fără să-i lase o vorbă.

Cu o expresie criminală în priviri, îşi desprinse un cal de la propriul atelaj şi-l mână pe deşelate pe cel mai scurt drum până acasă. Ultima speranță i se nărui când lacheul desemnat să-şi aştepte stăpânii îl informă speriat că „milady" nu se întorsese acasă.

Morgan refuză să ia de bună declarația servitorului, mai ales că-l mai şi prinsese moțăind. Se năpusti pe scări în sus şi dădu de perete uşa dormitorului comun, ferm convins că avea s-o găsească acolo. Încăperea era goală, la fel şi camera de toaletă şi cea a băii. Traversă holul şi intră şi în apartamentul ei. Nimic. Totul era pustiu. De o ordine desăvârşită, care-i produse un gol în stomac.

Poate că se ascundea de el, îşi spuse Morgan, întorcându-se în hol şi coborând la parter, în timp ce răcnea la servitorul rămas încremenit în antreu să trezească tot personalul.

Câteva minute mai târziu, întreaga casă era în picioare, verificând fiecare încăpere în parte.

Brusc, Averly House fu străbătută de un urlet înfiorător, care se auzi de undeva de la etaj. Lui Morgan i se goli creierul de sânge şi simți cum i se face părul în cap măciucă de groază.

Se repezi pe trepte în sus, urcând câte trei odată şi îmbrâncind din calea lui un servitor care încremenise de spaimă în capul scării.

- De unde s-a auzit asta?! strigă el la o cameristă atât de lividă, încât părea să se afle la un pas de leşin.

- De sus, Alteță, răspunse Huston, încercând să-şi păstreze calmul, deşi figura palidă îi trăda tulburarea care-l cuprinsese în clipa când auzise acel țipăt prelung şi ascuțit.

Morgan o luă înainte şi, îndrumat de alţi servitori, se trezi urcând scara îngustă care ducea spre mansardă. Deschise uşa dar nu văzu nimic şi ceru o lumânare.

În mansardă mirosea a aer închis şi a găinaţ de porumbel şi era destul de frig. Nu văzu corpul prăbuşit al menajerei decât în clipa în care fu cât pe ce să se împiedice de el.

Morgan se încruntă la trupul lipsit de cunoştinţă a doamnei Pitt şi încercă să-şi dea seama ce anume îi provocase acea criză de leşin, precedată de cel mai oribil ţipăt pe care-l auzise în viaţa lui. În mansardă nu mai era nimeni înafara lui şi a sărmanei femei, şi...

Deodată, realiză ce anume se întâmplase şi lansă un şir lung şi înfundat de înjurături şi blesteme. Ridică lumânarea deasupra capului şi scrută încăperea cu atenţie, fără să se grăbească, venindu-i să urle de frustrare pentru faptul că în loc să-şi caute nevasta, trebuia să salveze nişte aparenţe de care nici nu era sigur că-i mai păsa în acel moment. Doar gândul la Jessica îl sili să nu lase situaţia nerezolvată.

Îl dibui pe Balthazar la niciun metru de el, stând nemişcat pe un stâlp de susţinere, şi, fără să ezite, întinse mâna şi-l luă cu grijă, strecurându-l în buzunarul jachetei de ceremonie.

O lăsă pe doamna Pitt în grija intendentului şi coborî la parter. Era trecut de ora două noaptea când ajunse la reşedinţa familiei Dempsey. Ca să evite curiozitatea oaspeţilor, pătrunse în vilă prin intrarea secundară şi ceru unui servitor să-i anunţe pe ducele de Roxburgh, marchizul de Stanford şi contele de Anscombe că-i aşteaptă în bibliotecă.

Câteva minute mai târziu, erau cu toţii strânşi, plus încă o prezenţă pe care Morgan n-o luase în calcul dar la care ar fi trebuit să se aştepte: lady Katherine.

Situaţia era neschimbată în privinţa dispariţiei Jessicăi, însă David fusese inspirat şi-şi trimisese vizitiul la locuinţa lui Aberdeen, cerându-i să vină de urgenţă în casa lordului Dempsey.

Morgan începu să se plimbe prin încăpere, mult prea agitat pentru a sta locului. David şi Katherine stăteau în picioare lângă şemineul de marmură gri, urmărindu-l amândoi cu priviri îngrijorate, Jason fuma în tăcere, rumegând situaţia, iar John se postase lângă micul bar, preparând întăritoare pentru toată lumea.

- Cât de supărată era? se răsuci Morgan brusc pe călcâie, sfredelind-o pe Katherine cu o privire pătrunzătoare.

- Nu cred că..., se bâlbâi ea, după care trase adânc aer în piept, închise ochii o clipă şi se reculese. Când am lăsat-o ca să aduc limonada, Jessica îmi părea calmă şi foarte stăpână pe ea. Nu îmi face impresia că ar fi plecat aşa, fără să anunţe pe nimeni.

- Nici eu nu cred asta, mărturisi Morgan, trecându-şi înnebunit mâinile peste faţă. Nu este genul melodramatic.

- A fost răpită, formulă contele de Anscombe cu voce tare gândul care stăruia în mintea tuturor.

- N-are sens, se încăpăţână Morgan, fără să-şi dea seama că se contrazice singur. Jessica nu are duşmani.

- Ea cu siguranţă că nu, dat tu ai o sumedenie, amice, replică Stamford pe o voce sumbră.

- Trebuie de urgenţă blocate toate ieşirile din oraş şi verificate docurile până nu-i prea târziu, rosti David Hayworth, acceptând paharul cu whisky pe care John i-l întinse. Să aflăm ce nave au părăsit portul şi care este destinaţia lor. Dacă răpitorii au optat pentru un mijloc de transport terestru, atunci vor fi mai lesne de găsit...

Se întrerupse căci chiar în acel moment îşi făcu apariţia detectivul Aberdeen, însoţit de un bărbat de statură medie, dar bine legat. I se explică situaţia pe scurt şi detectivul le aprobă ideea de a face un raid prin docuri, însă în privinţa căilor de acces în afara Londrei îşi exprimă regretul, afirmând că dacă răpitorii aleseseră o trăsură, atunci aceasta cu siguranţă părăsise oraşul de cel puţin un ceas şi jumătate.

Desigur, aveau să verifice şi drumurile din exterior, dar acum era mai important să-şi concentreze atenţia asupra portului. Dacă lady Jessica se afla la bordul unei nave care se desprindea de chei, atunci era ca şi pierdută.

În mai puţin de un ceas, detectivul îşi adună oamenii şi le trasă sarcini clare. O parte porniră să cerceteze toate ieşirile Londrei şi hanurile aflate pe o rază de câteva mile în afara oraşului, cealaltă îşi canaliză întreaga atenţia asupra docurilor.

Spre marea lor uşurare, aflară de la căpitanul portului, un bărbat masiv, trecut bine de o jumătate de veac, că nicio navă nu ridicase ancora în acea noapte după ora unsprezece, dar că două dintre cele aflate la chei se pregăteau s-o facă a doua zi în zori.

Se împărțiră în două tabere şi percheziționară simultan cele două vase care se dovediră a fi „curate”. Apoi trecură la celelalte nave, în total paisprezece, cercetând fiecare centimetru pătrat de lemn. Nu găsiră nimic, în afara unei încărcături cu rom de contrabandă care se pregătea să traverseze canalul pe la Dover pentru a fi descărcată la Calais. Marfa fu confiscată de poliția portuară, mirată de ingeniozitatea traficanților, care ascunseseră sticlele în baloți de lână de Yorkshire.

Părăsiră docurile abia când prima geană de lumină polei orizontul, pe de o parte uşurați că răpitorii nu aleseseră să străbată canalul spre continent, pe de altă parte, dezamăgiți şi frustrați că raidul se soldase cu o pierdere inutilă de timp.

Fiecare gentleman se retrase la locuința lui pentru a se schimba de ținuta de bal, acum murdară şi impregnată cu mirosul greu al portului, de gunoi şi peşte stricat, convenind să se întâlnească peste trei ceasuri la Averly House, unde aveau să se vadă cu oamenii detectivului Aberdeen, cei care avuseseră misiunea de a cerceta drumurile care duceau spre provincie.

Toată lumea fu punctuală. La ora nouă şi jumătate, în salonul mare al casei se adunară peste treizeci de bărbați. Raportul oamenilor lui Aberdeen fu descurajant. Nicio trăsură suspectă nu părăsise Londra până la orele şapte ale dimineții, cel puțin aşa afirmaseră toți cei care lucrau la hanurile situate în imediata apropiere a Londrei.

- Ce înseamnă imediata apropiere? vru Morgan să ştie, trecându-şi o mână peste obrazul aspru.

- Douăzeci de mile de jur împrejur, sir, răspunse bărbatul scund de statură, cu o claie de păr roşcat şi ochi ageri, de culoarea alunei.

- Puteau trece pe lângă oricare dintre pensiunile cercetate de către domniile voastre fără a opri trăsura, replică Morgan sec. În fond, această distanță nu oboseşte într-atât nişte cai odihniți încât să-i silească la un scurt popas.

- Iertată-mi fie îndrăzneala, Alteță, dar fiecare han are oameni care păzesc trăsurile din curte ale oaspeților. Nimeni n-a văzut să treacă vreo trăsură, insistă bărbatul, înfruntând fără să clipească privirea întunecată a contelui.

- Poate că au ales să plece pe lumină, sugeră el încruntat.

- Imposibil, sir! Am plasat câte patru oameni la toate ieşirile din oraş, care au ordin să percheziționeze fiecare vehicul care părăseşte Londra. Nimeni nu poate să treacă de blocaje fără a fi verificat.

- Poate că nici nu au plecat din oraş, opină ducele de Roxburgh pe un ton gânditor. Poate că sunt mai deştepți decât vrem noi să-i credem. Eu în locul lor aşa aş face. Aş rămâne ascuns în oraş. Sunt atâtea locuri în care poți ascunde o femeie!

Morgan analiză obiectiv acea ipoteză. Ar fi fost un lucru bun ca Jessica să fie încă în Londra, însă posibilitatea aceea era şi cea mai frustrantă dintre toate. Existau zeci de locuri unde răpitorii puteau ascunde o femeie, iar timpul îi presa îngrozitor.

- Dacă a fost răpită, în mod sigur că veți primi o scrisoare prin care vi se vor cere bani pentru răscumpărarea contesei, rosti detectivul pe o voce calmă. Propun să rămânem aici şi aşteptăm veşti de la ticăloşi, în loc să ne irosim energia şi vremea scormonind aiurea prin oraş. Şi, între timp, poate îmi faceți o listă cu cei despre care credeți că vă sunt potențiali duşmani, ca să-i punem sub observație în următoarele zile. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele şi-n plus, este imposibil ca răpitorii să nu fi făcut o greşeală. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Trebuie numai să avem un dram de noroc şi răbdare.

Morgan aprobă încet din cap, nefiind în stare să-şi descleşteze maxilarele. Furia şi frica îi sfredeleau stomacul până la durere. Degetele de la o mână i se strânseră cu atâta putere de polița şemineului de marmură, că era de neînțeles cum de aceasta nu se sfărâmase sub acea forță nimicitoare.

Deşi simțea că-i vine să spargă totul în jur, reuşi să-şi controleze expresia feței şi tonul vocii atunci când se adresă detectivului după o lungă tăcere:

- Domnule Aberdeen, faceți ceea ce credeți că este necesar. O să vă fac lista aceea imediat. Se răsuci spre Roxburgh, Stamford şi Anscombe şi-i privi lung, părând a reflecta asupra rolului fiecăruia în acea situație. Cred că deocamdată nu mai avem ce să facem. Domnul Aberdeen are dreptate. Până nu avem indicii clare spre care zonă să ne extindem cercetările, nu are niciun rost să rătăcim fără nicio țintă prin oraş. Acum, vă rog să mă scuzați, dar simt nevoia să rămân singur.

Bărbații aprobară tăcuți şi-l salutară gravi, părăsind reşedința în liniște. La câteva minute după aceea, detectivul se retrase şi el, cu o listă surprinzător de lungă a posibililor inamici ai contelui de Averly, iar Morgan rămase singur cu Michael.

Michael privi mohorât spatele fratelui său, înțelegându-i sentimentele dar totuşi venindu-i să se încaiere cu el. Jessica era soția lui. De ce naiba nu avusese grijă de ea!?...

Pe de altă parte, ştia cu precizie că dacă Morgan ar fi avut de ales în a-şi atrage acea nenorocire asupra lui, nici n-ar fi clipit. Indiferent de câte păcate se făcea vinovat, Morgan apăra întotdeauna ceea ce era a lui.

- Dacă asta este ceea ce trebuie să pătimesc pentru a-mi şterge greşelile din trecut, începu Morgan pe o voce încordată, plină de suferință, trezindu-l pe Michael din reflecții, atunci fie. Aş îndura orice, numai să ştiu că ea este teafără şi nevătămată!

- Te cred.

- Aşteptarea asta mă înnebuneşte! scrâşni el, trăgând adânc aer în piept şi expirându-l încet. Se răsuci spre Michael cu o expresie atât de fioroasă, că acesta aproape paraliză în fotoliu. Niciodată nu mai văzuse acea expresie nimicitoare pe chipul fratelui său. Expresia unui om care ar fi fost în stare să ucidă cu sânge rece, chiar cu o satisfacție morbidă. O să-l găsesc pe cel care a făcut asta, promise Morgan calm, abia mişcându-şi buzele. Dumnezeu să mă ierte, dar nimic nu-l va salva din mâinile mele.

- Nu cred că Jessica va păți ceva, declară Michael cu convingere, după un lung moment de gândire. Nu cred că ea a fost cea vizată în seara asta.

- Ce vrei să spui? se încruntă Morgan, țintuindu-l cu o privire îngustată.

- Aseară, am zăbovit două ceasuri la Dempsey, rosti Michael cu o voce egală, ridicîndu-se-n picioare şi vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, unde dădu de nişte mărunțiş pe care-l zornăi gânditor. Suficient cât să observ decorul. Şi preferința doamnelor pentru o anume culoare. Mai precis pentru galben lămâie. Lady Dorothea avea o rochie galbenă, madame Limoge era îndesată într-una la fel, balerina aceea... Irene Goldwin, era şi ea îmbrăcată într-una citrin...

- Şi Jessica purta o rochie galbenă, îşi aminti Morgan şi încremeni când realiză unde bătea Michael.

- Întocmai. Şi Katherine poseda o rochie foarte asemănătoare ca nuanță cu a Jessicăi, îi confirmă Michael cu voce tare ceea ce devenise brusc extrem de evident.

- Dumnezeule mare, femeia asta atrage necazurile ca un magnet! tună Morgan, încleştându-şi pumnii într-o blasfemie mută. Şi la Marcham, tot ea a fost cauza acelei... nenorociri!

- Ducesa nu are nicio vină directă şi pe urmă, nu ştii dacă într-adevăr a fost confundată cu Jessica. Oricum, trebuie să-l avertizezi pe David. Dacă bănuiala mea este întemeiată, atunci Jessica nu este neapărat în pericol, dar cei care o țin captivă vor încerca să pună mâna pe femeia lui Hayworth.

- Sper din tot sufletul să ai dreptate şi Jessie să nu fi pățit nimic, mormăi Morgan, masându-şi fața obosită cu mâinile. Barba îi crescuse şi-l mânca, iar faptul că nu dormise deloc în ultimele douăzeci şi patru de ore, combinat cu groaza care-l încerca, îi dădeau o stare vagă de greață. Nu ştiu dacă aş putea îndura să...

Se opri brusc, scuturând din cap, parcă pentru a alunga gândul sumbru ce-i stăruia în minte încă de când începuseră căutările. Nu, n-avea să gândească aşa! îşi zise el, impunându-şi să se calmeze. Deocamdată, nu avea niciun motiv ca să creadă că...

- O iubeşti, nu-i aşa?

Morgan îi aruncă lui Michael o privire abătută şi un zâmbet amar îi pluti pe buze.

- Câteodată, mă sperie şi mă uimeşte forța sentimentelor mele pentru ea, mărturisi el cu o expresie întunecată în priviri. Niciodată nu aş fi crezut că o femeie îmi poate dărui atâta fericire şi mă poate completa într-atât încât să ajung să nu-mi mai doresc nimic altceva. Dacă o iubesc? făcu el cu o vagă ironie în priviri. Este mult mai mult decât atât. Este totul, înțelegi?... Niciodată nu aş mai fi un om întreg dacă i s-ar întâmpla ceva. Şi nu pot să mă gândesc decât la faptul că este în primejdie şi că se simte îngrozită şi neputincioasă, iar eu nu sunt lângă ea s-o salvez!... Nu ştiu unde să încep să caut sau de ce anume să mă leg şi asta mă scoate din minți, îşi încleştă el un pumn, lovind cu el scurt şi îndesat în podul celeilalte mâini, de parcă acolo s-ar fi aflat fața celui care o răpise pe Jessica.

- Du-te să te odihneşti, îi sugeră Michael. Ai nevoie de energie şi de o minte limpede dacă vrei să pui mâna pe ticăloşii care au luat-o.

- Crezi că pot să dorm?! se stropşi Morgan enervat, trecându-şi frustrat mâinile peste părul prins la spate.

- Atunci, hai cu mine să-i facem o vizită lui Hayworth. Măcar el să-şi pună nevasta la adăpost. Nu-i cazul să începem să alergăm după două femei.

Morgan se încruntă şi încuviinţă tăcut. Nu suporta să stea între patru pereţi, aşteptând veşti de la Aberdeen. Trebuia să facă ceva, ca să umple orele îngrozitor de goale ce se înşiruiau în faţa lui.

Îşi luă pelerina şi lăsă instrucţiuni intendentului unde putea detectivul să-l găsească în următoarea oră, în cazul în care se întorcea cu noutăţi.

Afară vremea se stricase. O ploaie fină cădea de sus, făcând atmosfera insuportabil de deprimantă. Morgan îşi ridică privirea încrâncenată spre cer, în timp ce mintea îi formula pentru prima dată în viaţă o rugă mută, disperată, adresată oricărei forţe care i-ar fi putut aduce soţia înapoi.

Nu-l simţi pe Balthazar când îi ieşi din buzunarul jachetei şi ateriză fără zgomot în apropierea unei băltoace.

Primul lucru pe care l-a conştientizat a fost mirosul greu, de mucegai şi aer stătut care o înconjura. Apoi amorţeala dureroasă ce-i pulsa în membre şi întunericul dens.

Ameţită, Jessica clipi de câteva ori, însă bezna se încăpăţână să rămână impenetrabilă. Maxilarul o durea şi încercă să şi-l mişte, însă nu putu. Dădu să-şi ducă mâinile spre faţă, dar i se păru că mintea şi trupul ei erau două entităţi separate, fără nicio legătură între ele. Îi luă câteva clipe ca să priceapă realitatea. Avea căluş la gură, stătea în şezut pe un scaun cu spetează, mâinile îi erau legate la spate şi gleznele fixate de picioarele jilţului cu sfoară groasă.

Panica o cuprinse şi-i făcu inima să-i zvâcnească cu putere. Unde se afla?!

Gemu când o durere vie îi fulgeră ceafa. Îşi aminti brusc că stătea pe băncuţa joasă de fier din grădina lordului Dempsey, cu şalul lui Katherine strâns în jurul capului, amuzându-se în sinea ei de faptul că arăta probabil ca o ţărăncuţă. Auzise un foşnet în spatele ei şi dăduse să se întoarcă, însă în clipa imediat următoare creierul îi explodase sub o lumină orbitoare şi se cufundase într-un abis fără sfârşit. Cineva o lovise şi leşinase. Apoi o răpise, atâta lucru îi era evident.

Se simţea ciudat. De parcă plutea...

Dumnezeule, cât îi era de sete! Se simţea slăbită şi lipsa sângelui din mâini şi picioare îi provoca o durere înfiorătoare, care-i dădea o stare de greaţă şi mai greu de îndurat.

Morgan. Unde era?...

Un nou val de moleşeală îi năpădi trupul. Se împotrivi stării de somnolenţă care o cotropea, însă nu reuşi. Abisul o înghiţi din nou.

Se trezi din cauza vocilor înfundate, mânioase. Întredeschise ochii încet dar îi închise repede la loc. Lumina anemică care provenea de la lampa cu gaz îi răni retina. Abia reuşi să-şi înghită geamătul. Aşteptă câteva secunde, încercând să se concentreze asupra cuvintelor scrâşnite care zburau pe lângă urechile ei.

Cei care o răpiseră păreau să se certe, însă se simţea atât de ameţită, că aproape îi scăpa sensul acelui dialog bizar. Un lucru îi era clar: una dintre voci aparţinea unei femei. Curiozitatea o făcu să deschidă ochii prudentă. Acum vedea în ceaţă. Clipi de câteva ori, iar imaginea se distorsionă, alungindu-se mult spre dreapta. Strânse pleoapele cu putere, şi încercă din nou. Preţ de o clipă, distinse două siluete. Una aparţinea unui bărbat zvelt, îmbrăcat elegant, cealaltă era înveşmântată într-o pelerină întunecată, cu glugă amplă, care ascundea identitatea posesorului. Apoi ochii i se împăienjeniră din nou.

O moleşeală fierbinte părea să-i curgă prin vene, ademenind-o la somn. O drogaseră, realiză Jessica o secundă mai târziu. Încercă să se împotrivească stării de somnolenţă, însă se simţea mult prea slăbită. Ideea de a se lăsa purtată pe aripile somnului era cât se poate de ispititoare. Poate că aşa nu va mai simţi durerea care-i chinuia trupul amorţit...

Glasul femeii o smulse din toropeală. De data asta începu să găsească o oarecare coerenţă în discuţia lor.

- Nu trebuia s-o aduci aici! şuieră vocea cu mânie. Davenport o s-o caute şi n-o să se lase până când n-o va găsi.

- Ăsta-i cel mai bun loc! ripostă bărbatul pe aceeaşi tonalitate. Cui crezi că-i va trece prin cap să caute în pivniţa unui bordel?!...

- Niciodată nu trebuie să scuipi acolo unde mănânci! ricană femeia pe un ton acuzator. M-am săturat de greşelile tale! În plus, te-a văzut otreapa aia de Jenny când ai adus-o!

- Jenny n-o să mai vorbească niciodată, râse bărbatul sinistru.

- Poate că înainte s-o fi omorât a apucat să mai spună cuiva ce-a văzut!

Oh, Doamne! gândi Jessica. Omorâseră o femeie!

- Ştii ce gură spartă era! bombăni femeia.

O anumită inflexiune din glasul ei o făcu pe Jessica să tresară uşor. Ar fi putut jura că vocea i se părea cunoscută însă, pe moment, nu reuşea să asocieze niciun chip acelui timbru scăzut.

- Crede-mă, n-a apucat, mormăi bărbatul mohorât.

- Nu-mi place treaba asta, declară femeia pe un ton încordat. Trebuie să scăpăm de ea cât mai repede.

Se lăsă o clipă de tăcere încordată, acută. Jessica aproape că le simți privirile abătute asupra ei şi realiză cu o uşoară strângere de inimă că la ea se refereau.

- Vrei s-o omor? se oferi bărbatul pe o voce scăzută. Pentru tine, o omor.

- Moartea ei n-ar face decât să complice lucrurile, respinse femeia ideea. Nu-l vreau şi pe Davenport pe urmele mele. Şi aşa, Roxburgh este un individ extrem de periculos. Doi adversari de calibrul lor sunt deja prea mult chiar şi pentru un regiment. Vorbesc serios!

Era furioasă. Situația scăpa de sub control şi ceea ce detesta cel mai mult pe lume era neputința de a face sau controla ceva. În plus, prea multe greşeli se strecuraseră în planul ei, care inițial fusese uimitor de simplu. Iar imbecilul din fața ei găsise de cuviință să o confunde pe Katherine cu nevasta lui Davenport! Îşi asumase un risc enorm încă de la început, încă înainte ca ducele de Roxburgh să facă o asemenea pasiune pentru fiica defunctului marchiz de Cavinghton. Roxburgh era renumit pentru cât de periculos şi neîndurător putea fi cu ceea ce-i aparținea, iar ea ştia că trebuia până la urmă să-l ucidă. Dacă o ucidea pe Katherine şi-l lăsa pe el în viață, era ca şi cum şi-ar fi semnat singură condamnarea la moarte. Ducele avea să realizeze într-un târziu cine se ascundea în spatele atentatelor şi s-o dea pe mâna aspră a justiției.

Iar acum, îl mai avea pe cap şi pe Davenport, care era la fel de periculos ca un tigru rănit şi mai viclean decât un vulpoi bătrân. Şi-n mod sigur, dispariția Jessicăi îl înverşunase destul de mult pentru a se mulțumi doar cu înapoierea acesteia, teafără şi nevătămată. Avea să vâneze în continuare până-l va descoperi pe răpitor. Era la fel de priceput şi de tenace la astfel de treburi ca şi Roxburgh. Iar când avea să-i ia urma..., se înfioră numai la ideea de a se afla față-n față cu el. În mod sigur nu avea s-o lovească, femeie fiind, însă în mod precis avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să fie pedepsită cât mai crunt cu putință. Cei din familia Davenport erau recunoscuți pentru cruzimea lor atunci când erau provocați.

Femeia analiză câteva clipe situația şi ajunse la concluzia că însoțitorul ei devenise un factor de risc major în toată povestea. Trebuia să scape de el, reflectă ea fără regret. Bărbatul acela făcea parte din trecutul ei, unul teribil de scandalos şi, de asemenea, era singurul care-i cunoştea identitatea cu adevărat. Singurul care-i putea lega numele de cel al Măştii de Catifea, cea mai rafinată, mai scumpă şi mai dorită curtezană din ultimul deceniu, al cărei chip nu fusese văzut niciodată de către clienții ei atât de atent selectați. Un personaj care dispăruse de pe scena lumii interlope în urmă cu cinci ani, pentru a renaşte sub o altă identitate. Iar singurul cu care păstrase legătura fusese Josef Warlton.

Joe o putea trăda oricând şi numai pasiunea lui obsesivă pentru ea era singura care îl făcea s-o slujească orbeşte. Însă era un individ imprevizibil, oarecum necugetat şi ei îi ajunsese să-i fie din ce în ce mai greu să-l controleze, iar asta-i displăcea total. Incompetența şi impulsivitatea lui o aduseseră într-o situație destul de critică şi avea senzația cumplită că lucrurile se întorceau acum împotriva ei. Iar Joe nu-i mai era util, ba dimpotrivă, devenise chiar extrem de periculos.

O dată luată această hotărâre, îşi strecură o mână în buzunarul secret al mantiei şi atinse uşor mânerul placat cu fildeş şi argint filigranat al pistolului elegant. Era o armă mică, destul de precisă, uşor de mânuit şi de transportat. O avea tot timpul asupra ei, lucru care-i dădea un sentiment de confortabilă siguranță. Senzația care i se transmise de-a lungul brațului în sus, ca un fior de plăcere pur senzuală, o făcu să zâmbească. Nu-şi putea explica de ce o fascinau într-atât armele de foc. Cu mulți ani în urmă ajunsese la concluzia că asta se datora probabil sângelui care-i curgea în vene: unul albastru, de descendență regală, stricat de cel pervers, murdar, al unei târfe.

Probabil că partea bună a eredității ei îi oferise frumusețe, grație, eleganță şi rafinament, pe când cea alterată îi dăruise tot ce putea fi mai rău: lăcomia, setea de putere şi de plăceri interzise, tendința de a urî tot ce putea rivaliza cu ea sau cu poziția ei.

Luptase din greu ca să ajungă până aici. Fusese nevoită să-şi reinventeze trecutul, să-şi ia un alt nume, să devină „altcineva”. Dorise acea metamorfoză pentru a ajunge aproape de cel care participase, cu aproape douăzeci şi opt de ani în urmă la conceperea ei. Voise să-l cunoască, să-l facă s-o aprecieze, şi, de ce nu, s-o iubească. Într-o perioadă, chiar fusese tentată să-l seducă, ca să-l pedepsească pentru cruzimea cu care o abandonase când era mică, lăsând-o la cheremul unei

femei destrăbălate, care îi pângărise întreaga copilărie şi-i răpise inocenţa când era prea mică ca să se poată apăra. Apoi conştientiza că el nu ştiuse de existenţa ei, şi atunci îi ierta greşeala.

Nu putea spera ca el s-o recunoască. Era imposibil acest lucru!

De fapt, sângele ei era problema. Partea „murdară" atârna mai mult decât cea „nobilă", iar societatea avea propriile reguli şi nu era îngăduitoare defel cu vlăstarele de sex feminin care se năşteau în afara unei căsătorii, darămite cu cele care proveneau dintr-o relaţie aşa cum fusese cea dintre tatăl şi mama ei. Ceea ce însă nu putuse îngădui fusese ameninţarea pe care o constituia Katherine Dellany, acum ducesă de Roxburgh.

Nu era drept! gândi ea cu venin, degetele strângându-i-se reflex în jurul pistolului micuţ. Se relaxă în secundă următoare, impunându-şi controlul.

Toate la vremea lor! gândi ea cu o hotărâre rece, forţându-se să revină în prezent şi să se concentreze asupra situaţiei cu care se confrunta momentan.

Joe o privea cu o pereche de ochi îngustaţi şi buzele încordate într-o linie nemulţumită. Era furios, dar pe lângă furie, în adâncul ochilor săi cafenii mocnea o dorinţă aprigă, mistuitoare, periculoasă.

Un fior i se prelinse pe şira spinării. O asemenea foame putea ucide. I se făcu puţin teamă şi din nou mâna i se închise peste armă. Era în siguranţă, îşi repetă ea de câteva ori, ca pe o litanie, inspirând încet şi expirând aerul la fel de lent.

- Trebui s-o scoatem de aici, rosti femeia în cele din urmă, pe o voce lipsită de orice inflexiune.

Joe îşi scoase cuţitul cu lamă dublă, curbată, de provenienţă arabă, arma sa preferată, şi dădu să se apropie de Jessica.

- Nu! îl opri ea cu un gest. Va trebui s-o lăsăm în viaţă.

- Mă va recunoaşte! se zburli Joe, încruntându-se ameninţător la ea.

- Este drogată! şuieră femeia, încleştându-şi un pumn micuţ şi fragil pe încheietura puternică a mâinii lui. Şi-n plus, nu te-a întâlnit niciodată faţă-n faţă ca să te poată descrie. Nu vezi? Nici ochii nu şi-i poate deschide.

- Trebuie să fim siguri, se încăpăţână Joe. Nu putem să riscăm.

- Nu-nţelegi?!... Riscăm mult mai mult dacă o facem. Davenport va dori să-i răzbune moartea.

- Nu va avea cum să ne găsească.

- Oh, nu fi atât de înfumurat şi prost! îl contrazise ea cu condescendenţă. Davenport a luptat în războiul din Spania şi Franţa alături de Feltkamp, Hayworth şi Stamford, într-o unitate specială numită Cvartetul de Fier.

- Credeam că au porecla asta de la faptul că niciunul nu dorea să se însoare.

- Te-nşeli, la fel ca toată lumea, de altfel. Această unitate a fost special antrenată ca să-i prindă pe trădători. Să-i vâneze, mai precis, rosti ea cu o notă de admiraţie sumbră în privirile azurii. Ştiu în mod absolut sigur că niciunul dintre ei nu a eşuat vreodată. Cât timp a funcţionat Cvartetul de Fier, toate misiunile au fost duse la bun sfârşit.

- De unde ştii asta?

Femeia surâse enigmatic şi ochii îi licăriră amuzaţi.

- Ai fi surprins cât de limbuţi devin unii bărbaţi în momentele de relaxare. Lordul Harper a fost superiorul lor. Se mândrea cu ei. În plus, fiecare dintre cei patru şi-a dovedit îndemânarea pe câmpul de luptă. Nici unul nu a pierdut nici un duel până acum.

- Şi atunci, ce propui?

- O ducem în trăsură şi o lăsăm undeva în Hyde Park. Apoi o să trimit un bilet lui Stamford unde o poate găsi.

- De ce lui Stamford? se încruntă el.

- Pentru că în mod sigur Averly House este sub supraveghere, îi explică ea cu răbdare. Marchizul nu are niciun amestec în afacerea asta şi de aceea riscăm cel mai puţin aşa. Realiză că argumentele logice aveau prea puţin efect asupra lui, aşa că schimbă dramatic tactica de abordare. Compunându-şi o expresie şăgalnică, îl privi pe sub vălul uşor plecat al genelor dese. Joe, dacă eşti băiat cuminte şi ascultător, atunci s-ar putea ca noapte asta să fie noaptea ta norocoasă, promise ea pe un ton mieros.

Privirea bărbatului sticli periculos. Mâna liberă îi ţâşni cu repeziciune spre gâtul ei, într-o strânsoare blândă, dar fermă. Surpriza aduse pe buzele femeii un strigăt sugrumat. Faţa lui se apropie de a ei, în timp ce buzele i se mişcară abia ghicit.

- Să nu dea dracu' să mă amăgeşti! scrâşni el. Te aştept de prea mult timp!

- Voi fi a ta în noaptea asta, se strădui ea să repete cu fermitate, încercând să-şi ascundă ura care-i fierbea în vene. Vei fi mulţumit, milord.

Formula de adresare păru să-l încânte. Faptul că ea părea să i se supună îl excită dureros. Nu se putu abţine şi-i strivi buzele frumoase într-un sărut hămesit. Ea nu se împotrivi, dar nici nu-i răspunse. Ştia că astfel îl aţâţă şi mai mult.

Bărbatul îi dădu drumul cu un mârâit frustrat. Îi mai aruncă o privire lungă, înainte de a se apleca să taie legăturile groase de la mâinile şi picioarele contesei de Averly.

CAPITOLUL 14

Morgan se încrunta fioros la flăcările din şemineu. Jessica se afla sus în dormitorul lor, supusă unei investigaţii amănunţite de către doctorul Adam Gallow, renumit în branşa sa pentru priceperea cu care-şi diagnostica şi trata pacienţii.

Starea de furie încă nu-l părăsise şi teama continua să-i strângă stomacul ca-ntr-un pumn.

O găsiseră în urmă cu aproape o oră în Hyde Park, pe o alee mai puţin circulată, udă până la piele de ploaia măruntă care cădea neîntrerupt de două zile, alături de cadavrul unui individ împuşcat drept între ochi.

Deşi în prima clipă i se înmuiară picioarele când zări rochia galbenă şi trupul mlădiu şi ghemuit în iarbă al soţiei sale, primul gând fiind acela că ajunsese mult prea târziu, descoperise cu uşurare mai apoi că Jessica trăia, dar că fusese puternic drogată.

Gleznele şi încheieturile pline de tumefieri îl făcură să vadă negru în faţa ochilor. Înainte ca s-o ducă la trăsură, o cercetase de alte răni, dar nu mai descoperi decât un cucui zdravăn la ceafă şi o zgârietură pe tâmplă. În rest, părea în regulă, însă voia să se asigure că este în afara oricărui pericol, aşa că trimisese după medic. Ploaia care o murase putea avea de asemenea urmări grave asupra sănătăţii ei.

Era pur şi simplu îngrozit. Aşteptarea se prelungea, sporindu-i neliniştea. Aruncă o privire încruntată spre tavan, apoi încă una spre pendula de lângă uşă.

Trecuse o jumătate de ceas de când medicul urcase în dormitor şi-l rugase politicos să-l lase singur cu pacienta. Ce mama naibii îi făcea?!

Tocmai pe când se gândea să părăsească încăperea şi să urce, uşa salonului se deschise încet şi medicul păşi în încăpere, cu o expresie opacă pe figură. Morgan îl privi în tăcere, aşteptând ca medicul să-l informeze despre starea sănătăţii soţiei sale.

- Înainte de a începe, rosti Adam Gallow pe un ton obosit şi încordat, aş dori foarte mult să beau ceva, dacă nu vă este cu supărare, Alteţă.

Tergiversarea de moment îl făcu pe Morgan să se crispeze. În mod sigur, ceea ce avea să audă nu era încurajator. Spaima îi înmuie genunchii dar, cumva, reuşi să ajungă la bar şi să toarne whisky în două pahare.

- Vă ascult, i se adresă medicului pe un ton măsurat, întinzându-i paharul cu băutură.

Medicul oftă, luă o gură de tărie şi puse paharul pe măsuţa joasă de ceai. Îl privi grav pe tânărul bărbat şi-şi drese vocea.

- Aşa cum aţi bănuit, trecu doctorul direct la subiect, soţia voastră a fost drogată destul de puternic. I-am făcut o spălătură gastrică pentru a încerca să-i scot din stomac resturile substanţei în cauză, dar teamă mi-e că a înghiţit-o acum câteva ceasuri, aşa că, prin urmare, nu avem nimic altceva de făcut decât să aşteptăm să treacă efectul. Vânătăile pe care le are la încheieturi se vor vindeca destul de repede, cu toate că nu arată prea bine. Ce-a păţit la piciorul drept? vru medicul să ştie.

Morgan clipi nedumerit, apoi realiză la ce anume se referise acesta.

- A avut un accident în urmă cu trei luni. Calul pe care-l călărea a călcat într-o capcană de urşi şi s-a prăbuşit în viteză. I-a prins piciorul sub el.

- După ceea ce-mi spuneţi, deduc că soţia dumitale posedă o constituţie deloc firavă. Poate că asta o va ajuta să depăşească starea în care se află fără prea mari urmări. Deocamdată, nu eliminarea drogului din sânge mă preocupă, ci posibilitatea de a face febră în următoarele ore. A fost foarte aproape de a intra într-un şoc hipotermic. O pneumonie ar putea fi fatală pentru condiţia delicată în care se află momentan. Următoarele ore o să le doarmă buştean, dar trebuie neapărat să i se dea să bea câteva linguriţe de ceai din jumătate în jumătate de oră. Este deshidratată. Dacă n-o găseaţi astăzi dimineaţă, la amiază ar fi fost realmente prea târziu.

Morgan îşi frecă faţa în mâini cu un aer obosit, îşi înghiţi nodul greu din gât, apoi formulă întrebarea care-i ardea creierul:

- A fost... violată?

- În niciun caz, declară medicul pe un ton categoric. Nu am observat niciun semn de abuz asupra contesei. Văzu cum o parte din încordarea de pe chipul tânărului conte se risipeşte, şi surâse. Ar trebui să fim recunoscători cerului că agresorul ei nu s-a gândit la asta, continuă domnul Gallow pe un ton plin de compasiune, pentru că în mod cert ar fi pierdut copilul.

- Ce?!

Medicul clipi de două ori, luat complet prin surprindere de reacția tânărului bărbat. Îl fixa cu o expresie încrâncenată, de parcă el se făcea responsabil de acel fapt. Își scoase încet ochelarii cu rame aurite şi-l privi uimit.

- N-ați ştiut că soția dumneavoastră este însărcinată? făcu el prudent.

- Doamne, nu, n-am ştiut! mărturisi contele, mulțumind cerului că primise vestea şezând.

I se înmuiaseră genunchii şi inima stătea să-i crape.

Jessica era însărcinată!... Cu copilul lui! Tâmplele îi zvâcneau puternic, palmele îi asudară dintr-o dată.

- Dumnezeule mare! reuşi el să bâiguie, privindu-l pe medic cu o expresie năucă. Sunteți sigur?!... Adică, dacă soția mea a rămas însărcinată, atunci bebeluşul nu are decât câteva săptămâni.

Adam Gallow trase încet aer în piept, privindu-l cu un zâmbet palid.

- Credeți-mă, există semne pe care eu nu le pot ignora. Soția voastră poartă în pântece un copil de cel puțin cinci săptămâni. Alteță, reluă el cu un oftat după o mică pauză, orele care vor urma vor fi critice pentru contesă. Dacă face febră, există riscul să piardă sarcina. Mă văd dator să vă informez în acest sens.

Morgan dădu încet din cap în semn că înțelesese şi că accepta acea teribilă consecință. Nu trebuia să-şi facă speranțe prea mari pentru rodul iubirii dintre el şi Jessica. Important, vital chiar, era ca soția lui să supraviețuiască acelei încercări. După aceea aveau să aibă tot timpul din lume să facă alți copii.

Dar îl voia şi pe acesta. Oh, Dumnezeule, cât de mult îşi dorea acel prunc, primul lor mugur de iubire!

- O voi veghea eu, rosti Morgan într-un târziu, cu hotărâre. Să-mi spuneți ce anume trebuie să fac exact.

Medicul îl privi cu tristețe şi încuviință. Îi luă mai puțin de zece minute ca să-l instruiască asupra a ceea ce avea de făcut, apoi se retrase.

Morgan urcă cu paşi greoi scările care duceau la etaj, apoi coti spre dormitorul pe care el şi Jessica îl împărțiseră în ultima lună şi jumătate. Nu dormise de trei zile, dacă era să calculeze corect, însă ştia că dacă ar fi încercat s-o facă, îngrijorarea l-ar fi chinuit şi i-ar fi alungat somnul.

Intră în dormitorul spațios şi se apropie de patul enorm. Aruncă o privire spre chipul palid şi tras al Jessicăi, marcat de cearcăne vineții, şi inima i se strânse dureros în piept. Disperarea îl copleşi pentru o clipă. Nu avea să poată trăi fără ea!

Se lăsă în genunchi lângă pat şi-i luă cu grijă mâna subțire într-ale lui. Avea mâna rece şi Morgan i-o fricționă cu grijă, nădăjduind să i-o poată încălzi, de parcă astfel i-ar fi putut insufla viață. I-o ținu mult timp între palmele lui, cu privirea ațintită asupra chipului atât de drag.

- Să nu pleci, murmură el încet, cu ochii plini de lacrimi. Să nu mă laşi singur, iubito. Te rog, rămâi cu mine. Luptă, puiule. Fă-o pentru noi. Te rog. Te iubesc, şopti el pierit. Te iubesc atât de mult!

Privirea împăienjenită îi alunecă de-a lungul trupului inert, fixându-se cu intensitate asupra abdomenului încă plat. Acolo încolțise o viață. O viață mică, plăpândă, zămislită dintr-o iubire mult prea mare pentru a o putea cuprinde în cuvinte. Un băiat cu trăsăturile Jessicăi şi firea lui, sau o fetiță care să-i semene lui şi care să aibă firea blândă şi generoasă a iubitei sale şi temperamentul ei exploziv. Cu nesfârşită tandrețe, îi mângâie obrazul lipsit de culoare. Spaima îi încleşta măruntaiele şi Morgan îşi lipi fruntea de podul palmei tinerei sale soții, rămânând câteva clipe nemişcat. Mintea îi era amorțită, gândurile—răvăşite şi lipsite de coerență.

Se trezi rugându-se fierbinte pentru viața ei şi pentru cea a copilului lor. Îi dorea pe amândoi, teferi şi nevătămați. Se rugă cerului ca să le dea forța necesară de a răzbate prin acea grea încercare.

Nu ştiu când îl fură somnul.

Jessica făcu febră câteva ore mai târziu. Şi începu să delireze. Cuvinte fără noimă, într-o înşiruire greu de descifrat. De câteva ori îl strigase pe un ton sfâşietor. Plânsese. Gemuse. Şi se chircise de durere. La aproape treizeci şi opt de ore de când începuse să ardă, Jessica pierdu sarcina.

Morgan intrase în panică când o văzu cum se zvârcolea în pat, cu chipul crispat de suferință, în timp aşternuturile se înroşeau cu repeziciune în jurul ei. I se păru că pierduse tot sângele din trupul acela chinuit până când sosi domnul Gallow.

Medicul o examină şi-i confirmă temerile.

- Credeţi-mă, este mai bine că s-a întâmplat aşa, murmură medicul cu tristeţe şi resemnare, în timp ce se spăla pe mâini într-un vas emailat. Nu ştim ce fel de droguri i s-au administrat şi, una peste alta, febra ar fi putut compromite evoluţia fătului. S-ar fi putut naşte cu malformaţii îngrozitoare.

Morgan aruncă o privire sumbră spre chipul palid al tinerei femei. Hemoragia îi fusese stopată iar febra îi mai scăzuse puţin. Aşternuturile îi fuseseră schimbate, la fel şi lenjeria de corp. Trăsăturile feţei i se relaxaseră acum într-un somn liniştit.

- O să..., începu Morgan cu o voce gâtuită, pe care şi-o drese apoi şi continuă şoptit, o să mai poată avea copii?

Ştia că dacă Jessica nu i-ar fi putut dărui moştenitori, s-ar fi stins de durere şi dezamăgire. Păruse atât de fericită la balul lui Dempsey, când el îi mărturisise că-şi doreşte copii cu ea!

Adam Gallow îi aruncă o privire cercetătoare peste rama ochelarilor şi-şi scutură mâinile de apă, luând ştergarul pe care Marie, camerista Jessicăi, i-l întindea timidă.

- Nu mă pot pronunţa încă, mărturisi el cu regret, pe acelaşi ton scăzut. Teoretic, nu ar avea niciun motiv pentru care să nu vă dăruiască moştenitorii pe care vi-i doriţi.

- A pierdut atâta sânge! murmură Morgan, cu ochii aţintiţi asupra Jessicăi.

- Este normal ca o femeie să piardă o cantitate mare de sânge în cazul unui avort spontan, încercă medicul să-l liniştească. Sfatul meu este să nu-i spuneţi ce i s-a-ntîmplat în momentul în care-şi revine. Ascundeţi-i pentru o vreme adevărul. O femeie cu greu suportă un astfel de şoc...

- Nu ştie, îl întrerupse Morgan pe un ton mohorât.

- Poftim?

- N-a apucat să-şi dea seama că a rămas însărcinată, mormăi Morgan, frecându-se la ochii care-l usturau din cauza oboselii. Mi-ar fi spus. O cunosc prea bine.

- Atunci este mai bine nici să nu afle vreodată, îl sfătui doctorul pe un ton blajin. Timp de o lună şi jumătate, încercaţi s-o protejaţi. Starea sănătăţii ei o să fie destul de şubrezită, n-are sens s-o slăbiţi în mod voit. Aţi înţeles ce anume am vrut să spun?

- Cu precizie, răspunse Morgan aproape cu răceală. Să îndrăznesc să cred că tocmai mi-aţi sugerat că soţia mea îşi va reveni curând? îşi mai înmuie el vocea.

- Întocmai. Febra a scăzut. Este un semn bun, Alteţă. Dacă nu mă înşel, în câteva ore o să se trezească. Daţi-i să mănânce supe bogate în legume şi multe ceaiuri. Evitaţi vinul roşu, din cauza hemoragiei. Baie are voie să facă abia peste două zile, şi asta numai dacă se simte în stare. Aici, flutură el un flacon subţire, din sticlă fumurie, aveţi un tonic din plante. L-am folosit în războiul cu Spania, pentru soldaţii care intrau în convalescenţă. Are un gust rău, dar este extrem de eficient. Să-i daţi câte două linguriţe dimineaţa şi seara. Dacă are dureri, sub nicio formă să nu-i daţi vreo substanţă cu rol calmant. A fost la un pas de a-şi pierde viaţa din cauza lor. Ah, şi aerisiţi încăperea cât se poate de des. Bolnavii au nevoie de aer curat, în ciuda părerii exagerate şi nefondate a unor colegi de-ai mei care susţin că aerul curat agravează starea sănătăţii pacienţilor. Dacă mai aveţi nevoie de serviciile mele, să-mi trimiteţi vorbă. Oricând, preciză bătrânul, strângându-şi instrumentele medicale pe care le înşirase pe o măsuţă joasă.

Morgan îl conduse până la trăsură, cerându-i informaţii suplimentare. Îi era profund recunoscător pentru profesionalismul şi promptitudinea cu care medicul îl servise, fapt pentru care îl răsplăti cu generozitate.

Reveni în dormitorul Jessicăi şi-şi trase un scaun lângă pat. Se aşeză şi-şi lăsă privirea să cutreiere peste profilul ei. Înafara părului umezit de la tâmple şi a cearcănelor vineţii de sub pleoape, nimic nu trăda suferinţa prin care trecuse. Părea senină, perfect relaxată.

Precaut, îi atinse fruntea. Nu mai ardea aproape de loc şi uşurarea pe care o simţi aproape că-l slei de forţe. Doctorul avusese dreptate. Jessica trecuse de ceea ce fusese cel mai rău.

Era pentru prima dată, după aproape patru zile, când Morgan îşi permise să zâmbească. Era un zâmbet slab şi trist, pe un chip vlăguit de griji şi suferinţă. Îi luă mâna într-a lui, ţinându-i-o strâns.

O vreme rămase s-o vegheze, aşteptând din clipă-n clipă să deschidă ochii, acei ochi minunaţi, argintii, care-i umpleau sufletul de soare şi cântec.

Nu se gândi la tragedia lor. Îşi scoase din minte pierderea copilului. Avea să se gândească la asta mai târziu. Avea să-l prindă pe cel care le făcuse asta, îşi jură el în sinea lui. Şi avea să-i scurgă viaţa din trup cu mâinile goale.

Oboseala îşi spuse cuvântul într-un târziu şi aţipi, cu fruntea sprijinită de marginea patului.

Primul lucru pe care-l văzu Jessica în clipa în care deschise ochii fu chipul adormit al soțului ei. Fața lui Morgan se afla la câțiva centimetri distanță de a ei şi din unghiul din care-l privea, vedea linia încordată a maxilarului şi obrazul acoperit de țepi scurți şi deşi. Părea supt la față şi pentru o secundă, Jessica se întrebă uimită de ce dormea pe un scaun şi nu lângă ea, în pat.

Îşi ridică uşor capul de pe pernă şi gemu când un junghi ascuțit îi săgetă abdomenul, urmat de o pulsație dureroasă în adâncul lui.

Sunetul îl făcu pe Morgan să tresară scurt şi să deschidă ochii derutat. Se dezmetici brusc şi-şi îndreptă spatele, compunându-şi rapid un zâmbet liniştitor.

- Bună, frumoaso, şopti el răguşit.

- Bună, frumosule, se forță Jessica să zâmbească, încercând să ignore durerea surdă care i se făcea simțită între coapse.

O clipă, se priviră fără cuvinte. Jessica înregistră cearcănele întunecate de sub ochii aceia ca fumul, cuta adâncă dintre sprâncene, barba nerasă de câteva zile. Realiză instinctiv că arăta aşa din cauza ei.

Încercă să-şi amintească ce i se întâmplase, dar nu putu. Totul se rezuma la o pată albă, precedată de imaginea unei grădini cufundate în întuneric.

- Ce mi s-a-ntâmplat? îşi făcu ea curaj să-ntrebe, văzând că el continua să o privească în tăcere.

- Nu-ți aminteşti? se încruntă Morgan, puțin descumpănit.

- Nu.

- Ştii cine sunt eu?

Jessica zâmbi surprinsă.

- Fireşte că ştiu. Eşti soțul meu.

- Cum mă cheamă? insistă Morgan, îngustându-şi ochii suspicios.

Jessica ar fi oftat exasperată şi i-ar fi spus vreo două vorbe de duh dacă nu i-ar fi observat îngrijorarea din priviri.

- Morgan Redmond Alexander Davenport, al zecelea conte de Averly, viconte de Sussex, viconte de Tryden şi de Polsmouth, îi înşiră ea titlurile pe nerăsuflate. După cum vezi, milord, îmi amintesc cu claritate numele şi titlurile tale, însă nu-mi amintesc nimic despre cum... despre cum am ajuns ca eu să stau în pat, iar tu să dormi pe un scaun lângă, sfârşi ea cu o expresie confuză în ochi. Am fost rănită, nu-i aşa?

- Te doare ceva? o întrebă el în schimb, cercetându-i chipul palid.

- Mă cam supără mijlocul, mărturisi tânăra, încruntându-se în încercarea de a-şi aduce aminte ce anume păţise de ajunsese ţintuită la pat. Şi am crampe.

- Ai făcut febră şi, ca urmare, ți-a venit ciclul, minți el fără să clipească.

- Oh! se coloră Jessica în obraji, ferindu-şi privirea, stânjenită de subiect.

Morgan o privi, tânjind s-o ia în brațe, s-o strângă la piept şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Dumnezeule, fusese la un pas de a o pierde! Pumnul i se încleştă pe cearşaf, în străduința de a nu se întinde disperat spre ea ca s-o sfarme în brațele sale, să se asigure că încă era a lui.

- În afară de durerea de spate, te mai doare ceva? o iscodi cu blândețe.

Jessica închise ochii preț de o secundă, trăgând încet aer în piept. Când îi deschise, îi ocoli privirea.

- Mi-e puțin greață, rosti ea încet. S-ar putea să fie din cauză că mi-e cam foame. Şi mă simt... ciudat. Nu ştiu să-ți spun cum, dar mă simt de parcă... de parcă aş fi pierdut ceva, sfârşi ea, privindu-l nedumerită şi tristă, parcă aşteptând din partea lui o confirmare.

Copilul nostru! gândi bărbatul cu jale, dar expresia feței îi rămase aceeaşi. Chiar găsi forța necesară să zâmbească. Nu dorea s-o agite inutil.

- Poate că nişte supă îți va mai ridica moralul, sugeră el calm, zâmbindu-i şi sunând după servitori.

- Da, te rog, schiță ea un surâs chinuit. Mă simt lihnită.

Un minut mai târziu, un servitor porni în pas alergător spre bucătărie, ordonându-i bucătarului să încălzească repede supa. Între timp, Morgan îşi ridică soția în capul oaselor, îngrămădindu-i un morman de perne la spate şi având grijă s-o instaleze confortabil.

O privi cu inima strânsă. Febra o slăbise vizibil. Era încercănată, palidă şi trasă la față. Prin decolteul cămăşii de noapte, oasele claviculei erau mai proeminente. Încheieturile mâinilor păreau fragile, atât de mult i se subțiaseră. Însă frumusețea nu-i fusese afectată niciun pic.

Îi zâmbi, înghiţindu-şi îngrijorarea şi teama care încă-l mai încercau. Jessica îşi revenise din inconştienţă şi părea tulburată, dar nu peste măsură. Mai degrabă era confuză, şi pe bună dreptate, din moment ce susţinea că nu-şi amintea nimic. Însă indiferent ce văzuse, Morgan ştia că o şocase, altfel nu-şi putea explica de unde acel gol în memoria ei.

Trebuia neapărat să discute urgent cu medicul, îşi notă el în gând.

O servitoare bătu timid în uşa camerei şi intră cu o tavă plină de bucate: supă proaspătă de pui, pâine coaptă în zorii zilei, câteva sortimente de brânză, fructe şi o carafă cu ceai călduţ cu lămâie.

O aşeză frumos în poala tinerei contese şi se retrase, lăsându-i pe stăpâni singuri.

Aburii care se ridicau din bolul de supă o făcură pe Jessica să saliveze. Întinse mâna şi apucă lingura, o vârî în castron, dar când să o ducă la gură, constată şocată că era prea vlăguită pentru a se hrăni: mâinile îi tremurau îngrozitor.

- Lasă-mă pe mine! se oferi Morga cu blândeţe, luându-i lingura din mână.

O hrăni, povestindu-i despre una dintre călătoriile lui în Orient, încercând să-i distragă atenţia de la starea fragilă a sănătăţii ei. Deşi Jessica se sătură după primele linguri de supă, Morgan insistă să guste puţin şi din brânzeturi, apoi îi tăie o piersică în felii şi o sili să mănânce. La o treia felie, tânăra începu să se plângă.

- Nu mă poţi îndopa aşa! se stropşi Jessica la el cu gura plină, văzând că se pregătea să-i mai vâre în gură încă o bucată de fruct. Pur şi simplu nu mai pot, înţelege! Şi apoi, tu singur te plângeai că mănânc prea mult!... Niciodată nu ştie omul cum să te mulţumească, bombăni ea, mestecând încruntată.

Era nervoasă, dar pe Morgan nu-l deranjă asta. Ar fi preferat-o oricum, numai să nu mai zacă inertă sub pături, iar el să-i numere respiraţiile şi bătăile inimii, consumat de frica că s-ar fi putut ca ea să nu mai deschidă ochii niciodată.

- Dacă te-ai săturat, atunci e perfect, se declară el mulţumit, zâmbindu-i.

- Cum am ajuns să fac febră? întrebă Jessica brusc, încercând să-şi regleze suflul greu. Nu făcuse nimic, doar mâncase, dar obosise ca şi cum ar fi alergat zece de mile fără oprire. Am răcit?

- S-ar putea spune şi aşa, făcu Morgan evaziv, gândindu-se dacă era bine să-i spună sau nu adevărul. Ştia că ar fi tulburat-o, însă pe de altă parte, trebuia să-şi aducă aminte ce i se întâmplase. Orice amănunt ar fi putut fi esenţial pentru cercetările pe care le desfăşura în acea direcţie. Trebuia să fie delicat şi să nu forţeze nota cu ea, promiţându-şi să se oprească imediat ce Jessica ar fi dat semne de agitaţie sau epuizare. Ai stat în ploaie, rosti el cu un zâmbet amuzat, aplecându-se pentru a-i lua din poală tava cu resturi.

- Am stat în ploaie? repetă ea, clipind neîncrezătoare.

- Nu cu voia ta, specifică el, ridicându-se pentru a pune tava pe masă.

- Nu-mi amintesc nimic, murmură Jessica, părând surprinsă. Decât că...

- Decât că...? o încurajă, revenind lângă pat şi aşezându-se calm pe scaun.

Privirea lui părea blândă, dar undeva, în adâncul ei, licărea o luminiţă rece, care-i produse un frison pe coloană. Pentru prima dată de când îl cunoştea, Jessica se gândi că bărbatul incredibil de frumos din faţa ei ar fi putut avea suficient sânge rece cât să curme viaţa cuiva zâmbind.

- Ce mi s-a întâmplat, mai exact? sublinie Jessica ultimul cuvânt, privindu-l într-un fel atât de direct, de lucid şi de calm, încât Morgan ştiu că trebuia să-i spună adevărul... măcar până la un punct.

O fixă tăcut câteva clipe, faţa întunecându-i-se subit. Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui. Emoţii puternice trecură năvalnic peste ochii aceia ca fumul, lăsând în urmă ceva ce semăna cu furia înăbuşită.

- Ai fost răpită, Jessica, începu el cu o voce măsurată. Nu ştiu cine a fost, ***încă***, dar fii convinsă că-l voi afla, promise el. Oricum, s-ar părea că ai fost confundată cu altcineva, iar răpitorii au fost nevoiţi să te elibereze. Mi s-a transmis prin Stamford unde anume să te caut. Evită să-i spună că lângă ea descoperiseră şi cadavrul unui ticălos notoriu din lumea interlopă, împuşcat în cap cu o precizie impresionantă, drept între ochi, de parcă ucigaşul ar fi măsurat perfect distanţa şi s-ar fi hotărât amuzat că-i mai artistic să-i zboare creierii prin punctul respectiv. Erai udă până la piele când te-am găsit. Să nu te sperii, dar ai nişte vânătăi nu prea plăcute la vedere pe încheieturile mâinilor şi ale picioarelor. În mod sigur că te-au legat ca să nu fugi.

Jessica îl asculta cu sprâncenele îmbinate deasupra nasului. Pleoapele uşor coborâte îi ascundeau emoţiile care o asaltau. Încercă să nu se gândească la spaima şi disperarea pe care cei din jurul ei o trăiseră cât timp fusese dispărută.

- Cât am... lipsit? întrebă ea cu o voce şovăitoare.

- Două zile şi două nopţi, răspunse Morgan pe un ton reţinut. Jessie, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, o să înţeleg, continuă el preocupat şi îngrijorat pentru starea ei. Nu-i nicio grabă, minţi el. O să stăm de vorbă altă dată...

- Dar vreau să-mi amintesc! izbucni ea, privindu-l cu ochii scăpărând de furie. Vreau ca cea care a făcut asta să plătească pentru suferinţa pe care ne-a pricinuit-o!... Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc prin ce a-i trecut până să mă găseşti!

Lui Morgan nu-i scăpă pronumele folosit. Jessica devenise agitată dar, în ciuda promisiunii pe care şi-o făcuse mai devreme, se decise să sondeze terenul şi mai mult, ascultându-şi instinctul care-l avertiza că se apropia de ceea ce dorea el să afle de la ea.

- Ea? rosti Morgan cu o tentă de nedumerire simulată în glas.

- Poftim? clipi Jessica, privindu-l descumpănită.

- Ai spus că vrei ca cel care ne-a făcut asta să plătească. Te-ai referit la o ***ea*** nu la un ***el***.

Jessica îl privi lung câteva clipe, părând a se concentra asupra acelui detaliu. Întreaga expresie a feţei ei era încordată, iar respiraţia i se îngreunase vizibil. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie. Morgan cedă. Jessica arăta a fi la capătul puterilor, încercând să-şi amintească.

- O să lăsăm asta pe mai târziu, propuse el calm. Încearcă să dormi acum. Eşti încă slăbită.

- Nu vreau să dorm! declară tânăra femeie, forţându-se să-şi umple plămânii cu aer. Nu sunt obosită, articulă cu o voce pierită, care contrazicea întru totul afirmaţia.

- Iubito, ai trecut printr-o încercare teribilă, rosti Morgan cu tandreţe. Eşti epuizată. Corpul tău a supravieţuit ca prin miracol agresiunii la care a fost supus.

- Agresiunii? păli Jessica alarmant, în ochi citindu-i-se groază şi oroarea.

Morgan înjură cu ferocitate în gând pentru cât de idiot formulase fraza.

- Ai fost puternic drogată, te-ai aflat la un pas de a face pneumonie şi cei care te-au răpit te-au ţinut fără apă şi hrană timp de două zile şi tot atâtea nopţi. Nimeni n-a profitat de tine, scumpa mea, ai cuvântul meu!... Atâta tot, că ai nevoie de timp şi îngrijire ca să-ţi recuperezi forţele. Dormi acum. Îţi trebuie odihnă şi mese îmbelşugate ca să-ţi recapeţi puterile.

Jessica se mai linişti, însă o obseda gândul că fusese lipsită de orice apărare şi inconştientă atât timp. În plus, în ciuda vrerii ei, pleoapele îi erau nespus de grele. Morgan avea dreptate: trebuia să se odihnească ca să se întremeze.

- De când ne-am întâlnit, trei sferturi din timp mi l-am petrecut legată de pat... bolind, murmură ea, închizând o clipă ochii. Nu te-ai plictisit de asta? Mie, una, să fi fost în locul tău, demult mi-ar fi sărit ţandăra.

Morgan zâmbi.

- Ţi-ar fi sărit ţandăra dacă eu aş fi fost bolnav iar tu ai fi trebuit să mă îngrijeşti? o chestionă el, amuzat.

Numai simpla idee ca el să fi fost rănit sau bolnav îi strângea inima. Nici măcar nu şi-l putea imagina într-o astfel de ipostază, pe el, un bărbat de o extraordinară forţă şi vitalitate!

- Mi-ai frânge inima, milord, dacă s-ar întâmpla asta, mărturisi Jessica cu o voce stinsă, deschizând ochii pentru a-l privi cu o nesfârşită tristeţe. Dar nu mi-ar sări defel ţandăra! Te-aş îngriji cu toată inima mea.

- Ei, vezi? făcu el zâmbind larg, mişcat de declaraţia ei. Deşi aş fi preferat ca motivul pentru care lâncezeşti în pat să fi fost cu totul altul, te asigur că nu eşti o povară pentru mine, Jessica, şi nici nu-s nervos din cauza asta. Deşi este cam aiurea spus, îmi face plăcere să am grijă de tine. Însă trebuie neapărat să-mi promiţi ceva.

- Ce anume? bolborosi Jessica, luptându-se cu pleoapele ce se încăpăţânau s-o ia la vale.

- Vreau să-mi promiţi că în următorii cincizeci de ani n-o să te pricopseşti nici măcar cu o banală durere de cap, îi ceru el grav. Singurul lucru care mă scoate din minţi este neputinţa de a-ţi oferi alinare.

- Pe mine nu mă doare niciodată capul, zâmbi ea palid.

- Slavă Domnului! scoase el un oftat teatral de uşurare. Fă-mi plăcerea acum şi dormi puţin, o rugă, eliminându-i o parte din pernele care o susţineau în şezut, pentru a o putea întinde pe spate.

O înveli până sub bărbie, apoi, neputându-se abţine, îşi lăsă gura peste a ei într-un sărut prelung, incredibil de gingaş.

- Vise frumoase, draga mea, îi ură el, retrăgându-se.

Jessica zâmbi şi închise ochii. Mâna ei se mişcă şovăitoare între aşternuturi şi Morgan i-o apucă, ţinându-i-o strâns.

- Să nu mă laşi singură, îi ceru ea cu o voce tremurătoare.

- Niciodată, promise el pe un ton categoric, aşezându-se pe scaun şi veghind-o până când respirația îi deveni lină şi uniformă.

După ce tânăra căzu într-un somn profund, Morgan se retrase în camera de legătură şi porunci servitorilor să-i pregătească baia. Aproape o jumătate de oră, stătu în apa fierbinte, relaxându-şi muşchii încordați de oboseală. Era plin de noduri şi avea nevoie de un masaj ca de aer. În lipsă de asta, bău un coniac şi se delectă cu apa caldă, în care turnase ulei de santal, până ce aproape ațipi. Ieşi din cadă moleşit, făcând un efort de voință ca să-şi dea jos barba care-l mânca, apoi se vârî în pat lângă Jessica.

Dormi neîntors aproape patru ore, un somn ce-l remontă aproape cu totul. Când se trezi, observă că afară începuse să cadă înserarea. Jessica dormea liniştită lângă el şi, preț de câteva clipe, Morgan căzu sub vraja acelui chip minunat.

Senzualitate şi inocență, gândi el, apucând o şuviță din părul iubitei lui şi frecând-o visător între degete. Doamne, frumoasă mai putea să fie!

Ar fi continuat să stea aşa nemişcat preț de câteva ore, ştiind că niciodată nu s-ar fi săturat să privească acea față încântătoare, dar stomacul îi aminti că nu se mai hrănise cum trebuie de câteva zile.

Se strecură din pat pe nesimțite şi se îmbrăcă lejer, apoi o chemă pe Marie să stea s-o vegheze pe Jessica, lăsându-i poruncă să-l anunțe imediat ce se trezea. Coborî la parter şi se vârî în cabinetul său de lucru, comandându-şi cina acolo.

Următoarea jumătate de oră răsfoi câteva rapoarte contabile, apoi parcurse rapid cotidienele şi scrisorile care se strânseseră vraf pe colțul biroului. Strânse din dinți când constată că fiecare publicație mediatiza intens răpirea contesei de Averly. Unele speculații erau de-a dreptul scandaloase şi Morgan îşi jură că avea să-i strângă de gât pe calomniatori.

Auzi colo, soția lui să fie răpită de un amorez disperat! Era strigător la cer. Păi, ce cretin ar fi riscat aşa, fățiş, să-şi atragă mânia cumplită din partea unui Davenport?

Pe de altă parte, realiza că se lupta cu morile de vânt. Societatea era avidă de bârfe picante, iar acolo unde viața de zi cu zi nu le oferea nimic de acest gen, se vedeau datori să inventeze câte ceva, asezonând adevărul cu minciuni dezgustătoare.

Indispus, aruncă ziarele cât colo şi mâncă încruntat, mintea fiindu-i atât de preocupată de evenimentele ultimelor zile.

Tocmai când scurgea ultima picătură de vin din sticlă, apăru Huston şi-l anunță că excelența sa, ducele de Roxburgh, se afla în antreu şi cerea să-l primească.

- Pofteşte-l aici, îi porunci Morgan, făcându-i semn să ia tava goală. Şi adu şi nişte vin de Bordeaux.

- De-ndată, făcu majordomul o plecăciune, ieşind grăbit.

David intră şi Morgan se ridică în picioare, întâmpinându-l cu un zâmbet grav. În scurt timp li se servi băutura şi amândoi îşi aprinseră câte un trabuc olandez.

- Ce-ți mai face soția? se interesă Hayworth după câteva clipe de tăcere, privindu-şi prietenul printr-un rotocol de fum.

- Aş zice că bine, murmură Morgan încruntat, cu o mică excepție: nu-şi aminteşte nimic din ce i s-a-ntîmplat.

Citi în privirea prietenului său deopotrivă îngrijorare şi dezamăgire.

- Ştiu, oftă Morgan prelung, schițând o grimasă de nemulțumire. Mi-ar fi plăcut ca la ora asta să ştiu ceva mai mult.

- Am mai auzit de astfel de cazuri, trase David un alt fum din trabuc, studiindu-i cu un aer preocupat vârful incandescent. Oamenii tind să-şi blocheze memoria dacă un anume eveniment prin care au trecut a fost traumatizant pentru ei.

- Dacă nu mă înşel, termenul folosit pentru a descrie acest lapsus este de „amnezie temporară selectivă", confirmă Morgan preocupat. La Jessica, a mai fost şi problema drogului. Oricum, vreau s-o vadă mai mulți specialişti. Bănuiesc faptul că este o chestie de moment, pentru că îşi aminteşte lucruri care s-au petrecut înaintea răpirii.

Se lăsă tăcerea preț de un minut, apoi ducele îşi drese vocea.

- Individul care a fost găsit lângă Jessica, începu el calm, aruncându-i lui Morgan o privire cercetătoare. Se numeşte Josef Warlton. Se pare că era foarte dibaci în a mânui cuțitul. De fapt, avea o reputație infailibilă în acest sens.

- Ce altceva mai poți să-mi spui? îşi îngustă Morgan ochii.

- Era implicat în afaceri de contrabandă şi, printre altele, a fost garda de corp a unei faimoase şi deosebit de apreciate curtezane. Sunt sigur că ţi-o aminteşti. Era cunoscută sub numele de Masca de Catifea.

- N-am mai auzit nimic de ea de ani buni, rosti Morgan, amintindu-şi de talentele absolut uluitoare ale acelei femei fără identitate, despre care se ştia că niciodată nu-şi arătase chipul în faţa vreunui client.

Ce-şi amintea despre ea era că avea părul auriu şi un semn de naştere micuţ, în formă de lacrimă, situat sub unul dintre sâni, pe care-l găsise extrem de erotic la vremea aceea. Şi o gură deosebit de pricepută.

- A dispărut ca prin farmec acum cinci ani, îl informă David cu un oftat. Aşa cum a şi apărut. Nimeni nu mai ştie nimic de ea. Ca şi când nu ar fi existat vreodată.

Morgan se încruntă şi inspiră încet aerul, punându-şi mintea la contribuţie. Ce legătură ar fi putut exista în acea costisitoare curtezană şi nevasta lui Hayworth? În acea ecuaţie n-o putea include şi pe Jessica, pentru că-i era limpede că soţia lui fusese implicată din greşeală. Îşi exprimă gândul cu voce tare şi ducele îşi trecu mâinile mari şi bronzate peste chipul gânditor.

- Şi eu mă întreb asta, mărturisi ducele cu buzele strânse într-o linie încordată. Instinctul îmi spune să merg pe firul ăsta, dar este ca şi cum aş căuta acul în carul cu fân. Neavând stare, se ridică şi începu să patruleze încet prin încăpere, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi trabucul înfipt între dinţi. În orice caz, un lucru este cert: cel care o vrea pe Katherine este cineva cunoscut. Ceea ce s-a întâmplat la Marcham şi acum, la chindia lui Dempsey, denotă că individul era la curent cu programul ei. Coincidenţele ar fi prea mari şi niciunul dintre noi nu crede în ele, oricum. Şi nu acţionează singur, iar ca dovadă îl avem pe ghinionistul de Warlton. Probabil că s-a lăcomit la bani, iar complicele lui a fost nevoit să-l mazilească.

- De ce crezi că ar fi vorba de un bărbat şi nu de o femeie? îl chestionă Morgan.

David se răsuci spre el şi-l privi cu ochii mijiţi din cauza fumului.

- O femeie nu ar putea ucide pe cineva aşa. Tipul a ţintit-o fix între ochi. O asemenea împuşcătură cere precizie şi sânge rece.

- O femeie care a fost ani de zile obligată să-şi câştige existenţa de pe urma trupului ei ajunge suficient de abrutizată ca să-i mai pese de gingăşie, replică Morgan sec. În plus, Jessica s-a referit la răpitorul ei ca la o persoană de sex feminin.

- Parcă spuneai că nu-şi aminteşte nimic.

- Păi nu-şi aminteşte, clătină Morgan din cap, dar a fost ca o… scăpare.

David se încruntă, rumegând ideea.

- Totuşi, ce-ar putea avea o astfel de femeie împotriva Katherinei? gândi el cu voce tare. Nevastă-mea a crescut la Floors izolată de lume. Din câte mi-a zis ea, până să vină la Londra, a părăsit de două ori castelul: odată pentru a participa la o nuntă a unei verişoare din Edinburgh, iar a doua oară pentru o vacanţă de o lună pe domeniul ducelui de York, la Fallsgarden. Viaţa ei a fost complet lipsită de evenimente până să mă întâlnească pe mine.

- Poate că acest duşman te vizează pe tine, nu pe Katherine, sugeră Morgan încet. Nici tu n-ai fost vreun sfânt la viaţa ta, remarcă ironic. Poate ca s-a hotărât să te lovească în cel mai pervers mod cu putinţă: prin femeia pe care o iubeşti.

Ducele analiză obiectiv şi această variantă. În cele din urmă, neagă din cap.

- Puţin probabil, rosti el încet. Primul atentat la viaţa Katherinei a avut loc cu mult înainte ca noi doi să avem o relaţie stabilă.

- Şi anul trecut s-a vorbit despre nunta voastră, îi reaminti Morgan.

- Era doar bârfă. La vremea respectivă nici nu apucasem să-i cer mâna în mod oficial, ridică lordul Hayworth din umeri într-un gest agasat. Isuse! exclamă, când revelaţia îi fulgeră mintea. Se răsuci spre Morgan, privindu-l buimăcit. S-ar putea să ai dreptate, prietene, rosti el tulburat. Deja Londra vuia de eventualitatea unui mariaj între noi când ucigaşul a încercat s-o strivească pe Katherine sub roţile unei trăsuri. Iniţial, am crezut că fusese un accident, dar văru-meu a fost de faţă când s-a întâmplat şi mi-a garantat că vizitiul părea hotărât s-o facă una cu pământul.

- Ai beneficiat şi tu de talentele Măştii de Catifea? îl chestionă Morgan.

David îl privi lung, simţindu-se ridicol de stânjenit de acest subiect. Nu-şi explica de ce, din moment ce viaţa lui până să se însoare cu Katherine nu fusese nicidecum cea a unui călugăr, ci din contră: dusese o existenţă tumultuoasă, presărată de o sumedenie de pericole şi aventuri. Făcuse lucruri de care acum nu se prea putea lăuda şi nici mândri. Însă, în mod absolut uimitor şi binecuvântat, prezenţa Katherinei în viaţa lui îi umpluse anumite goluri, îl vindecase de

destrăbălare şi-i arătase valoarea neprețuită a iubirii. Cumva, Katherine îl purificase. Însă asta nu-i explica reacția de acum.

- Nu înțeleg relevanța întrebării, rosti el pe un ton distant.

- O să înțelegi dacă iei în considerare faptul că ai fi putut stârni pasiunea acestei femei necunoscute. Deci?

- De vreo două ori, mărturisi ducele într-un târziu, expirând cu lentoare aerul pe care-l ținuse în plămâni.

- Îți mai aminteşti cum era?

- De când ai devenit pervers, Davenport? se încruntă Hayworth.

- Sunt dintotdeauna, rânji Morgan nesuferit, amuzat de aerul stingherit de pe figura arătoasă a prietenului său de o viață. Amice, ceea ce mă interesează pe mine este dacă-ți aduci aminte câteva detalii despre ea ca persoană. Dacă luăm în calcul faptul că s-ar fi putut să fi făcut vreo fixație pentru tine încă de atunci, atunci avem o pistă mai sigură de urmărit.

- Nu cred. O femeie n-are atâta răbdare să acționeze. Pentru numele Celui de sus, Morgan, au trecut cinci ani, dacă nu şi mai bine. Dacă se îndrăgostea de mine, m-ar fi abordat până s-o cunosc pe Katherine.

- Poate că te-a abordat, dar nu ți-ai dat seama.

- Nu cred asta, replică David cu îndoială în voce. Şi-n plus, tu eşti mult mai chipeş decât mine. Femeile te-au preferat întotdeauna.

- Sunt mişcat, râse Morgan, acoperindu-şi inima cu o mână. David, situația este groasă. Trebuie să ne amintim cât mai multe lucruri despre Masca de Catifea.

Preț de un minut, în cameră se aşternu liniştea.

- Nu poate avea mai mult de treizeci de ani, poate şi mai puțin de atât. Îmi părea foarte tânără pe atunci.

- Şi mie, îi dădu Morgan dreptate. Ce țin eu minte este că avea un semn, ca o picătură, aici, îi arătă el cu vârful unui deget un loc sub pectoralul stâng.

David închise ochii, chinuindu-şi memoria. Imaginea dorită îi răsări cu claritate în spatele pleoapelor. Zâmbi scurt.

- Îl avea sub sânul drept, îl corectă el cu un surâs răutăcios. Bun, redeveni serios, deci ne orientăm după o femeie până-n treizeci de ani, blondă, de statură medie, cu un semn din naştere situat sub sânul drept.

- Cam ambiguă descrierea, îşi dădu Morgan cu părerea. Cunosc cel puțin douăzeci de femei care să corespundă descrierii, cu excepția semnului. Pe vreo câteva le pot elimina încă de pe acum, rânji el.

- Bine că nu-i nevastă-ta pe aici să te audă.

- Ferească Dumnezeu! mimă Morgan groaza. Viața mea din ultimii nouă ani este un punct nevralgic pentru ea. Mi-ar pune pielea în băț numai dacă pomenesc ceva în sensul ăsta.

- Tare mult se aseamănă femeile noastre, râse David.

- Vezi să nu le confunzi, îl preveni Morgan în glumă. Deci, reluă el şirul ideii, trebuie să facem o listă cu cele pe care, hm, nu le-am văzut aşa cum le-au născut măicuțele lor.

- Mda, păru şi Morgan de acord. Totuşi, s-ar putea să ne axăm pe o pistă greşită.

- Alta mai bună nu avem, aşa că o urmăm pe asta, rosti David, deşi şi lui i se părea cam hazardată teoria.

O vreme, fiecare păru adâncit în propriile-i gânduri. Morgan fu primul care rupse tăcerea.

- Acum, că sezonul s-a sfârşit, vă retrageți în Scoția?

- Voi mai zăbovi câteva zile. Aştept un transport de mătase din Macao. După aceea am de gând s-o duc la Windsord, să-i arăt căminul meu. Şi, în mod cert, vom rămâne pe perioada verii la Floors. Voi?

- Imediat ce se întremează, o să ne retragem la Marcham, răspunse Morgan, jucându-se absent cu colțul unei sugative. Este în siguranță acolo.

- Vizitați-ne la Floors, dacă aveți chef, îi invită David. Katherine s-ar bucura teribil să vă aibă-n ospeție.

Morgan dădu să accepte dar se răzgândi imediat. De câte ori Katherine se afla prin preajmă, Jessica pățea câte o nenorocire. Până nu aveau să prindă criminalul care o hăituia pe ducesa de Roxburgh, nu avea de gând să-şi mai expună soția vreunei primejdii.

- Ne-ar face plăcere, răspunse Morgan, privindu-l pe David cu un zâmbet plat. O să vorbesc cu ea. Cu siguranță că...

Se întrerupse când Huston îşi făcu apariţia şi-l informă că Jessica se trezise.

- Te las, îşi pregăti Hayworth retragerea. Te ţin la curent cu noutăţile, mai promise înainte de a dispărea pe coridor.

Morgan oftă şi se ridică. Stătu o clipă nemişcat, punându-şi ordine în idei, apoi părăsi cabinetul.

Era nerăbdător să-şi revadă nevasta.

CAPITOLUL 15

Jessica se recuperă nesperat de repede, în aproape o săptămână. Hrana şi somnul suficiente o ajutaseră să-şi recapete forţele, însă nu şi memoria.

Oricât s-ar fi străduit să-şi amintească ce i se întâmplase în noaptea în care fusese răpită, nu reuşi. Mintea ei refuza cu încăpăţânare să coopereze. Ceea ce i se părea straniu era faptul că putea să evoce în detaliu orice eveniment petrecut înainte de balul lordului Dempsey, inclusiv dialogurile pe care le avusese cu diverse persoane, putând reda cu uşurinţă tema conversaţiilor respective. Medicul o rugase să aibă puţină răbdare cu ea, susţinând că acea pauză de memorie avea să se rezolve la fel de neaşteptat precum apăruse, că într-o zi îşi va aminti totul cu o claritate uimitoare.

Jessica nu ştia dacă dorea într-adevăr să-şi amintească. Îi era frică de ceea ce se ascundea sub pata aceea albă din creierul ei, dar pe de altă parte ştia că acolo se afla cheia întregului mister.

Singurul lucru care continua s-o îngrijoreze, pe lângă golul din mintea ei, erau sângerările sporadice pe care continua să le aibă.

Domnul Gallow o asigurase că acea stare neplăcută se datora şocului prin care trecuse, însă Jessica bănuia că ceva nu era în regulă. Din când în când avea crampe în partea de jos a trupului, care-i luau respiraţia.

În rest, viaţa îşi reluase cursul firesc. Cu excepţia faptului că Balthazar dispăruse fără urmă, iar ea îl jelise două zile, condamnându-se pentru faptul că nu-şi ascultase soţul şi nu-l lăsase la Marcham, totul reintrase în normal.

Petrecerile care urmaseră după încheierea sezonului lung încetaseră şi Morgan îi aduse la cunoştinţă că în curând aveau să se întoarcă la Marcham.

Fericirea îmbujoră faţa tinerei femei.

- De abia aştept, ciripi ea, întinzându-se să-l sărute pe obraz.

Braţul lui Morgan se încleştă pe talia ei în mod reflex, trăgând-o spre sine. O privi în ochi, apoi privirea-i alunecară spre gura ei cu un aer plin de dor.

Jessicăi i se opri respiraţia. De aproape o săptămână, soţul ei nu-i dăruise decât sărutări delicate, prieteneşti, pe mână, obraz sau frunte. Rareori pe gură. Părea că se fereşte s-o facă, iar ea tânjea cu adevărat după atenţiile lui.

Totuşi, reacţia lui n-o surprindea. Morgan nu dorea s-o rănească, era convinsă de asta. De aceea şi păstra o oarecare distanţă faţă de ea. Iar ea încă nu era pregătită să-l primească în patul ei din cauza stării fizice încă precare.

- Te doresc, murmură Morgan, apropiindu-şi faţa de a ei, în timp ce ochii i se umplură de patimă şi jind.

- Şi eu te doresc, mărturisi Jessica cu un surâs timid, ridicându-şi braţele pentru a-i încercui grumazul.

În secunda următoare, Morgan îşi lăsă gura peste a ei într-o apăsare fermă, posesivă. Din pieptul ei izvorî un oftat de plăcere, în timp ce trupul i se înmuia, atras de căldura şi forţa latentă a trupului lui. Bărbatul îşi adânci sărutul, imobilizându-i ceafa cu o mână pentru a putea conduce acel act de seducţie după bunu-i plac.

Dacă nu ar fi fost starea delicată a sănătăţii ei, Morgan şi-ar fi dat frâu liber pasiunii. Aşa că se mulţumi doar s-o sărute.

Jessica i se foi în braţe şi scoase un geamăt de încântare.

Undeva în capul lui sună un clopoţel de avertizare. Cu regret, îşi desprinse gura de a ei şi o privi cu un surâs, întrebându-se cum avea să mai reziste cinci săptămâni fără să se apropie de ea.

- Mai vreau, murmură Jessica, arcuindu-se spre el şi oferindu-i buzele rumene.

- Jessie, încetează! rosti el amuzat, încercând să-i desprindă braţele din jurul gâtului său. Ne facem rău unul celuilalt.

- Dacă nu mă săruţi din nou, să ştii că fac scandal, îl ameninţă Jessica, jumătate în glumă, jumătate în serios.

O credea în stare, aşa că-i făcu pe plac. Asta nu-i uşură chinul în niciun fel. Starea de excitaţie în care se afla îi tăia pur şi simplu respiraţia.

- Jessica!

De data asta glasul i se transformase într-un mormăit ameninţător. Nu mai avea să reziste mult şi curând avea să se facă de râs. Jessica se desprinse de el, ameţită, îmbujorată, cu ochii plini de regret. Lui i se strânse inima.

- Promit că de îndată ce îţi revii complet, o să petrecem o săptămână întreagă numai în dormitor, minţi el, încercând să-i diminueze frustrarea.

- Voi avea grijă să-ţi ţii făgăduiala, milord, îl avertiză Jessica cu o mină atât de serioasă, că privirea lui se umplu de tandreţe dar şi de umor.

Îl încânta faptul că soţia lui nu era deloc o puritană, însă se gândea disperat cum să găsească o scuză plauzibilă ca să o ţină la distanţă pentru încă o lună întreagă.

Salvarea veni pe negândite şi într-o formă nu prea plăcută.

Una dintre fregatele sale, ***Doamna Mării***, care se întorcea cu ceai şi mătase din China, fusese grav avariată de o furtună care izbucnise pe Canal, şi vântul puternic o deviase de pe rută, forţând-o să acosteze pe ţărmul francez. Autorităţile franceze îi confiscaseră marfa şi-i aruncase echipajul în închisoare din motive de neînţeles. Morgan avea relaţii sus-puse în guvernul francez şi ştia exact ce sfori trebuie să tragă pentru a-şi recupera încărcătura, nava şi oamenii de pe ea, dar pentru asta nu era suficient doar să trimită nişte scrisori. Trebuia să plece personal pe continent.

Dacă era să calculeze corect cât timp avea să-i ia acea problemă ca s-o rezolve, atunci avea să lipsească în jur de trei săptămâni jumate, poate patru. Taman o lună, constată el cu o oarecare satisfacţie dar şi cu tristeţe, ştiind că o lăsa singură tocmai acum, când ea avea atâta nevoie de prezenţa lui.

Avea să o ducă la Marcham şi să împrumute nişte oameni antrenaţi de-ai lui Aberdeen, care s-o ţină sub pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Intenţiona să-l roage pe Michael să-şi petreacă şi el câteva săptămâni acolo, ca să-i ţină de urât.

Ancheta pentru descoperirea identităţii persoanei ce se făcea responsabilă de răpirea Jessicăi şi tentativele de asasinat la adresa lady-ei Katherine avea să fie desfăşurată de Hayworth pe perioada cât lipsea, ştiind că acesta se putea descurca foarte bine şi singur. Îl văzuse în acţiune atât în Spania, cât şi-n Franţa, şi se lămurise de cât de meticulos şi de precis era, de cât de tăcut şi elegant putea curma viaţa cuiva.

El nu poseda o asemenea fineţe. El ucidea întotdeauna cu o rapiditate năucitoare, că de multe ori, victima îşi dădea obştescul sfârşit înainte de a realiza ce i se-ntâmplă. În lupta corp la corp, era net în avantaj. Morgan avea statura impresionantă de partea lui şi un pumn greu şi nimicitor, care făcea ca loviturile lui să fie de cele mai multe ori fatale celor care aveau nenorocul să se afle în calea lor.

Morgan îşi aminti brusc de ce renunţase la slujba lui în folosul coroanei. Începuse să-i placă să ucidă şi ajunsese s-o facă mecanic, fără pic de sentiment. Se oprise când realizase în ce se transformase. Văzuse atât de multe lucruri urâte, atâta moarte şi violenţă, trădare şi ticăloşie, că devenise de un cinism greu de digerat, chiar şi de către propria-i persoană. Asta până o revăzuse pe Jessica.

Morgan zâmbi. Jessica îi întorsese destinul pe dos, făcându-l să simtă şi să privească viaţa într-un fel plin de culoare şi frumuseţe, cum nu-i fusese dat s-o vadă mai înaintea ei. Era o combinaţie fascinantă de candoare, senzualitate vie şi temperament clocotitor. Poseda umor şi originalitate. Avea să-i lipsească îngrozitor.

Îi dădu vestea în aceeaşi seară, la cină.

O văzu încremenind cu furculiţa în drum spre gură. Ochii i se măriră surprinşi şi, preţ de o clipă, citi în ei o dureroasă nedumerire.

Se apucă grăbit să-i explice necesitatea plecării lui peste canal. Oamenii lui aveau nevoie de el acolo. În plus, ***Doamna Mării*** era una dintre nestematele flotei sale. O navă rapidă şi rezistentă, pe care nu voia nici în ruptul capului s-o lase în mâinile lacome ale francezilor.

- Înţeleg, rosti Jessica, forţându-se să mestece bucata de friptură din gură şi s-o îndese pe gât la vale. Brusc, mâncarea îşi pierduse gustul, iar lumea—întreaga strălucire. Cât o să lipseşti? întrebă ea pe un ton normal.

- Trei săptămâni, cel mult o lună.

Îl irita figura ei calmă, aproape lipsită de expresie. Mesteca încet, fără să se grăbească, cu atenţia concentrată asupra îmbucăturilor, tăind friptura cu precizia unui chirurg.

- Mă voi întoarce repede, Jessica, reluă el, încruntându-se nemulţumit la paharul cu vin rubiniu. Poate c-o voi rezolva în trei săptămâni. Oamenii mei au nevoie de mine. Nu-i pot lăsa. Te duc la Marcham şi o să fii în siguranţă acolo. O să mă strădui să mă întorc cât de repede pot.

Şi eu am nevoie de tine! Nu pleca! strigă inima ei într-o mută disperare. Vidul din mintea ei o înfricoşa şi o făcea să se simtă inexplicabil de mică şi de vulnerabilă. Numai prezenţa lui îi dădea senzaţia binecuvântată că se află în siguranţă. În loc de asta se mulţumi să dea din cap.

- Înţeleg, repetă ea, fără să-l privească.

Morgan nu mai suportă reacţia ei. Avea impresia că nu-l crede şi asta-l enerva.

- La naiba, femeie, uită-te la mine! tună el printre dinţi.

Jessica tresări, scăpă furculiţa din mână şi-i aruncă o privire scurtă pe sub genele lungi.

Ochii ei erau împăienjeniţi de lacrimi. Se simţi ca un nemernic.

Oftând, se ridică de la masă şi veni spre ea. Îi desprinse cu grijă furculiţa dintre degetele înţepenite şi, luând-o de încheietura mâinii, o trase uşurel în picioare, întorcând-o cu faţa spre el. Îi puse un deget sub bărbie şi-i ridică faţa spre el, silind-o să-l privească în ochi.

- Iubito, dacă aş avea de ales, te-aş lua cu mine, începu el cu blândeţe, mângâindu-i obrazul cu vârfurile degetelor. Dar nu este o călătorie de plăcere. Mi-e dificil să te părăsesc, chiar şi pentru câteva ore, darămite pentru câteva săptămâni.

- Ştiu că este de datoria ta să-ţi salvezi oamenii şi nava, îngăimă Jessica cu un aer profund nefericit. Dar asta nu-nseamnă că trebuie să mă şi bucur că pleci.

Morgan schiţă un surâs blând, apoi îi luă faţa între palmele sale mari şi o privi câteva clipe în tăcere.

- Te iubesc, declară simplu, fără şovăială. Ochii tinerei femei se căscară surprinşi. M-am îndrăgostit de tine la Marcham, încă din clipa în care mi-ai strivit nasul cu uşa, numai că am fost prea idiot ca să realizez asta imediat. Şi, cu fiecare bătaie de inimă, am încetat să-mi mai aparţin. Acum sunt al tău. Cu totul şi pentru totdeauna. Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme, dar ca să fiu sincer până la capăt, mi-a fost groază de momentul ăsta. Mi-a fost teamă că n-o să mă crezi şi c-o să-ţi râzi de biata-mi inimă suferindă.

Mâinile ei se ridicară încet şi se aşezară peste ale lui, la fel de delicat ca nişte aripi de fluture. Închise o clipă ochii, asimilând valul uriaş de fericire care izbucni în adâncul fiinţei ei. Era atât de emoţionată că-i venea să plângă, şi fu nevoită să-şi muşte buzele pentru a-şi înfrâna acea pornire.

- Îmi vine să-ţi ard una pentru că ţi-a luat atât de mult ca s-o spui! articulă Jessica într-un târziu, cu o voce sugrumată de lacrimi.

- Mai bine mai târziu, decât niciodată, opină el cu un zâmbet slab.

- Just, aprobă tânăra, deschizând ochii, izbutind un surâs tremurător. Acum aş vrea să te mai aud spunând-o odată, dacă nu te superi.

- Nu mă supăr, murmură Morgan, mişcat de reacţia ei. Te iubesc, Jessica, repetă pe un ton convingător.

- Ajunsesem să cred că n-o vei face niciodată, rosti ea încet. Se opri o clipă, umplându-şi plămânii cu aer, într-o inspiraţie lungă şi chinuită. Vai de mine, cred că trebuie să mă aşez!

- O să leşini? o tachină el, rânjind.

- Nu mă insulta, i-o tăie ea cu umor. Brusc, izbucni într-un râs fericit şi i se aruncă în braţe, sărutându-l frenetic pe gură. Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc.

- Mulţumesc? îşi arcui el o sprânceană, privind-o lezat şi dezamăgit de reacţia ei neinspirată în faţa unei asemenea declaraţii.

- Şi eu te iubesc, doar ştii asta, rosti ea, râzând, cu capul dat pe spate.

- Gropiţele astea ale tale sunt absolut criminale, mărturisi Morgan, contemplându-i trăsăturile luminoase.

Sprânceana ei o imită pe a lui, cu o arogantă cochetărie.

- I-auzi! făcu ea, ţuguindu-şi buzele cu un aer amuzat-răutăcios.

- Şi mai sunt şi pistruii, rosti Morgan cu un oftat, dându-şi exasperat ochii peste cap. Nu ştiu de unde am căpătat o aşa slăbiciune pentru pistrui. Ai tăi mă scot din minţi efectiv.

- În sens bun sau rău?

- În cel mai bun şi mai primejdios sens. Mai vrei complimente, doamnă?

- Nu, milord. Nu contează prea mult pentru ce mă iubeşti, important este s-o faci întotdeauna.

- Şi pentru totdeauna, confirmă el, frecându-şi nasul de al ei.

- Te iubesc, murmură Jessica, privindu-l în ochi cu un aer grav, fără să zâmbească. Te-am iubit mereu, Morgan. Nicio clipă n-am încetat să te iubesc, chiar şi când... chiar şi când am vrut să

te urăsc. Nu, să nu-ți pară rău, îl opri ea văzându-i ochii cum i se adumbresc. Tot răul a fost spre bine. Un fel de test al sorții. L-am trecut cu bine amândoi. Acum ne aparținem cu adevărat. Este exact așa cum am visat.

- Adică vrei să spui că tocmai l-ai întâlnit pe Făt-Frumos călare pe un cal alb? o tachină el cu afecțiune.

- Mai mult decât atât, eroul meu. Mi-am întâlnit destinul.

Se întinse şi-şi lipi gura de cea a bărbatului, cu inima bătându-i năvalnic.

Două zile mai târziu, călătoreau spre Marcham, însoțiți de Michael şi de o escortă formată din zece bărbați, înarmați până-n dinți şi aleşi pe sprânceană.

Vremea era splendidă. O zi însorită de sfârşit de iunie, cu un cer atât de albastru şi strălucitor, încât te dureau ochii să-l priveşti. Păşunile se acoperiseră de margarete, maci şi clopoței, iar măceşul sălbatic umplea aerul de miresme. Peste tot zburau fluturi multicolori, iar aerul răsuna sub trilurile păsărelelor şi bâzâitul nazal al bondarilor.

Jessica sporovăia neobosită, încercând să-şi ascundă greutatea ce-i apăsa inima. Începuse numărătoarea inversă a orelor pe care le mai avea de petrecut alături de soțul ei, şi pe măsură ce distanța care-i separa de conac se împuțina, cu atât creşte mai mult disperarea ei. Deşi îi fusese dor de casă, acum apropierea de ea o înnebunea.

Morgan urma să plece a doua zi şi să se înapoieze peste cel mult o lună.

Jessica avea încredere în capacitatea lui de a-şi purta singur de grijă, însă această certitudine nu avu darul s-o liniştească. Călătoria care se deschidea în fața lui Morgan era plină de primejdii. Dacă francezii îl arestau şi pe el? Sau, mai rău, intra în cine ştie ce încăierare şi era rănit mortal? Cum avea să poată trăi fără el?

Când trăsura intră pe porțile conacului, tânăra femeie realiză că se afla la un pas de isterie. Îi venea să se agațe de haina lui şi să-l implore să nu plece. Dar la fel de bine ştia că n-avea s-o facă, şi asta nu din rațiunea mândriei, ci pentru că soțul ei era un spirit însetat de libertate. Nu dorea ca el să se simtă restricționat sau condiționat în niciun fel. Aşa că-şi înghiți lacrimile şi deznădejdea şi se concentră cu înverşunare asupra rolului de soție mulțumită. După ce el va ieşi pe porțile de la Marcham, avea să-şi verse lacrimile şi amarul. Acum însă, avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca el să plece la drum fără a-şi faci griji inutile din pricina ei.

Habar n-avea cât de transparentă devenise în ochii celui pe care-l iubea.

Morgan se străduia să-şi joace rolul stăpânit şi surâzător pe care Jessica i-l vârâse pe gât cu forța. Însă i se rupea inima de mila ei, de mila lor. Oricât de zâmbitoare şi senină se străduia Jessica să-i pară, în ochii ei mocneau teama şi durerea despărțirii iminente.

Şi pe el îl chinuiau aceleaşi simțăminte, dar, într-un fel, ştia că-i va fi mult mai greu decât ei să suporte distanța, şi asta nu pentru că-l aştepta un drum primejdios, ci pentru că se obişnuise să se trezească dimineața cu gândul reconfortant că ea exista în viața lui şi că era chiar alături, la distanță de o răsuflare.

Ar fi vrut s-o ia în brațe şi s-o aline, dar ştia că nicio promisiune nu avea să-i alunge temerile. La fel ca şi el, Jessica suferea, şi avea să sufere până când el se reîntorcea la Marcham.

Pe la orele amiezii, intrară pe porțile conacului şi străbătură parcul tuns de curând. Aerul mirosea a roze şi a sevă, iar căldura te moleşea şi te trăgea la somn.

Jenkins, care fusese informat printr-o scrisoare de către domnul Huston că stăpânii săi urmau să sosească la Marcham în două zile, se simțea sfârşit de oboseală, transpirat de emoții şi caraghios de nerăbdător să-şi revadă odoarele.

Supraveghease cu ochi de vultur primenirea fiecărui dormitor şi nu se declarase mulțumit până când nu văzu întreg conacul lustruit şi strălucind ca un cristal. Ştiind slăbiciunea domniței lui, cum îi spunea el Jessicăi, pentru florile sălbatice, poruncise aranjamente cu margarete, clopoței şi alte flori de câmp, pe care le răspândise în toate încăperile.

Acum, când trăsura înainta pe aleea principală, Jenkins trase adânc aer în piept şi-şi împinse umerii în spate, ignorându-şi junghiurile din coloană. Cu coada ochiului verifică dacă tot personalul era aliniat cum trebuie, apoi îşi aținti privirea asupra vehiculului care descria un arc de cerc în fața conacului pentru a se opri cu o uşoară smucitură în fața intrării.

Primul care coborî fu contele de Averly, urmat de fratele său, apoi prin dreptul uşii se zări o mână fină, înmănuşată în satin alb.

Morgan ignoră mâna Jessicăi şi, cuprinzându-i mijlocul zvelt, o trase spre el, săltând-o prin aer. O aşeză cu grijă jos, zâmbindu-i într-un fel tulburător de insinuant. Jessica se îmbujoră fâstâcită, dar izbuti să-i răspundă la zâmbet.

Privirea lungă, intimă şi drăgăstoasă, pe care o schimbară, fu observată de către toată lumea. Când cei doi se răsuciră spre servitori, toţi rânjeau cu gura până la urechi şi-i surprinseră dându-şi coate.

Jenkins răsuflă uşurat în sinea lui. Se temuse pentru stăpâna lui, pentru viaţa ei alături de conaş, pentru că el fusese martor la evenimentele din urmă cu nouă ani şi ştiuse câtă cerbicie manifestase tânărul când se văzuse silit să se însoare. Doar o singură privire aruncată acelui chip neasemuit de frumos îl înştiinţă că-şi făcuse griji degeaba. Părea fericită. Iar el, Dumnezeu să-l ajute, ***el*** era îndrăgostit!

Făcând un pas în faţă, Jenkins le ură bun venit, acompaniat de personal.

Jessica zâmbi larg, veni spre el şi-l sărută pe obrazul subţire, lucru care-l făcu pe Jenkins să înlemnească surprins.

- Mi-a fost dor de tine, domnule Jenkins, rosti ea moale, privindu-l candid. Ce mai e nou la Marcham?

- Păi, domniţă, totul a fost pustiu fără dumneata pe aici, rosti intendentul, roşind emoţionat. S-au copt piersicile, o informă zâmbitor.

- Minunat, se entuziasmă Jessica. De abia aştept să le gust, spuse ea, luându-l de braţ şi pornind spre intrare. Mi-a înflorit portocalul?

- Prima floare azi s-a deschis. Parcă a ştiut că veniţi, domniţă, rosti el, bătând-o uşurel, cu afecţiune, pe dosul mâinii înmănuşate. Şi e mai mare ca cele de anu' trecut. S-o vedeţi, numai, cât de...

Restul cuvintelor se pierdură în eter, în timp ce cei doi se îndreptau spre seră, într-o conversaţie prietenoasă şi intimă, care părea să-i rupă de restul lumii.

Personalul se retrase la treaba lui, iar câţiva servitori începură să descarce cuferele, cărându-le în casă.

Morgan rămase pe loc, lângă Michael, urmărindu-şi zâmbitor soţia care se depărta agale.

- O iubeşte, observă el amuzat.

De când îl ştia, Jenkins era un monument de demnitate austeră. Cu greu puteai citi emoţiile pe chipul lui prelung, marcat de trăsături drepte, precise, cândva deosebit de atrăgătoare. Îl ştia de o viaţă şi rareori îl văzuse zâmbind. Şi în niciun caz nu-şi amintea ca Jenkins să se fi ataşat vreodată de cineva, om sau animal, şi să-şi exteriorizeze sentimentele atât de lesne.

Cu Jessica, se transformase într-un căţeluş. Probabil că şi vârsta înaintată îl făcuse mai sensibil... la tot ce-i frumos şi tânăr, conchise Morgan cu afecţiune. Cert era că se vedea cu ochiul liber cât de devotat era stăpânei lui.

- Jessica este singura fiinţă care a reuşit să netezească cutele de severitate de pe faţa lui Jenkins, rosti Michael încet. L-a prostit, ca să zic aşa, încă din primul moment în care a văzut-o. Suficient cât s-o ia sub aripa lui protectoare.

- Să mă simt ameninţat? făcu Morgan cu ironie.

- Eu n-aş râde pe tema asta, îl preveni Michael. Am descoperit la Jenkins o reală slăbiciune faţă de romanele horror. Scenele alea îţi dau destule idei, crede-mă. Nu-i supăra odorul, frăţioare, dacă nu vrei să te trezeşti întins gol pe sticlă pisată, cu mâinile şi picioarele bătute-n cuie pe duşumelele prăfuite din pod.

Sprâncenele contelui de Averly se înălţară surprinse. Ochii îi luciră ironic şi întrebător. Imaginea descrisă de tânărul său frate era o metodă de tortură plină de... originalitate.

- Am citit scena asta într-o carte de-a lui Jenkins, explică tânărul conte de Warwick cu o strâmbătură de profund dezgust. Voiesem să discut ceva cu el într-o după-amiază şi l-am găsit lecturând-o zâmbitor. Când s-a dus să-mi aducă ceva de băut, am îndrăznit să arunc un ochi la pagina unde pusese semn, din curiozitate. Michael se cutremură, amintindu-şi. Unii au o imaginaţie bolnavă de te-nfioară.

Morgan începu să râdă şi porni spre intrare.

Seara cinară în salonul mic, la lumina sfeşnicelor cu şase braţe, savurând o masă îmbelşugată. Bucătăreasa pregătise în cinstea întoarcerii stăpânilor ei un meniu variat, axat pe mâncărurile favorite ale fiecăruia, ceea ce-i aduse la finalul mesei un şuvoi de laude şi recunoştinţă.

Vinul îl serviră în sufragerie, apoi Michael se retrase discret, lăsându-le celor doi îndrăgostiți intimitatea de care aveau nevoie. Prea mult timp nu prea mai aveau la dispoziție şi amândoi păreau dornici să rămână singuri.

Morgan o invită pe Jessica la o plimbare pe aleile şerpuitoare ale parcului, peste care umbrele albăstrii ale înserării îşi întindeau degetele lacome, alungând şi ultimul strop de lumină. Felinarele joase fuseseră aprinse de către un servitor tăcut, care dispăru imediat ce-şi termină treaba.

Morgan observă cerul spuzit de stele de deasupra. Luna începuse să descrească, arătând ca o seceră îngustă, palid-argintie. Greierii îşi acordau viorile, țârâind neobosiți prin ierburi. Un fluture mare de noapte trecu razant pe lângă urechea bărbatului, atingându-l cu aripile moi şi catifelate. În mod instinctiv se feri din calea lui, scărpinându-şi apoi locul unde insecta îl gâdilase.

Jessica surprinse scena şi începu să râdă.

- În perioada asta a anului, la Marcham natura abundă de fluturi, rosti ea cu o voce visătoare. Acum un an, am mers cu Michael prin pădure la vânătoare. O să fii foarte surprins să afli că în zona asta se găsesc peste cincisprezece soiuri de fluturi. Voiam să-mi fac un insectar, dar până la urmă am renunțat. Nu m-a lăsat inima să-i ucid.

Morgan o privi cu coada ochiului, amuzat de imaginea fratelui său alergând după fluturi. Michael era un bărbat în toată puterea cuvântului, care nu-şi pierdea vremea cu nimicuri dintr-astea. Era hilar să ți-l imaginezi galopând prin tufişuri, cu o plasă în mâini, de dragul Jessicăi...

Brusc, nu-i mai plăcu acel tablou. Viermele geloziei îşi scoase capul, rânjind la el. Michael fusese alături de Jessica în ultimii doi ani. Îşi aminti că Michael recunoscuse cu voce tare faptul că este puțin îndrăgostit de Jessica şi, deşi la vremea respectivă acest lucru îl mirase, acum ajunsese să-l irite. Dacă încă o mai iubea? El avea să plece a doua zi şi urma să lipsească o lună, iar Michael rămânea cu ea. Aveau să fie doar ei doi, singuri...

Se încruntă fioros, scuturându-şi capul ca pentru a-şi alunga din minte acele gânduri chinuitoare, realizând că nu avea niciun motiv pentru care să fie îngrijorat. Soția lui îi era devotată. Trebuia să-i fie, că de nu...!

O privi pe Jessica cu coada ochiului. Frumusețea profilului ei îi aprinse sângele în vene. O dorea continuu, cu o intensitate obsesivă, deranjantă. Dacă era să fie după el, şi-ar fi petrecut trei sferturi din viață în pat, făcând amor cu ea pe rupte. Până la momentul răpirii ei, nu irosise nicio ocazie de a profita de deliciul acelui trup dulce şi minunat.

Parcă simțindu-i privirea, Jessica îşi întoarse fața spre el şi-i surâse blând. O vreme se priviră tăcuți, el—încrâncenat de faptul că trebuia să plece, ea—nedumerită de aerul întunecat, sfredelitor şi sumbru din ochii lui.

- Te iubesc, scrâşni Morgan printre dinți, trăgând-o în brațele lui aproape cu brutalitate. Capul ei căzu pe spate, ochii i se măriră surprinşi, degetele subțiri i se flexară peste reverele jachetei lui. Până la tine n-am iubit pe nimeni altcineva, sublinie el cu asprime.

- Mă bucur să aud asta, gâfâi Jessica, şocată şi încântată de pasiunea din glasul lui. Sper ca şi de acum încolo să rămân unica ta iubire.

- Nu glumesc! articulă el, intensificându-şi strânsoarea până-i tăie respirația. O să fiu singurul tău bărbat, înțelegi!?... Dacă te voi prinde vreodată că-ți împarți favorurile cu vreun altul, atunci o să vă ucid pe amândoi. Ba nu, se răzgândi el brusc, îl omor numai pe el. Pe tine te închid undeva şi o să te fac să regreți că m-ai înşelat.

Dacă nu ar fi fost sufocată de încleştarea nemiloasă a brațelor lui, Jessica s-ar fi cutremurat îngrozită. De data asta, el vorbea serios. I-o citea cu uşurință în privirea neînduplecată şi scormonitoare. Nu ştia dacă să se simtă ofensată sau flatată de acea amenințare cât se poate de reală. Ştia doar că el s-ar fi răzbunat crunt dacă ea i-ar fi fost infidelă.

- Nu pot să respir, îngăimă Jessica, proptindu-şi palmele în pieptul lui.

- Iartă-mă, făcu bărbatul, dându-i drumul cu un aer răvăşit. Nu ştiu ce m-a apucat. Plecarea asta mă dă peste cap. Trebuie să mă duc pe continent, lăsându-te singură tocmai acum, când ştiu că ar trebui să rămân lângă tine, iar asta mă enervează şi mă agită ca naiba. Te rog iartă-mă, Jessie! o imploră încet, văzând-o că tace împietrită.

Jessica îl fixă mâhnită câteva secunde, retrăgându-se un pas.

- Dacă ai spus ce-ai spus din gelozie, atunci voi încerca să mă simt măgulită, rosti ea, cuprinzându-şi trupul mlădiu cu brațele, de parcă aşa s-ar fi putut proteja de o eventuală agresiune din partea lui. Dacă, însă, ai spus-o din cauză că nu ai încredere în mine, atunci m-ai insultat cumplit.

- Michael te iubeşte, o acuză posac, simțindu-se dintr-o dată foarte prost.

- Dumnezeule mare, eşti gelos pe fratele tău! izbucni Jessica uluită. Michael ține la mine în calitate de cumnată, la fel cum şi eu îl iubesc ca soră. Niciodată nu a fost necuviincios sau aluziv cu mine, gesticulă ea categorică, aproape cu exasperare. Morgan, Michael este fratele pe care mi l-am dorit mereu, iar tu eşti bărbatul pe care mi l-am dorit de când te-am cunoscut, sublinie ea cu blândețe, întinzând o mână spre obrazul lui încordat. Îşi lăsă degetele să se prelingă peste linia aspră a maxilarului într-o mângâiere nespus de duioasă. Întotdeauna te-am iubit, murmură ea pe o voce răguşită. Crezi că este vreo şansă cât de mică să mă vindec de asta, când chiar şi atunci când aveam toate motivele să te urăsc, nu am putut s-o fac?

- L-ai lăsat pe Stamford să te sărute, îi reaminti el cu un aer posomorât.

Jessica îşi înclină capul într-un unghi drăgălaş, privindu-l cu îngăduință.

- A fost un accident, o ştii foarte bine, replică Jessica. În schimb, tu ți-ai adus amanta aici, îi reaminti ea, ţuguindu-şi buzele ca să-şi ascundă amuzamentul.

Morgan încremeni.

- Drept la țintă! mormăi bărbatul, plecându-şi capul ruşinat. Sunt un mare prost, aşa-i? zâmbi el cu amărăciune.

- Cel mai adorabil prost în viață, Alteță, confirmă tânăra femeie cu o voce serioasă, strecurându-şi degetele spre ceafa lui şi lipindu-şi trupul de al lui. Te iubesc, şopti ea, înălțându-se pe vârfuri, cu gura foarte aproape de a lui. Întotdeauna te voi iubi, promise, apăsându-şi buzele peste buzele lui. Să te întorci la mine, murmură ea, unduindu-şi şoldurile uşor. Reacția bărbatului fu instantanee, fapt care o făcu să se simtă invincibilă. Şi să-mi scrii, măcar odată la două zile.

- Îți promit, rosti Morgan, luând-o în brațe pe sus şi îngropându-şi fața în gâtul ei, inhalându-i cu nesaț mireasma caldă a trupului. Mă voi întoarce la tine, Jessica. Întotdeauna. Te iubesc. În trei săptămâni sunt înapoi. Să mă aştepți.

Jessica zâmbi, retrăgându-şi capul pentru a-l privi cu toată inima. Mâinile ei mici şi răcoroase se aşezară pe obrajii lui cu o neasemuită tandrețe.

- Te voi aştepta oricât.

Morgan ştia categoric că aşa avea să fie.

- Doar trei săptămâni, murmură el, acoperindu-i gura cu a sa.

CAPITOLUL 16

Cele trei săptămâni se făcură cinci. De mai bine de zece zile nu mai primise nicio veste de la el. Îngrijorarea se transformase în neliniște şi teamă, ce fură înlocuite curând de o spaimă bolnavă.

Deşi Michael încerca s-o asigure că Morgan nu păţise nimic, Jessica abia dacă-l putea asculta. Rareori reuşea să-şi mute gândul de la soțul ei, însă chiar şi aşa, o nervozitate surdă o urmărea în permanență, stăruind într-un colț al minții şi al inimii ei, nelăsând-o să uite niciun moment că nu era lângă ea şi nici în siguranță. Starea de încordare în care ajunsese îi alungaseră somnul şi pofta de mâncare. Ajunsese să slăbească văzând cu ochii, aproape de la o zi la alta, spre marea disperare a lui Michael, care făcea eforturi susținute pentru a o încuraja şi a-i alunga demonii disperării.

Istoria se repeta. Suferea din nou pentru acelaşi bărbat. Plângea ore-n şir, atunci când Michael nu era prin preajmă ca s-o certe din cauza asta. Amintirile roiau în mintea ei cu o claritate dureroasă. Îi era un dor sfâşietor de soțul ei!

Dacă el păţise ceva, niciodată nu avea să-şi mai revină complet. Avea să supraviețuiască, o ştia, dar niciodată nu avea să mai fie aceeaşi.

Pe fondul lipsei de odihnă şi a agitației, începu să-i revină memoria. Pata albă din creierul ei începuse să se destrame, aducând la suprafața conştientului fracțiuni de timp, spațiu, voci şi mişcare, despre care habar nu avusese vreme de mai bine de o lună şi jumătate. La început, îşi aminti fragmente despre ceea ce se întâmplase cât timp fusese răpită, şi asta nu într-o ordine succintă. Mai apoi, pe măsură ce retrăia acele clipe tulburi, imaginile se legară într-un şir coerent, cu mici excepții, când presupunea că fusese mult prea drogată ca să înregistreze ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Cel mai mult o tulbura prezența femeii. O cunoştea, ştia acest lucru într-un mod instinctiv, însă nu reuşea încă să-şi dea seama cine era.

Îi povesti lui Michael. Tânărul ei cumnat o ascultase concentrat, cu un licăr întunecat în ochii de culoarea fumului. Deşi părea calm, rigiditatea maxilarului şi căutătura acelor ochi pătrunzători îi dădeau de înțeles că întreaga poveste îl umplea de o furie neputincioasă, greu de stăpânit.

- Îmi pare rău, rosti moale Jessica, punând o mână conciliatoare pe brațul lui. Știu cât de îngrijorat eşti pentru mine şi regret că îți sporesc nemulțumirile, dar simțeam nevoia să-ți povestesc asta.

Michael îi cuprinse mâna plăpândă, strângându-i-o cu afecțiune, în timp ce o privea cu emoțiile ținute aspru sub control. Spre deosebire de Morgan, el era genul impulsiv. În acel moment, ar fi făcut moarte de om pentru frumusețea tristă şi palidă din fața lui. Dorința de a o răzbuna era atât de acută, că stomacul i se strânse sub un pumn de nervi şi frustrare neagră.

- O s-o prindem pe cea care ți-a făcut rău, Jessie, promise el cu un zâmbet mic în colțul gurii, un zâmbet calm şi crud, care-i amintea dureros de Morgan.

- Sper, rosti tânăra cu un oftat, retrăgându-şi mâna dintr-a lui şi pornind cu paşi măsurați spre ferestrele salonului.

Afară vremea se stricase. Cerul era de un gri amenințător, prevestind furtună. Un fulger orbitor sfâşie văzduhul în depărtare, urmat de un tunet bubuitor, înfundat. Electricitatea din atmosferă îi dădea o stare tensionată. Ceva îi apăsa inima, reducându-i fiecare respirație la jumătate. Lăsă perdeaua să cadă, se întoarse cu spatele la fereastră şi-l privi pe Michael, care o studia la rândul lui cu o mină extrem de serioasă.

- Michael, trebuie să găsiți bărbatul mai întâi, rosti ea încet, dar cu convingere. El vă va duce la femeie, sunt sigură de asta. Ce-i? îl întrebă, văzându-i ezitarea din ochi.

- Deduc că soțul tău a omis să-ți spună unele lucruri, mormăi Michael.

- Mă gândesc că tu ai să mă dumireşti, vorbi Jessica după un moment de tăcere.

Michael oscilă între a-i spune adevărul pe şleau sau dacă era cazul s-o ia prin învăluire. Cum Jessica era una dintre puținele femei pe care le cunoştea şi care putea face față unei realități mai dure fără să se piardă prin leşinuri sau crize de isterie, optă pentru prima variantă.

- Individul cu pricina este mort, Jess, o informă el pe o voce plată, dregându-şi vocea şi privind-o concentrat. L-am găsit în Hyde Park împuşcat drept între ochi. Probabil că devenise o amenințare pentru demoazela pe care o căutăm deja.

- O căutați deja? repetă Jessica, făcând ochii mari, surprinsă atât de moartea acelui individ cât şi de faptul că se aflau la curent cu amestecul unei femei în întreaga afacere. Curiozitatea şi nedumerirea o făcură să pună următoarea întrebare logică: Dar de unde ştiți că este implicată şi o femeie din moment ce eu abia acum am pomenit de ea?

- Este mai complicat, oftă Michael, frecându-şi fața în mâini într-un gest ce-i aminti iarăşi de bărbatul pe care-l iubea cu fiecare bătaie a inimii ei. Ticălosul ăla a fost mulți ani garda de corp a unei faimoase curtezane, a cărei identitate a rămas secretă datorită faptului că şi-a practicat întotdeauna meseria având pe față o mască de catifea. De aici, i s-a tras şi numele. Acum vreo patru-cinci ani, această femeie a dispărut fără urmă de pe scena lumii interlope şi nimeni nu a mai auzit de ea vreodată. Individul care a fost implicat în răpirea ta, Josef Warlton, era un pungaş mărunt, care se ocupa în speță de contrabanda cu băuturi, asta pe lângă furtişaguri şi alte găinării. Morgan şi Hayworth au făcut legătura între el şi fosta lui protejată, şi s-au gândit să meargă pe firul ăsta, să vadă unde anume duce. Pe urmă se pare că şi tu le-ai întărit bănuielile în sensul ăsta.

- Eu? murmură Jessica pe un ton uimit.

- Exact. Morgan a spus că atunci când te-ai trezit din delir, deşi nu-ți aminteai nimic, ai pomenit totuşi de o femeie. De fapt, ca să fiu şi mai precis, te-ai referit la persoana care te răpise ca la una de sex feminin. Morgan a sesizat acest lucru şi a marşat în direcția asta. Momentan, Hayworth este cel care conduce ancheta cu privire la răpirea ta şi sper să ajungă să afle unde se ascunde Masca de Catifea.

- Şi dacă totuşi nu vă aflați pe pista cea bună? făcu Jessica, încruntându-se gânditoare. Adică, presupunând că s-a creat o confuzie şi eu am ajuns în locul unde ar fi trebuit să se afle Katherine... nu văd totuşi ce legătură ar putea fi între acea faimoasă curtezană şi soția unuia dintre cei mai respectați gentlemeni din Anglia!

- Probabil că vom găsi răspunsul la această întrebare atunci când vom descoperi adevărata identitate a Măştii de Catifea, opină Michael cu un oftat.

Jessica tăcu câteva clipe, meditând asupra întregii situații.

- Presimt că între ceea ce s-a întâmplat aici, la Marcham, şi nebunia de la Londra, este o foarte strânsă legătură. În amândouă cazurile, Katherine s-a aflat prin apropiere, de unde mi-e foarte limpede că persoana vizată s-ar putea să fi fost chiar ea. Însă ceea ce mă înfioară de-a dreptul este faptul că s-ar putea să-l cunoaştem extrem de bine pe acest asasin din umbră. Atât de bine, că nici măcar nu ne duce mintea să-l bănuim!

- Toată lumea îți împărtășește părerea, zâmbi Michael. Şi Morgan, şi Hayworth au căzut de acord asupra faptului că cel care vrea să-i facă rău Katherinei este cineva cunoscut. Cineva care a fost invitat la Marcham. Cineva care este aproape de ea, sau extrem de bine informat în legătură cu programul ei.

- Fenster ar fi putut să ne ajute, murmură Jessica, amintindu-şi de ajutorul de la grajd care dispăruse de la Marcham imediat după accidentul ei. Sunt convinsă că nu ar fi vrut să-mi facă rău intenționat, adăugă cu un oftat, privindu-l pe Michael care-şi răsfrânsese buzele într-o grimasă de mânie şi nemulțumire. Îi plăceam, Michael. Mereu îmi povestea câte o istorioară nostimă şi mă făcea să râd. Tot timpul era drăguț cu mine şi niciodată nu se supăra când trebuia să repare uşa boxei lui Thezeu atunci când acesta socotea că-i de musai s-o facă bucăți...

- Să îndrăznesc să cred că-i iei apărarea, Jessica? făcu tânărul bărbat cu o voce seacă, uimită. Dă-mi voie să-ți reîmprospătez memoria, draga mea: omul acesta se face vinovat direct de accidentul tău!

- Nu eu am fost ținta, protestă Jessica cu o jumătate de gură.

- Asta n-are nicio importanță, replică el supărat. Faptul că s-a-ntîmplat ca tu să te urci pe animalul ăla face ca trădarea lui să fie de o mie de ori mai rea. Ai fi putut să mori, Jessie, pentru numele lui Dumnezeu!

- Dar n-am pățit-o, rosti ea, împăciuitoare.

- Dacă vreodată pun mâna pe el înaintea bărbatului tău, nici nu vreau să mă gândesc de ce voi fi în stare să-i fac! scrâşni el, flexându-şi mâinile în doi pumni mari, ca două ciocane.

- Eroul meu, păşi Jessica spre el, zâmbindu-i înduioşată.

Sprânceana lui se arcui în aceeaşi manieră ironică, arogantă şi tachinatoare ca cea a lui Morgan.

- Într-o vreme, parcă Morgan era eroul tău, remarcă el, zâmbind uşor în colțul gurii.

- Păi ce, există vreo limită la eroii personali? se miră Jessica cu un aer plin de inocență. Pot să am câți doresc, nu?

- Ai devenit cam cochetă de la o vreme, remarcă Michael, râzând. Cred că s-ar putea să amânăm pe altădată plimbarea aia, adăugă, aruncând o privire spre ferestrele înalte şi largi, dincolo de care natura se dezlănțuise cu forță. Plouă cu găleata.

Jessica privi câteva clipe perdeaua de apă care se abătuse asupra parcului, gândurile zburându-i spre Morgan. Oare unde era? Era în viață? Reuşise să-şi salveze nava şi oamenii? Oare şi ea îi lipsea tot atât de mult pe cât îi lipsea el ei?

Dorul şi aşteptarea aceea prelungită la nesfârşit o făceau să-i vină să se chircească pe podea şi să urle ca un animal rănit. Îl voia acasă, lângă ea, sau măcar să ştie că se afla în siguranță. Incertitudinile îi măcinau nervii, împingând-o spre deprimare şi deznădejde.

- O să se întoarcă, Jess, o cuprinse Michael cu brațul pe după umeri, cu ochii pironiți asupra peisajului înecat în capriciile naturii. Întotdeauna s-a ridicat deasupra primejdiilor. Ai răbdare. Ai devenit mult prea importantă pentru el. Tot ce trebuie să faci este să-ți păstrezi cumpătul şi speranța, şi... să ai răbdare.

Jessica înghiți nodul dureros din gât, abținându-se să zbiere că se săturase să mai aibă răbdare. Tot ce voia era o veste cât de mică, o scrisoare prăpădită de un rând în care să i se spună că nu pățise nimic! Atât! Şi pentru asta ar fi mulțumit cerului pentru îndurare până în ultima clipă a vieții ei.

- Mi-e un dor cumplit de el, şopti ea cu o voce înecată de lacrimi. N-aş putea suporta să ştiu că... că a pățit ceva. Faptul că nu am mai primit nicio scrisoare de la el mă îmbolnăveşte de spaimă. Ba nu, se corectă ea, trăgând adânc aer în piept, gândul că el s-ar putea să fi pățit ceva mă înnebunește şi mă îngheață în acelaşi timp.

- O să mă duc după el, se hotărî Michael brusc, făcând un pas lateral.

Jessica se răsuci cu fața spre el şi-l privi speriată.

- Nu pleci nicăieri! izbucni ea, înspăimântată.

- Mă enervează şi mă oboseşte modul în care te topeşti pe picioare, se încruntă el, exasperat. Dacă se întoarce şi observă în ce hal eşti, o să-mi mănânce ficații, ți-o spun pe aia dreaptă. Mi-a zis să am grijă de tine, iar eu nu pot face nimic ca să pot împiedica transformarea ta într-o stafie. Eşti... transparentă, pentru Dumnezeu! izbucni Michael, trecându-şi o mână prin păr, cu buzele strânse într-o linie subțire.

Jessica se dădu doi paşi înapoi, fixându-l uluită.

- Am slăbit doar puțin, bolborosi ea, descumpănită. Nu-s transparentă...

- Pe naiba nu! i-o tăie el scurt. Îți ies oasele prin piele şi ai ochii lipiți de ceafă, atât de mult ți s-au dus în fundul capului. Suferi inutil, Jessie. Morgan este făcut dintr-un aluat extrem de rezistent. Dacă nu a reuşit să-ți scrie, înseamnă că nu are cum s-o facă pe moment, dar va găsi o cale să-ți transmită că-i în regulă. Este genul care supraviețuieşte oricărui pericol. În plus, te iubeşte, iar asta-l va face să fie de zece ori mai vigilent în privința acestei misiuni. Nu poate trăi fără tine şi nici nu vrea s-o facă. L-am văzut în ce hal era atunci când ai dispărut. Crede-mă, mă îngrozea până şi pe mine demența sălbatică din ochii lui. Dacă ar fi trebuit să măcelărească o sută de oameni ca să te recupereze în viață, nici nu ar fi clipit.

Se lăsă o tăcere plină de încordare.

- Până la urmă am reuşit, nu? schiță Jessica un surâs absent. L-am făcut să mă iubească.

- I-ai făcut un serviciu, rânji Michael, amintindu-şi de figura bleagă a fratelui său atunci când îşi privea soția. Devenise atât de blazat şi plin de sine, că mă scotea din răbdări şi mă făcea să mă întreb de unde moştenise atâta indiferență acră, duritate, cinism şi un simț al umorului de-a dreptul pervers. Ai fost pentru el îngerul care l-a salvat de la pierzanie.

Jessica zâmbi. Cuvintele lui Michael îi făceau plăcere şi, cumva, reuşiseră s-o mai calmeze.

- Hai să vedem dacă nu cumva reuşesc s-o conving pe bucătăreasă să pregătească o plăcintă cu mere, propuse ea cu un zâmbet ştrengăresc, privindu-l cu capul înclinat într-un unghi drăgălaş.

Plăcinta cu mere era favorita lui Michael.

- Eşti minunată, rosti el cu ochii strălucind cu o adâncă recunoştință.

În acea clipă, la câteva sute de mile depărtare, Morgan se răfuia cu apele învolburate ale Canalului, țintind cu încăpățânare coastele Angliei. Furia încrâncenată cu care se străduia să-şi împingă nava prin măruntaiele furtunii, manevrând cârma cu o mână fermă, era izvorâtă din dorința de a o strânge la piept pe Jessica.

Lipsise de la Marcham aproape o lună şi jumătate, de două ori mai mult decât timpul estimat inițial pentru a rezolva acea problemă care-l mânase pe continent. Însă chiar şi aşa, era uimit că reuşise să scape atât de repede de nenorocirile care planaseră la orizont.

Cina naiba şi-ar fi imaginat că o aventură pasageră cu o franțuzoaică blondă avea să atragă asupra lui un asemenea dezastru?

Se încurcase cu Charlotte D'Eghtiene în urmă cu mai bine de o jumătate de an, în timpul unui banchet la Luvru, iar idila durase câteva zile.

Nici prin cap nu i-ar fi trecut că frumoasa vicontesă făcuse o asemenea pasiune pentru el, încât să fie în stare să manipuleze minți influente din sfera politicii franceze şi să urzească un plan diabolic de a-l aduce în Franța, pregătindu-i o capcană deja inutilă: însurătoarea.

Fiică a unui conte bogat şi influent, Charlotte îi destăinuise tatălui ei că pruncul pe care-l purta în pântec era copilul unui nobil englez, pe care-l dorea de soț. Deşi la început contele dorise să-i scrie lui Morgan şi să-l informeze politicos asupra responsabilității care-l aştepta, fiică-sa îl convinsese de faptul că acea scrisoare era inutilă în astfel de împrejurări, deoarece bărbatul care aruncase dezonoarea asupra ei era un libertin convins, care n-avea să dea curs acelei invitații şi care, în mod absolut sigur, nu avea să accepte să se însoare cu ea.

Trebuia silit! Şi pentru asta, trebuia să-l convingă să vină în Franța.

Planul detaliat pe care Charlotte i-l descrise tatălui ei îi păruse acestuia o strategie strălucită. Contele D'Eghtiene captură fără efort una dintre navele flotei contelui de Averly şi-i sechestră echipajul într-o închisoare de lângă Calais, apoi trimise un răvaş purtând antetul casei regale la Amiralitate, informându-l pe Averly prin intermediul acesteia de pierderea suferită.

Planul reuşi şi Morgan fu ademenit pe coastele franceze. Numai că, ceea ce nu prevăzuse inamicul său, fu faptul că prada pătrunse în Franța incognito, călătorind la bordul unei mici nave care transporta marfă de contrabandă, şi nu la bordul uneia din fregatele sale, aşa cum contele francez anticipase.

Deghizat în haine care să nu atragă atenția asupra lui, Morgan ajunse până la Paris şi luase legătura cu vechi prieteni de-ai săi, care aveau relații sus-puse în Guvernul francez. Nu-i luă mult să afle în ce încurcătură se vârâse. Şi, ca un adaos stupid la acea demență, vicontesa tocmai născuse cu două zile înainte ca el să păşească pe continent.

Ştia că o abordare directă a contelui D'Eghtiene ieşea din discuție. Dacă „micuța" Charlotte reuşise să-şi prostească tatăl în asemenea hal, el nu avea să izbutească să-l facă să înțeleagă că era imposibil ca el să fie tatăl acelui copil.

Aşa că se hotărî să elaboreze un plan prin care să-şi scoată echipajul din închisoare, să-şi recupereze nava şi să-i dea cu tifla prigonitorului său. Îi luase aproape trei săptămâni numai ca să afle unde anume îi erau închişi oamenii.

Graţie elementului surpriză şi unui plan minuţios elaborat, reuşi să-şi elibereze tot echipajul, dar avu ghinion cu ***Doamna Mării***. Nava sa naviga acum sub pavilion francez spre lumea arabă, deci rămânea pe altă dată recuperarea ei. Totuşi, ca să nu se lase mai prejos, fură una dintre navele inamicului său, ***Coral***, un cliper rapid, luxos dotat, care se afla ancorat la Berck—printr-o proastă inspiraţie a contelui francez. Fusese relativ greu să pună mâna pe aceasta navă uşoară şi graţioasă, dar izbutise, fără prea mari vărsări de sânge.

De acum încolo avea să aibă grijă ca vasele sale să nu se mai apropie prea curând de coastele franceze, urmând trasee ocolitoare.

Când îl desprinsese pe ***Coral*** de chei, nu se gândise deloc de cât de potrivnică avea să-i devină vremea.

Intră în plin într-una din furtunile atât de obişnuite care izbucneau din senin pe Canalul Mânecii şi, preţ de două ceasuri, îşi impuse voinţa în faţa palelor de vânt biciuitor şi a rafalelor de ploaie care urlau, ameninţând să-i răstoarne.

Când furtuna scăzu în intensitate şi Morgan văzu coasta Angliei atât de aproape, se simţi binecuvântat. Franţa rămăsese mult în spate, cu toate necazurile ei.

Capriciile naturii deviaseră însă cursul navei, şi în loc să ancoreze la Eastbourne, fu nevoit să o facă la Brighton, deoarece se afla mult mai aproape de acest port. Această abatere avea să-i mai înghită câteva ore în plus din drumul pe care urma să-l facă până la Londra, dar, oricum, această întârziere era nesemnificativă în raport cu ceea ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost capturat şi băgat într-o temniţă franceză, aşteptând ca autorităţile să-i rezolve neînţelegerile cu nesăbuitul de D'Eghtiene. Ar fi durat luni întregi! Poate chiar şi un an.

Ajuns în port, Morgan alcătui o scrisoare politicoasă, adresată contelui francez, prin care-l informa că se află în posesia cliper-ului său şi că era dispus să facă un schimb cu ***Doamna Mării*** oricând dorea acesta. Nu dezvoltă nicio altă idee în plus. Nu-şi avea rostul. Înmână scrisoarea căpitanului unei nave franceze, ancorată la Brighton şi se îndreptă spre Londra, unde avea să zăbovească doar atât cât să facă o baie, ca să îndepărteze mirosul de apă sărată şi peşte din piele şi păr, să îmbrace straie curate şi să pornească spre Marcham.

Acum, că scăpase într-adevăr de primejdie, îşi îngădui să se lase copleşit de dorul Jessicăi. Cât timp durase operaţiunea din Franţa, se concentrase asupra a ceea ce avea de făcut, însă nicio clipă imaginea ei nu-l părăsise, stăruind undeva la periferia minţii, alături de o apăsare surdă a inimii.

În timp ce calul închiriat galopa întins sub el, Morgan se lăsă purtat de visare. Abia aştepta să o strângă în braţe, să-i simtă trupul unduitor lipit de al său, căldura mătăsoasă a gurii şi a pielii, mireasma ei unică.

N-avea să mai plece niciodată de lângă ea, îşi făgădui, cuprins de fericirea simplului fapt că în câteva ceasuri toate jinduirile lui din ultimele săptămâni aveau să i se împlinească.

Intră în Londra pe la ora când ziua se îngâna cu noaptea, iar umbrele se întindeau tot mai mult. Oraşul fusese inundat de ploi, iar cartierele periferice erau mocirloase, aşa că fu nevoit să încetinească mersul bidiviului, ca să nu se umple de glod din cap până-n picioare. De parcă ar mai fi contat, îşi zise el, ştiind că mirosea a docuri de la o poştă.

La Averly House, Huston îl întâmpină cu un zâmbet plin de uşurare şi-i pregăti o baie fierbinte, în care Morgan lâncezi mai mult decât îşi propusese. Când ieşi şi se şterse cu un prosop, constată că se făcuse mult prea târziu ca să plece spre Marcham. Drumurile gemeau de tâlhari şi alţi nelegiuiţi, care atacau la adăpostul întunericului pe orice drumeţ, prădându-i pe trecători de tot ce aveau, câte odată, chiar şi de viaţă. Nu-i era teamă de asta, dar pur şi simplu nu mai avea chef de nicio aventură în plus. Ultimele săptămâni îi ajunseseră.

În timp ce cina în cabinetul său şi lectura cotidienele, realiză că sezonul scurt se apropia. În zece zile, Londra avea să-şi facă simţită chemarea în toată Anglia.

Oare când zburase timpul?

La sfârşitul lui martie o reîntâlnise pe Jessica şi de atunci zilele şiroiseră neîntrerupt şi vijelios. Mai erau câteva până la începutul lui septembrie.

Oftând, se ridică în picioare, întinzându-se ca să se dezmorţească. Oboseala devenise cronică. Cât timp şezuse în Franţa, se odihnise puţin şi pe apucate, frământat de griji, furie şi revoltă. Şi mai înainte, fusese şi boala Jessicăi.

Mda, era mai bine că rămânea în noaptea asta la Londra. Avea nevoie să doarmă buştean, fără griji, iar mâine urma să fie în formă pentru... soția lui.

Gândul la Jessica îl făcu să zâmbească şi-l însoți şi dincolo de realitate, pe tărâmul viselor.

Jessica se trezi cu sentiment ciudat de neliniște. Era mai accentuat decât în alte zile. Se dădu jos din pat tremurând şi aruncă o privire pe ferestre. Nu se luminase încă de ziuă. La orizont, cerul căpătase o tuşă de trandafiriu, semn că zorile aveau să vină curând.

În ciuda orei matinale, Jessica îşi simțea capul limpede şi trupul înviorat.

Nu-şi putea explica pornirea stranie din inima ei de a încăleca şi a pleca departe de Marcham, departe de liniște şi rutină, chemată de îndepărtări misterioase. Un impuls ciudat, inexplicabil, al cărui destinație o ştia deja cu precizie: voia să ajungă la Londra.

Ceva o chema acolo. Îi era dor de casa din Londra, ce păstra atâtea amintiri strălucitoare despre iubirea caldă şi năvalnică dintre ea şi Morgan. Avea impresia că dacă va locui acolo, n-avea să resimtă singurătatea atât de acut ca aici, la Marcham. Marcham părea izolat de restul lumii şi avea impresia că până şi veştile ajungeau mai greu acolo.

La Londra ar fi avut cu ce să-şi umple golul lăsat în viața ei de plecarea lui Morgan. Existau atâtea galerii, muzee, librării, cafenele. Cum corespondase în tot acest timp cu Olivia şi Katherine, ştia că prima se afla deja la Londra, iar ultima urma să sosească curând în capitală. Perspectiva revederii cu aceste două prietene îi alungă o mare parte din tristețea care-o copleşea.

Da, avea să plece la Londra. Chiar în acea zi. Avea să-l aştepte pe Morgan acolo, ferm convinsă că el avea să treacă mai întâi pe la Averly House înainte de a se îndrepta spre Marcham. Îi va face chiar o surpriză, nu?

Singura problemă era să-l convingă pe Michael să-i îmbrățişeze ideea. Ştia că avea să i se opună radical, dar nici ea nu avea să se lase mai prejos. Era absurd să o tot țină sub pază permanentă, când toată lumea fusese de acord cu teoria că în răpirea de la Londra, Jessica jucase rolul unei complicații neprevăzute, ivită pe neaşteptate într-un plan aparent bine pus la punct. O confuzie oribilă, care avusese totuşi urmări neplăcute asupra ei. Riscul ca evenimentul de la Londra să se repete era aproape nul. Dacă asasinul sau asasina ar fi avut ceva personal cu ea, la ora asta ar fi fost demult moartă. Deci, toată această desfăşurare de forțe era inutilă şi trebuia să înceteze imediat, pentru că nu mai avea puterea s-o rabde.

În acea zi, avea să prânzească la Vauxhall, hotărî ea cu îndârjire.

Entuziasmată, deschise uşile duble ale şifonierului şi începu să-şi scoată rochiile, triindu-le la repezeală. Îşi făcu bagajele în mai puțin de o jumătate de oră şi se duse să ciocănească cu putere în uşa cumnatului său.

La auzul mormăitului furios din spatele uşilor, Jessica zâmbi răutăcios.

- Trezeşte-te, Mick! Într-un ceas plecăm la Londra. Grăbeşte-te, da?

- Cum? strigă Michael, în voce simțindu-i-se buimăceala cauzată de trezirea bruscă cât şi şocul şi neîncrederea.

- Ce-ai auzit. Vom dejuna la Vauxhall! îl anunță cu entuziasm, pivotând pe călcâie.

Se îndepărtă veselă pe coridor, ignorând bufniturile înfundate şi înjurăturile crâncene care se auzeau din camera cumnatului ei.

- La naiba! Fir-ar să fie!

Michael se lupta să intre în pantalonii de piele neagră. Era atât de nervos, încât îi tremurau mâinile şi abia reuşea să se îmbrace.

Jessica nu realiza ce vorbeşte. Plecând de la Marcham, se expunea unui pericol care încă nu trecuse.

Ce naiba o apucase?!

Morgan lăsase dispoziții extrem de clare în sensul asta: până nu se reîntorcea el la Marcham, Jessica nu avea voie să părăsească domeniul, fiind păzită tot timpul, zi şi noapte.

Bine că cel puțin nu năvălise în dormitorul lui cum îi era stilul, bombăni el, înşfăcându-şi cămaşa şi trăgând-o pe el cu gesturi smucite. La fel ca şi fratele său, Michael avea obiceiul să doarmă gol.

Avea nevoie de o cafea ca de aer. Se simțea mahmur şi buimăcit, pentru că se culcase noaptea târziu, după ce băuse o cantitate apreciabilă de whisky şi jucase pocker pe mize mici cu cei care ieşiseră din gardă la lăsarea serii. Oamenii lui Aberdeen se plictiseau, ca de altfel toată lumea, inclusiv el. Bine, asta când Jessica nu se afla cu el, ca să-i țină companie. Dar chiar şi aşa,

discuțiile lor punctate de tăceri din ce în ce mai dese erau lipsite de însuflețirea de altă dată, iar Michael ştia că asta se datora absenței lui Morgan. Jessica se topea literalmente pe picioare de dorul lui.

Brusc, se apucă să înjure întârzierea prelungită a fratelui său. Nu voia încă să accepte cât îl îngrijora faptul că nu mai primiseră nicio veste de la el în ultimele săptămâni.

Își trase cizmele lungi şi-şi trecu la repezeală mâinile prin păr, apoi îşi turnă apă în vasul de porțelan şi se spălă pe față. Câteva minute mai târziu, păşi în salon cu o expresie nemulțumită pe figură.

Jessica îl aştepta aşezată pe o sofa de culoare crem, îmbrăcată într-o splendidă ținută de călărie din catifea verde închis, cu o pălăriuță mică şi cu voaletă vernil, legată cochet într-o parte. Zâmbea îmbujorată, cu ochii licărind veseli, iar Michael ezită în pragul uşii, neştiind ce să facă.

N-o mai văzuse atât de mulțumită de când Morgan plecase pe continent.

Bineînțeles că în cele şase săptămâni de când se întorseseră la Marcham i se întâmplase s-o mai vadă şi râzând, dar acea emoție se reflectase doar la suprafață, fără a-i cuprinde şi ochii. Privirea ei păstra o umbră de tristețe permanentă, pe care niciun lucru, oricât de frumos ar fi fost, nu reuşea să i-o alunge.

În dimineața asta, ochii ei erau luminoşi şi zâmbeau cu adevărat. Michael simți cum i se clatină hotărârea fermă de a o ține cu forța acolo. Nu-l lăsa inima s-o mâhnească.

În mod sigur că sunt mai nebun decât ea! îşi zise Michael, trecându-şi învins o mână prin păr, în timp ce-i studia chipul strălucitor. Niciodată nu putuse rezista zâmbetului ei încântător.

Oftă şi se desprinse de prag, închizând uşa în urma lui.

- Vor fi nişte condiții pe care ți le pun, în cazul în care mă hotărăsc să-ți aprob dorința, şi te previn că nu le negociez, rosti el, încruntându-se la ea.

Jessica zâmbea, ştiind că deja victoria îi aparținea.

- Vei avea o gardă de corp, formată din patru oameni, care te va însoți peste tot pe unde vei merge.

- De acord, acceptă ea fără mofturi.

- Vreau să fiu informat în permanență asupra programului tău.

- Bineînțeles.

- Dacă eu consider că un anumit loc în care vei dori să ajungi prezintă un oarecare risc, atunci nu-mi vei face nazuri.

- Desigur.

- Morgan îmi va pune pielea-n băț dacă ți se întâmplă ceva, bombăni el, mai mult ca pentru sine.

- Firește.

Privirea tânărului conte de Warwick se abătu morocănoasă asupra cumnatei sale.

- Michael, promit să fiu foarte atentă cât timp vom locui la Londra, îşi luă Jessica o mină serioasă. Şi-ți mulțumesc pentru că eşti atât de înțelegător cu mine. Am comandat să ți se facă un galon de cafea, îl informă ea cu un zâmbet dulce.

- Îți sunt recunoscător, zâmbi şi Michael. Deci, mic dejun la Vauxhall? îşi arcui el o sprânceană amuzată.

- Mhm. Dacă ne grăbim, în jur de unsprezece vom fi acolo.

Privirea critică aruncată ținutei nu foarte îngrijite ale lui Michael îl făcu pe tânărul bărbat să-şi dea mâinile în lături şi să-şi analizeze toaleta încruntat.

Zâmbi vinovat. Când coborâse, nu avusese-n minte decât să poate o discuție foarte serioasă cu Jessica, al cărei rezultat să fi fost cu totul altul decât cel la care ajunseseră acum. Nici măcar nu încercase s-o convingă de contrariu, gândi el cu o vagă uimire. Oricum nu mai conta. Pierduse prin abdicare. Jessica avea darul nemaipomenit de a-l juca pe degete numai cu un zâmbet.

Făcând o plecăciune plină de scuze, se răsuci pe călcâie şi părăsi salonul, îndreptându-se spre apartamentul său ca să-şi schimbe hainele.

O jumătate de oră mai târziu, erau în drum spre Londra.

CAPITOLUL 17

Ora nouă dimineața îl prinse pe Morgan savurându-şi cafeaua în salonul mare de la Averly House, în timp ce tria ziarele, lecturând pe apucate rubricile mondene în aşteptarea micului dejun.

Dormise neîntrerupt preț de aproape douăsprezece ore, un somn profund, lipsit de vise, care-l remontase complet. Dacă era să calculeze corect, nu mai avusese o noapte ca asta, în care să doarmă închegat şi fără griji, încă din ajunul zilei în care păşise pe pământ francez.

Bine că se sfârşise, îşi zise el cu un oftat, ignorându-şi nemulţumirea care-l încerca pentru faptul că nu-şi recuperase şi nava cu această ocazie. Deocamdată nu era nicio grabă. Nava franceză era mult mai luxos echipată decât a lui, aşa că domnul D'Eghtiene avea toate motivele s-o vrea înapoi.

Tocmai pe când îşi aprindea o ţigară subţire de foi, intendentul îşi făcu apariţia în prag, cu o expresie întunecată pe figură, se înclină şi-l informă pe un ton sec că Alteţa Sa, lady Duvall, cerea să fie primită.

Morgan se încruntă, luat prin surprindere de vizita neaşteptată a contesei.

Se întreba cum naiba aflase că el era în Londra. Însă ceea ce-l uimea cel mai tare era ora matinală pe care Mellanie o alesese pentru vizită. Însemna că se trezise în zori pentru a fi gata la timp ca să iasă din casă, deoarece cunoştea foarte bine vanitatea excesivă a tinerei femei pentru a şti cât timp dedica ea îmbrăcatului şi aranjatului.

- Pofteşte-o aici, Huston, se ridică el în picioare pentru a o întâmpina, curios să afle cărui motiv îi datora compania.

Majordomul îşi ţuguie buzele într-o grimasă dezaprobatoare şi se retrase, ca jumătate de minut mai târziu s-o introducă pe contesă în salon după regulile protocolului.

- Averly! exclamă Mellanie cu un surâs orbitor, păşind în încăpere înveşmântată într-un vis de mătase albastră, cu părul brun împletit într-un coc elaborat şi scânteind toată de safire.

- Doamnă, se înclină Morgan ceremonial, sărutându-i mâna întinsă, în timp ce privirea-i colinda nestânjenită peste frumuseţea fermecătoare a tinerei femei. Aproape că uitasem cât de răpitoare eşti, o complimentă el sincer.

- Asta pentru că ai vrut cu tot dinadinsul să mă dai uitării, se bosumflă ea dulce, fluturându-şi genele bogate cu cochetărie.

Deşi despărţirea lor din primăvară, de la Marcham, avusese loc în condiţii civilizate, Mellanie încă se mai simţea cumva rănită de respingerea lui. De fapt, orgoliul ei suferise cel mai mult şi de aceea ţinuse sub tăcere ceea ce descoperise într-un mod cu totul întâmplător în ajunul plecării ei de la Marcham.

Cine spune că timpul le vindecă pe toate, avusese într-adevăr dreptate. În urmă cu câteva săptămâni, Mellanie întâlnise marea dragoste a vieţii ei. Bărbatul care-i răpise şi-i subjugase inima era un conte de origine scoţiană, a cărui soţie murise cu cinci ani în urmă încercând să-i aducă pe lume un moştenitor, care nu supravieţuise nici el naşterii lungi şi complicate. Lordul Rogan MacGregor, care refuzase să mai iasă în societate după decesul soţiei şi fiului său, acceptase totuşi invitaţia ducelui de Manchester de a participa la o partidă de vânătoare de pe domeniul acestuia, locul unde Mellanie îl şi întâlnise, dealtfel. Pasiunea care se deşteptă între cei doi fu atât de puternică şi de mistuitoare, că Mellanie realizase în sfârşit ce înseamnă să iubeşti cu adevărat.

Şi, cu această descoperire tulburătoare, îşi dădu seama că sentimentele pe care le nutrise pentru afemeiatul conte de Averly nu ţineau decât de sfera orgoliului şi a plăcerilor trupeşti. Odată avută această revelaţie, îşi dădu seama cât de nedreaptă fusese cu fostul ei amant, tăinuind un lucru care ar fi putut indica cine se făcea responsabil de tragedia care precedase plecarea ei de la Marcham.

Conştiinţa începuse s-o apese teribil, iar Mellanie ştia că trebuie să-şi mărturisească păcatul tăcerii în faţa fostului ei amant. Prin intermediul marchizului de Stanford, contesa aflase că lordul Davenport era plecat din Anglia şi că nu se ştia data exactă a întoarcerii lui. De aceea, Mellanie, presimţind instinctiv dispreţul ascuns al majordomului de la Averly House vizavi de prezenţa ei, plăti o servitoare din personalul casei care să-i dea de ştire imediat ce stăpânul ei ajungea în Londra.

Cum vestea despre apariţia contelui în oraş îi parvenise aseară târziu, lady Mellanie avusese timp să se pregătească cum trebuie pentru o vizită la prima oră, prin care să-şi elibereze cugetul de povara care-l apăsa.

- Nimeni nu ţi-ar putea da uitării farmecul, Mellanie, i-o întoarse Morgan cu un zâmbet cald. Eşti cam matinală astăzi, observă el într-o doară.

Zâmbetul contesei îşi pierdu din strălucire. Ochii ei îl priviră neliniştiţi.

- S-a întâmplat ceva? o chestionă el serios.

- Dacă-ți spun, și trebuie să-ți spun, promite-mi că n-o să mă deteşti, îi ceru ea, trăgând adânc aer în piept şi străduindu-se să-şi păstreze cumpătul.

Toată lumea ştia cât de periculos devenea un Davenport atunci când se înfuria. Iar el avea să se înfurie fără doar şi poate. O ştia foarte bine.

- Mă voi strădui, răspunse el prudent.

- O să te mânii pe mine, prezise Mellanie cu mâhnire în glas.

- Chiar aşa? îşi arcui el o sprânceană, încercând să destindă atmosfera şi să alunge o parte din neliniştea tinerei femei.

- Mai mult ca sigur, întări ea, încruntându-se nefericită. Hai mai bine să ne aşezăm, propuse Mellanie, aruncând o privire în jurul ei şi alegând un fotoliu Ludovic al XIV-lea.

- Vrei ceva de băut? se oferi Morgan galant.

- Un brandy ar fi excelent.

Sprânceana lui se arcui din nou, dar nu comentă nimic. Situația era delicată într-adevăr dacă Mellanie sărea peste băuturile răcoritoare şi cerea direct tărie, şi asta încă de la prima oră a zilei.

Deşi n-o arăta, Morgan începu să se îngrijoreze. Oare ce avea Mellanie atât de important să-i spună, de nu suferea amânare? Mintea lui începu să speculeze cu repeziciune motivele care ar fi determinat-o pe contesă să se trezească-n zori, însă nu reuşi să găsească niciunul plauzibil. Nu-i rămânea decât s-o asculte.

Turnând coniac în două pahare, îi oferi unul frumoasei musafire, apoi luă loc pe celălalt fotoliu şi o privi răbdător.

- E-n legătură cu soția ta, începu Mellanie şovăitor, umezindu-şi buzele nervoasă.

- Ce-i cu Jessica? se încruntă Morgan, privind-o atent pe contesă, fără să facă vreun efort ca să ascundă faptul că subiectul în cauză era unul foarte delicat şi că trebuia să aibă mare grijă de ceea ce urma să spună.

- Cred... cred că ştiu cine a încercat s-o asasineze pe contesa ta în primăvară, la Marcham, rosti Mellanie cu o voce şovăitoare, aruncându-i o privire speriată.

Bărbatul din fața ei încremeni brusc. În ochi, îi putea distinge cu claritate licărul furiei, iar maxilarele i se încleştaseră în efortul de a-şi păstra controlul. Mellanie se rugă ca acea urgie să nu se abată asupra ei.

Trăsura elegantă a contelui de Warwick pătrunse în Londra cu puțin înainte de ora zece dimineață.

În comparație cu peisajele fermecătoare pe lângă care trecuseră, dealuri line şi pășuni înverzite scăldate în lumina blândă, aurie, a soarelui de sfârşit de august, cartierele mohorâte din periferia Londrei, înglodate din cauza ploilor, formau un contrast şocant pentru simțurile Jessicăi. Sărăcia şi mizeria o frapau de fiecare dată când părăsea sau revenea la Londra.

Cum era posibil ca un oraş cu o arhitectură atât de elegantă şi somptuoasă, cu parcuri vaste şi grădini încântătoare, cu bulevarde aerisite şi atâtea centre de cultură, să aibă periferiile atât de îmbâcsite şi cenuşii, atât de deprimante?

Îşi formulă gândurile cu voce tare şi Michael surâse.

- Stai să vezi Parisul! mărturisi el.

- Ar trebui adunate nişte fonduri pentru a reconstrui aceste cartiere, rosti Jessica pe un ton indignat. Mizeria asta este un focar de epidemie. Cu siguranță că sunt destui oameni avuți care să nu simtă lipsa unor donații substanțiale.

- Ce gândeşti să faci, draga mea cumnată, este un țel aproape imposibil de atins, rosti Michael cu cinism. Problema nu se pune în a rade aceste cocioabe de pe fața pământului şi a reconstrui altele, ci de cum îi vei educa pe cei ce locuiesc în ele. Sunt atât de abrutizați de viața lor, că îndată ce ar beneficia de locuințe mai acătării, şi-ar relua proastele obiceiuri: ar lăsa totul să se degradeze în jurul lor, ar trăi în aceeaşi mizerie, făcând baie odată la botez şi altădată la propria lor înmormântare, ar bea, ar fura şi s-ar prostitua, cum o fac de secole, dealtfel. Îmi pare rău, dar asta este cruda realitate.

- Trebuie făcut ceva pentru ei, murmură Jessica cu mâhnire, dar fără a se lăsa prea impresionată de imaginea grotescă descrisă de Michael.

- Nu e nimic de făcut. Nu-ți mai bate capul cu asta.

- Zău aşa, Michael, cum poți fi atât de insensibil la suferința acestor bieți nenorociți?!

- Jessie, sunt realist, nu insensibil. Nu ai cum să-i ajuți, pentru că modul lor de viață este puternic înrădăcinat în spiritul lor. Nu ai să reuşeşti să-i convingi că a te îmbăia zilnic, sau măcar

odată la două zile, nu-ți amenință cu nimic sănătatea, ci dimpotrivă. Nu vei avea cum să-i convingi să-şi câştige pâinea decent, când este mult mai uşor şi mai simplu să ți-o asiguri din contrabandă de orice fel, din jafuri şi tâlhării. Copilele de doispezece ani sau şi mai puțin sunt obligate să se prostitueze pentru a asigura hrana şi băutura părinților degenerați. Iartă-mă! se întinse el să o atingă cu blândețe pe mână, văzându-i figura oripilată. N-am vrut să te indispun.

- Nu, scutură fata din cap, este bine că mi-ai deschis ochii. Nu mi-aş fi imaginat că..., se întrerupse când o idee îi fulgeră creierii. Se însufleți toată şi buzele i se arcuiră sub un zâmbet uimit. Oh! făcu ea, rumegând ideea cu pricina.

- Ce ți-a mai trecut prin cap?

- Păi, cu oarecare fonduri, poți să deschizi un fel de pension prin care să încerci să le salvezi pe copilițele acelea nefericite de care tocmai mi-ai vorbit, rosti ea pe nerăsuflate. Oh, da, chiar aşa! Le asiguri un acoperiş deasupra capului, le dai mâncare şi îmbrăcăminte, şi le formezi pentru a deveni... cameriste, menajere, ajutoare în casă. Şi, desigur, le oferi căldura unui cămin.

- Ce înțelegi tu prin căldura unui cămin? făcu tânărul conte de Warwick, ascultând-o interesat.

- Ce anume ți-ai dori să găseşti în casa ta? îl întrebă Jessica la rândul ei.

- Curățenie, ordine şi disciplină.

- Oh, Michael, tare mi-aş dori să te îndrăgosteşti şi tu de o tânără drăguță şi spirituală, care să-ți umple inima de bucurie ori de câte ori o priveşti, păru Jessica să-l compătimească cu sinceritate.

- Doamne fereşte! exclamă el râzând. Când mă gândesc cât de mult l-a prostit dragostea pe soțul tău, mă ia cu răcori, ți-o jur. În plus, în calitate de frate mai mic al contelui de Averly, eu nu sunt obligat să asigur continuitatea numelui. De fapt, dacă stau şi mă gândesc, averea şi titlurile îmi vor fi moştenite de către progeniturile voastre. Categoric aşa voi face.

- Nu fi absurd! îl certă Jessica, încruntându-se la el. Viața n-are niciun farmec dacă nu ai cu cine să-ți împarți bucuriile şi satisfacțiile.

- Le voi împărtăşi cu voi, promise el cu ironie.

- Uf, eşti imposibil! se dădu ea bătută. Având în vedere poziția ta, n-are niciun sens să-ți explic ce înțeleg eu prin căldura unui cămin. Însă sper să descoperi şi singur asta, într-o bună zi.

Michael zâmbi, dar nu comentă nimic. Lui îi era clar că ar fi însemnat să aibă un noroc teribil ca să descopere o tânără fermecătoare, care să posede inteligență, o inimă blândă, onestitate, franchețe şi o şiră a spinării perfect verticală. Într-o societate care încuraja infantilismul femeilor şi le cultiva mai mult vanitatea şi superficialitatea decât personalitatea şi gândirea, ceea ce el căuta se dovedea a fi o sarcină dificilă, dacă nu imposibilă.

Consultându-şi ceasul, sprâncenele lui se îmbinară şi buzele se arcuiră sub o grimasă de nemulțumire.

- Se pare că am ajunse prea devreme pentru un mic dejun la Vauxhall, o informă cu un oftat. E ora zece şi abia la unsprezece deschide. Aruncă o privire pe gemulețul portierei, ploaia măruntă stârnindu-i latura melancolică a firii sale. Ce-ai zice să dăm o raită pe la Averly House? Poate vrei să te schimbi de ținuta de drum, sugeră el binevoitor.

- Nu cred că am timp de asemenea frivolități, dar nu-i o idee rea, acceptă Jessica după o clipă de gândire. Poate că vom afla veşti despre Morgan.

Pe Michael nu-l lăsă inima să-i năruie această speranță nebunească. Dacă la Marcham n-ajunseseră veşti de la fratele său, atunci cu siguranță că şi Averly House era la fel de cufundată-n ceață.

Morgan ascultase încordat istoria pe care Mellanie i-o relatase cu o voce încărcată de teamă şi regret, potrivind în mintea lui datele şi locurile cu prezența persoanei care în aparență părea să fie implicată în tentativa de asasinat de la Marcham, efectuată asupra Katherinei şi a cărei victimă fusese în realitate Jessica.

Bănuielile lui se confirmară aproape în totalitate. Semnalmentele persoanei în cauză coincideau cu cele ale Măştii de Catifea, şi, dacă nu ar fi fost Mellanie să-i deschidă ochii, niciodată n-ar fi bănuit-o pe acea frumusețe bălaie, plină de gingăşie şi farmec. Totul începuse să se potrivească al naibii de bine, însă mai erau de verificat anumite amănunte. Şi mai lipsea motivația.

Trebuia să discute cu David şi apoi cu singura persoană care putea confirma cu certitudine adevărata identitate a faimoasei curtezane: soțul acesteia.

- Îmi pare teribil de rău, suspină Mellanie. N-am aflat de răpirea Jessicăi decât când a fost prea târziu şi când te-am căutat să stau de vorbă cu tine, tu deja erai plecat pe continent.

- De ce nu mi-ai spus atunci, imediat? se încruntă Morgan la ea, realizând că totuşi nu putea fi furios pe ea.

- Eram... orgoliul meu suferea de pe urma despărțirii noastre, mărturisi contesa cu un zâmbet strâmb. Trebuie să recunosc că am privit accidentul soției tale ca pe o răzbunare divină. Îmi pare rău. Sincer!

- Te cred, zâmbi Morgan şi oftă, ridicîndu-se-n picioare. Mi-ai fost de un real ajutor, Mellanie, chiar dacă ai acționat cu întârziere. Îți mulțumesc.

- Mă copleşeşti, izbucni ea în lacrimi. Iartă-mă. Nu ştiu ce mi-a venit. Cred că plâng de uşurare. Sunt foarte răvăşită… Mă mărit peste două săptămâni.

Morgan făcu ochii mari, surprins de vestea aceea cu totul neaşteptată.

- Glumeşti?

Mellanie negă categoric, ştergându-şi lacrimile cu o batistă fină de mătase brodată cu delicatețe.

- Cine este norocosul?

- Rogan MacGregor, conte de Raven.

Dacă numele bărbatului ales de Mellanie îl uimea, n-o arătă.

- Felicitări. Este un bărbat onorabil.

- Este un dulce, surâse Mellanie, ridicându-şi ochii albaştrii spre el. Mi-a furat inima, netrebnicul! rosti ea cu afecțiune, dar şi cu ciudă.

- Oh, îl compătimesc deja, râse Morgan încet. Se pare că şi tu i-ai furat-o pe a lui, dacă s-a decis să iasă-n lume şi să-şi ia o nouă nevastă.

- Nu s-a decis să iasă în lume, îl informă contesa cu o grimasă, făcându-şi de lucru cu inelul cu diamant violet de pe inelarul mâinii stângi. După nuntă ne vom retrage amândoi în Lowlands.

- Renunți la societate? făcu Morgan uluit peste măsură de schimbările neaşteptate intervenite în viața contesei de Duvall.

- N-am încotro. Îl iubesc, declară cu simplitate. Voi fi fericită cu el.

- Îți doresc mult succes, îi ură Morgan cu căldură şi afecțiune.

Mellanie se ridică, ştiind că-şi spuseseră tot ce aveau de spus. Îi zâmbi, apoi redeveni serioasă.

- Sper să fii fericit alături de Jessica, rosti ea încet.

- Sunt, declară Morgan cu un surâs blând în priviri.

- Mi-ar face plăcere să vii la nunta mea, lansă Mellanie invitația pe un ton sfios.

- Va trebui să discut cu Jessica.

- Ştiu că probabil mă detestă, dar poate-i explici tu că nu are niciun motiv să se teamă din partea mea.

- O voi face.

- În caz că nu veți veni, cred că este mai bine să ne luăm rămas bun acum. Nu ştiu dacă după nuntă o să ne întoarcem la Londra. Robert detestă oraşul, fiind un pasionat al sporturilor în aer liber şi un gânditor. Culmea este că îl înțeleg. Să ai parte de toată fericirea din lume, schiță ea intenția unei reverențe adânci.

- La dracu, Mellanie! O să ne despărțim ca prieteni, rosti Morgan, şi o îmbrățişă, sărutând-o pe frunte. Dacă îndrăzneşte să te supere, să mi-l pârăşti, bine?

Mellanie izbucni în râs şi se întinse, sărutându-l pe obraz.

Sunetul gâtuit care se auzi din direcția uşilor îi făcură pe amândoi să tresară şi să se întoarcă în loc.

În pragul încăperii se afla Jessica, care-i privea lividă. În spatele ei, Michael Davenport îi fixa cu mânie. Morgan înjură încet printre dinți, cu ochii la soția sa, în timp ce brațele îi căzură grele pe lângă corp. Mellanie se dădu doi paşi înapoi, cuprinsă de remuşcări. Atenția ei se concentră asupra contesei de Averly, fosta ei rivală, şi intui ce gânduri roiau în spatele acelei fețe încântătoare, albite de durere, şoc şi neînțelegere.

Preț de o clipă nesfârşită, se lăsă o tăcere înfiorătoare, în care nimeni nu schiță niciun gest. Apoi Michael o apucă pe Jessica de mână şi rosti pe un ton scăzut, trăgând-o după el pe culoar:

- Vino, Jessica! Suntem în plus aici.

- Stați! Amândoi!

Vocea contelui de Averly se auzi atât de seacă şi de ultimativă, că nici măcar Michael nu cuteză să-l înfrunte. Era clar tonul care anunța că avea să urmeze o încăierare dacă îndrăznea să-l

sfideze careva, mai precis tânărul său frate, iar Michael presimţea că s-ar fi putut ca aparenţele să fie înşelătoare şi el să fi tras concluzia evidentă, dar nu neapărat şi cea care trebuia.

Jessica tresări sub asprimea din glasul soţului ei, apoi, brusc, păru să se dezmeticească. Cum era deja pe jumătate afară din încăpere, se răsuci şi-şi trase mâna din cea a lui Michael, revenind în cadrul scenei cu o expresie glacială pe chip.

- Nu! rosti ea calm, împingându-şi încăpăţânată şi sfidătoare bărbia în faţă. O să vreau să aud o explicaţie care să-mi justifice naivitatea şi prostia de până acum. Vă ascult, Alteţă! i se adresă ea direct Mellaniei, fără a-şi învrednici soţul nici măcar cu o singură privire.

Lui Morgan îi displăcu faptul că nu-i dădea lui primul şansa să se justifice, dar pe de altă parte nici nu avea cum s-o învinovăţească. Îl prinsese în braţele fostei lui amante, tocmai când aceasta îl săruta de adio. Cum situaţia avea să se clarifice în curând, se înclină ceremonios în faţa lui Mellanie, şi-şi ceru scuze, pretextând că trebuie să se schimbe de haine.

Jessica aruncă o privire spre el şi-i observă halatul de casă din mătase chinezească de un albastru tare, brodat cu fir de mătase argintie, părul lăsat liber şi barba crescută de o zi. Frumuseţea lui era ameţitoare. Gelozia care-i înjunghie inima îi tăie respiraţia. Îl urî pentru asta, cât şi pentru siguranţa şi calmul lui.

- Aş prefera să rămâneţi, milord! articulă Jessica răspicat, făcând un efort de voinţă să-şi ridice ochii spre el. Poate că lady Duvall are nevoie de ajutor.

Durerea care-i sfâşia inima o adusese foarte aproape de limita nebuniei. Nu putea crede că totul i se întâmpla tocmai ei. Avusese o încredere deplină în el, lua-l-ar naiba de nemernic!

Rămase descumpănită când îl văzu zâmbindu-i amuzat şi dacă nu ar fi fost atâţia martori, cu siguranţă că l-ar fi făcut să regrete această atitudine cu totul neinspirată.

- Mă tem că nu este cazul, milady, rosti el zâmbitor, dar sub zâmbetul acela fermecător vocea-i era îngheţată. Mellanie o să-ţi relateze cu lux de amănunte motivul pentru care m-a vizitat în dimineaţa asta, iar Huston o să îţi dea imediat confirmarea acestei vizite ***strict*** de afaceri. Mă gândesc că din moment ce vei auzi aceeaşi istorisire din două direcţii, poate că-mi vei acorda circumstanţe atenuante. Se răsuci spre fratele său, a cărui atitudine ostilă se modificase simţitor după discuţia la care asistase. După ce Mellanie vă va repeta ceea ce mi-a spus şi mie, te rog s-o însoţeşti până la Hayworth. Trebuie să audă şi el noile informaţii. Acum, vă rog să mă scuzaţi, se înclină el la fel de ceremonios în faţa încântătoarei sale soţii. Deschise uşa şi-l strigă pe majordom, care se prezentă urgent. Huston, te rog să-i povesteşti stăpânei tale programul meu din ultimele douăsprezece ore, fără să omiţi nimic, după care vii la mine. Ah, era să uit! pivotă el în prag, cu un zâmbet frumos pe buze, adresându-i-se exclusiv contesei de Duvall. Vom fi onoraţi să participăm la nunta ta, Mellanie. Trimite-ne invitaţia, te rog!

Şi ieşi, lăsând în urma lui o tăcere grea, apăsătoare şi penibilă, în care Huston se apucă să recite pe un ton nedumerit activităţile pe care stăpânul său le făcuse din clipa în care păşise pragul de la Averly House.

Jessica, încă zăpăcită de vorbele lui Morgan, se uită la duşmanca ei cu o privire mai atentă. Coafura complicată, plină de pene şi pietre sclipitoare, rochia deosebit de elegantă a contesei de Duvall, toate acestea presupuneau un timp de execuţie estimat cam la două-trei ceasuri de trudă din partea unei cameriste, şi aceea experimentată. Asta ar fi însemnat ca acea femeie, care-şi împărţise cândva favorurile cu soţul ei, să se fi trezit înainte de şapte dimineaţa pentru a se aranja astfel, ceea ce i se părea ciudat, mai ales că-şi amintea cu precizie că la Marcham lady Mellanie nu-i păruse deloc genul matinal. Dacă şi-ar fi petrecut noaptea în patul lui Morgan, cu siguranţă că i-ar fi surprins acolo şi nu aici, în salon. În plus, ultimele cuvinte ale soţului ei, cele privitoare la apropiata căsătorie a contesei, o făcură să se simtă vinovată că-l bănuise de adulter.

Ruşinea îi împurpură faţa şi decolteul şi Jessica îşi muşcă buzele nervoasă, aruncându-i contesei de Duvall o privire jenată. Huston se opri la jumătate frazei când văzu mâna ridicată a stăpânei sale.

- Îmi cer iertare, lady Duvall, începu ea cu o voce gâtuită. Simt că m-am înşelat în privinţa dumitale de această dată. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să vorbesc cu soţul meu. Huston, eşti liber, îl concedie ea pe intendent cu un surâs palid. Michael, probabil că ceea ce Alteţa Sa are de povestit este o chestiune importantă, care priveşte accidentul meu de la Marcham. Văzu uimirea din ochii frumoasei contese şi simţi o satisfacţie ridicolă pentru faptul că intuise corect motivul vizitei ei. Nici nu era greu să deducă lucrul ăsta, din moment ce Morgan îi ceruse lui Michael s-o însoţească ulterior până la casa ducelui de Roxburgh. Îmi cer scuze, dar cred că nu pot să aud

nimic până nu vorbesc cu Morgan. O zi bună vă doresc, lady Duvall. Şi, desigur, vom veni să participăm la minunatul eveniment ce se anunță în viața Domniei Voastre.

Se salutară politicos, dar distant, iar Jessica părăsi salonul, urcând spre dormitorul soțului ei. Palmele îi transpiraseră de emoție şi inima-i bubuia cu putere în piept şi tâmple.

Avea să fie supărat pe ea, o simțea. Îl jignise când îi dăduse de înțeles că-şi pierduse încrederea în el, chiar dacă avusese motiv s-o facă. Îşi va cere scuze pentru asta, îşi zise ea, ajungând în dreptul uşilor duble care dădeau în apartamentul conjugal.

Ar fi vrut să stea puțin să se liniştească şi să se pregătească pentru ceea ce urma, însă ştia că dacă mai zăbovea puțin, avea s-o părăsească şi bruma de curaj care îi mai rămăsese.

Inspirând adânc, închise ochii o clipă şi ciocăni.

Deşi stătea cu spatele la uşă, Morgan ştiu cu precizie că Jessica era cea care intrase în dormitorul său şi nu Huston. Fără să se întoarcă, întrebă:

- Deja ai terminat? Nu-mi pot imagina decât că amândoi au vorbit în acelaşi timp, sau ți-a ajuns declarația unuia dintre ei. Probabil că va trebui să mă împac cu ideea că majordomul sau fosta mea amantă au mult mai multă credibilitate în fața ta decât voi avea eu vreodată.

Îi simți crisparea chiar şi aşa, fără s-o vadă. Şi-i păru rău că trebuia să fie atât de aspru cu ea, dar n-avea încotro. Jessica trebuia să înțeleagă pentru totdeauna că el se schimbase şi că îi aparținea ei, fără nicio urmă de îndoială. Pentru că, indiferent cât de mult o iubea, nu credea că ar fi avut nervii să trăiască sub conul de umbră al suspiciunii sau neîncrederii.

- N-am stat să-i ascult, mărturisi Jessica încet, cu o voce răguşită, făcând doi paşi în direcția lui. Îmi dau seama că te-am jignit şi-mi pare rău, dar...

Glasul i se frânse în clipa în care o izbi certitudinea faptului că el se găsea în fața ei, întreg şi nevătămat, că cerul îi ascultase rugăciunile şi i-l adusese teafăr înapoi. Începu să tremure incontrolabil, în timp ce lacrimi mari i se îngrămădeau sub pleoape. Nu mai putu vorbi defel, mult prea răvăşită de dor, de uşurare şi regret.

Morgan stătu nemişcat aproape un minut, adunându-şi întreaga stăpânire de sine înainte de a se întoarce spre ea, pentru a-i servi şi restul de lecție, dar constată că efortul îi fusese în zadar. Jessica stătea în picioare, cu chipul ascuns în mâini, în timp ce umerii i se zguduiau puternic sub hohotele tăcute de plâns. Inima lui căzu în gol şi din trei paşi fu lângă ea, luând-o în brațe şi strângând-o cu putere la piept.

- Iartă-mă! îi ceru el mâhnit şi îndurerat de plânsul ei sfâşietor. Dragostea mea... te rog, nu plânge aşa!

- Eşti în viață, reuşi ea să articuleze cu o voce tremurătoare, agățându-se de el cu disperare. Oh, Doamne, mi-a fost atât de teamă că... n-o să te mai văd niciodată... Dar... te-ai întors!... Te-ai întors la m... mine...

Mâinile ei se repeziră spre chipul lui, atingându-i înfrigurate trăsăturile, parcă pentru a se convinge că nu are halucinații. Când ajunse să se convingă că el trăia şi respira sub mâinile ei, se înmuie cu totul şi-şi îngropă fața în reverele halatului de mătase, descărcându-şi emoțiile până când rămase vlăguită în brațele lui.

Morgan nu mai văzuse în viața lui o femeie plângând atât de straniu: nu scâncea, de fapt nu scotea niciun sunet, însă lacrimile îi şiroiau năvalnic pe obraji, formând pârâiaşe pe care mâinile lui nu reuşeau să le oprească. Şi se zguduia toată. Probabil că din cauza asta durerea ei îi era cu atât mai greu de îndurat.

- Ți-am promis că mă întorc la tine, murmură el cu gura lipită de tâmpla ei, strângând-o în brațe copleşit. Voiam să-ți fac o surpriză... Aş fi vrut să fi venit aseară la Marcham, dar era prea târziu şi... eram istovit din cauza drumului. Nu m-aş fi gândit că totul o să se lungească atât, iubito. Îmi pare rău că a ieşit aşa! murmură cu fața îngropată în gâtul ei.

Parfumul ei începuse să i se infiltreze-n nări şi să-l amețească, căldura şi moliciunea trupului ei îi treziră simțurile la viață. Carnea începuse să-i ardă, sângele îi fierbea în vene, nervii îi trepidau de nerăbdare pe sub piele. Abia acum realiza cât de dor îi fusese de ea, cât visase la ea...

Mâinile îi coborâră febrile de-a lungul acelui spate îngust, atingând-o înfrigurat. Jessica îşi ridică fața îmbujorată spre el, încântată şi răvăşită de dorința lui pentru ea, şi se trezi sărutată cu sălbăticie.

O devora de vie, gândi ea năucită, abia rezistând gurii lui hămesite, care o săruta cu o patimă ucigătoare, strivindu-i buzele şi aducându-i pe limbă gustul dulce-acrişor al propriului sânge. Atingerile mâinilor lui nu erau blânde deloc şi Jessica simțea că în urma lor carnea i se învinețea,

dar nu-i mai păsa. Nu-şi dorea decât ca el să o aibă, indiferent cum. Voia să-l simtă adânc în trupul ei, de parcă astfel ar fi avut certitudinea că el era într-adevăr acolo, cu ea. Propria ei dorință o droga, o sufoca. Niciodată nu-l dorise cu atâta intensitate. Simțea că luase foc şi că se mistuia cu vâlvătăi.

- Sper să scăpăm cu viață din asta! rosti ea cu râsul vibrându-i în piept, când el o ridică în brațe şi porni grăbit spre patul enorm.

- Mă îndoiesc, rânji el, aşezând-o cu grijă pe cuvertura de mătase de culoarea vinului.

Îi eliberă părul cu dexteritate, apoi îşi înfipse pumnii în cascada aceea bogată şi unduitoare, îi trase capul pe spate şi-i prădă gura din nou, cu aceeaşi foame de neostoit.

- Te-am visat tot timpul!... Am crezut că mor de dorul tău, mârâi el cu gura lângă colțul gurii ei, în timp ce mâinile îi dibuiau după nasturii jachetei de călărie.

- Grăbeşte-te! gemu Jessica, foindu-se nerăbdătoare sub el.

- Încerc! bolborosi el frustrat, în timp ce încerca să-şi liniştească tremurul mâinilor ca să apuce şi să deschidă afuriseniile alea mici care-l împiedicau să ajungă la ea. Of, la naiba! Îți iau alta!

Nasturii micuți, argintați, zburară-n toate direcțiile când mâinile lui apucară capetele jachetei şi traseră cu furie în lături. Jessica n-ar fi crezut niciodată că sunetul unor veşminte sfâşiate aveau s-o aducă pe culmile excitației, dar aşa se întâmplă. Soțul ei îi satisfăcea o fantezie inconştientă, umplând-o de încântare.

Abia în clipa în care o dezgoli şi privirea lui îi cutreieră trupul subțire, Morgan îşi dădu seama cât de greu suportase ea despărțirea. Slăbise îngrozitor, rămânând aproape pielea şi osul, dar chiar şi aşa, continua să aibă formele potrivite acolo unde trebuie.

- Eşti atât de frumoasă, Jess, şopti el cu un zâmbet pierdut, smulgându-şi halatul de pe trup şi întinzându-se gol deasupra ei. Ca o zână... gingaşă... atât de delicată... minunată.

Îi flexă picioarele lungi pe lângă trupul său şi o pătrunse dintr-o singură mişcare, adâncindu-se complet în acea încleştare fierbinte şi atât de dulce.

Jessica țipă arcuindu-se sub el, durerea dispărând aproape imediat sub pulsațiile plăcerii ce i se unduia prin trup. Morgan bâigui o scuză pierdută, strângând din dinți copleşit şi neputincios, ştiind că trecuse prea mult timp de când ei nu mai împărțiseră patul... şi că nu mai avea niciun pic de putere să reziste nevoii de a se mişca, de a umple, de a elibera.

Stătură o clipă nemişcați, asimilând acea senzație de plăcere incredibilă, aproape imposibil de îndurat, după care tânjiseră atâtea nopți, apoi se lăsă în voia instinctelor şi a nevoii imperioase de a-şi găsi alinarea... şi de a o redărui şi ei.

Şi, cu puțin înainte ca universul lor să se dilate şi să-şi piardă forma, Morgan îi mărturisi dragostea lui în cuvinte simple, dureros de frumoase.

CAPITOLUL 18

Bătăile hotărâte din uşă îl făcură pe Morgan să mârâie frustrat. Îşi desprinse gura de pe sânul soției şi aruncă o uitătură cruntă uşii, de parcă aşa ar fi putut spulbera persoana care îndrăznise să-i deranjeze.

- Morgan, trebuie neapărat să discut ceva cu tine, se auzi vocea încordată a lui Michael din spatele uşilor duble. Te aştept jos, în bibliotecă.

- Vorbim mâine, îi strigă Morgan, rânjind când văzu expresia chinuită şi la fel de frustrată a Jessicăi, care se foia nemulțumită sub el, încercând să-l atragă din nou spre ceea ce făcea.

- Ba o să vorbim acum! se răsti Michael nervos, depărtându-se pe coridor.

Tonul vocii fratelui său îl făcu pe Morgan să se încrunte. Se întâmplase ceva grav, altfel Michael n-ar fi îndrăznit să-i tulbure intimitatea conjugală. Se ridică cu regret în capul oaselor şi o privi zâmbitor.

- Să nu te mişti de aici, îi ceru el răguşit, lăsându-şi ochii să cutreiere nestingheriți peste trupul ei subțire. Dacă Michael m-a deranjat degeaba, îl scot afară în şuturi şi îl reneg pentru eternitate, glumi el, simulând o expresie feroce.

Jessica zâmbi îmbujorată în timp ce el o învelea grijuliu cu cearşaful. Îl urmări cu privirea cum umbla gol prin cameră, căutându-şi halatul pe care-l aruncase cine ştie unde în urmă cu două ceasuri, în graba lor de a ajunge-n pat. Frumusețea goliciunii lui îi tăia respirația. Roşind puternic, încercă să nu se mai uite la el, dar îi fu peste putință s-o facă. Aşa că se culcuşi şi mai tare între perne, lăsându-şi ochii să i se desfete cu acea privelişte magnifică.

- Eşti frumos, şopti ea deodată, pe o voce răguşită.

Morgan se întoarse spre ea, aruncându-i o privire uimită.

- Zău? îşi înălţă el o sprânceană într-o manieră răutăcioasă.

- Mhm, îngână ea, surâzând. Vezi că-i după fotoliul de sub fereastră.

- Ce anume? făcu Morgan nedumerit.

- Halatul, îi răspunse Jessica, întinzându-se felin între perne, cu mâinile deasupra capului. Cearşaful alunecă la vale, descoperind pe trei sferturi formele senzuale ale sânilor ei. Fu rândul lui Morgan să i se usuce gura. Îşi simţi trupul reacţionând, lucru care nu scăpă Jessicăi din vedere. Asta cauţi, nu? făcu ea pe o voce joasă, insinuantă.

Morgan se încruntă. Uitase despre ce vorbeau. Se apropie de pat, având în minte un gând precis. Ochii îi ardeau în cap, iar buzele îi erau curbate sub un zâmbet plin de anticipaţie.

- Morgan, te aşteaptă Michael jos, îl avertiză Jessica pe un ton dojenitor, trăgându-şi cearşaful peste sâni. Nu-i frumos să-l faci să te aştepte...

- Cinci minute în plus sau în minus nu au cum să conteze, mârâi el cu o voce aspră, smulgând mătasea rubinie de pe trupul ei. Şi, pe urmă, n-o să mă pot deloc concentra la ce-o să-mi spună, dacă singura mea dorinţă va fi să fiu cu tine, murmură el, lungindu-se lângă ea. Te iubesc, Jessica, şopti el, îngropându-şi faţa în părul ei împrăştiat seducător pe pernă. Nu am crezut că o să prind ziua în care să simt că mă doare inima dacă nu spun aceste două cuvinte unei femei. Iar acum nu mă mai satur să ţi le spun ţie. Îşi înălţă capul şi o privi în ochii plini de lacrimi. Te iubesc, contesă, repetă el încet şi grav. Întotdeauna mă voi întoarce la tine.

- Ştiu, îngăimă Jessica, surâzând printre lacrimi. Iar eu voi fi întotdeauna aici, aşteptându-te...

Îi trase capul spre ea şi-l sărută cu toată iubirea ce dăinuia în inima ei. Iar el îi răspunse cu aceeaşi intensitate şi dăruire.

Nu fuseseră cinci minute, ci douăzeci.

Michael îşi pierduse răbdarea şi tocmai începuse să suie scările spre etaj, cu gândul să-l smulgă pe Morgan din pat, indiferent de postura în care-l găsea, şi să-l târască până-n cabinetul lui, când auzi un zgomot care venea din capul scărilor. Ridică fruntea şi întâlni privirea aiurită şi rânjetul prostesc de pe faţa fratelui său care cobora agale treptele, înnodându-şi din mers cordonul lat al halatului de mătase.

Privirea lui Michael se îngustă enervată.

- Dacă n-ai fi rudă cu mine, jur că ţi-aş face faţa praf, scrâşni el printre dinţi, răsucindu-se în loc şi luând-o înapoi.

- Eşti invidios, frăţioare? îl înţepă Morgan cu o voce răguşită, profund mulţumită, fapt care-i trăda motivul evident al întârzierii.

- Tu eşti ăla însurat, ai uitat? i-o aruncă Michael peste umăr ironic, zâmbind răutăcios. Eu sunt încă liber şi am posibilitatea să aleg de unde-mi place, amice, aşa că...

- S-o găsi una care să-ţi pună şi ţie pielea-n băţ, prezise Morgan, rânjind.

Michael pufni disprețuitor în loc de răspuns şi intră în cabinetul lui Morgan, aşteptând până ce acesta îl ajunse din urmă şi închise uşa după el.

- Treaba stă cum nu se poate mai prost, începu Michael fără nicio introducere. Am condus-o pe Mellanie la Hayworth şi i-am ascultat istorisirea. După care am pornit spre casa lui Steerforth, ca să ne lămurim dacă într-adevăr Mellanie spune adevărul. S-a dovedit, după ce David l-a apucat de gât pe venerabilul conte de Steerforth, că lady Emilly are un anume semn sub sânul drept. Carlton jură că nevastă-sa este nevinovată, dar pe de altă parte, după un lung interogatoriu, am aflat că lady Emilly a apărut de nicăieri în viaţa lui, că nu are rude şi că nici prea multe nu ştie despre trecutul ei.

- Aţi vorbit şi cu nevastă-sa? se interesă Morgan, turnând brandy în două pahare şi întinzând unul fratelui său.

- N-am avut cum, se încruntă Michael furios. Emily este plecată-n Scoţia.

- Atunci, bănuiesc că Hayworth va pleca după ea, dimpreună cu Carlton, opină Morgan calm. Dacă este într-adevăr vinovată...

- Morgan, Emily este în Scoţia cu Katherine!

- Ce?!

Morgan încremeni cu paharul în drum spre gură. Pălise, realizând pericolul în care se afla Katherine Hayworth.

- David s-a certat acum patru zile cu Katherine din cauza unei scrisori care conţine informaţii privitoare la descendenţa ei. Mi-am amintit c-a pomenit ceva în legătură cu asta când s-a întâmplat

nenorocirea cu Jessie în primăvară, la Marcham. Katherine, se pare, a fost extrem de afectată de această descoperire şi a plecat în Scoția, la Floors, în ideea de a-şi regăsi liniştea. Nu i-a spus că pleacă însoțită de Emily, presupun că la sfatul acesteia din urmă. Sperăm din tot sufletul ca garda de corp care o urmează pe Katherine să-şi facă datoria, dar pe de altă parte, nu ştim câți complici are Emilly, aşa că-ți dai seama în ce primejdie se află biata femeie.

- Oh, Doamne Dumnezeule!

- Hayworth ne aşteaptă la el în..., îşi consultă el ceasul de buzunar cu o încruntătură mohorâtă, ... se pare că mai ai zece minute la dispoziție, Alteță.

Morgan nu mai aşteptă alte îndemnuri sau lămuriri. Se îndreptă spre uşă cu paşi întinşi, urcând treptele scărilor câte patru odată. Deschise uşa dormitorului conjugal, şovăind o clipă în prag. Nu ştia cum să-i spună lui Jessica că avea s-o părăsească atât de repede, realizând că motivul ar fi putut s-o tulbure. O privi, căutând în minte un motiv plauzibil pentru expediția care urma. Nu-i venea niciunul, la naiba, şi n-o putea minți.

- Ce s-a întâmplat? se înălță Jessica într-un cot, sesizându-i îngrijorarea din ochi.

- Trebuie să plec, o informă el scurt, deschizând larg dulapurile, începând să-şi aleagă hainele de drum.

Începu să-i explice situația în timp ce se îmbrăca, apoi o văzu azvârlind păturile de pe ea.

- Vin cu voi, îl informă Jessica pe un ton categoric.

- În niciun caz!

- Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu mă iei! se înfipse Jessica în fața lui, privindu-l cu ochi scăpărători. Vreau doar s-o privesc o clipă în ochi pe ticăloasa aia!

- La ce-ți ajută? se enervă Morgan, surprins de izbucnirea ei belicoasă.

- La faptul că o să-i pot trage un pumn în fața aia ipocrită şi să mă răcoresc după urma faptului că din cauza ei eu am pierdut un copil!

Morgan simți cum tot sângele îi fuge din cap. O privi îngrozit, aşteptând şuvoiul de acuzații care întârzia să apară.

- De unde ştii de asta? o întrebă el încruntat, fixând-o prudent.

- Am bănuit, rosti Jessica sec, trăgându-şi pe ea fusta costumului de călărie. Îi aruncă o privire calmă peste umăr şi inima i se strânse la vederea chinului de pe fața lui. Iar acum, am primit confirmarea. Îmi pare rău.

Câteva secunde, Morgan nu putu decât s-o privească cum se căznea să-şi prindă copcile fustei la spate, căutând cuvintele potrivite pentru a o consola, însă cum nu văzu niciun semn de durere pe chipul ei, făcu singurul gest care-i veni în minte: o trase în brațele lui, strângând-o la piept cu putere.

- Aş fi vrut să nu fi aflat asta niciodată, murmură el mâhnit. Iartă-mă!

Degetele Jessicăi se flexară pe pieptul cămăşii lui. Îşi înghiți nodul greu de lacrimi din gât şi se depărtă de el, făcând un efort să zâmbească.

- Ai încercat să mă protejezi şi ai procedat corect, rosti ea răguşit. Dacă aş fi aflat că am pierdut un copil atunci când a trebuit să pleci pe continent, probabil că mi-aş fi pierdut mințile de durere.

- Şi acum? o întrebă el, privind-o cu ochi neliniştiți.

- A trecut, declară Jessica cu gura strânsă de hotărâre. În plus, am plâns atât de mult când ai plecat şi tot timpul cât n-am ştiut nimic de tine, încât acum consider că am jelit şi această... pierdere. Cât despre faptul că m-ai minți, ei bine, aş putea să folosesc acest lucru ca să te constrâng să mă iei cu tine, dar deja am afirmat că te-am iertat, aşa că nu-mi rămâne decât să te bat la cap până cedezi. O să-mi ia probabil ceva timp până te lămuresc, dar nu mă deranjează. Am destulă energie, timp şi metodă, plus un maxim de insistență ca să te conving. Pot să încep? îşi ridică ea o sprânceană delicată, privindu-l cu un surâs vag amuzat pe buze.

- Ce să începi? se încruntă Morgan, ameți de tirada ei.

- Să te bat la cap ca să mă iei cu tine la Floors.

- E un drum greu, iubito, încercă Morgan s-o facă să se răzgândească. O să călărim încontinuu până la destinație, ceea ce înseamnă vreo trei zile, poate patru de stat în şa. E o călătorie grea până şi pentru un bărbat.

- O să rezist, garantă Jessica cu fermitate în voce şi priviri.

- N-ai antrenamentul necesar.

Jessica îl pironi cu o privire care spunea clar că n-avea să cedeze nici dacă i-ar fi spus că aveau să se bată cu balauri înaripați. Începu să-şi tragă ciorapii de mătase pe picior, prinzându-i de

portjartier cu gesturi grațioase, apoi zâmbi când ridică grămăjoara sfâşiată a ceea ce fusese cândva jacheta şi bluza ei asortată fustei pe care o îmbrăcase deja. Se dezechipă urgent şi-şi alese un alt costum de călărie, de culoarea ardeziei, alcătuit din pantalon strâns pe picior, fustă petrecută peste şi jachetă cambrată pe talie. Îi luă doar un minut să se schimbe şi se îndreptă spre măsuța de toaletă, înşfăcând hotărâtă peria de fildeş. Când începu să-şi descurce părul, realiză că soțul ei rămăsese țintuit locului în tot acest timp, uitându-se lung la ea.

- Vrei să te îmbrac eu? îi sugeră ea, cu un surâs în colțul gurii.

Morgan păru să se dezmeticească din contemplare. Bombănind, începu să-şi tragă pantalonii de piele neagră pe el, apoi cizmele lungi, vârând într-una dintre ele un cuțit cu lama dublă.

- Vreau să-mi promiți că dacă te vei simți epuizată, o să rămâi la unul dintre hanurile din drum.

- N-o să vă încetinesc şi nici n-o să vă fac probleme, promise ea veselă, terminând de periat părul lung.

- La naiba, Jess, aş vrea să nu fii atât de încăpățânată!

- Şi eu te iubesc pe tine!

Îl sărută scurt pe obraz şi ieşi din cameră, zburând pe scări. Morgan privi fix în urma ei, anticipând deja faptul că după primele douăsprezece ore de stat în şa, avea s-o lase într-unul din hanurile mai acătării, urmând s-o recupereze la întoarcere...

Brusc, încremeni. Jessica voia să-l însoțească. Şi nu oricum, ci călare. Oare reuşise să-şi depăşească frica de cai, sau pur şi simplu nu realizase ce spusese? Avea să se lămurească imediat, gândi el, verificându-şi cele două pistoale cu patul îmbrăcat în plăci de sidef filigranat.

O găsi pe Jessica în foaier, discutând cu Huston în privința proviziilor pe care le puteau lua cu ei pe drum. Vroia hrană rece, vin şi fructe, alimente pe care le puteau consuma din mers. Huston se înclină şi dispăru să dea comanda la bucătărie.

Morgan fu nevoit să recunoască că el nu s-ar fi gândit la asta, deoarece era mult mai comod să facă popas la una dintre cârciumile care se-nşirau de-a lungul drumurilor prăfuite, decât să care cu el merinde.

- În felul ăsta, nu vom pierde timp prețios, îi explică Jessica serioasă, când Morgan veni lângă ea şi-i luă mâinile fine într-ale lui, privind-o zâmbitor. Ce-i? îşi împreună ea sprâncenele, observându-i expresia preocupată din ochi.

- Jessica, ai mai călărit vreodată... de atunci? o întrebă el cu blândețe.

Bănuiala i se confirmă când o văzu pălind uşor şi muşcându-şi buza de jos. O luase gura pe dinainte când îl rugase s-o ia cu ei, fără a se gândi deloc la teama pe care o căpătase de pe urma accidentului de la Marcham.

- N-o să putem călători în trăsură, îi atrase Morgan atenția, strângându-i uşor mâinile.

- Îmi dau seama, expiră ea tremurător aerul pe care-l ținuse în plămâni. Brusc, furia păru să-i explodeze în ochi. N-o să câştige de data asta, articulă ea pe un ton categoric. N-o s-o las! Din cauza ei, eu... eu...

Lacrimile i se adunau în ochi, încețoşându-i privirea. Şi le şterse înciudată, întorcându-i spatele. N-avea să se lase păgubaşă, îşi jură Jessica în sinea ei. Crâmpeie de amintiri îi năvăliră în minte, tulburând-o. Voci. Chipuri neclare. Teamă. Neputință. Sete. Febră.

Toate i se învălmăşeau în cap, suprapuse peste vocea aceea atât de cunoscută, şoptită, plină de o hotărâre rece, lipsită de emoții, ce o obsedase săptămâni de-a rândul. Vocea unei femei care aproape c-o ucisese în două rânduri, care-i răpise rodul pântecului, vocea lui Emily Dinsmoor.

Rememoră chipul delicat al contesei, ochii senini, albaştri, gesturile grațioase, şi îi veni greu să creadă că acea femeie cu chip de înger era în realitate o criminală cu sânge rece. Şi totuşi, vocea aceea care-i bântuise gândurile în ultimele două luni îi aparținea contesei de Steerforth, fără nicio îndoială.

- Ea a fost, rosti Jessica, inspirând întretăiat când simți mâinile lui Morgan cuprinzându-i umerii într-o strângere încurajatoare. Îmi este ciudă că mi-am dat seama de asta abia acum, când poate că este prea târziu pentru biata Katherine...

- Trebuie să plecăm!

Vocea lui Michael o făcu să-şi întoarcă capul spre uşile salonului. Modul în care se încruntă la ea, apoi la Morgan, şi din nou la ea, arăta clar că nu-l încânta deloc ideea ca ea să-i însoțească.

- Nu pot să vin cu voi, îl lămuri Jessica cu o voce răguşită de lacrimi, răsucindu-se spre soțul ei care abia se stăpânea să nu-şi arate uşurarea față de această decizie inspirată. Nu ne permitem

niciunul dintre noi să compromitem totul din cauza... temerilor mele. O să vă aştept aici şi o să mă rog pentru voi toți, dar mai ales pentru viața Katherinei.

- O să ne întoarcem repede, promise Morgan, aplecându-se şi sărutând-o pe frunte.

- Te aştept afară, i se adresă Michael lui Morgan, retrăgându-se pentru a le lăsa un scurt răgaz.

Morgan profită de el pentru a-şi îmbrățișa soția.

- Când mă întorc, o să mergem la Marcham şi acolo o să-mi țin o veche promisiune, rosti el blând dar ferm, în timp ce o privea în ochi cu gravitate.

- Ce promisiune? bâigui Jessica, întristată şi disperată de faptul că se despărțeau din nou după nici măcar o jumătate de zi petrecută împreună.

- Îl vom călări pe Thezeu împreună, îi reaminti Morgan, cu un început de zâmbet.

EPILOG

Marcham, iunie, trei ani mai târziu.

Cumva, o rază de soare reuşise să străpungă coroana deasă a stejarului, pentru a aprinde o mică flacără vie în părul desfăcut al tinerei femei. Şi, pentru ca minunea să fie completă, un fluture amiral poposi în acelaşi loc, lumina poleindu-i aripile translucide şi suflate cu sclipiri de curcubeu.

Morgan privi chipul adormit al soției sale, fascinat de frumusețea acelei făpturi ce-i binecuvântase viața cu o fericire şi o mulțumire fără sfârşit. Ar fi putut sta în acea poziție zile-ntregi, şi nu credea că s-ar fi putut sătura vreodată să o țină-n brațe şi să-i vegheze liniştea, sau să-i contemple vraja. Aşa cum stătea, pe jumătate culcată în brațele lui, cu părul revărsat peste brațul său, părea nefiresc de frumoasă. Ca o zână irlandeză. Zâna lui.

Morgan oftă încet, ignorându-şi amorțeala din braț. O mână îi alunecă uşor la vale, ajungând peste pântecul ei rotunjit. Lovitura cu care mica viață din interior îl gratulă îi smulse un zâmbet aiurit. Întotdeauna îl surprindeau acele zvâcnituri iuți, dar puternice. Şi-l uimeau. Miracolul vieții, atât de intim împărtăşit, era ceva misterios şi fascinant pentru el.

În mai puțin de o lună, avea să devină tată din nou. În urmă cu doi ani, Jessica i-o dăruise pe Kara, un nod brun şi cârlionțat, cu o pereche de ochi argintii şi un zâmbet uluitor şi şantajist, pe care învățase surprinzător de repede să-l exploateze pentru a-i manipula pe toți cei din jurul ei. N-ar fi crezut că în inima lui, alături de chipul Jessicăi, avea să-şi facă loc chipul unei alte minuni feminine, însă aşa se întâmplase: Kara îl înrobise încă din prima clipă în care ochişorii aceia alungiți, de culoarea cerului de vară, poposiră mirați şi curioşi asupra lui. Apoi zâmbetul larg şi complet ştirb, împodobit de o gropiță în obrazul stâng, îl făcuse praf. Şi până acolo îi fusese!

Sub mâna lui, abdomenul Jessicăi se undui. Se pare că agitația pruncului o trezi pe mamă, care se foi uşor în brațele lui. Fluturele îşi desfăcu aripile şi-şi luă zborul. Ochii ei se deschiseră încet şi un surâs toropit îi înflori pe buze.

- Bună, frumosule, rosti ea cu o voce răguşită de somn.

- Bună, frumoaso, îi răspunse el, trăgând-o în sus pentru a-i săruta gura moale, pârguită.

Din pieptul ei se desprinse un murmur încântat, iar brațele ei se înălțară pentru a-i înconjura gâtul. Se lipi de el, lăsând sărutul să se adâncească. Pruncul îi dădu un şut scurt şi puternic în partea de jos a trupului, făcând-o să tresară. Morgan, care-i simți crisparea, se retrase şi-o privi îngrijorat, însă Jessica izbucni într-un hohot de râs.

- Loveşte mai rău decât Kara, răsuflă el uşurat că nu se întâmplase nimic grav, lăsându-şi mâna să se prelingă uşor peste pântecul ei. O nouă lovitură îi împunse podul palmei şi Morgan se trezi cuprins de un nou val de uimire. Zâmbi larg, încântat. Ce crezi că este? îşi ridică el ochii spre cei ai Jessicăi.

- Am visat câmpii pline de flori roşii, albastre şi galbene, rosti Jessica cu un surâs blând, de madonă. Doamna Doors este de părere că dacă o femeie visează flori colorate, atunci naşte băiat.

- Nu m-ar deranja nici dacă ar fi fată, mărturisi Morgan încet. Mă voi bucura la fel de mult în ambele cazuri.

- Ştiu. Şi de aceea vreau să fie băiat.

Morgan îşi petrecu dosul degetelor peste obrazul ei catifelat cu un zâmbet îndrăgostit.

- Te iubesc, Jess, rosti el încet şi apăsat, privind-o cu ochi emoționați. Mă simt binecuvântat în fiecare zi în care mă trezesc în brațele tale şi nu am cuvinte să mulțumesc cerului pentru această minune. Mi-ai adus lumină în viață, Jessica. Îți mulțumesc pentru asta. Şi pentru Kara. Şi pentru bebeluşul pe care-l porți în tine. Şi pentru cât de minunată eşti. Şi pentru...

Jessica îi presă două degete pe gură, oprindu-i tirada. Îl privi amuzată, având pe buze un zâmbet înduioşat, dar plin de iubire.

- ... că-s îngrozitor de pistruiată? îi termină ea propoziția cu o sprânceană arcuită maliții os.

- Categoric! rânji el, prinzându-i mâna şi sărutându-i fiecare deget în parte.

- Atunci, milord, cred că...

Vocea i se frânse şi ochii i se măriră surprinşi. Inima începu să-i bată năvalnic când simți ceva cald prelingându-i-se pe coapse.

- Ce-i? se încruntă Morgan alarmat. Ți-e rău? Jessica! Te doare ceva?

- Încă nu, zâmbi ea ezitant, ridicându-se anevoios în şezut. Dar trebuie să ne întoarcem acasă...

Îl văzu pălind când realiză care era motivul acelei cereri imperioase.

- Oh, Doamne! icni el, speriat, țâşnind în picioare. Nu-i prea devreme?

- S-ar părea că nu, surâse Jessica, încercând să-l calmeze. Tot ce se poate să mă fi păcălit cu o lună, aşa cum a făcut şi Kara. Ajută-mă să mă ridic.

Morgan se aplecă şi o culese de jos, ridicând-o în braţe cu totul. Începu să coboare panta dealului cu paşi întinşi, atent pe unde calcă, ignorându-i protestele de a o lăsa jos. Era atât de înspăimântat şi îngrijorat, încât aproape că nici nu-i simţea greutatea în braţe. Singurul lui gând era s-o ducă la adăpost în interiorul conacului şi să cheme moaşa din sat şi un doctor.

Şase ore mai târziu veni pe lume Marcus Theodor Arthur Davenport, un băieţel dolofan, cu un păr moale, negru, şi o pereche de ochi de un verde-argintiu.

Îl botezaseră aşa în memoria bunicilor lui, cei care ştiuseră să aleagă atât de bine pentru fericirea copiilor lor, transformând durerea unei tragedii în ceva unic, plin de magie.

Morgan îşi privea fiul şi soţia, amândoi adormiţi după efortul prin care trecuseră împreună, şi primul gând care-i trecu prin minte fu acela de a se duce la mormântul lui Marcus pentru a-i cere iertare şi de a-i mulţumi în genunchi pentru miracolul triplu din viaţa lui. Iar al doilea gând îi aduse pe faţă un zâmbet surprins: nici nu-şi mai amintea cum fusese viaţa lui înainte de a o întâlni pe Jessica Ann Elisabeth Davenport.

Totul apărea vag în memoria lui, de parcă acea viaţă aparţinuse unui alt bărbat.

SFÂRŞIT